Devastată de sinuciderea tatălui, Brynne McFarren pleacă la mătuşa ei la oraş. Frumosul şi bogatul Drew Tanner se îndrăgosteşte de ea şi începe să vină zilnic să o vadă în bodega sărăcăcioasă în care ea era chelneriţă. Brynne se simte însă atrasă de fratele lui Drew, misteriosul şi întunecatul Joshua Tanner, cel mai puternic om din oraş, proprietarul Şantierelor Navale Tanner. Dar un teribil secret este legat de numele tatălui ei, secret care îi torturează inima lui Joshua Tanner şi care se luptă cu iubirea lui pasională pentru ea...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-50-7
9 789731 789507

Linda Lael Miller – VINOVATĂ DE IUBIRE

BESTSELLER

Linda Lael Miller

VINOVATĂ DE IUBIRE

Prolog

Ţinutul Washington
3 iulie, 1885

Brynne McFarren se lăsă în genunchi lîngă mormîntul proaspăt de pe panta acoperită cu iarbă, hotărîtă să nu plîngă. Îşi plimbă încet degetele peste cuvintele pe care ea însăşi le gravase cu multă trudă pe o placă de lemn:

JOHN MCFARREN, TATĂL MEU SCUMP,
2 aprilie 1837 – 3 iunie 1885,
FIE CA ÎNGERII SĂ-L AIBĂ ÎN PAZĂ!

Briza caldă de iulie îi răvăşi o buclă din părul castaniu-auriu care-i cădea liber pe spate şi Brynne ridică ochii spre turma ca nişte fulgi de zăpadă care împînzea poalele dealului. Cele 200 de oi fuseseră tunse imediat după fătatul din aprilie, dar lîna albă deja începuse să crească din nou.

Brynne înghiţi în sec. Turma aparţinea acum *Întreprinderii Tanner,* ca şi micuţa fermă – casa solidă din piatră, staulul de tuns, hambarele, grădina de zarzavat, pantele presărate cu flori de cîmp

şi pajiştile pline de sevă –, toate le aparţineau acum lor.

Simţi cum i se urcă în gît un strigăt de furie neputincioasă, dar reuşi să şi-l înăbuşe. Se aşeză jos, aranjîndu-şi fusta de stambă veche în jurul ei de parcă ar fi fost o flamură vesel colorată şi se încruntă gînditoare spre placa de lemn din mînă.

Poate că a greşit muncind atîtea ore să o graveze. Oare de cîte ori nu-i spusese tatăl ei că nu doreşte nici un fel de piatră sau monument cînd o să treacă dincolo ca să se întîlnească cu mama sa? Brynne suspină. Îşi zise că ciudata comportare a lui McFarren din ultimii ani o să rămînă pentru totdeauna un mister.

Cu doi ani în urmă, cînd Brynne de-abia dacă avea 16 ani, tatăl ei împreună cu ea s-au mutat pe nepusă masă la ferma de oi de lîngă Tacoma. Tatăl ei, care rămăsese de curînd văduv, nu numai că renunţase la mîndrul nume McFarren, dar pe deasupra îi mai şi interzisese fiicei sale să-l folosească. În valea de la poalele munţilor înzăpeziţi, au fost cunoscuţi sub numele de McFarlands.

Uimită şi încă îndurerată din cauza pierderii mamei sale, Brynne nu a avut timp să se gîndească la acţiunile tatălui ei. Dar, odată durerea înăbuşită de trecerea vremii, în mintea ei au început să ţîşnească o mie de întrebări.

În pofida faptului că Brynne nu l-a slăbit nici o clipă, John McFarren nu a scos nici un cuvînt despre motivul care l-a determinat să se mute din Portul Propensity, micul orăşel înfloritor de pe Canalul Hood, unde nu se stabiliseră de multă vreme. Şi nici nu a putut fi convins să explice de ce

a abandonat practicarea medicinei sau de ce a recurs la un nume fals.

Brynne a fost nevoită să presupună că toate aceste aberaţii de comportament au fost provocate de pierderea prea iubitei lui soţii.

Totuşi, chiar şi acum, cînd se pregătea să părăsească această casă pe care o îndrăgise atît de mult, Brynne McFarren era intrigată şi de alte elemente ale acestui mister, elemente care nu prea aveau nici un fel de raţiune.

Faptul că tatălui ei a început să-i placă brusc băutura tare era de înţeles, şi-a zis ea, avînd în vedere dureroasa pierdere suferită. În zilele care au urmat morţii tragice a lui Maggie, consuma cantităţi înspăimîntătoare de whiskey.

Ce a deranjat-o pe Brynne a fost faptul că a continuat să bea – chiar şi după ce s-au mutat la fermă, unde nu găsea cu uşurinţă whiskey şi rom, John McFarren reuşea să fie aproape în permanenţă beat, îngurgitînd cantităţi apreciabile de no moi ju, un brandy din orez fabricat de muncitorii săi chinezi.

Ridicîndu-şi ochii cenuşii încărcaţi de suferinţă spre cerul de un albastru-pastel, Brynne suspină din nou. Dacă ar fi fost numai băutura! Dar mai erau şi coşmarurile!

De cîte ori nu fusese trezită în toiul nopţii de răcnetele inumane ale tatălui ei? De cîte ori în aceşti ultimi doi ani – cînd buni, cînd răi – nu alergase la căpătîiul lui, cu picioarele goale pe pardoseala de piatră, pentru a-l găsi pe McFarren cu ochii larg deschişi şi tot numai o apă de groază?

– Copilul! bolborosea el în scoţiana copilăriei. Sfîntă Fecioară, copilul!

Iar Brynne încerca să-l liniştească cum putea ea mai bine, întrebîndu-se ce era cu copilul ăsta care nu-l lăsa să se odihnească şi ştiind în acelaşi timp că ar fi fost inutil să-l întrebe.

– Brynne?

Rostirea numelui ei îi întrerupse gîndurile şi o mînă curată, nemarcată de munca fizică, i se odihni pe umărul drept. Ridică privirea spre figura ce se contura în lumina soarelui şi zîmbi slab.

– Este timpul să plecăm? întrebă ea.

Evan Pierpont, fotograful itinerant, un om de vîrstă mijlocie, care se oprise adesea la ferma „McFarland" în ultimii doi ani devenind astfel un prieten de încredere, se aplecă lîngă Brynne încruntîndu-se cînd văzu numele gravat pe lemnul din mîna ei.

– McFarren? întrebă el. Dar am înţeles că...

Brynne îşi aruncă bărbia în faţă, se ridică graţios în picioare şi trase adînc aer în piept ca pentru a-l pregăti pentru ce avea să spună.

– Acesta a fost numele lui adevărat, domnule Pierpont, spuse calmă. Te rog nu mă întreba acum despre asta.

Încă încruntat, se ridică şi Evan. Ochii lui albaştri închis erau plini de simpatie şi îi împărtăşeau durerea, dar în ei se mai citea şi altceva – un fel de bănuială sumbră.

– Brynne...

Brynne privi în altă parte şi-şi încrucişă mîinile la piept.

– Cred că ar fi mai bine să ne grăbim, Evan. La urma urmelor, trebuie să fii la Port Propensity mîine ca să faci fotografii la picnicul acela.

Evan nu ceda cu una cu două.

– Port Propensity nu este un loc pentru tine, Brynne. Lasă-mă să te duc la Olympia, te rog – ai putea să stai cu sora mea Lorraine şi...

– Nu, spuse ea întîlnindu-i în sfîrşit privirea. Mă aşteaptă o slujbă la Port Propensity – aşa îmi spune mătuşa în scrisoarea ei – şi vreau să-mi croiesc singură drumul.

Învins pe moment, Evan dădu din cap, apoi îi oferi în mod cavaleresc braţul.

– Atunci ar fi mai bine să plecăm. Ţi-am încărcat lucrurile.

Brynne luă braţul lui Evan şi înghiţindu-şi lacrimile care o năpădeau aruncă o ultimă privire la tăbliţa de lemn de pe mormîntul tatălui ei. La revedere, papa!

Era ultimul dureros rămas-bun. Se despărţise deja de familiile de chinezi care tundeau oile, de casa îndrăgită, de grădină şi de împrejurimi.

Acum, curajoasă, ţinîndu-l de braţ pe Evan, coborî panta plină de verdeaţă cu ochii aţintiţi pe căruţa-vagon, de un roşu aprins, pe care scria cu litere aurii: *E. Pierpont, dagherotipist, fotografii.*

Cei doi cai înhămaţi la vagon erau nerăbdători; nechezeau şi se agitau în hamuri.

Brynne nu îndrăzni să se mai uite nici măcar o dată înapoi, spre căsuţa pe care o lăsaseră în urmă – dacă ar fi făcut-o, curajul pe care îl afişa cu greu s-ar fi făcut imediat fărîme! Ridică bărbia şi, fără ajutorul lui Evan, urcă pe scaunul înalt şi tare al vagonului pavoazat în culori ţipătoare.

Evan se urcă lîngă ea în tăcere şi luă hăţurile, îndemnînd credincioasele animale să pornească la drum.

Între Evan şi Brynne, pe locul uzat, se afla o geantă mică. Înăuntru erau peria şi pieptănul fetei, cele două rochii ale ei de schimb, un rînd de lenjerie şi fotografiile mamei şi tatălui ei. Între cele două portrete se afla documentul prin care au fost anunţaţi că, întrucît nu au achitat ipoteca, li se confiscă ferma, document pe care avocaţii *Întreprinderilor Tanner* nu îl trimiseseră decît cu cîteva ore înainte de moartea tatălui ei, şi ultima scrisoare de la mătuşa Eloise.

I se aprinseră obrajii cînd îşi aminti de această scrisoare. John McFarren o să ardă cu siguranţă în iad, scria sora lui, pentru păcatul de neiertat că şi-a luat singur viaţa. În acelaşi timp mătuşa Eloise îi spunea că este destul de lucru pentru o fată puternică într-un oraş în plină dezvoltare ca Port Propensity, iar Brynne poate fi sigură că o să găsească ceva.

Nu era nici un fel de căldură în scurta misivă şi nici un fel de invitaţie de a locui împreună cu mătuşa şi unchiul său în spaţioasa casă albă din spatele prosperului şi respectabilului lor hotel, dar şi-a zis că nu-i păsa.

Brynne se gîndi la hîrtiile din geantă. *Întreprinderile Tanner.* Numele ăsta îi străpungea inima ei zdrobită ca un fier ascuţit şi făcea să i se strîngă stomacul. Se întinse după geanta colorată şi o luă pe genunchi.

Căruţa înainta pe drumul desfundat ducînd-o departe de casă.

Cu priviri furişe, Evan o studia pe frumoasa fată pe jumătate înfrîntă de lîngă el. În pofida căldurii de afară, îl trecură fiorii.

Ce o fi simţit sărmanul copil cînd l-a găsit pe tatăl ei mort, atîrnînd spînzurat de o bîrnă a acoperişului, în hambar? Doamne Dumnezeule, trebuie să fi fost un şoc îngrozitor, iar asta imediat după ce primise actele de lichidare a tot ce aveau.

Drumul îngust era străjuit de-o parte şi de alta de copaci uriaşi şi înmiresmaţi – cedri, brazi şi tot felul de copaci cu frunze roşii. Pămîntul aproape că nu se vedea de sub covorul de ferigi, tufe de afine, frunze şi ace de pin căzute. Întrucît caii ştiau ce au de făcut, Evan se concentră asupra priveliştii ce i se oferea înaintea ochilor.

Brynne avea acum 18 ani şi era frumoasă cum nu mai văzuse în viaţa lui, aşa că nu trebuia să-şi facă probleme, se liniştea Evan singur. O să găsească vreun tînăr drăguţ care să se căsătorească cît ai zice peşte cu ea şi o să aibă o viaţă fericită. Nu, în privinţa asta nu trebuia să-şi facă nici un fel de probleme.

Dar Evan îşi făcea probleme, era îngrijorat. În primul rînd pentru că îi cunoştea pe unchiul şi mătuşa fetei şi nu erau genul de oameni care să-i facă o primire călduroasă unei rude sărace – ştia asta încă înainte ca fata să-i arate ezitînd scrisoarea lor. În al doilea rînd, pentru că o ducea la Port Propensity, iar acolo îşi aveau baza atotputernicele *Întreprinderi Tanner.*

Pentru că el călătorea atît de mult, cunoştea secretele fiecărui oraş de pe ţărmurile stîncoase ale Puget Sound. Cunoştea de asemenea şi numele McFarren şi, în timp ce caii şi căruţa alegau pe drum sub arşiţa soarelui, Evan avu brusc răspunsurile la toate nedumeririle pe care le avea Brynne în legătură cu tatăl ei.

Se gîndi la Joshua Tanner – Corcitul – şi-l trecură din nou fiorii.

Brynne întoarse spre el nişte ochi mari cenuşii – cu gene negre lungi şi dese, ochi ai căror pupile erau înconjurate de un cerc gri-cenuşiu mai închis, şi reuşi să zîmbească slab.

– Ţi-e frig? îl întrebă, evident gata să scotocească în vagon ca să găsească haina pe care o dezbrăcase mai devreme.

Neatent, Evan dădu din cap. McFarren, McFarren, McFarren – răsuna numele în mintea lui în ritmul galopului cailor. Oh, Dumnezeule, îşi zise el nefericit, Doamne Atotputenic!

La amiază se opriră. Lăsară caii să se odihnească şi mîncară din ceea ce adusese Brynne cu ea – pîine cu unt, brînză de oi – şi băură cidru de mere.

Evan alesese cu bună ştiinţă un loc de unde se vedeau Puget Sound şi majestuoşii munţi Olympic, sperînd ca priveliştile să o mai liniştească pe Brynne.

Aşteptă pînă cînd se lăsă întrucîtva învăluită de splendoarea naturală care o înconjura şi pînă cînd termină de mîncat. Apoi, continuînd să stea cu picioarele încrucişate pe pămîntul acoperit cu un covor gros de iarbă grasă şi plină de sevă, Evan spuse cu prudenţă:

– Brynne, nu trebuie să mergi la Port Propensity.

Îl privi cu ochi mari, netezindu-şi nervos rochia cu mîinile.

– Nu am unde să mă duc în altă parte, replică cu voce egală.

Evan îşi scormonea mintea şi sufletul ca să găsească cuvintele prin care să o avertizeze

împotriva răzbunării greşit îndreptate asupra ei cu care s-ar putea confrunta în acest oraş-port plin de violenţă, dar nu le găsi. Se blestemă singur pentru laşitate.

– Este un loc dur, cu fabrici de cherestea, cu docuri şi cu spelunci...

Pentru prima dată de cînd părăsiseră ferma, Brynne zîmbi.

– Spelunci, Evan? Dar ce crezi că am să fac acolo, am să lucrez pe vreun şantier sau pe vreo navă?

– Doar ştii că nu asta am vrut să spun; oraşul este plin de tot felul de oameni – beţivi, marinari înrăiţi, escroci. Tîr... femei rele.

Brynne rîse, dar un rîs lipsit de veselie, fără bucuria simplă a zilelor apuse.

– Şi trebuie să cred că la Olympia nu există nimic din tot ce mi-ai înşirat?

Evan oftă. De ce nu-i poate spune ce făcuse tatăl ei în Port Propensity? Sau măcar să o avertizeze despre Joshua Tanner.

– Lorraine va avea grijă de tine, zise el neconvingător. Iar Olympia este un oraş mult mai civilizat...

Brynne culese o floricică sălbatică, ce semăna cu o margaretă. Se uită la ea într-o tăcere încărcată de gînduri. Nu era pentru prima dată cînd Evan Pierpont îşi dorea să fi fost cu 30 de ani mai tînăr.

– Dacă tu contezi pe mătuşa ta că-ţi va da vreun ajutor, o să fii dezamăgită. Dumnezeu ştie ce fel de slujbă o fi găsit pentru tine.

Aproape fără să vrea, Brynne lăsă floarea de-o parte şi, după cum arăta, parcă şi-ar fi lăsat acolo, jos, şi toate speranţele.

– Prin venele noastre, ale mele şi ale mătuşii Eloise, curge acelaşi sînge. Înainte să se mărite a fost o McFarren şi a fost sora tatălui meu...

Evan scoase un sunet ciudat. Eloise Jennings era o scorpie, din ceea ce putuse el să vadă; n-o să dea doi bani pe faptul că au acelaşi sînge. Mai degrabă i l-ar suge picătură cu picătură decît să-l respecte. Înainte ca el să spună totuşi lucrurile astea, Brynne era din nou în picioare, îşi netezea rochia şi cerceta cerul.

– Cînd o să ajungem la Port Propensity?

Evan simţea că-i stau pe limbă lucruri îngrozitoare, dar nu le putu rosti.

– Mîine spre dimineaţă, mormăi el, strîngînd cănile şi ulciorul cu cidru, lăsînd fărîmiturile de pîine şi brînză pentru păsărele.

La căderea nopţii se opriră din nou, iar Evan aprinse focul ca să se încălzească. Mai tîrziu, pe cînd şedea întins sub căruţă, ascultînd zgomotele nopţii şi privind focul ce murea, se rugă ca fata care dormea sus, în vagon, să-şi găsească un drum în viaţă şi să fie fericită.

Şi totuşi, ştia că nu o să fie aşa. Va avea grijă de asta Corcitul!

Capitolul 1

Port Propensity
4 iulie 1985

Drew Tanner se opri în cadrul uşii deschise a biroului, cu ochii aţintiţi la spatele lat, impenetrabil, al fratelui său vitreg, cu pieptul clocotindu-i de dispreţ. Broboane de sudoare i se prelingeau pe şira spinării.

Doamne, cît ura să fie convocat în camera asta, ca un elev neascultător, ori de cîte ori Joshua catadixea să vină acasă din călătoriile lui!

Drew îşi vîrî degetele mari în buzunarele vestei de mătase gri şi-l privi încruntat pe Joshua, care lucra la biroul masiv de stejar, cu capul aplecat şi concentrat. Omul nu avea nici un respect pentru bună cuviinţă – gulerul cămăşii albe de poplin era desfăcut, mînecile cămăşii erau suflecate, iar haina şi legătura neagră de la gît erau aruncate neglijent pe un scaun.

Drew ar fi oftat dacă n-ar fi ştiut că sunetul îl va trăda – nu era încă pregătit să dea nici un fel de socoteală pentru niciuna dintre faptele lui, deşi

avusese la dispoziţie o săptămînă întreagă ca să născocească o istorie cît de cît credibilă.

Iritat, tînărul aruncă o privire tăioasă în direcţia portretului lui Caleb Tanner care atîrna – uriaş, sumbru şi impunător – deasupra căminului de piatră din capătul opus al camerei. Dracu să te ia, bătrîne, îşi zise el, sperînd ca tatăl său să-l audă chiar şi din străfundurile iadului şi să se zvîrcolească de durere. Dracu să te ia pentru că l-ai adus întîi pe lume pe bastardul ăsta corcit!

Ferestrele din faţa biroului lui Joshua erau deschise din cauza căldurii, iar briza uşoară mişca perdelele albe de dantelă. Chiar şi natura părea să ţină cu Corcitul!

Drew văzu cum fratele său vitreg îşi ridică ochii de pe registrele pe care le studia şi îşi lăsă capul pe spate.

– Ai de gînd să intri sau nu? întrebă el cu o voce morocănoasă, fără măcar să privească în direcţia lui Drew.

Drew tresări uşor; era enervant modul în care Joshua putea simţi prezenţa altcuiva, indiferent cît de mult ar fi încercat persoana respectivă să nu-i atragă atenţia.

– Eşti ocupat, zise el urîndu-se pe sine pentru tremurul evident din voce şi pentru golul pe care-l simţea în coşul pieptului.

Scaunul din lemn al lui Joshua scîrţîi puternic cînd se întoarse să-l privească pe Drew. Linia maxilarului bronzat de soare era dură, iar ochii de un violet intens erau uşor apropiaţi.

– Stai jos, îi spuse parcă scuipînd cuvintele.

– La dracu, pufni Drew, scoţîndu-şi în sfîrşit degetele din buzunarele vestei, permiţînd astfel hainei

impecabil croite, de culoare gri-porumbel, să cadă aşa cum trebuia. Nu-mi mai tot da ordine! Acum am 19 ani, pentru Dumnezeu, şi am să stau jos cînd şi dacă o să-mi vină mie cheful!

Joshua se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi ridică picioarele încălţate în cizme scumpe pe birou cu o mişcare fluidă, de rău augur. Îşi împreună degetele şi-l studie gînditor pe Drew înainte de a-i răspunde.

– Ar fu bine să-ţi vină cheful ăsta înainte să fac eu să-ţi vină!

Spre necazul lui permanent, Drew se înroşi. Apoi, încruntat, se îndreptă spre nenorocitul ăla de scaun de piele din faţa biroului fratelui său vitreg şi se aşeză.

Joshua zîmbi, scoase un trabuc din buzunarul cămăşii şi un chibrit dintr-o cutie de cristal de pe birou.

Trăsăturile lui arogante, parcă cioplite cu dalta, păreau şi mai dure în lumina purpurie a chibritului cînd îşi aprinse trabucul.

În tot acest timp, Drew îl privi pe fratele său vitreg într-o tăcere încăpăţînată, urîndu-l pe el şi dispreţuindu-se pe sine pentru că nu îndrăznea să dea glas furiei groaznice pe care o simţea. Joshua era un bastard şi un sălbatic, pe care-l caracterizau tot felul de alte lucruri dezagreabile, dar în acelaşi timp era cu 13 ani mai mare decît Drew, cu peste 20 de centimetri mai înalt decît el şi cu cel puţin vreo 25 de kilograme mai greu.

În sfîrşit, Joshua rupse tăcerea cu un oftat.

– Să începem cu soţii furioşi, Drew? Sau ţi-ar fi mai uşor să explici de ce mi-ai falsificat numele pe cecul ăla de bancă?

Drew înghiţi cu greutate şi ridică ochii în tavan. Dumnezeule, era atît de cald şi de apăsător – de ce oare nu ploua odată?

– Banii familiei Tanner sînt în aceeaşi măsură ai mei ca şi ai tăi, zise el după un lung interval de pregătire.

Se lăsă din nou tăcerea, iar cînd Drew îndrăzni să se uite iarăşi la fratele său, acesta trăgea din trabuc, iar fumul îi învăluia capul ca o ceaţă cenuşie-albăstrie.

– Nu cred că trebuie să ne întoarcem din nou la condiţiile scumpului nostru tată, ce zici?

– Am avut nevoie de bani, Joshua.

Joshua ridică o sprînceană deasă şi neagră, iar părul ca abanosul de pe antebraţe străluci cînd începu să gesticuleze.

– Suma pe care o primeşti este deja de patru ori mai mare decît cîştigă în medie un muncitor pe săptămînă, Drew – sau cel puţin aşa era.

Un fel de curaj nesăbuit îl cuprinse pe Drew, care se plecă uşor în faţă, se prinse de braţele scaunului şi-l fixă cu privirea.

– Ce dracu vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că trebuie să acoperi cecul. După părerea mea, pentru asta ai nevoie cam de trei luni.

Drew scăpă o înjurătură şi sări în picioare de furie, dar Joshua continuă să rămînă în poziţia lui relaxată.

– Trei luni! răcni Drew cu vocea strangulată de furie. La dracu, Josh, nu poţi să-mi faci una ca asta! Isuse, este vară şi...

– Iar prietenii iubitei tale costă, nu-i aşa? Ceea ce ne duce la celălalt subiect al nostru.

Roşu ca racul, Drew se trînti înapoi pe scaun. Trei luni fără bani, iar astăzi era nenorocitul ăla de picnic de Ziua Independenţei! Aruncă din nou o privire încărcată de ură spre tabloul lui Caleb Tanner şi înghiţi în sec.

– Nu sînt decît minciuni – despre femei vreau să zic.

Joshua oftă, scoase mai multe scrisori din buzunarul interior al vestei şi le aruncă pe birou ca pe o nenorocită de dovadă.

– Astea mi-au venit de la Tacoma, zise cu voce egală, dar privirea lui întunecată era pironită pe faţa lui Drew.

– Oraşul ăsta este plin de tîrfe, Drew. De ce dracu insişti să-ţi faci de cap numai cu femei măritate?

Drew strîngea braţele reci şi netede ale scaunului atît de tare încît i se înălbiseră articulaţiile şi îl dureau muşchii gîtului şi ai umerilor. Era o întrebare pe care şi-o pusese şi el de multe ori, dar la care nu avea răspunsul. Totuşi, trebuia să inventeze ceva, altminteri Josh n-o să-l slăbească niciodată. Nervos, îşi trecu mîna prin părul cînepiu şi încercă să-şi compună o expresie de căinţă.

– Eram îndrăgostit, zise el cu nevinovăţie.

– De patru ori în şase săptămîni? Trebuie să născoceşti ceva mai de soi decît asta, Drew.

Nemaiavînd încotro, Drew ridică nefericit din umeri.

– Ce pot să-ţi spun? Mi s-a oferit prilejul şi am profitat. Nu putem să trecem peste asta?

Alene, Josh luă scrisorile în mîna sa puternică, bronzată. Se încruntă în timp ce citea adresele scrise de mînă.

– Nimic nu mi-ar conveni mai mult decît să trecem peste asta, spuse. Totuşi, Harry Randall şi Pete Arlington – ca să nu menţionăm decît două nume – sînt gata să-ţi rearanjeze organele vitale. Faţa lui dură şi frumoasă se înăspri. Şi să fiu al dracului, Drew, dacă-i condamn. O soţie este sfîntă!

Drew ar fi vrut să rîdă în hohote. Cu greu ar fi putut fi folosit cuvîntul „sfîntă" cînd era vorba de Flossie Randall sau Maude Arlington. Din păcate însă, nevestele erau un subiect sensibil cînd era vorba de Joshua, subiect pe care era întotdeauna înţelept să-l eviţi.

– Îmi pare rău, minţi el.

– Categoric pînă la sfîrşitul verii o să-ţi pară. Şi te asigur că o să ai un respect profund pentru omul care munceşte.

Drew se strîmbă. Nu-i plăcea turnura pe care o lua conversaţia, nu-i plăcea deloc.

– Unde vrei să ajungi?

Uriaşul ursuz îşi lăsă picioarele pe podea cu un zgomot asurzitor şi se ridică în toată înălţimea lui înfricoşătoare de aproape doi metri.

– Cred că ştii, răspunse cu o voce tăioasă. Dar pentru cazul în care nu ştii, am să-ţi spun eu clar, ca să nu ai nici o îndoială. Luni dimineaţă la prima oră să fii pe şantierul naval. Pentru prima dată în viaţa ta ai să munceşti ca să-ţi cîştigi banii.

Drew rămase stupefiat şi tot ce putu să zică fu un timid...

– Dar...

– Nici un dar, se răsti Josh. Ai să ai acelaşi salariu ca toţi ceilalţi, iar dacă încerci să dispari cum ai mai făcut şi altă dată, gîndeşte-te doar că n-ai să

mai fii nici măcar pe jumătate atît de interesant pentru doamne cînd ai să ai buzunarele goale.

Lui Drew i se puse un nod în gît şi, oricît se strădui, nu putu să scoată nici un cuvînt.

Joshua se aşeză din nou la birou, îl concedie cu un gest scurt din mînă pe fratele său şi începu să studieze registrele din faţa lui. Ca şi cum Drew nici n-ar mai fi existat.

Cu mirosul trabucului lui Josh încă în nări, Drew Tanner se întoarse şi ieşi ca o furtună din camera uriaşă, cu aplice de bronz, panelată în lemn roşu şi cu bogate covoare orientale de lînă.

Trînti cu putere uşa grea de la intrare, ceea ce îi mai atenuă frustrarea şi furia, dar coborî totuşi în grabă scările de piatră spre pajişte gîndindu-se la posibilitatea ca Joshua să se supere de comportarea lui şi să vină după el.

Nu aruncă decît o scurtă privire spre priveliştea superbă ce se deschidea în faţa casei – canalul, munţii şi oraşul însuşi îi erau toate prea familiare ca să le mai observe frumuseţea deosebită. Mormăi o înjurătură şi ocoli cu paşi mari colţul casei masive din piatră cenuşie, simţind o durere profundă în suflet.

În curtea laterală, sora lui, Miranda, citea pe un şezlong, îmbrăcată într-o rochie în carouri pentru picnic. Părul negru îi flutura în jurul feţei răvăşit de briza uşoară ce venea dinspre canal. Drew ştiu din încordarea aproape imperceptibilă a umerilor ei eleganţi că este conştientă de prezenţa lui, dar, întrucît ea nu-i adresă nici un cuvînt, nici el nu spuse nimic.

Dîndu-şi haina deoparte pentru a-şi vîrî mîinile în buzunare, Drew continuă să meargă pînă ajunse

la pajiştea din spatele casei. Acolo, strîngînd cu grijă rochii, şi cămăşi, şi pantalonaşi bordaţi cu danteluţă de pe frînghia de rufe era How Ling, camerista chinezoaică a Mirandei. Fata avea aproape 17 ani, presupuse el şi era deosebit de dulce, cu înfăţişarea ei exotică.

Drew zîmbi cînd îi văzu teama în ochii migdalaţi şi îi făcu un semn cu mîna, chemînd-o la el.

How Ling înghiţi vizibil în sec şi dădu din cap că nu vine. Părul ei negru strălucea ca abanosul în soare, ajungîndu-i mult mai jos de talie, pînă aproape de turul pantalonilor ciudaţi din bumbac albastru, asortaţi cu bluza fără nici o formă pe care o purta.

– Nu, protestă ea.

– Ba da, o contrazise Drew Tanner, luînd-o de braţ şi trăgînd-o către chioşcul mic de piatră din apropierea cireşului mamei sale. Cînd ajunseră la uşă, Drew privi în urma lor la rufele presărate pe iarbă şi zîmbi.

– Nu, îl imploră încă o dată How Ling.

Drew deschise uşa şi o împinse înăuntru.

Brynne uitase cît de frumos era Port Propensity, cu toată agitaţia şi larma lui. Era aşezat între canalul Hood şi dacă nu te uitai cu multă atenţie, nici nu observai mizeria Micului Canton, unde se afla comunitatea chineză.

Oraşul propriu-zis era despărţit de acest loc îngrozitor de un drum accidentat şi desfundat şi de un lac cu apă strălucitoare peste care era construit un pod arcuit de lemn.

Cînd căruţa lui Evan ajunse pe pod, Brynne nu ştia la ce să se uite mai întîi, reîmprospătîndu-şi memoria. Drept înainte se afla hotelul *Orion,* o

clădire impunătoare, din cărămidă, care de zece ani era proprietatea unchiului şi a mătuşii ei. Lîngă el se afla o cîrciumă frecventată numai de cei care nu-şi doreau nimic altceva decît whiskey-ul lor care-i ruina.

De-a lungul străzilor se găseau o serie de magazine, împreună cu o bancă şi o clădire de afaceri cu două etaje. Mai departe, în dreapta, sub copaci cu trunchiurile acoperite de iederă sălbatică şi sub trestii plîngătoare se întindea covorul de iarbă verde şi mătăsoasă al parcului public – mîndria oraşului!

Deşi era încă dimineaţă devreme, oamenii începuseră să se strîngă în aşteptarea festivităţilor pentru Ziua Independenţei. Doamne îmbrăcate în rochii în culori luminoase se plimbau pe malul lacului ce strălucea în lumina soarelui, învîrtind în mîini umbreluţele de soare. Unele purtau bonete, altele arborau mîndre pălării superbe, cu pene şi panglici asortate. Copiii se jucau, iar rîsetele lor cristaline erau ca o muzică pentru Brynne, liniştind-o.

Mai privi o dată spre doamnele frumos îmbrăcate şi apoi se uită la rochia ei din stambă, peticită pe ici, pe colo. Cît ar fi vrut să aibă şi ea o rochie frumoasă cu care să se îmbrace; dar, lasă, o să-şi pună ea rochia în carouri roz şi alb, care acum era frumos împăturită în geantă. Trebuie totuşi să ajungă să se prezinte familiei Jennings, apoi o să-i ceară mătuşii Eloise să-i permită să facă o baie.

Evan acceptă planul mai mult în silă şi o făcu pe Brynne să-i promită că o să se întîlnească cu el la vagon înainte de a porni să se amestece cu cei

sosiţi la picnic. Din veranda casei albe îi făcu un semn liniştitor cu mîna.

După ce Brynne bătu în uşa masivă şi fu întîmpinată de Kwon Su, bucătăreasa mătuşii şi unchiului ei, i se păru că soarta îi surîde. Mătuşa Eloise nici măcar nu era acasă, iar Kwon Su, o femeie micuţă care zîmbea tot timpul lăsînd să i se vadă un şirag de dinţi albi, îi oferi bucuroasă apă fierbinte, săpun şi prosoape pentru baie.

Nevrînd să piardă vremea ca să se usuce, Brynne nu-şi spălă şi părul. În schimb, îndată ce termină baia, îşi perie bine bogatul ei păr castaniu-auriu, pînă cînd începu să strălucească, şi-l prinse într-un coc lejer la ceafă. Uitîndu-se în oglinda din micuţa cameră de îmbrăcat, văzu lumina jucăuşă din ochii cenuşii în anticiparea zilei care urma, şi trebuia să priveşti foarte atent şi îndeaproape ca să vezi în ei şi durerea ce tremura în adîncuri.

Trase adînc aer în piept şi-şi netezi fusta în carouri roz cu alb cu mîini graţioase, dar înroşite de muncă. Rochia era foarte simplă, dar avea mîneci bufante, o mică turnură şi o bordură îngustă de dantelă la gît.

Brynne suspină filozofic. Nu era nici pe departe ca femeile acelea elegante pe care le văzuse în parc, dar îşi zise că arăta destul de drăguţă.

Suflînd din greu, Brynne o ajută pe Kwon Su să ridice bazinul de baie şi să-l golească, apoi îi spuse un grăbit mulţumesc şi porni repede spre locul unde urmau să se desfăşoare festivităţile.

Dacă avea măcar o singură zi bună înainte de a înfrunta realităţile vieţii, atunci măcar să profite cît mai mult de ea.

How Ling rămase nemişcată pe podeaua rece, cu miros de muşchi, a chioşcului încă multă vreme după ce plecă Drew. Cu nici un preţ nu ar fi plîns ca să o audă el. După o vreme, totuşi, nu-şi mai stăpîni plînsul; How Ling vărsă lacrimi amare şi se tîngui încet în ruşinea ei. Era rea! Era o stricată! Nu era decît vina ei că s-a întîmplat acest lucru dezonorant!

Se ridică în picioare, îşi şterse ochii şi trase adînc aer în piept. Apoi calmă, How Ling ieşi afară şi strînse din iarbă frumoasele haine ale domnişoarei Tanner.

Vagonul lui Evan era tras lîngă iaz şi aproape că-şi instalase toate aparatele lui misterioase cînd ajunse Brynne. Un tăietor de lemne mătăhălos, nevasta lui cu o privire severă şi patru copii aşteptau dornici să fie imortalizaţi pe hîrtia magică.

Mîinile lui Evan continuară să se mişte, dar ochii i se îndreptară spre Brynne şi-i zîmbiră independent de gură.

– Eşti o adevărată apariţie, miss Brynne McFarren! Băieţii or să cadă cu nasul în salata de cartofi cînd or să te vadă.

Brynne se înroşi, foarte conştientă de zîmbetul neghiob al tăietorului de lemne şi de privirea soţiei lui.

– Evan, îl mustră ea.

Evan rîse şi strecură o plăcuţă developatoare în enorma cutie a camerei. Dar într-o secundă faţa îi deveni serioasă.

– Uite-o pe scumpa ta mătuşă, îi zise el morocănos, trecînd o glugă neagră peste camera de fotografiat şi peste capul său.

Se auzi un ţăcănit puternic, ieşi un fum sulfuros şi se văzu o flacără în momentul în care îl imortaliză pe tăietorul de lemne cu familia pentru posteritate.

Eloise Jennings apăru alături de Brynne simultan cu flashul aparatului şi, timp de o secundă, păru că femeia asta cruntă şi înspăimîntătoare fusese aruncată afară din măruntaiele iadului. Îşi privi nepoata şi faţa ei rigidă era ca o mască, iar rochia neagră de satin îi pocni cînd se opinti într-o dezaprobare mînioasă.

– Brynne, strigă ea crunt în loc de bun venit.

Brynne îşi îndreptă umerii gîndindu-se că mătuşa Eloise ar fi fost o femei foarte drăguţă, cu părul ei blond şi cu ochii mari albaştri, dacă n-ar fi fost caracterul ei morocănos şi certăreţ.

– Bună ziua, mătuşă Eloise, replică ea.

Ochii albaştri plini de ură cuprinseră dintr-o privire rochia în carouri a fetei.

– Fratele meu este mort de o lună şi tu nu eşti în doliu?

Brynne ridică bărbia.

– Papa nu credea în rochiile de doliu, zise calmă. Spunea că durerea în sine este destul de mare şi fără negru, care să o facă şi mai de neîndurat.

Eloise strînse din dinţi.

– Ţi-am găsit un loc, o informă pe fiica fratelui ei. Ai să începi luni pentru că Letiţia insistă să petreci o noapte în casa noastră. Te plăteşte doi dolari pe săptămînă, inclusiv casă şi masă.

Brynne zîmbi nu pentru că-i găsise deja un loc de muncă, ci cînd auzi numele verişoarei ei. O iubea pe Letiţia şi nici măcar nu îndrăznise să

spere că fata, cu doi ani mai mică decît ea, care-i era deosebit de credincioasă, se întorsese de la şcoala ei din est.

– Letiţia este acasă?

Era o întrebare stupidă şi Brynne n-avu nevoie să vadă expresia de pe faţa mătuşii sale ca să-şi dea seama de asta.

– Nu mă îndoiesc că o să te găsească repede, replică înţepată mătuşa Eloise, evaluîndu-i din nou cu groază în privire rochia în carouri. Aş vrea ca în cursul zilei de astăzi să te prezint patronului tău, aşa că te-aş ruga să nu te îndepărtezi prea tare pînă o să am prilejul să o fac.

Brynne trase adînc aer în piept şi se străduí să-i adreseze un zîmbet politicos.

– Sînt foarte recunoscătoare că mi-aţi găsit de lucru...

Trăsăturile mătuşii Eloise se contractară într-un rictus şi dădu din cap concediind-o brusc. Apoi, fără nici un alt cuvînt, se întoarse şi se îndepărtă, rochia ei neagră de doliu foşnind la fiecare mişcare.

Brynne oftă şi începu să caute cu privirea în mulţime faţa dulce şi figura familiară a Letiţiei. Nici urmă de ea, dar pentru moment totul era în ordine – oricum, avea ceva important de făcut înainte de a o căuta pe verişoara ei.

Neîndrăznind nici măcar să arunce o privire în direcţia lui Evan, care fără îndoială că clocotea din cauza primirii pe care i-o făcuse mătuşa Eloise, începu să-şi croiască drum prin mulţimea celor veniţi să petreacă. În faţa ei apăru o cărare care ducea pe o pantă lină cu mulţi copaci, iar Brynne o porni pe această cărare pregătindu-se sufleteşte.

Cimitirul se întindea pe un gorgan verde, iar numeroasele lui pietre mortuare, statui şi plăci comemorative erau înconjurate de gărduleţe vopsite în alb. Soarele era strălucitor şi cald, razele sale jucîndu-se în undele de argint ale apei de la poalele dealului.

Brynne pătrunse pe una din cele patru porţi şi se îndreptă hotărîtă, cu capul sus, spre o placă comemorativă simplă, aflată într-un colţ îndepărtat. Cuvintele de pe placa de marmură aproape că nu se puteau citi din cauza luminii puternice a soarelui, dar asta nu conta – fiica lui Maggie McFarren le ştia pe dinafară: *Margaret Brynne McFarren, smulsă cu cruzime dintre noi la 14 iunie 1883.*

Brynne simţi o durere în gît şi îngenunchie lîngă mormînt, încrucişîndu-şi mîinile în poală.

– Bună, mama, zise ea încet, cu o voce tremurătoare.

Firește că nu-i răspunse nimeni, dar adierea unei brize cu miros de vară, şopotul frunzelor ulmilor plantaţi de-a lungul zidului cimitirului serviră în mare măsură drept răspuns. Brynne nu se simţi singură.

– Sper că papa este cu tine acum, continuă ea plimbîndu-şi cu tandreţe degetele pe petalele de un galben luminos ale florilor de păpădie crescute pe mormîntul unde se odihnea mama ei. Ştiu că-i vei susţine cauza în faţa lui Dumnezeu, mama. N-a vrut să-şi ia singur viaţa – ştiu că nu asta a vrut.

În spatele ei, dincolo de dealul plin de copaci, în aerul cald de vară, se înălţa zumzetul picnicului de Ziua Independenţei, întreţesîndu-se paşnic cu bîzîitul albinelor şi cu clipocitul apei din apropiere.

Brynne trase adînc aer în piept, în timp ce disperarea îi invada inima şi parcă îi oprea respiraţia. Te implor Doamne, se rugă ea. Nu-l trimite pe papa al meu în iad! A fost un om bun. Dar după ce a murit mama şi a intervenit şi necazul ăla ciudat aici şi după ce ne-am pierdut ferma, mintea lui a luat-o razna.

Nici o voce nu răspunse rugii înălţate de Brynne, dar un semn tot i se arătă. Simţi cum inima îi este învăluită într-o căldură ca un scut protector şi, în acel moment, ştiu că Dumnezeu l-a iertat pe John McFarren şi l-a primit la El.

Se ridică încet şi se întoarse dinspre mormîntul mamei ei, înălţîndu-şi faţa spre cerul albastru, albastru.

– Îţi mulţumesc, zise şi porni înapoi către poartă, acum gata să se bucure de picnic.

Cînd ieşi dintre copaci îl întîlni pe uriaş.

Era un bărbat enorm, cu braţe şi picioare muşchiuloase, îmbrăcat în pantaloni negri, cămaşă albă deschisă la gît, care lăsa să se ghicească părul negru şi lucitor, şi o vestă neagră. Părul îi era negru ca o noapte fără lună, iar ochii aveau cea mai incredibilă nuanţă de levănţică pe care Brynne o văzuse vreodată. Faţa lui mîndră, de o frumuseţe arogantă, era sumbră, dar cînd o privi se lumină într-un zîmbet uluitor de deschis.

Brynne fu luată prin surprindere. Să fie EL? se întrebă cu frenezie, ştiind că se uita la străin într-un mod necuviincios şi că nu se putea opri să o facă. Mama ei îi spusese de nenumărate ori că atunci cînd o să-l întîlnească pe bărbatul care-i este hărăzit o să simtă o uşoară zvîcnitură în inimă, dar asta nu era zvîcnitură. Era un cutremur devastator,

care-i înmuie genunchii şi-i provocă un gol în capul pieptului.

– Bună, îi zise el cordial.

Buzele lui Brynne se mişcară dar nu scoaseră nici un sunet. El rîse, dar nu era un sunet cîtuşi de puţin vesel. Era amestecat cu o durere specială, nemărginită, la fel de profundă ca a lui Brynne, dacă nu chiar mai profundă.

– Te-am speriat, îi spuse. Îmi pare rău.

Brynne rămase fără suflare, ca atunci cînd înota acasă în lac şi şedea prea mult sub apă.

– Nu, numai că nu mă aşteptam...

Îşi puse mîinile puternice, bronzate, în şolduri şi-şi plecă într-o parte capul superb, studiind-o fără nici cea mai mică urmă din confuzia care o cuprinsese pe ea.

– Eşti nouă în Port Propensity, nu-i aşa? o întrebă cu o voce care-i schimbă ritmul bătăilor inimii.

– Am locuit aici acum doi ani, spuse Brynne, dorind ca această conversaţie uşoară să nu se mai termine niciodată.

Dar imediat ce rosti aceste cuvinte, faţa lui se schimbă – trăsăturile fine se înăspriră vizibil şi ridică ochii de culoarea orhideei spre vîrful copacilor. După o secundă, fără nici un cuvînt, porni mai departe ocolind-o pe Brynne de parcă n-ar fi fost decît un obstacol ce-i bloca drumul.

Simţindu-se ofensată, Brynne îşi ridică bărbia şi poalele fustei şi porni pe iarba grasă spre locul unde se desfăşura picnicul.

Gîndurile îi rămaseră la străinul din cimitir numai scurtă vreme – erau atîtea lucruri de făcut şi de văzut, de gustat şi de atins! Şi îndată ce o să o găsească pe Letiţia, o să se simtă cu adevărat bine.

Puţin ameţită de spectacolul din jurul ei, Brynne îşi descălţă un pantof şi recuperă din el moneda de aur de cinci dolari pe care o primise de Crăciun. Avu un sentiment încîntător de extravaganţă neîngrădită cînd încercă să se decidă ce să facă mai întîi: să cumpere răcoritoare, sau să se ducă la ţigani să-i ghicească viitorul.

Încă mai delibera – nu pentru că era nehotărîtă, ci pentru că se afla într-o dilemă atît de plăcută –, cînd un tînăr bine îmbrăcat, cu două farfurii încărcate cu cartofi prăjiţi, pui fript şi salată de cartofi, trecu grăbit. O privi scurt pe Brynne care şedea încă cu un pantof într-o mînă şi cu moneda în cealaltă, se opri, şi se uită mai lung la ea.

Avea părul castaniu deschis, iar ochii căprui îi jucau ştrengăreşte. Un colţ al gurii era ridicat într-un zîmbet seducător.

– Bună, tu, de colo! îi zise el.

Brynne se gîndi că este foarte îndrăzneţ, dar rîse totuşi.

– Bună.

Cu farfuriile încărcate în mînă, el păru să acorde o atenţie deosebită obiectelor pe care le ţinea Brynne în mîini.

– Banii sînt cea mai bună alegere, remarcă el după o secundă. Nu cred că vreunul dintre negustorii ăştia or să vrea pantoful!

Brynne rîse din nou şi se aplecă pentru a-şi încălţa pantoful şi a-i lega şiretul. Cînd se ridică îşi dădu seama după culoarea din obrajii tînărului că probabil îşi lăsase sînii prea mult expuşi vederii. Un roz trandafiriu îi năvăli în obraji.

– Hai să ne căsătorim, zise tînărul.

Brynne simulă furia, dar eşuă lamentabil.

– Dar nici măcar nu-ţi ştiu numele, îi aminti ea chicotind.

– Drew, răspunse el cu o uşoară ridicare a umerilor şi încruntîndu-se bănuitor. Acum putem să ne căsătorim?

– Eşti insuportabil.

Drew îi zîmbi şi îşi lăsă capul într-o parte.

– Da, dar încîntător. Cum te cheamă, viitoare soţie?

Ezită numai o secundă.

– Brynne. Brynne McFarren.

Ceva se mişcă pe faţa lui spulberîndu-i în parte umorul şi maliţiozitatea.

– McFarren? zise el cît pe-aci să scape farfuriile cu mîncare. Eşti o McFarren?

Brusc iritată şi foarte flămîndă, Brynne dădu din cap.

– Este ceva în neregulă cu asta?

– Categoric nu. Spune-mi, Brynne McFarren, nu vrei să mă ajuţi să mănînc ce am în farfuriile astea?

– Aveai de gînd, evident, să le împarţi cu altcineva, oftă ea scurt.

Ridică umărul drept, într-un gest de politeţe.

– Doar cu sora mea. Ştie că sînt un iresponsabil fără speranţă.

– Şi eşti?

– Oh, da. Dar am toate intenţiile ca de azi înainte să devin un cetăţean vajnic şi ireproşabil. Vreau ca să mă respecte copiii noştri.

Zicîndu-şi că este încîntător de îndrăzneţ, Brynne nu putu decît să dea din cap. Cinci minute mai tîrziu, ea şi noul ei prieten erau confortabil instalaţi pe iarbă, în spatele catargului pentru steag. În timp ce au mîncat au vorbit şi au urmărit un grup de adulţi încercînd să prindă un porc gras.

Apoi, după ce depozitară farfuriile goale peste vraful de pe una dintre mese, Drew se întoarse spre Brynne şi-i zîmbi.

– Acum ce facem?

Brynne aruncă o privire în direcţia unui vagon de ţigani. Era şi mai ţipător decorat decît al lui Evan, cu roţile de un albastru puternic, părţile laterale vopsite în roşu şi auriu, iar coviltirul negru.

– Cred că am să mă duc să-mi ghicească norocul, spuse ea.

– Ţi l-am ghicit eu deja, iubito, şi gratis, rîse Drew. Ai să fii soţia mea.

– Aş vrea o altă părere, dacă nu te superi, îi replică ea. Apoi îşi apucă poalele fustei şi porni hotărîtă şi tulburată de mister spre vagonul ţigăncii.

În vagonul unde trona Madam Fortuna mirosea a ceară de lumînări, a sudoare, a ulei rînced şi alte cîteva mirosuri înţepătoare. După ce luă moneda de aur din mîna fetei şi-i dădu restul, gest după care îi aruncă imediat o privire lui Drew, femeia cu un turban uriaş îşi invită clienta să ia loc.

Sfioasă din cauza bijuteriilor şi a hainelor colorate ale femeii – era îmbrăcată cu o fustă de un roşu purpuriu dintr-o ţesătură lucioasă care foşnea la cea mai mică mişcare şi un şal cu fir metalic – Brynne se aşeză. Între cele două era o masă drapată în catifea neagră tocită, pe care se afla un glob de cristal cu o uşoară adîncitură în el.

Madam Fortuna începu să scoată nişte sunete ciudate, tînguitoare, legănîndu-şi capul între umerii goi, cu pielea închisă.

Drew era nerăbdător.

Brusc, ţiganca tresări violent, ca şi cum cineva ar fi înţepat-o cu un ac, şi privi cu ochi mari în globul de cristal.

– Ai trecut printr-o mare tragedie, zise ţiganca de parcă era în transă, cu o voce care-i dădu fiori lui Brynne. Dar foarte curînd în viaţa ta va interveni o mare şi devastatoare dragoste. Madam Fortuna ridică ochii vicleni spre Drew. Nu acesta este bărbatul pe care îl văd în viitorul tău. Bărbatul pe care îl văd eu este brunet şi foarte înalt. Păzeşte-ţi inima, micuţo, pentru că este mînat de o pasiune neagră, care-l torturează fără încetare.

Brynne îşi aminti de bărbatul uluitor de frumos pe care-l întîlnise lîngă cimitir şi o cuprinse un tremur, în pofida faptului că era căldura lui 4 iulie.

– Mai vezi şi altceva? întrebă ea cu voce mică.

– Vei avea foarte mulţi duşmani aici, dar vei avea şi prieteni. Eşti nouă în această comunitate, nu-i aşa?

– Am venit cu fotograful, răspunse Brynne încă ameţită de mister, de cuvintele femeii şi de ciudatul vagon.

– Fereşte-te de cel care trăieşte între două lumi, încheie Madam Fortuna cu o nouă concediere în voce. Odată ce ţi-a răpit inima, nici o putere din cer sau de pe pămînt nu-l va putea determina să ţi-o dea înapoi. Se uită din nou la Drew. Să vă ghicesc norocul, domnule?

Drew strînse din dinţi, dar după o secundă scoase o monedă din buzunarul pantalonilor şi o puse pa masa acoperită cu catifea cu o mişcare plină de mînie.

Cînd Brynne se ridică şi se dădu de-o parte, Drew îi luă locul.

– Ei bine? o sfidă el pe ţigancă.

Madam Fortuna, ignorînd de data asta globul de cristal, îi luă mîna şi-i cercetă palma.

– Într-o zi vei fi un om important, decretă ea, aproape cu impertinenţă.

– Cîtă perspicacitate din partea dumneavoastră, remarcă Drew uşor înţepat.

Madam îl fulgeră cu privirea.

– Aşa cum am spus, într-o zi vei fi foarte important. Ziua aceasta este totuşi destul de departe.

Drew ridică privirea spre Brynne şi zîmbi înainte de a se uita din nou la ţigancă.

– Spuneţi-mi madam, cu cine mă voi căsători?

Îi cercetă palma, urmărindu-i liniile cu un deget experimentat ca şi cum ar fi urmărit o hartă.

– Cu cineva care merită pe cineva mult mai bun decît dv, aşa cum merită şi această tînără domnişoară, răspunse Madam ridicînd privirea spre Brynne. Nu la ea vei găsi dragostea – ea a fost hărăzită altuia.

Drew mormăi ceva, se ridică de pe scaun şi cînd o conduse pe Brynne pe cele trei trepte ale vagonului afară, în lumina soarelui, pe faţa lui se putea citi o încordare ciudată.

Capitolul 2

Vocea Letiţiei răsună în aerul înăbuşitor precum clopoţelul unei oi rătăcite.

– Brynne! Brynne McFarren!

Brynne îşi întoarse privirea de la expresia îngrijorătoare de pe faţa lui Drew şi o văzu apropiindu-se pe verişoara ei. Încă grăsuţă, dar mai drăguţă ca oricînd, Letiţia purta un şort în dungi albastre peste o bluză albă din dantelă cu mîneci bufante, iar părul castaniu deschis era ridicat într-un aranjament de bucle care-i încadrau faţa şi-i cădeau pe umeri.

Strălucind de bucurie, fata se repezi la Brynne şi o îmbrăţişă cu o căldură care readuse bucuria şi pacea altor vremuri, mai puţin tulburi.

– Te-am căutat toată dimineaţa. Ar fi trebuit să ştiu că Drew Tanner o să te găsească înaintea mea!

Brynne se simţi ca şi cum cineva tocmai i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa. Se întoarse şi-i aruncă o privire uluită şi furioasă bărbatului de lîngă ea.

– Tanner? Eşti un Tanner?

Trăsăturile lui Drew se înăspriră, iar din ochi îi dispăru acea privire copilărească.

– Da.

Brynne înghiţi greu şi închise ochii din cauza şocului. Ar fi trebuit să ghicească cine este omul ăsta după hainele lui fine şi după mîinile nemuncite, dar a fost prea fermecată ca să se gîndească la asemenea lucruri. Acum era prea tîrziu – îl plăcea şi, indiferent cum stăteau lucrurile, asta nu se va schimba.

– Brynne? o strigă Letiţia, trăgînd îngrijorată de mîneca verişoarei ei.

Brynne se încruntă puţin, dar le zîmbi amîndurora.

– Tocmai am fost de mi-am ghicit norocul, anunţă ea, simţind nevoia să îndrepte conversaţia spre alt subiect.

Letiţia făcu ochii mari.

– Cu cine ai să te măriţi? vru ea să ştie.

Drew dădu ochii peste cap. După cît se părea, ştia la fel de bine ca Brynne că în mintea Letiţiei căsătoria era subiectul cel mai important. Categoric o fascina.

– Cu cineva brunet şi frumos şi posedat de o pasiune tragică, răspunse Brynne înfrumuseţînd povestea doar un pic. Acum, cînd nu mai era în vagonul ţigăncii, ci afară, scăldată în lumina soarelui şi în realitate, se miră de sfiala şi uşoara teamă pe care le simţise mai devreme.

– Ai uitat să spui că este şi înalt, pufni Drew, din nou supărat. Nu sînt întotdeauna înalţi, bruneţi şi frumoşi?

Privirea albastră a Letiţiei descoperi lacul.

– Priveşte, bărci! Oh, Brynne, hai să vîslim!

Starea lui de spirit recalcitrantă dispăru tot atît de repede cum apăruse: făcu un gest larg către malul lacului, unde se închiriau bărci contra sumei de 15 cenţi.

– Îmi permiteţi, doamnelor? le invită el.

Letiţia chicoti de încîntare, dar pe urmă se încruntă.

– Am impresia că s-ar putea să mă fi băgat...

Brynne îl avertiză din priviri pe Drew şi constată cu uşurare că avertismentul ei a fost bine înţeles.

– Prostii, zise el expansiv. Nici nu ne-ar trece prin cap să nu te luăm cu noi.

Pe apa care scînteia în lumina soarelui Drew vîsli fără să se plîngă, în timp ce Letiţia nu mai contenea vorbind despre şcoala ei din Boston şi despre călătoria cu trenul spre casă. Dorindu-şi ca ziua să nu se mai sfîrşească niciodată, Brynne îşi umplu inima cu toată magia dulce a picnicului de Ziua Independenţei şi o depozită acolo pentru vremuri mai triste.

După plimbarea cu barca, Letiţia propuse să se fotografieze împreună cu Brynne. Văzînd în asta un prilej de a-l asigura pe Evan că lucrurile merg bine, Brynne fu de acord.

Obiceiul vremii era să arăţi circumspect şi sobru cînd te fotografiezi, iar Brynne încercă din toate puterile. Problema era că Drew care stătea în spatele lui Evan şi a uriaşei lui camere de fotografiat şi se strîmba, îşi duse mîinile la gît şi căzu neceremonios în iarbă.

Fetele rîdeau amîndouă în momentul în care izbucni flashul, iar Brynne se bucură că-l iertase pe Drew pentru faptul că era un Tanner.

Următoarele cîteva ore au fost obositoare. Au fost alergări de tot felul, iar Brynne a participat la mai multe abandonînd pe parcurs spre nefericirea Letiţiei şi încîntarea lui Drew.

O dată sau de două ori Brynne îl zări pe frumosul bărbat brunet pe care îl întîlnise sus pe deal, după ce plecase de la mormîntul mamei sale, dar avu grijă să nu-l privească prea insistent. După cîte îşi dădu seama părea să fie şi el un Tanner, dar nu putea găsi destulă mărinimie în sufletul ei ca să ierte doi dintre ei în aceeaşi zi.

Spre după-amiază, căldura, oboseala şi soarele strălucitor începură să-şi spună cuvîntul. Brynne şi Letiţia se refugiară o vreme sub o salcie lîngă lac, bucuroase să se odihnească puţin.

Letiţia îşi făcea vînt cu o mînă.

– Doamne, arşiţa asta o să ne transforme tenurile în pergament.

Brynne oftă, se sprijini de trunchiul copacului care le oferea răcoarea şi închise ochii.

– Aşa cred şi eu, zise somnoroasă, dorindu-şi să poată aţipi puţin, dar fără să piardă nimic din această zi superbă.

– Îţi place Drew Tanner? vru să ştie Letiţia şi în voce i se simţi un uşor tremur.

Brynne zîmbi şi deschise ochii văzîndu-l pe Drew că tocmai se apropia de ele cu trei boluri mici în mînă.

– Este drăguţ, răspunse ea. Pentru un Tanner!

Buza de jos a Letiţiei tremura.

– Îl iubesc, Brynne, şopti ea nefericită. L-am iubit dintotdeauna pe Drew Tanner şi dacă nu se căsătoreşte cu mine, am să mor.

Brynne o bătu uşor pe mînă, înţelegătoare.

– Te rog, liniştеşte-te.

Faţa Letiţiei se lumină.

– Nu seamănă cu descrierea pe care i-a făcut-o ţiganca marii tale dragoste, nu-i aşa? şopti ea. Şi trebuie să credem în soartă.

– Oh, firеşte, fu de acord Brynne, înăbuşindu-şi un zîmbet.

Letiţia sări în picioare cu faţa îmbujorată de hotărîrea luată.

– Mă duc să-mi ghicească şi mie norocul, anunţă ea şi o luă la fugă spre vagonul doamnei Fortuna.

Drew o privi amuzat cînd trecu pe lîngă el şi veni să se aşeze pe iarbă lîngă Brynne.

– Presupun că sper prea mult să mă gîndesc că a plecat spre casă, nu-i aşa?

Brynne se încruntă.

– Nu vreau să se ducă acasă. Este o adevărată comoară şi o iubesc foarte mult.

– Facem armistiţiu, zise el punîndu-i în mînă unul din cele trei boluri pe care le adusese şi lăsînd altul jos.

Brynne studie conţinutul pufos ca un puding al bolului.

– Ce...

– N-ai mîncat niciodată îngheţată? rîse Drew plin de încîntare.

Dădu din cap că nu. Drew îi arătă linguriţa care ieşea din amestecul cremos.

– Încearcă. Dar fii atentă să nu-ţi atingi dinţii din faţă – este rece.

Brynne privi cu suspiciune îngheţata de vanilie din linguriţă care se cam topise. Fusese rece, şi era în acelaşi timp dulce şi sărată. Minunîndu-se, luă

încă o linguriţă, de data asta umplînd-o mai bine – şi regretă imediat.

Simţi cum în semn de protest îi pulsează dureros cerul gurii, la fel ca şi puntea nasului şi toată gura. Se încruntă şi puse bolul jos.

Drew îşi mîncă imperturbabil îngheţata, apoi şi pe cea a lui Brynne. Tocmai vroia să o ia şi pe a Letiţiei, cînd ea se întoarse, radiind.

– Ţiganca mi-a spus că înainte de Crăciun o să am sîni, îi şopti lui Brynne la ureche cînd se aşează lîngă ea pe iarba răcoroasă. Apoi, bătînd cu palma peste poşeta de mînă, adăugă: am o poţiune pentru asta, chiar aici.

Drew căzu pe spate în iarbă hohotind de rîs şi-şi umplu toată vesta lui de mătase gri cu îngheţată.

Letiţia se îmbujoră, îşi muşcă buza de jos, apoi rîse şi ea. Brynne îşi zise cît de naivă şi de amuzantă era copila.

La căderea serii, fură lansate primele artificii care lăsau în urma lor dîre strălucitoare de aur şi argint. Băieţii şi bărbaţii pocneau petarde speriind caii şi femeile, în proporţii aproape egale.

Femeile reacţionară curăţînd de coaja verde şi dungată pepenii aduşi de dincolo de munte şi începînd să arunce cu miezul lor în cei care le speriau.

Lupta se declanşă şi Brynne se alătură şi ea cu încîntare, rîzînd în timp ce arunca în Drew cu miezul dulce şi plin de sîmburi. El îi răspunse la fel, iar Letiţia o luă la fugă ţipînd pentru a se refugia în spatele unui pin.

În cîteva minute toată lumea părea cuprinsă de febra bătăliei, şi Marele Război al Pepenilor Verzi continuă dezlănţuit mai mult de jumătate de oră.

Era aproape pe sfîrşite din lipsă de muniţie, cînd Brynne intră în posesia unei bucăţi mari şi zemoase şi se ascunse în spatele vagonului lui Evan pentru a lansa un atac surpriză. O să-l aranjeze ea pe Drew Tanner!

Se auziră paşi în iarba înmiresmată, iar Brynne se înfioră de plăcerea atacului iminent. Cînd i se păru că momentul este potrivit, ieşi din ascunzătoare şi aruncă miezul de pepene cu toată forţa ei.

Iar pepenele aterizâ în plin în pieptul bărbatului înalt şi misterios pe care-l întîlnise lîngă cimitir.

Îngrozită de greşeala făcută, Brynne îşi duse mîna la gură şi făcu atît de iute un pas înapoi, încît dădu peste oiştea vagonului şi aterizâ direct în fund. Speriată îşi ridică privirea spre el:

– Îmi p... pare rău, şopti ea. Am crezut că este Drew, am...

Privi în jos spre ea aparent şocat, fără să se obosească să-şi şteargă cămaşa şi vesta de miezul dulce lipicios, un uriaş profilat pe un fundal de umbre. Ochii lui violeţi străluceau în lumina pîlpîitoare a torţelor de pe malul lacului, iar linia maxilarului părea dură.

Brynne era îngrozită. Cînd îşi lăsă brusc superbul cap pe spate şi izbucni în hohote puternice de rîs, ea era încă prea înspăimîntată ca să se mişte.

– Cum te cheamă? o întrebă cînd veselia lui căpătă proporţii mai puţin alarmante. Îi oferi o mînă, dar Brynne ignoră încăpăţînată gestul şi se ridică singură în picioare.

Un anume instinct primar o avertiza să nu-i răspundă la întrebare, deşi categoric nu avea de ce să-i fie ruşine cu un nume atît de mîndru cum era McFarren.

– Dar pe tine? contraatacă ea.

Înainte ca el să poată răspunde, intră în scenă mătuşa Eloise, întruchiparea însăşi a furiei morale.

– Brynne McFarren, împieliţată neruşinată! strigă ea ignorîndu-l pe omul din umbră şi aruncîndu-i priviri ucigaşe nepoatei sale. Pentru Dumnezeu, uită-te la tine! Şi trebuie să te prezint patronului!

Brynne înghiţi în sec, conştientă dintr-o dată de halul în care îşi murdărise rochia, de părul care-i scăpase din agrafe, de faţa ei mînjită şi murdară. Aruncă o privire în direcţia omului din umbră şi constată foarte dezamăgită că dispăruse.

Întrucît nu putea să spună nimic în apărarea ei, Brynne porni după mătuşa Eloise care se îndreptă înţepată şi furioasă spre zona luminată a parcului. Şi faptul că Drew Tanner venea tăcut în urma ei nu o linişti prea tare.

Minnie Blode le privea cu o severitate prefăcută cum se apropie. Era al dracului de greu să te abţii să nu zîmbeşti.

Copila era drăguţă – oricine putea să vadă asta chiar şi în lumina torţelor şi artificiilor. Nu era de mirare că Eloise era atît de dornică să plaseze imediat fata, indiferent pe lîngă cine – nu vroia ca acest diavol mic să atragă toată atenţia asupra ei în detrimentul Letiţiei.

Minnie îşi încrucişă mîinile mari, înroşite de muncă, în poală, şi se lăsă pe spătarul scaunului. Se prefăcu foarte interesată de ţesătura fustei ei – la dracu! avea rochia asta de atîta vreme şi fusese spălată de atîtea ori încît nici nu mai ştia care era culoarea ei iniţială! – şi aşteptă.

– Doamnă Minnie Blode, ea este Brynne McFarren, anunţă Eloise, cu vocea aia a ei enervantă ca un scrîşnet de dinţi.

Ochii blînzi şi înţelepţi ai lui Minnie se ridicară brusc de la rochie spre faţa fetei, evident surprinsă. McFarren, aşa să fie? McFarren?

– Bună, zise ea cu o voce răguşită.

– Bună ziua, replică McFarren, care nu privea nici în stînga, nici în dreapta, ci direct la Minnie. Lui Minnie îi plăcu asta.

– Eşti fata lui John McFarren? o întrebă ea direct. Fata ridică bărbia mică.

– Da, doamnă, răspunse ea.

Dumnezeule, se gîndi Minnie, acum or să înceapă necazurile. Aruncă o privire spre Drew Tanner – deci pe ăsta îl fermecase deja – şi apoi spre Eloise Jennings. Spre încîntarea lui Minnie, amîndoi păreau al dracului de stînjeniţi.

– Doi dolari pe săptămînă, pat şi mîncare, zise deodată însufleţită bătrîna femeie, plăcîndu-i copilul lui John McFarren. Munca este dură, dar după cum arată mîinile tale, nu eşti străină de asta.

– Am tuns oi, vorbi copila cu vocea plină de mîndrie, deşi cam şovăielnică. Am ajutat la fătări, am gătit, am făcut curăţenie...

Minnie rîse.

– Nu sînt oi la pensiunea lui Minnie Blode, izbucni ea. Dar de gătit, de frecat şi de servit la masă, destul. Deschidem luni dimineaţă la ora cinci şi lucrăm pînă sîmbătă, deşi sîmbătă seara nu prea sînt clienţi.

– Da, doamnă.

– Atunci te aştept mîine seară. Ochii lui Minnie străpunseră faţa Eloisei. Nu vreau să te smulg din

sînul familiei înainte să aibă timp să te primească cum se cuvine.

Eloise tresări la înţepătură – asta şi intenţionase Minnie, să o usture – şi-şi încrucişă braţele slăbănoage.

– Îmi cer scuze, pentru felul în care arată Brynne. Se pare că nu are prea mare respect pentru memoria sărmanului ei tată. Găsesc că este destul de şocant să poarte rochie în carouri atît de curînd după pierderea...

– Gura, doamnă Jennings, izbucni aspru Drew Tanner. În momentul acela el crescu puţin în ochii lui Minnie.

– Ciudat că n-ai spus niciodată că eşti rudă cu John McFarren, insistă Minnie, urmărind-o pe Eloise Jennings cu ochii aceia care văzuseră multe în cei 40 de ani de gătit pentru tăietorii de lemne şi pentru marinari, ajungînd în general la ceea ce era acum prin forţe proprii.

Era o altă înţepătură, şi lovi de data asta drept la ţintă. Eloise se înfurie, o prinse pe Brynne McFarren de mînă şi se îndepărtă ca o furtună, tîrînd fata după ea.

Drew vru să protesteze, dar Minnie Blode îl opri. Era absolut sigură că or să fie destule probleme cu ticălosul ăsta de băiat, care-şi etala inima în priviri, şi cu Corcitul, care o să vrea să se răzbune.

Eliberîndu-i braţul lui Drew dintr-o strînsoare la fel de puternică cu a oricărui bărbat, Minnie se ridică în picioare. Nimeni nu o să-şi bată jos de fata asta cît timp va trăi Minnie Blode, iar dacă asta înseamnă să aibă probleme cu Corcitul şi cu ai lui, atunci aşa să fie! Nu-i era teamă de ei!

Drew era furios la culme.

– De ce dracu m-ai strîns aşa, Minnie? Nu vroiam decît...

Dintr-odată Minnie simţi fiecare din cei 67 de ani ai ei.

– Ştiu ce vroiai să faci, se răsi ea. Să laşi fata în pace, Drew Tanner, sau altminteri am să te spintec cu satîrul. N-o să fie una dintre alea de care-ţi baţi tu joc!

Băiatul deschise gura ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar probabil că se gîndi mai bine, pentru că nu scoase nici un cuvînt. Minnie îi privi faţa, luminată de explozia artificiilor aruncate pe cerul întunecat şi se cutremură pînă în adîncul sufletului. Apoi, după ce se înfăşură în şalul la fel de uzat şi de decolorat ca rochia, Minnie Blode porni spre casă.

Brynne şedea nemişcată în patul de lîngă cel al Letiţiei, prea preocupată ca să doarmă. Gîndurile i se învălmăşau în cap ca furnicile pe o buturugă putredă şi părea că nu le poate da de capăt.

Era tîrziu; camera era luminată de razele lunii şi de stele. Dincolo de sforăitul uşor al Letiţiei, Brynne putea auzi în noapte, venind de departe, veselia celor care continuau să celebreze libertatea. De undeva se auzea un pian, iar bărbaţi care strigau şi rîdeau slobozeau din cînd în cînd cîte un foc de pistol. Rachetele chinezeşti continuau să şuiere pe traseul lor spre înalturile cerului.

Brynne oftă şi se cuibări în pat. Fără îndoială, cîrciumii din apropierea hotelului îi mergeau bine afacerile. Spera ca pensiunea Minniei Blode să se afle în vreo parte mai liniştită a oraşului.

Minnie Blode. Exista acum cineva la care îndrăznea să se gîndească. Femeia părea dură şi vulgară, dar avea ochi buni şi Brynne o plăcuse.

Cochetînd încă, mintea obosită a lui Brynne se îndreptă spre Drew Tanner. Dumnezeule, cît era de bine, iar şarmul lui plin de umor putea da gata imediat o fată! Ce contează dacă nu a simţit nici o zvîcnitură în inima ei cînd l-a văzut? Oricum, lucrurile astea ţin mai mult de imaginaţie decît de realitate.

Dar bărbatul ăla aproape de inimaginabil de frumos pe care-l întîlnise la marginea cimitirului şi pe care-l atacase apoi cu miez de pepene? Brynne simţi o fierbinţeală ciudată între coapse, iar inima începu să-i bată puternic. Îşi imagină cum îi cedează de bună voie şi, deşi nu avea decît o vagă idee despre cum ar trebui să fie, simţi brusc că parcă toate rachetele lansate de Ziua Independenţei şi-ar fi croit drum prin sîngele ei, lăsînd în urma lor o vîlvătaie de aur şi argint.

Brynne trase adînc aer în piept, închise ochii şi se cufundă pe loc într-un somn adînc, binevenit.

– Trezeşte-te, Brynne!

Brynne deschise anevoie ochii. Dîndu-şi seama unde se află, simţi un moment un dor teribil de casă. Dar Letiţia, în genunchi în mijlocul patului ei, îi zîmbea cu toată faţa. Căldura acestui zîmbet o alină mult.

– Astăzi este ziua cea mare! strigă Letiţia, cu ochii ei albaştri strălucind şi îmbujorîndu-se în obrăjorii bucălaţi.

– Astăzi este duminică, zise calmă Brynne, căscînd.

– Şi, deci, mergem la biserică! S-ar putea ca Drew să fie acolo. Vine şi el uneori, cu miss Miranda.

– Miss Miranda? Brynne se ridică şi se întinse.

– Asta-i sora lui, sări Letiţia. Brynne se gîndi că în momentul în care fata deschide dimineaţa ochii, deschide şi gura. Văzu cum pe feţişoara rotundă apare o încruntătură drăguţă.

– Joshua nu vine niciodată la biserică. El este un păgîn, spune mama.

– Ia spune-mi, cine este Joshua? întrebă Brynne oftînd şi luptîndu-se cu cearşafurile de pe pat.

Faţa Letiţiei se lumină din nou de ceea ce părea să fie un subiect savuros.

– Este şeful familiei Tanner, Brynne. Tu ai trăit pe Venus, sau unde? S-a născut în afara căsătoriei, ştii tu, iar mama lui era o indiancă, pentru Dumnezeu!

Brynne scutură din cap, dar în acelaşi timp simţi ceva din senzaţiile care o încercaseră noaptea trecută. Este ciudat, îşi zise ea, ca acea senzaţie mistuitoare dintre coapse să revină şi în plină zi.

– Mama lui era indiancă? spuse ea ca un ecou stupid.

Letiţia strîmbă din năsucul cîrn, plin de pistrui.

– Oh, nu ca indienii de pe aici – care îşi ung părul cu untură de peşte şi cu urină şi nu au nici un pic de mîndrie. Mama lui Joshua era o indiancă Siux – a fost femeia tatălui lui.

– N-a avut soţie?

– Fireşte că a avut soţie! De ce crezi că Drew îl urăşte atît de mult pe Joshua? În definitiv, el şi Miranda sînt copiii legitimi.

Brynne se încruntă. Nu i se păruse că Drew este genul de om care să urască pe cineva – mai ales un frate vitreg.

Letiţia făcu dintr-o dată ochii mari, iar faţa îi deveni palidă. Alarmată de această schimbare bruscă, Brynne înţepeni.

– Letiţia, ce s-a întîmplat? şopti ea.

– Corcitul! Oh, Dumnezeule, tu eşti o McFarren!

– Ei şi? întrebă Brynne şi mai alarmată.

Dar Letiţia se întoarse cu spatele, brusc preocupată să aranjeze patul, să cotrobăie printre sticluţele de colonie şi cutiile de pudră de pe măsuţa ei de toaletă.

– Ai să descoperi foarte curînd, răspunse ea cu o voce sumbră. După care, oricît o rugă Brynne, Letiţia nu mai scoase nici un singur cuvînt despre Corcitul sau despre motivul pentru care numele McFarren ar trebui să inspire o asemenea groază.

Brynne ciuguli la micul dejun şi fu de acord să meargă la biserică numai pentru că nu vroia să rămînă singură acasă.

Mătuşa Eloise şi unchiul Walter erau prosperi şi aveau o trăsură uşoară cu două locuri capitonate cu piele, la care erau înhămaţi doi cai albi. Aşezată pe locul din spate, lîngă Letiţia, cu mîinile împreunate în poală, Brynne privea în jur încîntată, uitînd de Corcitul şi de toate celelalte probleme ale ei. Tropăitul nerăbdător al cailor i se păru un sunet minunat şi nici măcar figurile înţepate ale mătuşii şi unchiului ei nu reuşiră să-i întunece bucuria trezită de tot ce i se întîmpla.

Cu îndemînare, luînd hăţurile uşoare în mîinile înmănuşate, Walter Jennings conduse caii şi

trăsura afară în strada pavată cu scînduri ce trecea prin faţa hotelului *Orion*.

Brynne privi pajiştea în pantă din faţa impunătoarei clădiri, calmă la început, dar imediat o cuprinse o adevărată groază. În partea în care se învecina cu cîrciuma zăceau oameni morţi, cel puţin 20 sau 30! Lui Brynne îi scăpă un strigăt strangulat şi-l bătu cu disperare pe umăr pe unchiul ei, surprinzîndu-l în asemenea măsură încît opri imediat trăsura. Mătuşa Eloise se răsuci în scaun, la fel ca şi soţul ei şi-i aruncară lui Brynne o privire tăioasă.

– Pentru Dumnezeu, Brynne, ce s-a întîmplat?

Ce însemna asta? Unchiul şi mătuşa ei erau orbi? Sau erau atît de obişnuiţi să vadă oameni morţi împrăştiaţi pe proprietatea lor încît nici nu îi mai băgau în seamă? Brynne îşi simţi gîtul uscat, iar privirea nu i se putea dezlipi de şirurile de cadavre aliniate pe pajiştea din faţa hotelului.

– Oamenii aceia, reuşi ea în sfîrşit să îngaime. De ce nu-i îngroapă nimeni?

– Să-i îngroape! exclamă cu dispreţ Walter Jennings. Avu un schimb de priviri acre cu soţia sa, apoi porni trăsura. Deci pleacă aşa, mai departe!

Brynne era pe punctul de a-l forţa pe unchiul Walter să oprească din nou trăsura, cînd Letiţia îşi puse mîna peste a ei şi o strînse uşor. În ochii albaştri ai verişoarei ei juca o luminiţă.

– Brynne, oamenii aceia s-ar supăra foarte tare dacă ar fi îngropaţi. Vezi tu, nu sînt morţi – sînt beţi!

Brynne răsuflă puţin, cu gîtul încă încordat şi cu crampe în stomac.

– Oh, Letiţia, am crezut...

– Ştiu, zise Letiţia încet. Papa şi vînzătorii îi scot afară cînd au băut prea mult şi-i lasă ca să-i trezească aerul rece al nopţii.

– Oh! zise ea îmbujorîndu-se toată din cauza situaţiei stînjenitoare.

– Desigur, unii se trezesc şi se duc la *Shore House*, unde sînt femeile rele.

– *Shore House*?

Letiţia se apropie mai mult de ea şi continuă în şoaptă:

– Este cel mai bun bar din Vest, după cel al lui Erickson, din Portland. Domnul Darnell i-a dat denumirea asta după locul unde se află. Firește, este la o oarecare distanţă de oraş.

– Firește, zise Brynne, căreia nu-i putea păsa mai puţin.

În modul ei schimbător obişnuit, Letiţia era gata să treacă la un alt subiect.

– Brynne, şopti ea gînditoare, privind bustul plin al rochiei albastre a verişoarei ei. Sînii tăi au crescut singuri aşa, sau ai recurs la ceva ca să-i faci să – ei bine – să ţîşnească?

Înainte ca Brynne să se poată gîndi la un răspuns rezonabil, mătuşa Eloise se răsuci în scaunul din faţă al trăsurii şi le aruncă o privire cruntă.

– Astăzi este duminică, le aminti ea acră, citindu-i-se pe faţă condamnarea. Trebuie să vorbiţi ca nişte stricate?

Au ajuns la biserica amplasată vizavi de canal exact cînd Brynne îşi înăbuşea un acces de rîs.

Deşi suferise atît, Brynne McFarren se afla în termeni relativi buni cu Dumnezeu. Nu aştepta de la El mai mult decît căldura dulce care-i învăluia

adesea inima cînd vorbea de El, şi era nerăbdătoare să participe la slujba de duminică.

În micuţa biserică, cu strane din lemn de pin şi cu ferestrele închise, era totuşi un aer închis şi înăbuşitor şi se simţea mirosul respingător al prea multor trupuri care asudau în hainele de duminică. Brynne regreta deja hotărîrea ei pripită de a veni, cînd apăru pastorul, un omuleţ simplu, ciupit de vărsat, în ochii căruia ardeau flăcările iadului şi ale damnării.

Reverendul Bradshaw nu ţinu o predică scurtă, cum s-ar fi cuvenit în acea duminică înăbuşitoare, ci un adevărat discurs violent. Strigă, răcni şi chiar făcu aşchii un scaun în perfectă stare!

Dacă şi Domnul ar face la fel, se amuză Brynne, mi-aş închina viaţa păcatului!

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, reverendul îşi aţinti privirea de maniac asupra lui Brynne şi răcni încă cinci minute fără să se uite nici o clipă în altă parte. Nu era sigură care este subiectul abordat, dar părea să fie vorba de bărbaţii şi femeile creştine care trebuiau să se purifice de orice pofte trupeşti.

Brynne se tot suci pe scaunul tare şi aproape că sări în sus de bucurie cînd în sfîrşit slujba se termină. Respira adînc aerul proaspăt al verii sub un arţar foşnitor cînd îl văzu apărînd pe Drew Tanner, arătînd minunat şi proaspăt în elegantul lui costum maroniu.

După ce înclină politicos capul în direcţia Letiţiei, colţul gurii i se ridică puţin într-un zîmbet insinuant.

– Poţi să sucesti mintea unui bărbat făcîndu-l să se gîndească la păcat, Brynne McFarren, zise el.

Brynne se îmbujoră, stînjenită pentru ea şi pentru verişoara ei. Dar înainte să poată da o replică aspră, lîngă Drew apăru o frumoasă femeie cu părul negru, arătînd la fel de proaspătă ca şi el în rochia ei roz de vară, răsucind pe umăr o umbreluţă asortată.

– Deci tu mi-ai mîncat puiul şi salata de cartofi ieri, zise ea, iar în jurul ochilor negri îi apărură uşoare riduri cînd zîmbi. Îi întinse o mînă fină, înmănuşată, salutîndu-o graţios. Eu sînt Miranda Tanner.

Brynne nu ştiu dacă să fie încîntată sau să se simtă necăjită că Drew îi dăduse ieri, la picnic, mîncarea acestei femei frumoase. Întrucît avea şi aşa destule probleme, hotărî să treacă peste asta.

– Numele meu este Brynne – Brynne McFarren.

Miranda Tanner tresări aproape imperceptibil, dar strîngerea de mînă schimbată cu Brynne fu fermă. Zîmbi din nou şi deşi se apropia de 40 de ani, trebuie că era cea mai încîntătoare, cea mai plină de încredere în sine creatură ieşită vreodată din mîinile Domnului!

– Încîntată să te cunosc, Brynne. Ochii ei negri trecură pe nesimţite spre Letiţia, incluzînd-o şi pe ea în privirea lor plină de căldură. Letiţia! Ei poftim, cît ai crescut! Îţi place la Boston?

Letiţia era evident tot atît de încurcată ca şi Brynne, dar reuşi să îngaime un răspuns politicos.

– Sper că mă veţi vizita amîndouă, spuse Miranda depărtîndu-se şi, deşi nu se vedea nici un semn că l-ar fi forţat, se părea că într-un fel îi impunea lui Drew să o urmeze. Se urcară într-o trăsură elegantă, cu vizitiu, şi se îndepărtară.

– Nu este minunată? Păcat că nu putem accepta invitaţia ei, suspină visătoare Letiţia.

Brynne avea motivele ei să nu dorească să viziteze reşedinţa Tanner, dar parcă remarca Letiţiei trezi spiritul rebel din ea.

– De ce nu putem?

– Mama ar face categoric spume la gură! decretă Letiţia. Ştii, Miranda este di-vor-ţa-tă!

– Ce bărbat cu mintea întreagă ar divorţa de ea? întrebă Brynne, ferindu-şi ochii de soare cu mîna şi privind în urma trăsurii familiei Tanner.

Letiţiei îi plăceau subiectele de scandal, se vedea clar. Obrajii i se îmbujorară, iar ochii începură să-i strălucească.

– Ea a divorţat de el, proasto! Era un jucător înrăit şi s-a dovedit că mai avusese două soţii, aşa că miss Tanner s-a dus la Olympia, l-a dat în judecată la tribunalul teritorial şi i-au desfăcut, în unanimitate, căsătoria.

– Dumnezeule, şopti Brynne. Ce lucruri se întîmplă aici! Categoric, Port Propensity nu semăna cîtuşi de puţin cu ferma de oi!

Trăsura îi zdruncina zdravăn şi lăsa în urma lor un nor de praf. Miranda Tanner oftă iritată, scoase o ţigaretă din geanta de mînă şi-l fixă pe Drew cu privirea pînă cînd el luă un chibrit şi i-o aprinse.

Tuşi intenţionat cînd Miranda trase din ţigaretă, apoi se mută pe scaunul trăsurii pentru a fi mai aproape de cealaltă fereastră.

– La dracu, Miranda, porcăria asta pute!

Miranda se aplecă spre fratele ei şi-i suflă fumul în faţă. Fără să vrea, Drew rîse.

– Nesuferito!

Mirandei îi dispăru cheful de joacă.

– Brynne McFarren, cugetă ea, trăgînd din nou din ţigaretă şi ridicînd ochii spre acoperişul capitonat cu piele al trăsurii. Să fie acel McFarren?

Drew păstră o tăcere încăpăţînată.

– La dracu, Drew! Ea este, nu-i aşa? Este fata lui John McFarren.

Refuzînd în continuare să o privească în ochi, Drew dădu din cap în semn că da. Cuvintele îi sedeau pe limbă, dar nu spuse nimic.

– Joshua o să ragă ca un tigru!

În sfîrşit, Drew îşi îndreptă privirea spre Miranda. Din ochii lui căprui dispăruse strălucirea maliţioasă obişnuită.

– N-are decît. Pentru Dumnezeu, de ce să fie ea vinovată pentru ce a făcut tatăl ei?

– Fireşte că nu este. Dar mă întreb dacă şi Joshua va vedea aşa lucrurile.

Drew îşi desfăcu legătura de la gît cu o mişcare nervoasă a mîinii drepte.

– Nu-mi pasă cum vede Josh lucrurile.

– O să o întîlnească, Drew. O să-i audă numele. Port Propensity nu este foarte mare, iar tu ştii asta!

– Tu eşti cea care ai invitat-o în casa noastră, spuse el începînd să se îmbujoreze.

Miranda înălţă bărbia.

– Cu toate acestea, nu o să vină. Păcat! Cred că este foarte drăguţă şi mi-ar face plăcere să o cunosc mai bine.

– Dacă am un cuvînt de spus în privinţa asta, atunci ai să o cunoşti.

– Asta însemnînd ce, Drew?

Era interesant modul în care maxilarul lui Drew deveni rigid, iar muşchii feţei i se încordară puternic.

– Asta însemnînd că am de gînd să mă căsătoresc cu ea.

Miranda îşi studie ţigareta, avînd multă grijă să nu privească spre fratele ei. Un nor uşor de praf intră pe fereastra trăsurii, amestecîndu-se cu mirosul uşor acrişor al fumului de ţigaretă din interior.

– Nu este puţin cam prea repede? Totuşi nu cunoşti fata decît de o zi.

– Şi o vreau.

– Asta este altceva decît dragostea, Drew. Cu totul altceva.

– O iubesc cu adevărat.

– Scuteşte-mă!

– Da, o iubesc, insistă Drew cu răceală şi părea atît de serios, încît Miranda se întrebă dacă nu cumva, în sfîrşit, îi venise şi lui rîndul.

Capitolul 3

Joshua Tanner şedea sprijinit de spătarul scaunului său de la birou privind perdelele care fluturau uşor din cauza brizei. Deşi trecuseră atîtea ore, încă mai simţea golul acela în stomac.

McFarren! Soţia proprietarului hotelului *Orion* spusese că numele fetei este Brynne McFarren!

Îşi ridică unul cîte unul picioarele încălţate în cizme şi le întinse pe birou. McFarren nu era un nume comun, dar s-ar putea totuşi să nu fie decît o coincidenţă. Fetele tinere nu călătoresc neînsoţite, iar doctorul John McFarren n-ar îndrăzni să-şi arate faţa în Port Propensity...

Sau ar îndrăzni?

Această problemă îl frămîntase toată noaptea şi nici măcar whiskey-ul băut nu reuşise să-l liniştească. Coincidenţă sau nu, fata îi spusese ea însăşi, cînd a întîlnit-o lîngă cimitir, că locuise lîngă în Port Propensity cu doi ani în urmă.

Încruntat, Josh îşi duse o mînă la bărbie. În pofida sîngelui Siux din venele sale, barba îi crescuse zdravăn. Părul îi era zburlit, şi avea încă pe el hainele cu care fusese îmbrăcat cu o zi înainte, tot numai pete de zeamă de pepene.

Fără să vrea, lui Josh îi veni să rîdă. Cît o să trăiască nu o să uite expresia ştrengărească de pe faţa nimfei ăsteia mici cînd şi-a dat seama că bombardase pe altcineva cu pepenele pregătit. Şi felul în care căzuse pe spate peste oiştea vagonului fotografului – ei bine, în mod inexplicabil asta îl făcuse să o dorească.

Oftă profund în camera în care plutea liniştea. Ca să fie foarte sincer, o dorise încă înainte de asta. De fapt, a dorit-o din primul moment în care a zărit-o, deşi era în drum spre Rosalie pentru a-i duce omagiile lui. Şi a continuat să o dorească în tot cursul zilei în timp ce o urmărea cochetînd cu Drew.

Colac peste pupăză, trebuia să fie fata lui John McFarren.

Începu să-l doară înfiorător capul. Aşa cum se întîmpla cu toate ironiile sorţii, atracţia devastatoare pe care o simţea pentru Brynne McFarren va creşte probabil în intensitate, nici vorbă să slăbească.

Se văzu făcîndu-i curte şi începu să rîdă cu amărăciune. Oh, trebuie să-ţi spun un lucru, iubito, i-ar mărturisi, fără îndoială în genunchi în faţa ei. Am de gînd să-l omor pe tatăl tău cu propriile mele mîini. Sper că lucrul ăsta n-o să-ţi strice luna de miere.

Joshua reveni brusc la realitate. De ce dracu se gîndeşte la asemenea lucruri? Nu a iubit niciodată altă femeie decît pe Rosalie, şi nici n-o să iubească alta vreodată. N-are decît să o aibă Drew pe mica ticăloasă ciufulită, cu ochi strălucitori.

Joshua se ridică şi-şi întinse muşchii încordaţi şi dureroşi. Fii raţional! îşi ordonă singur, dar fără să-şi dea seama de ce nu putea. Nu cînd era vorba de John McFarren sau, ca în cazul de faţă, de diavoliţa asta de fată a lui.

Ieşi cu paşi mari din studio şi urcă scările îmbrăcate în covor la etajul al doilea. La capătul holului, era camera lui, o cameră spaţioasă, cu mobilă puţină – aproape că nu se găsea altceva în afara unui pat de alamă şi a unui birou. Şi, firește, portretul Rosaliei.

Joshua se opri în faţa lui, privindu-i ovalul delicat, familiar, şi căutînd în inima sa sentimenele care, nu mai departe decît ieri, erau acolo. Le găsi pe toate, unul cîte unul, în colţuri tainice ale sufletului său, dar toate erau cam palide şi nu prea solide.

Se întoarse şi dintr-o singură mişcare a braţului drept curăţă totul de pe birou. Ceasuri, butoni de cămaşă, mărunţiş – chiar şi fotografia ştearsă, înrămată, a mamei sale –, toate fură azvîrlite pe podeaua lucioasă de lemn. Zgomotul avu ecou în însuşi sufletul sfîşiat al lui Joshua Tanner.

Deşi era un lucru împotriva căruia, în alte circumstanşe, Brynne s-ar fi revoltat, în ziua aceea o atrase perspectiva unui somnuleţ de duminică după-amiază. În timp ce Letiţia încă se mai certa cu mama ei susţinînd că ea şi Brynne nu mai sînt copii şi că nu trebuie să li se mai ordone să meargă la culcare, Brynne urcă scările.

Chinul celor două ore ale predicii reverendului Bradshaw o epuizase şi din cauza asta ordinul mătuşii Eloise fu binevenit.

Prin ferestrele deschise ale camerei Letiţiei pătrundea o briză răcoroasă şi sărată. Brynne îşi scoase pantofii şi rochia şi se întinse pe pat, peste

cuvertură, numai în pantalonaşi şi cămăşuţă. Suspinînd uşor, închise ochii.

Cînd se trezi, o oră mai tîrziu, fu alarmată văzînd-o pe Letiţia stînd în genunchi de cealaltă parte a patului ei şi ungîndu-şi sînii plaţi cu ceva dintr-un borcănel. La început crezu că visează, dar renunţă curînd la această impresie greşită. Brynne trase adînc aer în piept, dar îi scăpă totuşi un chicotit. Letiţia se înroşi de furie şi-şi acoperi sînii cu un braţ.

– Ce faci acolo? o întrebă Brynne aşezîndu-se mai bine şi înconjurîndu-şi genunchii cu braţele.

– Folosesc crema pe care am cumpărat-o ieri, anunţă ridicîndu-şi bărbia cu mîndrie şi sfidînd-o din privire pe Brynne ca nu cumva să îndrăznească să comenteze ceva.

– Dă-mi să văd despre ce este vorba, îi ceru Brynne întinzînd mîna spre ea.

Continuînd să-şi acopere sînii, Letiţia îi întinse un borcan destul de apreciabil.

Brynne o mirosi – avea un parfum plăcut, de lavandă – şi se încruntă cînd citi eticheta: *Cremă pentru creşterea sînilor. Pentru un bust mai feminin.*

– Să nu îndrăzneşti să rîzi, Brynne McFarren! îi şuieră defensiv verişoara ei.

Brynne ridică din umeri şi-şi muşcă interiorul buzei de jos ca să nu izbucnească în hohote.

– Nu este decît o cremă, spuse ea. Sper să nu fie dăunătoare.

– Dăunătoare? se repezi Letiţia înroşindu-se din nou. Madam Fortuna a jurat că asta o să facă să-mi crească sînii şi uită-te la etichetă, este garantată!

Brynne îi înapoie borcanul cu cremă şi-şi lăsă capul pe genunchi ca să-şi ascundă zîmbetul.

– Da, este garantată – să o facă pe Madam Fortuna mai bogată şi pe tine mai săracă. Poţi la fel de bine să te ungi cu grăsime în locul cremei ăsteia.

– Ţi se pare vesel, Brynne! începu să plîngă Letiţia. Tu ai sîni, tu nu trebuie să-ţi faci probleme! Iar Drew T... Tanner te place!

Devenind serioasă cînd văzu suferinţa evidentă a verişoarei sale, Brynne înălţă capul şi o privi. Bărbia fetei tremura, iar în ochi îi străluceau lacrimile.

– Totul va fi în regulă, spuse blînd Brynne. Or să crească în mod firesc, fără crema aia parfumată.

Letiţia îşi îmbrăcă cu gesturi iuţi cămăşuţa de dantelă.

– Şi ce fac cu Drew? întrebă ea. Vreau să mă placă.

– Dacă tot ce-l interesează pe Drew sînt sînii mari, oftă Brynne, atunci nu valorează oricum nici cît o căcărează de oaie.

Asta nu o linişti pe Letiţia.

– Este îndrăgostit lulea de tine, spuse ea acuzator. Aşteaptă tu, Brynne McFarren, aşteaptă pînă cînd o să am şi eu sîni!

Iar după asta Letiţia a fost tot timpul atît de urîcioasă încît fu aproape o uşurare cînd veni Evan Pierpont să o ia ca să o ducă cu vagonul său la pensiunea lui Minnie Blode.

Cînd fotograful opri căruţa, Minnie era în uşa stabilimentului, ştergîndu-şi mîinile aspre de un şorţ uzat, dar absolut fără nici o pată. Dădu cordial din cap în direcţia lui.

– Evan, spuse ea.

–Minnie, îi răspunse zîmbindu-i larg.

Brynne era puţin îngrijorată de calmul lui Evan – fusese atît de deranjat de faptul că plănuise să stea la Port Propensity, iar acum era aproape jovial! Poate că se bucura că scapă de ea.

– Am pentru tine înăuntru pregătiţi nişte pesmeţi şi stridii prăjite, Evan, spuse robusta femeie.

– Sună grozav, Minnie, răspunse Evan, înconjurînd vagonul pentru a coborî două lăzi cu cărţi pe care Brynne le alesese din rafturile bine garnisite ale tatălui ei. Problema este că trebuie să ajung la Olympia şi timpul este foarte scurt. Îţi mulţumesc totuşi.

În tot acest timp, Brynne rămase stîngace lîngă vagon, ţinînd strîns cu ambele mîini mînerele sacoşei ei de pînză. Pensiunea lui Minnie se afla într-o clădire peste care se vedea că a trecut vremea, izolată mult de restul oraşului. Totuşi apa era aproape, iar clipocitul valurilor erau un zgomot de fond liniştitor. Dincolo de clădire, în zare, se înălţau munţii.

Brusc, Evan o apucă pe Brynne de braţ.

– Haide, îi şopti el. Hai să te vedem instalată.

Brynne era mîhnită, dar avu grijă să nu-şi dezvăluie sentimentele. În definitiv, Evan fusese bun, iar dacă era dornic să scape de ea nu putea să se arate foarte supărată din cauza asta.

Minnie se dădu la o parte din uşă ca Evan şi Brynne să poată intra în clădirea lungă şi îngustă. În interior nu era foarte multă lumină, dar Brynne putu deslusi formele a vreo 12 mese de lemn, cu bănci. Podeaua fu cea care o făcu să se oprească – era ciudat de găurită, se vedea chiar şi în lumina

asta slabă, arăta ca şi cum fusese mestecată de vreo fiară fioroasă.

Rîsul Minniei Blode fu încurajator şi plin de căldură.

– Te uiţi la podeaua mea ciudată, Brynne? Este din cauza cizmelor cu ţinte pe care le poartă bărbaţii. Trebuie să o înlocuiesc de două ori pe an şi asta este, n-am ce să fac!

– Trebuie să coste foarte mult, remarcă Brynne, negăsind altceva să spună.

Minnie rîse din nou.

– Aşa este. Dar şobolanii ăştia de pe nave şi tăietorii de lemne plătesc pentru asta cîte un penny de fiecare dată cînd mănîncă aici – asta n-o ştii!

– Unde să pun cărţile astea, Minnie? întrebă Evan cu una dintre lăzile grele în braţe.

Minnie făcu un gest spre o uşă de-abia vizibilă în umbră.

– Acolo, zise ea, urmărind-o cu privirea pe Brynne. După ce dispăru Evan, vorbi din nou. Nu fi speriată, fetiţo. Ai să munceşti din greu aici, dar să ştii că o să am grijă de tine. Pe 100 de mile în jur nici un om cu mintea întreagă nu s-ar pune cu mine.

– Oa... oamenii care taie lemne vin şi mănîncă aici?

– Nu foarte des, dădu Minnie din cap. Majoritatea clienţilor mei sînt muncitori şi lucrători de pe şantierul naval. Cei din taberele de tăietori îşi au bucătarii lor.

Brynne îşi trecea cu nervozitate sacoşa dintr-o mînă în alta.

– Oh, zise ea, privind din nou la podeaua stricată şi încruntîndu-se.

– Toţi poartă cizmele alea nenorocite, remarcă Minnie.

Evan se întoarse şi zîmbi, deşi cam palid.

– Mă întorc cam într-o lună, Brynne ca să-ţi dau fotografiile pe care le-am făcut ieri. Ascultă ce-ţi spune Minnie, şi totul va fi în regulă.

Brynne simţi un nod în gît.

– L... la revedere, Evan. Şi-ţi mulţumesc.

Două minute mai tîrziu, după o scurtă convorbire, din care nu prea putu să audă nimic, cu Minnie Blode, Evan plecă. Brynne făcu eforturi să nu plîngă cînd auzi îndepărtîndu-se zgomotul roţilor şi tropotul cailor.

– Să-ţi arăt unde ai să dormi, zise Minnie mişcîndu-şi cu agilitate surprinzătoare trupul masiv. Ţi-am aranjat deja un pat lîngă al meu şi al lui Bessie. Bess este chinezoaică, dar nu pot nicicum să-mi stîlcesc limba în gură rostindu-i numele, aşa că-i spun Bess. Mai lucrează aici şi bătrînul Joe, tot chinez, dar firește că nu doarme cu noi.

În camera din spatele sălii de mese bătea cel puţin soarele, iar camera era curată. Podelele de scîndură erau solide, deşi crăpate pe ici pe colo, iar de-a lungul unui perete care nu fusese terminat niciodată erau trei paturi. În apropierea lor era un lavoar, pe care se afla un lighean, o cană mare şi o bucată de săpun galben cu o formă neregulată. Într-un colţ se afla un paravan vechi şi uzat în spatele căruia urmau să-şi schimbe hainele şi mai multe cuie bătute pe uşă serveau drept garderobă.

– Este drăguţ, spuse Brynne, care oricum nu avea de ales. Apoi, curajoasă, se îndreptă spre patul cel mai depărtat. Celelalte două paturi nu erau făcute, iar Evan aşezase cele două cufere de

cărţi la picioarele celui curat. Acesta este al meu? întrebă ea politicos.

Minnie dădu din cap că da, urmărind-o cu o expresie de nedumerire binevoitoare.

– Poţi să faci ce vrei în restul zilei, dar te sfătuiesc să dormi. Nici nu te culci bine, şi se face ora patru.

Brynne înghiţi în sec şi se întoarse evident pentru a-şi despacheta cele două rochii de schimb. Ambele trebuiau spălate, mai ales cea pe care o purtase la picnic, şi-şi făcuse somnul de care avea nevoie la mătuşa ei.

– Fetiţo?

Brynne se întoarse şi întîlni privirea lui Minnie.

– Da?

– Îmi vine greu să-i spun asta unui copil ca tine, dar întotdeauna sînt mai liniştită cînd lucrurile sînt clare. Am şi eu un om care mă vizitează din cînd în cînd. Dacă-ţi fereşti de Sam Prigg ochii ăia ca un cer care prevesteşte furtuna, noi două o să ne împăcăm foarte bine.

– Promit să o fac, replică Brynne cu demnitate. Apoi, după ce o părăsi Minnie, se prăbuşi pe patul îngust şi tare rîzînd în hohote pînă cînd dădu în plîns. Iar plînsul veni ca o uşurare.

Pînă seara, Brynne îşi spălă rochiile şi lenjeria şi le uscă la soare, întinzîndu-le pe nişte tufe de afine din spatele clădirii. Îşi spălă şi-şi uscă părul şi reuşi chiar să facă un fel de baie stînd în spatele paravanului şi frecîndu-se cu o cîrpă aspră înmuiată în ligheanul ieftin smălţuit.

La şapte jumătate se aşează împreună cu Minnie în marea sală de mese şi mîncară, la lumina unei lămpi cu petrol, pesmeţi şi stridii încălzite.

– Toate cărţile alea sînt ale tale? întrebă Minnie făcînd un gest cu capul spre camera cealaltă.

– Au fost ale tatălui meu, spuse Brynne, simţind o uşoară durere cînd îşi aminti cum atingea cu veneraţie cărţile lui favorite, citind seara cu voce tare pasaje întregi din ele, şi citînd din înţelepciunea lor ori de cîte ori era cazul. Dar toate astea se întîmplaseră cu mult înainte. Înainte să moară Maggie McFarren, înainte ca ei să fugă ca nişte hoţi, în toiul nopţii, din Port Propensity, înainte să se ia de băutură.

– Le-ai citit?

– Unele dintre ele. Vreo două sînt în latină.

– Tatăl tău trebuie să fi fost un om foarte deştept.

Brynne zîmbi cu dragoste.

– A fost. A fost doctor şi a studiat la Edinburgh.

– Crezi că poţi să-mi citeşti şi mie ceva din ele cu voce tare? Îmi place tare mult să ascult cînd mi se citeşte.

– Aş fi încîntată să o fac, zise Brynne cu toată sinceritatea. Ce v-ar plăcea să auziţi?

– Ceva din *Biblie*, trebuie să mărturisesc.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după cea mai scurtă ceremonie de pregătire pentru culcare, Minnie Blode şedea în patul de lîngă cel al lui Brynne, cu mîinile ei mari şi muncite strînse la piept. Lampa cu petrol, suspendată între cele două paturi, arunca în aerul cald al nopţii o lumină pîlpîitoare albastră-aurie.

Brynne McFarren, cu picioarele încrucişate şi îmbrăcată în cămaşa ei de noapte din flanelă, în mijlocul patului, deschise *Biblia* şi-şi concentră ochii pe literele mărunte.

– *„Domnul este păstorul meu"*, începu ea cu voce înceată. *„Nu vreau..."*

După cîteva rînduri, Minnie sforăia prietenos. Brynne închise *Biblia*, stinse lampa şi se strecură în pat gîndindu-se cu tristeţe la turma de oiţe care se odihneau departe, pe o păşune învăluită în întuneric. Turma ei!

Înainte însă să închidă ochii, se corectă: acum era turma familiei Tanner!

Gîndul o făcu să rămînă cu ochii mari deschişi.

În camera din spate a hotelului lui Walter Jannings se aflau nouă bărbaţi – Drew Tanner şi alţi opt. Era înăbuşitor şi totul închis, iar aerul era albastru-cenuşiu din cauza fumului de ţigări, trabuc şi pipe.

Drew se îndreptă spre o fereastră şi încercă fără succes să o deschidă. În spatele lui, bărbaţii discutau şi se certau cu voce joasă.

Comitetul celor nouă, aşa îşi spuneau, iar alianţa, numai una din numeroasele existente pe tot teritoriul din Vest, luase fiinţă dintr-un alt comitet. La intrare, fiecare membru se angajase să recruteze alţi nouă oameni şi toţi cei din cameră o făcuseră cu excepţia notabilă a lui Drew Tanner.

Drew zîmbi în sinea lui, deşi din cauza fumului din cameră îl usturau ochii şi gîtul. El nu era prieten decît cu femei şi categoric soţii sau iubiţii lor nu erau prea dispuşi să se alăture acestui grup sau altuia pentru că le-ar fi cerut el. Cu toate acestea,

pentru că el ştia aproape întotdeauna ce are de gînd să facă în orice moment Corcitul, ceilalţi membri au acceptat să treacă cu vederea eşecul lui de a recruta noi aderenţi.

Deşi Drew nu prea era interesat de subiectele politice, a subscris din toată inima la obiectivele urmărite de această asociaţie specială – voiau să-i alunge pe chinezi din comunitate, cu forţa dacă era necesar, iar Drew Tanner susţinea pe deplin acest lucru.

În plus, se bucura de o augustă companie. Din grup făceau parte primarul, reverendul Bradshaw şi alţi doi membri ai consiliului oraşului. Chiar şi şeriful li se alăturase, deşi bombănea întotdeauna cînd cineva sugera ca Micul Canton să fie ars pînă în temelii, sau pur şi simplu ticăloşii cu pielea galbenă, mîncători de şobolani, să fie împuşcaţi pînă la unul.

În această problemă părerile erau împărţite. În timp ce jumătate din membrii comitetului doreau realizarea scopului urmărit prin teroare, cealaltă jumătate era înclinată spre convingerea prin mijloace paşnice.

Convingere, îşi zise înverşunat Drew. Ce ştiu nenorociţii ăia despre logică sau raţiune? În plus, ştiu clar că nu sînt doriţi, şi totuşi continuă să rămînă aici. Părerea lui Drew era că nu există nici o altă cale de acţiune decît violenţa elocventă.

Ceva dinlăuntrul lui îl îndemna la asta.

Brusc, Brynne McFarren străpunse zidul de ură care-i înconjura sufletul şi imaginea ei se strecură în intimitatea lui, spulberîndu-i toate gîndurile şi sentimentele. Simţi o durere plăcută între coapse. Îl

readuse la realitate vocea egală a lui Walter Jennings.

– O să dăm de dracu cu Corcitul dacă o să ne luăm de muncitorii lui, zicea el, vorbind aşa, în general.

Alf Gunderson, şeriful, scoase un sunet de dispreţ – aproape ca şi cum ar fi scuipat.

– Nici nu-ţi vine să crezi că ticăloşii ăştia galbeni sînt plătiţi la fel ca un alb!

Drew zîmbi încrucişîndu-şi braţele la piept.

– La fel şi pe indieni, sări Charlie Ryan, fierarul. Lui Charlie îi plăcea să povestească cum întreaga lui familie, cu excepţia persoanei sale, fireşte, fusese masacrată în anii '50 pe Drumul Oregonului. Jennings îşi îndreptă privirea spre Drew.

– Crezi că este drept? îl întrebă, deşi ştia foarte bine răspunsul.

– La dracu, sigur că nu, mormăi Drew.

– Atunci de ce nu faci ceva? sări Charlie Ryan.

Drew simţi cum i se aprind obrajii. Înainte să poată da un răspuns oarecare, fierarul izbucni în rîs.

– Pentru că i-ar scoate măruntaiele afară Corcitul, de aia! reuşi să rostească masivul fierar printre hohote.

În acel moment uşa se izbi cu zgomot asurzitor de peretele interior. Drew înghiţi în sec cînd fratele lui vitreg se profilă în cadrul uşii ca un munte viu.

– Dumnezeule! şopti şeriful.

Maxilarul lui Joshua era de piatră, iar de o parte şi de alta a trupului mîinile lui mari şi puternice strîngeau şi deschideau pumnii. Îşi plimbă privirile fioroase peste fiecare dintre bărbaţii din cameră,

unul cîte unul. În cele din urmă, se opriră pe faţa lui Drew.

– Du-te acasă, zise Corcitul, cu o voce aspră, profundă.

– Doar o...

– Acum, adăugă Joshua, iar pieptul lui masiv pulsa într-un ritm evident regulat pe sub cămaşă.

Ceilalţi bărbaţi din cameră erau prea înfricoşaţi ca să zîmbească măcar cînd Drew porni ca o furtună, nevoit să se strecoare pe lîngă fratele său cînd ieşi pe uşă. În semn de revoltă se opri pe hol şi se sprijini de lambriurile înalte, cu mîinile încrucişate la piept.

La dracu, îşi zise el, nu o să mai poată scoate nasul niciodată afară. Niciodată. Pînă dimineaţă, povestea o să capete proporţii stînjenitoare – oamenii or să spună probabil că Joshua a încins cureaua pe el chiar acolo, în cameră.

Sînt terminat, se gîndi el.

Joshua continua să-i privească pe membrii Comitetului şi li se adresă cu o voce joasă, ameninţătoare şi ciudat de cavernoasă:

– Ascultaţi-mă bine, ticăloşi nenorociţi şi laşi, pentru că nu am de gînd să o spun a doua oară. Dacă aveţi plîngeri în legătură cu muncitorii mei, atunci aţi face al dracului de bine să veniţi cu ele la mine.

– Zău, Joshua, n... noi nu complotăm împotriva ta sau a vreunuia dintre muncitorii tăi chinezi, zău aşa, se bîlbîi şeriful.

– Ştiu eu ce faceţi, Gunderson. Ce-mi întoarce stomacul pe dos este faptul că tu crezi cu adevărat că aşa este bine. Băgaţi la cap un lucru: dacă

vreunul dintre voi îmi sîcîie oamenii, a dat de dracu! Are de-a face cu mine!

Walter Jennings îşi făcu în sfîrşit curaj să vorbească, iar tremurul din vocea lui îl făcu pe Drew să zîmbească, în pofida propriei situaţii precare.

– Acesta este teritoriul Statelor Unite, Tanner, şi avem dreptul să ne întrunim paşnic şi să vorbim indiferent despre ce vrem noi!

De acolo de unde se afla, pe hol, Drew îl văzu pe fratele său dînd hotărît din cap.

– În ce mă priveşte, puteţi să vorbiţi pînă în ziua de apoi. Oricum, numai de asta sînteţi buni. Să ţineţi însă minte ce v-am spus.

– La naiba, Joshua, ia-o mai încet. Toţi sîntem prietenii tăi, zise fierarul şi în voce se simţi o notă împăciuitoristă.

Răspunsul lui Joshua fu ca o şuierătură de dispreţ.

– Sigur că sînteţi, Charlie. De asta l-aţi băgat şi pe fratele meu în această mică adunătură nevinovată, nu-i aşa? Ca să puteţi şti din sursă directă că sînt sănătos!

Se lăsă o tăcere aproape vibrantă şi de rău augur, iar Drew ar fi rîs în hohote de frica membrilor Comitetului dacă el însuşi n-ar fi fost atît de înspăimîntat.

Vizibila relaxare a umerilor laţi ai lui Josh îl smulse pe Drew din starea de paralizie. Dîndu-şi seama că furia Corcitului era pe cale să se întoarcă asupra lui, se răsuci şi o luă la fugă cît îl ţineau picioarele.

Joshua îl ajunse din urmă în capul scărilor hotelului, îl prinse de guler şi-l tîrî prin hol afară, în

noapte. Cînd îi dădu drumul, Drew căzu fără nici un fel de ceremonie pe strada pavată cu bîrne de lemn.

– Ridică-te, mormăi Corcitul.

Simţind o durere puternică în gît, Drew se ridică cu toată demnitatea de care era capabil. Noaptea era liniştită pentru că era duminică, iar luminile felinarelor cu petrol pîlpîiau în spatele geamului protector.

Joshua îşi puse mîinile în şolduri şi dădu capul pe spate, evident să cerceteze cerul plin de stele. După un moment, privirea i se opri din nou pe faţa lui Drew.

– Dacă te mai prind vreodată că mă trădezi, Drew, te jupoi de viu.

Drew îşi aşeza cu nonşalanţă mînecile cămăşii – ca şi Josh, nu purta haină.

– Ce te face să crezi că făceam aşa ceva?

Corcitul întoarse capul şi scuipă. Cînd vorbi din nou, vocea îi era ca un raşpel.

– Te bălăceşti în ape adînci, băiete, îl avertiză el. Ticăloşilor ălora de acolo puţin le pasă de salarii echitabile – nu caută decît o cale ca să-şi verse ura. Aşa că înainte de a merge mai departe, asigură-te că poţi să atingi fundul cu picioarele.

– Nu mai avem nevoie de chinezi! izbucni Drew.

Joshua îl dezlegă pe Chinook, nobilul lui armăsar negru-albăstrui.

– Şi atunci să-i aruncăm pur şi simplu afară, ca apa în care ne-am îmbăiat ieri?

– Da!

Joshua îl încălecă pe Chinook fără şa, iar animalul începu să bată din copite şi să salte nerăbdător sub greutatea stăpînului, dornic să pornească.

– Eşti un prost, zise Corcitul. Îşi întoarse calul şi dispăru.

Ca şi cum cal şi călăreţ s-ar fi topit în noapte!

Drew rămase multă vreme nemişcat, ignorîndu-şi iapa legată şi ea în apropiere. Îşi dorea să îndrăznească să se întoarcă la întrunirea Comitetului, dar nu o făcu. Joshua nu putea fi înfruntat decît pînă la un punct, iar punctul ăsta fusese deja depăşit. Strîngînd din dinţi, îşi dezlegă calul şi încălecă. Apoi, la pas, o porni spre casă.

În biroul întunecat, întotdeauna refugiul lui favorit, Joshua Tanner nu se obosi să aprindă lămpile. Se aşeză în scaunul de piele din faţa căminului, ridică dopul carafei cu brandy vechi care-l aştepta întotdeauna pe măsuţă şi-şi turnă o porţie apreciabilă într-un pahar de cristal.

– Noroc, ticălos bătrîn şi desfrînat, mormăi el ridicînd paharul spre portretul tatălui său deasupra căminului. Faţa pictată era ascunsă în umbră, firească, dar Joshua privea oricum într-acolo.

După ce reflectă cîteva momente, bău dintr-o înghiţitură conţinutul paharului şi, calm, îl umplu din nou. Apoi, sprijinindu-şi capul de spătarul înalt, capitonat, al scaunului, închise ochii şi încercă în mod deliberat să-şi descleştеze maxilarul, să-şi relaxeze muşchii încordaţi ai umerilor şi spatelui.

A fost un prost că a plecat din Tacoma ca să vină aici. Era mult mai bine dacă se lăsa pradă talentelor Corrinei Temple – indiferent că se săturase de ea –, decît să aibă de-a face cu Drew

şi cu ceilalţi. Ar fi fost al dracului de bine dacă ar fi făcut-o!

– Joshua?

Se încordă cînd auzi vocea sorei lui. Era cea mai bună prietenă pe care o avea, dar nu se afla în starea de spirit propice unei conversaţii, nici cu ea, nici cu nimeni altcineva.

– Du-te la culcare, zise el imediat. N-am nimic.

Parfumul de lămîiţă al Mirandei ajunse la el prin întuneric, şi îi auzi foşnetul fustelor cînd veni şi se aşeză în scaunul de lîngă el.

– Să nu-mi comanzi mie, indianule, spuse ea calm. Sînt cu şase ani mai mare ca tine, ştii? Asta îmi dă o anumită autoritate!

De-acum brandy-ul îi pătrunsese în sînge atenuîndu-i întrucîtva nefericirea interioară şi Joshua rîse răguşit.

– Credeam că doamnele îşi ascund vîrsta ca pe un secret nepreţuit. 38 de ani! Aminteşte-mi să-ţi comand un baston şi dinţi falşi.

– Ai un trabuc?

Clătinînd din cap, Josh scoase obiectul cerut din buzunarul de la vestă, împreună cu un chibrit. Frecă băţul de chibrit de talpa cizmei, aprinse trabucul şi i-l întinse sorei sale.

– N-ai nici un fel de morală? o tachină el.

– Gura, ticălos ipocrit, replică ea veselă.

Auziră uşa de la intrare trîntită intenţionat, urmată de tropăit iritat de cizme pe scări.

– Scumpul de Drew, zise Miranda cu o voce caustică după ce se auzi o altă uşă trîntită. Ce a mai făcut?

Joshua mai luă o înghiţitură de brandy.

– S-a înhăitat cu idioţii ăia.

– Care idioţi, scumpule? Avem de tot felul pe aici, doar ştii.

Joshua îşi trecu picior peste picior.

– Cei care vor să-i alunge pe chinezi.

– Oh, ăia, oftă Miranda. Ştii, m-am întrebat întotdeauna unde se aşteaptă ei să plece oamenii ăştia sărmani.

– Oriunde altundeva, zise Joshua.

– Or să fie probleme, nu-i aşa?

– Fireşte, iar de data asta Josh fu cel care oftă, un sunet încărcat de mînie şi amărăciune.

– De ce nu pleci în Europa sau în altă parte? Ai putea pur şi simplu să uiţi de Drew, de *Întreprinderile Tanner*, de problema chinezilor şi...

– Şi de John McFarren.

Miranda tresări şi Joshua simţi mai degrabă decît văzu asta.

– John McFarren? şopti ea într-o încercare nereuşită de a lăsa să se înţeleagă că nu prea înţelege.

– Da. John McFarren. Este bine că nu te-ai produs pe scenă, Miranda. De fiecare dată ai fi fost bombardată cu fructe putrede.

Întinse mîna tremurătoare spre carafa de lichior de pe masa dintre ei.

– Ei bine, murmură ea, omul este mort, Josh.

Joshua Tanner înţepeni.

– Ce?

– Drew a cunoscut-o pe fata lui şi a auzit-o pe Eloise Jennings spunînd că tatăl ei este mort.

– Nu se poate!

– De ce, Joshua? Pentru că voiai să-l omori cu mîna ta?

Da! răcniră forţele întunecate care clocoteau în el. Da, da, da!

Sări în picioare şi azvîrli cu o furie de nedescris paharul din mînă, care se zdrobi într-un sunet muzical de căminul din piatră.

– Joshua! strigă Miranda, mai mult cu teamă decît în semn de protest, sărind în picioare şi alergînd să ia chibritul ca să aprindă lampa.

Spre uimirea lui, cît şi a Mirandei, lui Joshua Tanner îi scăpă un răget de furie primitivă, care răsună absolut nefiresc în încăperea frumos şi elegant mobilată.

La lumina slabă a lămpii aprinse în grabă, se văzu cît de şocată era Miranda.

– Joshua! îl imploră ea.

Dar el parcă era posedat de forţe demonice. Parcă o fiinţă vulgară pusese stăpînire pe el şi, deşi dorea să asculte de îndemnul la raţiune al sorei sale, nu putea.

Unde este ea? întrebă.

Miranda începu să tremure şi îşi ridică bărbia.

– Brynne? Mai degrabă aş muri decît să-ţi spun, Joshua Tanner!

– O să o găsesc şi singur! zise el cu o voce plină de răutate. Şi ieşi ca o vijelie din birou.

– Joshua! strigă Miranda după el.

Uşa din faţă se zgîlţîi din toate balamalele cînd o trînti în urma lui.

Capitolul 4

Cu paşi mari Joshua înconjură casa şi se îndreptă spre grajduri. Mirosul curat, pătrunzător, al ierbii de vară strivite sub tălpile cizmelor sale, se ridică pînă la el şi-l mai potoli puţin.

În grajd, deşi era întuneric, găsi cu uşurinţă boxa lui Chinook şi înhămă calul cu mişcări abile, exersate. Nu era nevoie de şa – se aruncă pe spatele puternic şi lucios al animalului şi porni.

Noaptea era liniştită şi caldă, cu cerul plin de stele, şi toate elementele naturii îi calmară acea parte din el care gîndea şi acţiona ca un Siux. Cînd ajunse aproape la capătul drumului care despărţea proprietatea Tanner de Port Propensity, oraşul propriu-zis, reuşise în cea mai mare parte să-şi controleze sentimentele.

Existau momente cînd simţea că un acoperiş sau nişte pereţi îi limitează în mod insuportabil libertatea de mişcare, iar acesta era unul dintre ele. Nu o să se ducă după vrăjitoarea aia de fată a lui John McFarren şi să o înfrunte – asta n-ar schimba cu nimic lucrurile –, dar nici n-o să se întoarcă în casa aia somptuoasă de pe deal ca să se sufoce. În noaptea asta numai natura îl putea linişti.

Ocoli oraşul, sigur că dacă s-ar fi aventurat între graniţele lui, ar fi fost atras de Brynne McFarren oriunde s-ar fi aflat.

Ce era cu fata asta de-l atrăgea în asemenea măsură, de-i trezea gînduri şi sentimente de care era sigur că nu o să le mai cunoască vreodată? Indiferent ce era, şi era mult mai mult decît dorinţa de a lovi în John McFarren prin ea, nu avea nici o legătură cu legile obişnuite ale raţiunii şi logicii.

Joshua Tanner trase o înjurătură.

Brusc, amintirile începură să-i dea roată ca nişte cîini turbaţi, solicitîndu-i atenţia; dădu pinteni calului şi porni într-un galop nebun. Lumina de argint a lunii îi călăuzea pe amîndoi, om şi animal.

Rosalie, se gîndi el, încercînd să-i aducă imaginea în minte. Dar ea îl ocolea; trăsăturile separate care-i apăreau în cap nu se închegau în nici un fel de imagine familiară.

Joshua era furios şi înspăimîntat în acelaşi timp. De doi ani apela la Rosalie ori de cîte ori avea nevoie de ea, iar acum ea nu voia sau nu putea să-i răspundă.

Mergînd pe drumul care înconjura oraşul adormit ca braţul unei mame, Joshua îşi continuă galopul pînă ajunse la cimitir. Opri, îşi trecu un picior peste gîtul puternic al lui Chinook şi se lăsă la pămînt. Avea privirea aţintită spre pietrele spectrale, luminate de razele lunii, care acopereau cam un sfert de acru sus, pe dîmbul înalt.

Erau toţi acolo, excepţie făcînd Snowbird, Pasărea Zăpezii, mama lui. Numai Dumnezeu ştie pe unde pe teritoriul Montanei i se odihneau rămăşiţele!

Sfîşiat de frămîntări, cu inima pulsîndu-i puternic, Joshua legă calul de gărduţul alb şi păşi peste barieră îndreptîndu-se spre partea cimitirului rezervată familiei Tanner.

Se opri în faţa monumentului impunător, lucrat în piatră, al lui Caleb, dar numai o secundă. Următorul mormînt era al Ettei, şi acesta era de asemenea marcat de o piatră lucrată din marmură, completată de un înger cu trompetă.

Brusc, Joshua fu din nou copil, aşa cum şedea acolo în lumina lunii, aproape aşteptînd ca Etta Tanner, soţia legală a tatălui său, să se ridice din mormînt şi să-l dojenească cu vocea ei înspăimîntătoare, care-ţi îngheţa sufletul.

Dumnezeule mare, cît l-a urît, deşi el a încercat la început să stabilească un fel de pace cu ea. Nu i-a trebuit multă vreme să înţeleagă totuşi că nu-l va vedea niciodată decît ca o dovadă vie, care respiră şi trăieşte, a trădării soţului ei.

Cu maxilarul încleştat, Joshua lăsă capul pe spate şi privi spre stele. Părea că simte, chiar şi de pe tărîmul misterios de dincolo, cum îl ajunge ura ei plină de răutate.

Eu sînt mama Mirandei, o auzea spunîndu-i din nou, atît de clar de parcă nu i-ar fi separat distanţa infinită a morţii. Mama ta era o indiancă împuţită!

Cuvintele îi mai răsunau încă în urechi, deşi Etta murise de ani de zile.

– Cred că am fost o surpriză dezagreabilă, zise Joshua cu voce tare, concesiv.

O briză adie în înălţimile întunecate ale pinilor ca şi cum i-ar fi răspuns. Joshua respingea celelalte amintiri, dar ele năvăliră străpungînd terenul secret, rezervat, al sufletului său.

Pentru albi, mama sa fusese femeia lui Caleb Tanner, dar el ştia că, în sufletul ei, ea-i fusese soţie adevărată. L-a iubit pe Caleb suficient de mult încît să-şi părăsească tribul după ce l-a întîlnit în statul Montana, să se aventureze acolo unde soţia lui din est n-ar fi venit – în sălbăticia de la Puget Sound.

Se spunea că în timp ce Etta Tanner înflorea în casa ei bogat mobilată din Boston, Pasărea Zăpezii muncea alături de Caleb, ajutîndu-l să pună pe picioare micuţa fabrică de cherestea care într-o zi a devenit parte a unui imperiu.

Aceşti iubiţi prost orientaţi, au fost împreună pînă cînd Joshua făcu doi ani. Atunci lumea se răsturnă cu susul în jos – Etta sosi brusc cu căruţe-vagon şi trăsuri încărcate de parcă ar fi plecat în călătorie în jurul Capului Horn, şi cu fetiţa de opt ani după ea.

Probabil copleşită, Pasărea Zăpezii şi-a părăsit bărbatul şi copilul şi s-a întors la tribul ei. Curînd după aceea a sosit vestea morţii ei şi deşi Josh era foarte mic, îşi mai aducea aminte. Celelalte detalii îi fuseseră spuse, firește, de tatăl său, mulţi ani mai tîrziu.

Zilele, lunile şi anii care au urmat ar fi fost insuportabili dacă n-ar fi fost Miranda, sora lui vitregă. Dintr-un motiv oarecare, această fată maliţioasă, cu ochi de ţigancă, s-a împrietenit cu el încă din primul moment.

Caleb Tanner îşi iubea fiul, dar, în definitiv, construia un imperiu şi pe măsură ce mica lui afacere se extindea incluzînd nenumăraţi acri de păduri de cherestea, cîmpuri întregi cultivate cu hamei, două şantiere navale, două bănci şi

numeroase alte afaceri, nu prea avea timp pentru soţia, fiica sau fiul său bastard.

Ieşind o secundă la suprafaţă din oceanul amintirilor care-l năpădiseră, Joshua întoarse pentru o clipă capul în direcţia reşedinţei Tanner. Era ascunsă de copaci, de întuneric şi de distanţă, firește, dar nu conta – uneori i se părea că această construcţie îl urmăreşte pretutindeni unde merge, îl înconjoară şi-l apasă într-atît încît nu mai poate respira.

Dacă nu ar fi fost prietenia de nădejde a Mirandei, şederea lui acolo ar fi fost atît de lipsită de căldură umană, încît Joshua ar fi fost nevoit să plece. Ranchiuna pe care i-o purta Etta era ca o fiară permanent la pîndă, gata oricînd să se arunce asupra lui.

A fost o uşurare, cu excepţia faptului că a părăsit-o pe Miranda, cînd la 12 ani a plecat la şcoală în Anglia.

Cel puţin absenţa lui a adus o oarecare pace între Caleb şi înverşunata lui soţie – la un an după plecarea lui Joshua s-a născut Drew.

Ridicînd din nou faţa ca să privească cerul, şi-a permis să-şi aducă aminte că a fost încîntat la aflarea acestei veşti. Arătase scrisoarea primită de la Miranda tuturor prietenilor pe care îi avea şi de-abia aştepta să-şi cunoască fratele.

Drew avea de-acum şapte ani cînd s-a întors Joshua din Anglia, el fiind de 20 de ani, iar asemănarea băiatului cu Etta nu se oprise la culoarea părului şi a ochilor. Fusese deja învăţat să urască!

Multă vreme, mai ales după moartea lui Caleb şi a Ettei, amîndoi stingîndu-se în răstimp de un an, Joshua a încercat să ajungă la Drew.

Chiar şi acum, după mai mult de un deceniu de încercări nereuşite încă nu renunţase total, deşi întreaga idee i se părea mai lipsită de speranţă ca oricînd de cînd încerca el să ajungă la orice fel de înţelegere cu fratele său vitreg.

Josh se ridică cu hotărîre de lîngă mormîntul Ettei şi trecu lîngă cel al Rosaliei.

La mormîntul ei se afla o piatră simplă – el nu a vrut să o aducă aici, cu ceilalţi, ci undeva, sus în munte. Aproape că înnebunise de durere, iar Miranda a avut cîştig de cauză totuşi, cu argumente înţelepte, aduse cu calm. Rosalie era o Tanner şi aparţinea familiei.

În momentul în care Joshua a pus mîna pe piatra mortuară de marmură rece a Rosaliei, i-au revenit în minte faţa ei, trupul, parfumul ei. O dorea cu fiecare fibră a trupului şi închise ochii realizînd faptul că nu o să o mai vadă niciodată.

Murise cu doi ani în urmă, dar uneori i se părea că merge din nou lîngă el, că mîinile ei mici şi delicate i se odihnesc pe umeri, că vorbeşte doar cît de-abia să o audă.

Rămase nemişcat multă vreme în acel loc plin şi care lăsa totuşi un gol atît de imens, urîndu-l pe John McFarren. Cum îndrăznise ticălosul să moară înainte de a-l strînge cu propriile mîini de gît, înainte de a-şi răzbuna soţia ucisă?

Furios, Joshua răcni o înjurătură, iar ecoul sunetului se lovi de pietrele mortuare care se ridicau în jurul lui ca martori tăcuţi şi dezaprobatori.

– Pardon?

Vocea îl înspăimîntă de moarte.

– Vă simţiţi bine? o auzi din nou, cu un tremur şi cu îngrijorare.

Joshua se întoarse pe călcîie cu ochii mari. Exact lîngă el, ca o fantomă îmbrăcată într-o rochie de stambă învăluită de lumina lunii, şedea Brynne McFarren. Îl privea cu ochi mari şi cînd se întoarse făcu un pas înapoi.

– N-am vrut să vă tulbur, zise ea plină de curaj.

În sfîrşit, Joshua îşi regăsi vocea.

– Pentru Dumnezeu, ce faci aici în toiul nopţii? întrebă răguşit, mirîndu-se cum de putea fi reală.

Ridică bărbia revoltată.

– Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare, nu-i aşa? N-am să o fac însă. Am să vă spun pur şi simplu adevărul. Şi făcu cu mîna un gest spre o altă parte a cimitirului. Am venit să o văd pe mama.

Joshua închise ochii din cauza sentimentelor de nedescris care se băteau cap în cap în interiorul lui.

– Nu este nici timpul, nici locul unde să se afle o tînără fată.

– Vă rog să mă scuzaţi, izbucni ea cu hotărîre. Dar sînt o femeie matură, de 18 ani, şi-mi cîştig singură existenţa, aşa încît să aveţi amabilitatea să nu-mi spuneţi mie unde pot sau nu să merg!

Izbucni în rîs. În pofida locului în care se aflau şi a situaţiei bizare, izbucni în rîs. Sentimentul pe care i-l dădea era uluitor de curativ.

Brynne mai făcu un pas înapoi.

– Dacă totul este în regulă... nu aveţi nimic... ezită, privindu-l cu ochii unei zîne fermecate. Joshua rîse şi mai tare.

– Dacă eu nu am nimic? zise el printre hohote. Şi atunci făcu acea plecăciune de stăpîn al casei pe care o învăţase în Anglia şi pe care niciodată, pînă în acest moment, nu avusese ocazia să o folosească.

– Mulţumesc, zîna mea protectoare!

Chiar şi în întuneric fu clară vizibilă roşeaţa care-i inundă obrajii.

– Noapte bună, domnule, izbucni ea, întorcîndu-se pe călcîie şi pornind hotărîtă, dar lovindu-se de o piatră funerară căzu grămadă într-un vîrtej de stambă.

Joshua o ridică cu uşurinţă în picioare cu toată consideraţia posibilă pentru demnitatea ei, dar imediat strică totul izbucnind din nou în rîs.

Brynne ridică o mînă şi-i arse o palmă peste faţă.

Lovitura îşi făcu efectul şi readuse la suprafaţă toate sentimentele care-l frămîntaseră pe Joshua.

– Tu, ticăloasă mică ce eşti! şuieră el, prinzînd-o de ambele încheieturi şi privind în jos spre faţa ei plină de mîndrie şi cuprinsă de groază.

Îl lovi puternic în fluierul piciorului drept şi urletul lui de durere păru să ajungă pînă la munţii de dincolo de apă şi să se întoarcă cu ecou.

– Dă-mi drumul! se luptă ea.

Joshua înjură tare. În acel moment se părea că orice cuvînt care depăşea patru litere dispăruse din vocabularul lui. Şi cu cît se lupta mai tare în strînsoarea lui, cu atît mai hotărît era să nu-i dea drumul.

Brusc, rămase nemişcată, înţelegînd probabil cît de fără de speranţă era situaţia ei, şi-l fulgeră cu privirea, respirînd greu şi cu intermitenţe.

– Foarte bine, zise ea cu o demnitate desăvîrşită. Fă ce vrei cu mine şi să terminăm!

Răspunsul lui Joshua fu un hohot de rîs. Rîsul venea de undeva din adîncurile lui şi-i inunda mintea, sufletul şi muşchii, făcîndu-l pentru moment

neajutorat. Îi dădu drumul de încheieturi şi se dădu un pas înapoi.

După experienţa lui, orice altă fată ar fi luat-o la fugă şi ar fi avut toate motivele să o facă, dar ea rămase nemişcată, cu mîinile în şolduri, bătînd furioasă dintr-un picior.

Cînd Joshua îşi reveni suficient ca să o poată privi în faţă, se repezi la el.

– Ce este atît de vesel?

Cu mare efort Joshua îşi înăbuşi un alt acces de veselie aproape bolnăvicioasă. Dumnezeule, trebuie că arăt ca un nebun, îşi zise el. Iar ea, în loc să fie pe bună dreptate înspăimîntată, stă aici şi mă sfidează!

– Ei bine? insistă Brynne.

– Foarte bine, cedă Joshua cu viclenie, apropiindu-se de ea. Am să fiu fericit să fac ce vreau cu tine.

Începu să ţipe şi o luă la fugă, dar Joshua o prinse de braţ şi o ţinu pe loc.

– Aşteaptă, zise el calm, încercînd să pară normal. Îmi pare rău – te rog, nu te speria!

Iar miracolul fu că într-adevăr nu se sperie. Îşi înălţă bărbia frumoasă, iar razele lunii se jucau pe faţa ei şi-i străluceau în priviri.

– Cum te cheamă? îl întrebă cu o voce firească, de parcă s-ar fi întîlnit la o îngheţată sau la dans, şi nu în cimitir.

Joshua avea răspunsul în gît, dar forţe pe care începea să nu le înţeleagă îl blocaseră.

– Hai să te duc acasă, zise el în cele din urmă şi o împinse către gard, unde era legat Chinook.

– Nu ştiu dacă – nu ne-am cunoscut...

– Ba, categoric, ne-am cunoscut, replică Joshua, ridicînd-o pe spatele armăsarului, unde şedea într-o parte ţinîndu-se cu ambele mîini de coama neagră a calului. Prima dată ne-am întîlnit aici, dacă-ţi aminteşti, iar a doua oară m-ai atacat cu o bucată de miez de pepene.

Brynne nu zise nimic pînă cînd încălecă şi el în spate, înconjurîndu-i uşor talia cu un braţ ca să ţină frîul.

– Cred că ar trebui să-ţi cer scuze pentru asta. Ştii, am crezut că eşti altcineva.

– Oh, zise amabil Joshua, grijuliu să-l ţină pe Chinook la pas ca să nu sperie fata care călărea într-un mod atît de scandalos cu el în miez de noapte. Apropierea ei îi trezea tot felul de lucruri ciudate şi făcea mari eforturi să nu-şi aplece capul şi să nu-i sărute ceafa dulce, luminată de lumina lunii.

– Am crezut că eşti Drew Tanner, continuă ea, într-o inconştienţă binecuvîntată după cît se părea . Nu realiza faptul că se afla singură cu un bărbat căruia nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decît să-i facă cunoştinţă cu deliciile singulare care le erau hărăzite trupurilor .

– Îţi place Drew? întrebă calm.

Brynne rîse şi rîsetul ei se întipări pentru totdeauna în sufletul zbuciumat al lui Josh.

– Da. Este nostim. Ştii, încă înainte să-mi cunoască numele, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

– Zău? Şi tu ce ai răspuns?

Tonul lui ironic o făcu să se întoarcă şi să ridice privirea spre faţa lui.

– I-am spus că este insuportabil.

Înainte ca raţiunea şi onoarea să prevaleze asupra lui, Joshua trase frîul calului cu o mişcare aproape imperceptibilă, îşi întoarse capul şi o sărută pe Brynne McFarren.

La început Brynne înţepeni, dar brusc deveni cooperantă într-un mod nespus de dulce. O dorea cu atîta putere încît de-abia se putu abţine să nu alunece de pe cal, să nu o tragă după el şi să nu o aibă acolo, în iarba grasă şi înmiresmată.

Brynne se retrase în cele din urmă şi-l privi cu nevinovăţie şi cu obrajii îmbujoraţi. Joshua închise ochii şi-şi repetă litania care fu salvarea ei şi a lui. Este o fată virgină! Nu este o tîrfă cu experienţă, ci o virgină!

Dar Dumnezeule, cît de mult o dorea! Cît de mult dorea să o sărute, să-i frămînte sînii înfloriţi şi dulci, să o poarte în înălţimile cerului amestecîndu-şi pasiunea lui cu vîlvătaia sălbatică, nedescătuşată, pe care o simţea în ea.

– Mătuşa mea m-ar spînzura de vie dacă ar afla vreodată ce am făcut! zise ea în sfîrşit dintr-o singură suflare, rupînd tăcerea şi vraja acestei ciudate nopţi de vară. Iar doamna Blode te-ar împuşca.

Joshua rîse şi-şi îmboldi din nou calul la drum.

– Doamna Blode, zici? Cum de o cunoşti pe Minnie?

– Lucrez pentru ea. Este cam vulgară, dar destul de drăguţă.

El dădu din cap.

– Totuşi n-ar înţelege asta niciodată.

Joshua chicoti răguşit.

– Nu, m-ar împuşca, ai dreptate.

– N-aş lăsa-o să facă asta!

– De ce nu?

Brynne se întoarse şi-l privi din nou, iar parfumul părului ei îi ajunse în nări ca o capcană dulce, din care nu putea scăpa.

– Îmi placi, replică ea prozaică. Deşi eşti foarte misterios.

– Aşa sînt?

– Da, zise ea continuînd să-l privească, împingîndu-l pînă la limitele suportabilului. De exemplu, nici nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Numele meu nu este important.

– Cred că s-ar putea totuşi să fie.

– De ce?

Ea ridică uşor din umeri.

– Ei bine, nu eşti – da, nu eşti un om obişnuit.

– Mulţumesc, asta îmi ziceam şi eu.

Zîna zîmbi.

– Oh, a fost un compliment. Ai prestanţă, ştii. Îmi închipui că oamenii te ascultă cînd vorbeşti, deşi nu vorbeşti prea mult, nu-i aşa?

Îi mîngîie faţa cu mîna liberă.

– Cînd am prilejul, glumi el. Promite-mi ceva, Pippin – promite-mi că n-ai să mai umbli singură noaptea. Într-adevăr, este periculos.

În mod surprinzător, ea nu se retrase de sub atingerea mîinii lui.

– Ştiu. Numai că am tendinţa mai întîi să acţionez şi după aceea să gîndesc.

– Ai fi putut să pierzi mai mult decît un sărut în noaptea asta, ştii?

Zîmbi întrucîtva melancolică şi lăsă capul în jos.

– Da, răspunse. Ştiu.

Joshua se întrebă dacă ea-i simţea dorinţa tot mai puternică pe coapsa zveltă, delicată. Oh, n-ai pic de conştiinţă, îşi zise singur.

– Ce înseamnă „pippin"? întrebă ea încruntîndu-se delicios.

Se apropiaseră de oraş, iar Joshua avu grijă, deşi era noapte tîrziu, să ţină calul pe partea cufundată în umbră a drumului. Nu era nevoie să-i distrugă reputaţia fetei. Se părea că putea să ducă la bun sfîrşit şi singură această sarcină ingrată.

– Pippin înseamnă măr, răspunse el.

– Îţi sugerez un măr?

– Da, rîse el. Eşti rumenă, picantă şi absolut delicioasă.

Se înroşi şi mai tare şi nu mai scoase nici un cuvînt pînă cînd nu se văzu în siguranţă în uşa lui Minnie Blode.

Acolo, ca o creatură din raze de lună şi dulce maliţiozitate, Brynne îi zîmbi lăsînd uşor capul într-o parte şi-i spuse:

– Noapte bună, domnule...

Joshua îi întoarse zîmbetul dar în continuare nu-şi dezvălui numele, deşi nu-şi putea explica această încăpăţînare.

– Noapte bună, Pippin, replică el vesel; o lăsă acolo, încălecă pe Chinook şi plecă.

Numai cînd ajunse la grajdurile din spatele casei lui, Joshua îşi aminti că a vrut să o întrebe pe Brynne McFarren despre moartea tatălui ei. În tot cursul întîlnirii lor ciudate gîndul nu i-a trecut nici măcar o singură dată prin cap şi în timp ce-l pregăteape Chinook pentru noapte, Joshua Tanner se minună de efectul pe care-l avea Brynne McFarren asupra lui.

Cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, Brynne se strecură cu grijă prin sala de mese şi apoi în camera din spate. Fără îndoială că mîine dimineaţă o să regrete comportarea impetuoasă din timpul nopţii, îşi zise dezbrăcîndu-se fără nici un zgomot şi strecurîndu-se în pat, dar în momentul ăsta nici un fel de regrete nu-i stricară buna dispoziţie.

Adormi pe loc şi-l visă pe omul care n-a vrut să-şi spună numele.

Era încă întuneric, dar o mînă puternică o zgîlţîia de umăr.

– Trezeşte-te fetiţo, auzi o voce care putea să aparţină la fel de bine unui bărbat ca şi unei femei, atît era de adînc timbrul.

Lui Brynne i se limpeziră ochii şi văzu aplecată deasupra ei faţa doamnei Blode. O cuprinse un sentiment dureros de singurătate cînd îşi dădu seama că nu mai era fiica unui gentleman, ci o femeie care trebuia să trăiască prin propriile ei forţe. Distracţia se terminase.

Undeva, afară, cînta un cocoş.

– Te-ai trezit? o întrebă din nou doamna Blode îndepărtîndu-se ca să-şi pună pe ea hainele fără nici o culoare.

– Da, doamnă, spuse Brynne curajoasă. Apoi, cu hotărîre, se dădu jos din pat, se spălă repede în lighenaş şi se strecură după paravan ca să-şi pună o rochie. În cinci minute îşi făcu frumos patul, îşi perie părul şi şi-l prinse sub o băsmăluţă pe care i-o dăduse Minnie şi se prezentă în sala de mese rece, luminată de lumina unei lămpi cu petrol, gata de muncă.

Bessie şi Joe – Minnie nu făcuse prezentările, dar Brynne îşi aminti numele lor din conversaţia avută cu o seară înainte – trebăluiau pe lîngă uriaşa sobă de fier din fundul sălii. Pe sobă clocoteau două oale uriaşe, conţinutul lor fiind supravegheat cu grijă de Bessie, iar China Joe, cu coada răsucită pe spate ca un şarpe negru strălucitor, era ocupat să prăjească şunca.

– Aşează mesele, zise Minnie suflecîndu-şi mînecile şi turnînd apă în cea mai mare oală de cafea pe care o văzuse ea vreodată. Farfuriile şi furculiţele sînt în dulapul de colo.

Brynne se grăbi să deschidă dulapul indicat.

– Cîte tacîmuri să aşez?

Doamna Blode rîse aspru, dispersînd o parte din anxietatea pe care o resimţea Brynne.

– Aşează-le pînă le termini pe toate.

Dumnezeule, îşi zise Brynne, luîndu-i numai o secundă să aprecieze numărul farfuriilor, castroanelor şi ceştilor îngrămădite în dulap. N-am să le termin de pus pe mese nici pînă diseară.

Deşi se mişca repede, i-au trebuit aproape 25 de minute să aşeze 12 mese lungi cu tot ce trebuia pentru micul dejun. Brynne tocmai punea ultima furculiţă cînd o auzi pe Minnie bombănind:

– Mişcă-ţi picioarele fetiţo, altminteri oamenii or să fie aici înainte să apuci să bagi şi tu ceva în gură.

Lui Brynne îi era foame şi se aşeză repede lîngă China Joe, Bessie şi Minnie la masa lor de lîngă sobă. O aştepta o farfurie de porridge şi trei felii de şuncă.

La masă nu se făcu nici un fel de conversaţie, cum se făcea acasă, la fermă. Însemna, cum ar fi zis doamna Minnie, pierdere de timp.

Primii muncitori sosiră odată cu lumina zorilor. Erau bărbaţi zgomotoşi, solizi şi dacă Brynne ar fi avut timp să se gîndească, i-ar fi fost frică de ei. Dar sarcina de a le duce farfuriile cu şuncă şi cănile cu cafea la mesele care se umpleau în ritm rapid îi absorbea toată atenţia.

– Frumoasă bucăţică, răcni un bărbat cu gura plină, plimbîndu-şi ochii peste trupul îmbrăcat în rochia de stambă al lui Brynne în timp ce ea îi umplea ceaşca cu cafea. Unde ai găsit-o, Minnie?

– Vezi-ţi de treaba ta, Jack Clemmons, se răsti Minnie la el, ocupată să servească porridge-ul la altă masă. Leagă-te numai de fată, că te împuşc cît eşti de matahală!

Se auziră rîsete în toată încăperea.

– Vrei să zici că nu putem să-i facem curte, Minnie? întrebă un altul.

– Să-i faci curte puştii mele, ploşniţă ce eşti, răcni Minnie căreia, în pofida dezaprobării evidente, părea să-i facă plăcere discuţia.

Brynne se mişcă iute şi-şi vedea de treabă cu ochii plecaţi. Îşi zise că acum încăperea era cu siguranţă plină, dar văzu cum intră pe uşă încă vreo zece bărbaţi care se aşezară la mese. În timp ce servea, prindea frînturi de conversaţii ici şi colo.

– Ai terminat cu lenevia, Simpson, acum că-l ai pe cap pe Corcitul...

– Unde naiba sînt afurisiţii ăia de pesmeţi?

– Nu, domnule, mai bine să rămînem aşa cum sîntem, teritoriu. Cum devenim stat, cum începem să avem probleme...

Brynne alerga de colo-colo. Nici nu le umplea bine ceştile cu cafea că şi cereau din nou. Fugea înapoi la uriaşa sobă ca să ia altă cană, care era atît de grea că trebuia să o ducă cu amîndouă mîinile.

În încăperea aia erau vreo sută de oameni şi toţi cu ceştile ridicate cerînd cafea. Şi, cu excepţia unor grupuri răzleţe de indieni şi chinezi, care se concentrau asupra mîncării din farfurie, toţi ceilalţi păreau că se iau la întrecere care să o solicite pe Brynne.

O să treacă şi asta, îşi spuse ea, în timp ce turna ultima picătură de cafea din cană şi se grăbi spre sobă după alta.

Tocmai se întorcea cu cana albastră emailată, plină de cafea, cînd toată suflarea de acolo tăcu brusc, de parcă toţi ar fi tras aer în piept şi acum le era teamă să-l expire.

Brynne urmă traseul privirilor celor de faţă, spre uşă, şi simţi cum inima îi ajunge în gît. În uşă, îmbrăcat în haine grosolane de om care munceşte, şedea frumosul uriaş cu ochii violeţi pe care-l întîlnise noaptea trecută în cimitir.

Ridică din umeri, măturînd cu privirea-i aprigă încăperea.

– Mîncaţi, zise el şi la comandă locul prinse din nou viaţă, ca un dagherotip atins de bagheta unui magician.

În momentul ăla Brynne ştiu cine era bărbatul şi toate instinctele ei îi strigau numele.

Joshua Tanner traversă cu paşi mari camera şi-i luă din mînă enorma cană cu cafea exact în momentul în care era cît pe-aci să o scape jos.

Brynne simţi că o cuprinde o ameţeală şi, brusc, încăperea dispăru cu tot zgomotul ei, trezindu-se în şopronul de acasă, unde tundea oile. Era întuneric şi aerul era îmbibat de mirosul particular al lînii de oaie. Se auzi o troznitură şi Brynne ridică ochii ca să vadă cizmele tatălui ei balansîndu-se înainte şi înapoi, exact deasupra capului. Voia să ţipe dar nu putea.

– Brynne!

Vocea doamnei Blode străpunse ceaţa care o înconjura.

– Înapoi, dracu să vă ia. Da, şi tu, Joshua Tanner. Lăsaţi fata să respire. Daţi-vă la o parte ca să aibă aer.

Brynne deschise ochii şi fu uimită şi stingherită să-şi dea seama că era întinsă pe podeaua spongioasă şi că toată lumea privea la ea. Se ridică repede, cu ochii aţintiţi spre faţa îngrijorată a doamnei Blode fiindcă nu îndrăznea să privească mai departe.

– N... N-am nimic, sînt bine, zise ea.

Dînd din cap, Minnie o ajută să se ţină pe picioare.

– Totuşi ar fi mai bine să te odihneşti puţin, fetiţo.

Simţind cum se înroşeşte, Brynne dădu din cap că nu.

– Este treabă de făcut, zise şi se apucă de îndatoririle ei cu hotărîre, avînd mare grijă să nu-l privească pe nici unul dintre bărbaţii din jur.

În sfîrşit, se auzi şuierul unei sirene şi, la semnal, toţi bărbaţii lăsară mîncarea şi plecară la treaba lor. Numai atunci Brynne îndrăzni să se uite în jur ca să fie sigură că Joshua Tanner a plecat.

– Eşti sigură că totul este în regulă? se aventură doamna Blode cu o bunătate morocănoasă, în timp ce strîngeau farfuriile şi ceştile şi curăţau resturile în oale mari, pentru porcii lui China Joe.

Brynne îşi aruncă bărbia înainte. Nu putea să o lase pe Minnie să creadă că slujba asta ar fi prea dură pentru ea – fără această slujbă ar fi murit de foame.

– Mă simt bine, doamnă, zise ea.

În timp ce spăla farfuriile şi tacîmurile care urmau să fie imediat aşezate pentru masa de prînz, Brynne încercă să nu se gîndească la Joshua Tanner.

Cînd îşi dădu seama că îi invada în permanenţă mintea, se hotărî să-l urască. În definitiv, tatăl ei murise din cauza acestui om...

Simţi că i se pune un nod în gît cînd se gîndi că l-a lăsat să o aducă acasă noaptea trecută, să o sărute şi i-a permis libertăţi păcătoase în vis. Şi lucrul cel mai rău dintre toate era că încă îl mai dorea.

Brynne fu aproape recunoscătoare cînd sosi vremea să servească prînzul – goana şi preocuparea permanentă nu-i dădeau nici o şansă să gîndească sau să simtă ceva. Şi în momentul în care luă sfîrşit prînzul, începură pregătirile pentru cină.

Între mese, fiecare furculiţă, lingură, cuţit, farfurie şi ceaşcă trebuiau bine spălate.

Bărbaţii, dimineaţă veseli şi puşi pe şotii, fură la cină la fel de liniştiţi ca şi la prînz. N-au mai făcut glume cu Minnie, şi nici măcar oamenii nu s-au mai uitat atît de mult spre Brynne.

Cînd fu spălată şi ştearsă ultima farfurie de la cină, era epuizată, dar ceva în interior o făcea să nu îndrăznească să se culce. Dacă se culca şi începeau din nou visele?

Spunîndu-şi că va economisi timp preţios dimineaţa, Brynne aşează mesele lungi pentru a patra oară în decursul zilei înainte de a cădea pe un scaun şi a privi fără nici un interes la mîncarea rece care constituia cina ei.

Întrucît Minnie ieşise să se plimbe cu Sam Prigg, China Joe plecase acasă, iar Bessie era pe trepte afară cu unul dintre concetăţenii ei, Brynne era singură. Îi era foame şi mîncă tot din farfurie dar fiind prea obosită, mîncarea nu avea nici un gust.

Era încă lumină afară cînd Brynne McFarren spălă farfuriile în care mîncase şi se duse în camera din fund unde se prăbuşi în pat fără măcar să-şi desfacă părul, să se spele pe faţă sau să se dezbrace.

Adormi pe loc şi fără nici un fel de vise.

Capitolul 5

Pentru Brynne McFarren, dimineaţa veni prea devreme. Pentru că nu avea nici un rost să se plîngă, nu o făcu. Pur şi simplu se spălă pe faţă şi pe mîini, se îmbrăcă şi-şi prinse părul.

– Ai fi putut să mai dormi puţin, zise Minnie cu o aprobare morocănoasă în voce în timp ce privea mesele atît de frumos aşezate de cu seară.

Brynne clătină din capul acoperit cu băsmăluţă şi începu să mănînce cu poftă pîinea prăjită şi omleta pe care Bessie i le pusese în faţă. Îi zîmbi chinezoaicei, apoi privi peste masă la Minnie.

– Doar nu m-aţi angajat să lenevesc în pat, nu-i aşa?

– Apoi muncesti, nu glumă, zise Minnie rîzînd. N-am văzut prea mulţi oameni care să aibă atîta energie!

– Nu prea am de ales, spuse Brynne cu sinceritate. Nu pot să-mi permit să nu am energie.

– Nu este uşor să te descurci cu haita asta de cîini flămînzi, zise Minnie ducînd la gură ceaşca albastră de cafea. Dumnezeu ştie că uneori îmi vine să las baltă totul şi să uit că trebuie să-mi cîştig singură existenţa. Fac asta de 40 de ani, dar

lucrul ăsta nu o să se întîmple cu o fată drăguță ca tine.

– De 40 de ani? zise Brynne ca un ecou, înfricoșată de gînd.

– Am început cînd am rămas văduvă – Homer Blode nu mi-a lăsat un sfanț –, dar am lucrat pentru cei mai buni dintre ei, asta pot să ți-o spun cu mîna pe inimă. Am gătit pentru Big Fletcher, în Providence, și pentru toți baronii cherestelei de aici și pînă în Willamette.

– Dar acum lucrați pentru dvs., nu-i așa? zise Brynne cu urechea ciulită ca să audă sosirea hoardei de muncitori. Minnie dădu din cap.

– Da, dar sînt totuși prea bătrînă pentru asta. O spun sus și tare că dacă Sam Prigg ar spune doar un cuvînt, aș vinde locul ăsta într-o clipită.

Brynne îl văzuse în fugă ieri pe Sam – era un bărbat drăguț, cu părul încărunțit, cu un ochi care îi fugea într-o parte și sfios – și zîmbi la gîndul să o vadă pe Minnie la casa ei și să se numească doamna Prigg. Spera din toată inima ca visul să devină realitate.

– De cîtă vreme sînteți împreună?

Minnie ridică privirea în tavan în timp ce buzele i se mișcau socotind.

– Trebuie să fie vreo 20 de ani, spuse ea în sfîrșit.

Înainte ca Brynne să mai poată spune ceva, ușa se deschise și muncitorii năvăliră vorbind între ei morocănoși.

Își manifestară nemulțumirea în tot timpul mesei și era universală. Nu era echitabil, se plîngeau unul după altul, ca un alb să primească același salariu ca un chinez sau un indian.

Sam Prigg fu cel care îndrăzni să aibă o opinie contrară.

– Nu vă mai tot văicăriți, zise el cu gura plină. Sînteți bine plătiți.

– Bine? sări un bărbat aflat la două mese mai încolo. N-aș zice asta cînd mă spetesc pentru aceiași bani ca un mîncător de șobolani sau ca un nenorocit de războinic indian. Chinezii, care ședeau la masa lor separată, arătau de parcă ar fi vrut să se plieze ca delicatele evantaie de hîrtie din țara lor și să dispară, în timp ce indienii, aflați și ei la o masă separată, păreau gata să dezgroape securea războiului.

– Păi și Corcitul este indian! zise cu un aer sumbru un bărbat solid cu o barbă roșcată țepoasă și cu dinți negri.

Încet și cu hotărîre demnă, Prigg se ridică în picioare. Ochiul sașiu strălucea puternic în lumina slabă.

– De ce nu ne spui ceva ce nu știm, Burns? Domnul Tanner este un om cinstit.

– Cinstit! pufni Burns, privind în jur ca să se asigure că tovarășii lui sînt de aceeași părere cu el.

– Da, cinstit! îi replică Samm Prigg. Ar putea foarte bine să vă concedieze pe toți ăștia care vă plîngeți și să vă înlocuiască cu chinezi sau indieni. Și nu vă plătește cu chitanțe, ca cei mai mulți patroni de pe aici – nu, domnule, oricine poate să se ducă la el și să-și ridice salariul în bani federali și oricînd dorește. Și, după cîte știu, nu mai stai să dobori bușteni în munte, Pete, nu-i așa? Și asta pentru că atunci cînd ai fost lovit în pădure, toamna trecută, Josh Tanner ți-a oferit o muncă mai ușoară.

Pete Burns avu bunul simţ să arate sfios şi să bată în retragere, deşi pentru scurtă vreme. Iar Sam Prigg continuă fără cruţare.

– Puteţi să daţi din gură pînă diseară, dar asta n-o să facă bine nimănui pentru că protestele şi văicărelile voastre nu-l impresionează pe Corcitul. Dacă nu vă place să munciţi laolaltă cu chinezii şi indienii, n-aveţi decît să plecaţi!

Un indian cu părul negru strîns în codiţe, înalt, îmbrăcat în pantaloni de piele de capră şi într-o cămaşă grosolană de lînă, se ridică încet în picioare.

– Domnul Tanner este kloish tillicum – prieten bun, decretă el sumbru.

– Vedeţi, am zis eu că indienii şi chinezii ne iau nouă, albilor, pîinea de la gură! sări Burns cu încăpăţînare, ridicîndu-se în picioare. Uite, se construiesc căile ferate şi acolo nu există nici un loc pentru cîinii galbeni şi pieile roşii!

Muşchii maxilarului parcă de bronz al indianului începură să zvîcnească ameninţător, dar înainte ca el să poată răspunde, interveni elocvent doamna Blode. Scoase dintr-un loc aflat la îndemînă o puşcă cu două ţevi şi, stînd protectoare lîngă Brynne, o ridică spre ei. Într-o secundă toţi ochii se îndreptară spre Minnie Blode.

– Să nu-mi faceţi mie aici necazuri. Staţi jos şi închideţi gura, toţi!

Sam Prigg, indianul şi Pete Burns se aşezară cu toţii.

– Din cînd în cînd se cam înfurie, îi mărturisi Minnie într-o şoaptă răguşită lui Brynne, care înlemnise lîngă ea. Fata îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată şi o închise imediat.

Apoi îşi reluă cu stoicism rundele fără de sfîrşit cu cana de cafea.

Iar ultimul bărbat, de la ultima masă, era Drew Tanner.

Îi zîmbi şi îşi duse mîna la frunte, ca şi cum şi-ar fi scos o pălărie elegantă.

– Brynne, zise cordial.

Brynne îi privea hainele în timp ce-i umplea ceaşca cu cafea. Era îmbrăcat pentru muncă, dar hainele lui erau făcute din ţesături fine şi bine lucrate.

– Ce cauţi aici? îl întrebă fiindu-i brusc ruşine de basmaua care-i acoperea părul şi de rochia veche din stambă. Drew îi ignoră întrebarea punîndu-i în schimb alta.

– Nu lucrezi şi duminica, nu-i aşa?

Conştientă, brusc, că-şi pierde vremea, păcat pe care doamna Blode nu l-ar fi trecut cu vederea, Brynne dădu din cap şi începu să se retragă. Cana de cafea era goală şi trebuia să ia alta. Dar Drew se ridică, de parcă nu erau acolo aproape 100 de oameni care se uitau la ei şi o prinse de braţ.

– Atunci la ora două o să facem o plimbare cu trăsura, zise el direct.

Brynne înghiţi în sec. Îi plăcea de Drew, dar era un Tanner în definitiv şi nu era prea înţelept să se apropie prea mult de el. Din nou dădu din cap.

Fără să fie intimidat, Drew îi dădu drumul la braţ şi-şi băgă ambele mîini în buzunarele de la pantaloni.

– La ora două, repetă el.

Brynne se înroşi toată şi se grăbi spre sobă.

– Să ştii că ai greşit omul, dacă este vorba de ăsta, o informă doamna Blode făcînd un gest cu capul spre partea cealaltă a încăperii.

Brynne se prefăcu că nu a auzit-o. Tanner sau nu, era o plăcere să-l vezi pe Drew, iar perspectiva unei plimbări cu trăsura era într-adevăr atrăgătoare. Încă mai visa la aerul curat şi la soare cînd se auzi de undeva de pe şantier fluieratul sirenei şi muncitorii se grăbiră să o ia din loc.

În timp ce curăţă mesele şi spală farfuriile, Brynne se gîndi la Drew Tanner. Îi făcea oare curte? Sigur că nu, îşi spuse ea, cu mintea tot atît de ocupată ca şi mîinile. Bărbaţii cu poziţia lui nu făceau curte unor slujnice decît dacă doreau să se distreze puţin.

Brynne se înroşi furioasă în timp ce umplea ligheanul cu apă fierbinte şi începu să frece cu sîrg cănile şi farfuriile, cuţitele şi furculiţele. Dacă Drew Tanner îşi închipuia că era una dintre fetele alea ieftine şi stricate, o să-i spună ea vreo două de să-i meargă fulgii!

Doamna Blode, înarmată cu un prosop pentru vase, veni să le scoată de la limpezit şi să le şteargă.

– Sam spune că o echipă de muncitori rămîne să lucreze pe şantier în timpul prînzului, zise ea fără să o privească pe Brynne. Eu şi cu Bessie o să facem nişte pachete cu mîncare ca să le duci tu acolo. Pînă îţi termini treaba, sîntem şi noi gata cu împachetatul.

Brynne fu încîntată la perspectiva de a scăpa din sala aia de mese fie şi numai pentru cîteva minute. De fapt, aproape că-i venea să-i sărute obrajii ăia bătuţi de vreme ai lui Minnie Blode.

– Mă bucur să mă duc, zise ea sub imboldul francheţei.

– Aşa m-am gîndit şi eu, rîse Minnie. Numai să nu te lălăi, pentru că totuşi avem o hoardă care o să vină pentru următoarea masă.

– Am să mă grăbesc, promise Brynne.

Două ore mai tîrziu părăsea clădirea cu un coş enorm pe braţ şi cu instrucţiunile lui Minnie în minte. Echipa lucra la bordul goeletei *„Rosalie"*, refăcînd punţile. Brynne trebuia să predea hrana şi să se întoarcă imediat înapoi, avînd grijă să nu piardă vremea pe drum.

Ziua era însorită, iar Brynne fredona uşor mergînd grăbită pe drumul desfundat către şantierele Tanner. Mirosul uşor sărat al golfului şi ţipetele pescăruşilor erau o schimbare binevenită după toată gălăgia şi toate mirosurile alea urîte din sala de mese prost luminată şi neaerisită.

Ajunse prea repede la poarta mare a şantierului, care nu se afla decît la o jumătate de milă de localul lui Minnie, şi pătrunse înăuntru. Aici erau alte sunete – lovituri de ciocane, zgomot de fierăstraie, oameni care răcneau ici şi colo. Erau şase nave în diferite etape de construcţie – unele pe schele pe ţărmul stîncos, altele la apă, înconjurate de plute de lemn.

Brynne fu încîntată cînd văzu navele noi, cu scheletul lor din lemn proaspăt cu mirosul caracteristic. Cine ştie unde or să meargă după ce vor fi lansate la apă – în China? La Boston, sau chiar la Londra, în Anglia, sau la Paris, în Franţa?

Gînduri romantice năpădiră spiritul obosit al copilei, umplînd-o de încîntare.

„*Rosalie*" fu uşor de găsit – era singura navă care purta înscris un nume şi singura cu catarge şi pînze. Pînzele fîlfîiau zgomotos în vînt cînd Brynne se îndreptă spre schelă. În pofida ordinului lui Minnie să nu piardă vremea, se opri o clipă înainte de a porni mai departe. În definitiv, nu te urci în fiecare zi pe puntea unei nave adevărate şi trebuia întipărit momentul în memorie. Închise ochii ca să-l savureze.

– Ahoe, tu de-acolo! auzi de sus o voce bărbătească veselă.

Brynne deschise ochii şi ridică privirea, iar acolo sus, profilîndu-se pe pînzele goeletei şi pe cerul albastru deschis, era Joshua Tanner.

Avu impresia că lemnul solid îi fuge de sub picioare şi s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă dacă n-ar fi simţit greutatea coşului cu mîncare de pe braţ.

Joshua părea un sălbatic superb, cu bustul gol bronzat şi tot numai muşchi în lumina soarelui de vară. Avea o basma roşie legată peste frunte, ca indienii, iar pantalonii, deşi uzaţi, se modelau perfect pe picioarele şi coapsele lui puternice. Zîmbea cu dinţii de un alb orbitor, iar ochii lui violeţi îi străpunseră sufletul lui Brynne cu o neruşinare care putea fi jignitoare, dar nu era. După o scurtă pauză, coborî pe schela de îmbarcare şi era acolo, în faţa ei, cu mîinile în şolduri.

Razele soarelui reflectate de apă dansau pe pieptul lui de culoarea bronzului, asudat tot, şi, timp de o secundă, Brynne nu auzi nimic decît bătăile inimii ei şi zgomotul ritmic făcut de „*Rosalie*" cînd se lovea de chei.

Făcu un pas înapoi, şocată de vederea lui, de însăşi apropierea lui. Simţea cum îi pulsează

dureros gîtul, dar nu putea scoate nici un cuvînt. Joshua o prinse de braţe cu mîini puternice, de muncitor.

– Nu te mai da înapoi, Pippin. Doar dacă ştii să înoţi!

Brynne se înroşi toată doar la ideea de a cădea în apă sub privirile acestui bărbat care o tulbura, cu toate sandviciurile cu grijă pregătite de Minnie.

– Ştiu să înot, zise ea cu o mîndrie stupidă.

Zîmbetul lui Joshua Tanner se aprinse din nou, ameţind-o. Cînd îi dădu drumul, avu sentimentul că se prăbuşeşte.

– Dacă spui tu. Dar nu eşti îmbrăcată adecvat pentru aşa ceva, nu?

Hotărîtă să lupte împotriva dorinţei pe care o simţea, Brynne îşi spuse că probabil tatăl ei nu ar fi fost acum mort dacă nu era omul ăsta. Îi întinse coşul greu.

– V-am adus prînzul, zise ea.

Zîmbi şi-i luă cu uşurinţă coşul, ca şi cum n-ar fi fost decît un fulg purtat de briză. Cu o mişcare ce-i acceleră bătăile inimii, ridică mîna dreaptă şi o puse pe basmaua decolorată care-i acoperea părul.

– N-ar trebui să-ţi ascunzi darul ăsta splendid sub o cîrpă, Pippin, îi zise cu voce joasă.

– Ar intra în mîncare dacă n-aş face-o, îi replică ea încordată, dîndu-şi seama că, din nefericire, irosea timpul.

– Bună ziua, domnule Tanner.

– Drum bun, miss McFarren, replică el înclinîndu-se ironic şi cu multă veselie în voce.

Brynne se întoarse şi se îndepărtă cu toată demnitatea de care era capabilă în momentul ăla.

A fost o minune dumnezeiască faptul că n-a păşit alături de schelă ca să se ducă direct în apa strălucitoare, aşa cum nu se uita nici în stînga, nici în dreapta!

Cînd ajunse la ţărm, Brynne îndrăzni să privească înapoi. Avusese dreptate cînd îşi zisese că Joshua Tanner o urmăreşte cu privirea – era încă acolo, lîngă schelă, cu superbul lui cap plecat într-o parte străpungînd-o cu privirea chiar şi de la distanţă. Bustul gol îi era acoperit de o sudoare ce strălucea în soare şi care-i trezea tot felul de reacţii ruşinoase în părţi tainice ale trupului ei.

Brynne se întoarse şi o luă la fugă, cît putu, iar sunetul hohotelor de rîs acoperi cacofonia ciocanelor, fierăstraielor şi ţipetelor scoase de pescăruşi.

Era aproape fără suflare şi îmbujorată toată cînd dădu buzna în sala de mese, iar inima îi bătea atît de tare de parcă fusese urmărită de cineva.

China Joe, Bessie şi doamna Blode se opriră cu toţii din treabă holbîndu-se la ea. Ca de obicei, Minnie vorbi prima:

– Ce diavol te-a alergat aşa? vru ea să ştie.

Brynne începu să rîdă. Fugise nu de diavol, ci de o parte din ea însăşi – de acea parte care dorea să se arunce la picioarele lui Joshua Tanner şi să se lase fără ruşine pradă mîinilor lui, buzelor lui...

– N-am nimic, totul este în ordine, zise ea iute, înghiţindu-şi rîsul ciudat, nebunesc pe care-l simţea cum se ridică dintr-o parte profundă şi neatinsă a trupului ei.

În după amiaza aceea munci mai mult ca oricînd sperînd că asta o va epuiza. Din punct de vedere fizic, tactica fu încununată de succes – după o baie

cu buretele şi pregătirile pentru culcare, Brynne căzu în pat, iar ochii i se închiseră singuri.

În noaptea aceea, visă totuşi. Iar în visele ei, Joshua Tanner îi făcea tot felul de lucruri stranii, senzuale şi dureros de frumoase.

Cînd se aşeză la masa familiei, fiecare muşchi din trupul lui Drew Tanner protestă dureros, iar el scrîşni din dinţi. Cu o privire furişă, constată că Joshua îl urmărea fără să ascundă faptul că se amuza.

Dracu să-l ia pe bastardul corcit care şedea fără nici un fel de problemă în scaunul din capul mesei, arătînd la fel de odihnit şi de proaspăt ca şi cum şi-ar fi petrecut ziua lenevind cu o carte în mînă.

How Ling puse castronul cu supă în mijlocul mesei şi începu să servească. Ochii ei făceau tot posibilul să nu întîlnească privirea lui Drew, deşi îi zîmbi Mirandei cînd îi puse supa în farfurie, iar cu Joshua chiar vorbi.

În alte condiţii Drew s-ar fi supărat, dar în seara asta nu făcu decît să se amuze. Pentru prima dată de cînd devenise cu adevărat bărbat, nu dorea decît o singură femeie – pe Brynne McFarren.

– Cum îţi place viaţa de om al muncii, Drew? îl întrebă Miranda după ce se retrase How Ling.

Pe Drew îl deranjă folosirea numelui său, şi-i aruncă o privire aspră sorei sale.

– Are calităţi mîntuitoare, se răsti el.

– Chiar aşa? zise Miranda cu o lucire de veselie în priviri.

– Da, răspunse Drew aspru, vîrîndu-şi lingura în supa de cartofi din faţa sa. Chiar în momentul ăla şi-o imaginä pe Brynne McFarren în pat în scene

atît de vii încît simţi o erecţie. Era deranjant modul în care gîndurile îi zburau la ea în cele mai nenorocite momente – dacă nu o să o aibă pe micuţa nimfă, şi asta curînd, o să moară sigur din cauza dorinţei care îl copleşea.

– N-ai fost la micul dejun, zise Miranda spulberînd imaginile dulci care-l chinuiau pe Drew. Ţi-am simţit lipsa.

– Sînt sigur, replică el fără să o privească. Uneori sora lui îi citea prea bine gîndurile, iar acum avea prea multe pe care nu voia ca ea să le afle. Am mîncat la doamna Blode.

O privire fugară în direcţia lui Joshua îi spuse că umerii lui laţi deveniseră ameninţător de rigizi. Drew îi simţi privirea scrutătoare cercetîndu-i faţa chiar şi după ce se aplecă asupra farfuriei cu supă.

– I-auzi, continuă Miranda amuzîndu-se. Ca să te obişnuieşti cu deprinderile oamenilor de rînd, nu-i aşa?

Drew aruncă o privire ameninţătoare în direcţia sorei sale, apoi îşi întoarse ochii către fratele său vitreg.

– O să avem necazuri, Joshua, spuse el cu dezinvoltură, avînd grijă să nu lase să i se vadă încîntarea. Unii dintre muncitori se plîng că iubiţii tăi chinezi şi indieni sînt plătiţi la fel ca albii.

Joshua nici măcar nu părea interesat de supa din faţa lui. Nu luase nici o lingură.

– Asta nu-i o noutate, spuse el, adăugînd apoi cu o voce tăioasă: ce te-a atras la Minnie?

Drew zîmbi încîntat, ca un frate iubitor care dezvăluie veşti bune.

– Brynne McFarren, replică el. Am de gînd să mă căsătoresc cu ea.

Joshua simţi cum i se încordează muşchii gîtului, ca o coloană de bronz, apoi se relaxă.

– Înţeleg.

Deci era adevărat, îşi spuse încîntat Drew. Instinctiv, bănuise că Joshua nu numai că o remarcase pe Brynne, dar că se şi simţea al naibii de atras de ea. În sfîrşit, găsise o modalitate de răzbunare dulce.

– O să iasă cu mine duminică, continuă el încîntat. Am să iau trăsura dacă nu ai nimic împotrivă.

Joshua împinse în lături farfuria cu supă şi mormăi:

– N-am nimic împotrivă, minţi el. Apoi împinse înapoi scaunul, se ridică în picioare şi, fără nici un cuvînt, ieşi din cameră.

Miranda îl urmări evident surprinsă, iar Drew deosebit de amuzat.

Brusc, lui Drew îi reveni apetitul redus din cauza oboselii şi mîncă cu poftă friptura de vacă, salata de cartofi şi tot sparanghelul pe care How Ling îl adusese de la bucătărie. Apoi, sătul, se scuză neobişnuit de politicos, urcă scările şi se îndreptă spre camera lui.

Lumina care se strecura pe sub uşa lui Joshua îl făcu să zîmbească. Ar fi pariat pe orice că în noaptea asta Corcitul n-o să închidă un ochi.

În timp ce se îmbrăca pentru o nouă zi de muncă, Brynne McFarren se întreba dacă putea fi condamnată la caznele iadului din cauza viselor ei. Fuseseră atît de vii – încă mai simţea cum îi zvîcnesc sînii, ca şi cum Joshua i-ar fi mîngîiat într-adevăr, iar sfîrcurile erau tari şi umflate. Chiar şi locul

cel mai secret o durea ca şi cum se pregătea să-l primească.

– Gata! strigă Brynne, atît de tare încît sărmana Bessie, care tocmai ieşea de după paravan rămase încremenită.

– Gata? şopti ea evident încurcată.

– Vorbeam cu mine, mărturisi Brynne, luînd peria şi începînd să-şi perie cu mişcări furioase părul. Bessie o privi alarmată şi se grăbi să se alăture harnicei Minnie, care îl ajuta deja pe China Joe la soba de gătit.

Brynne îşi prinse părul, îşi legă peste el basmaua urîtă şi porni să înfrunte dimineaţa. Din fericire, fu mult prea ocupată ca să se mai gîndească la Joshua Tanner sau la oricine altcineva.

Drew apăru din nou la micul dejun, detaşîndu-se clar printre muncitorii grosolani din jurul lui, şi i se adresă lui Brynne doar o singură dată.

– Duminică? o întrebă în timp ce-i umplea ceaşca cu cafea.

Fără să-i întîlnească privirea, Brynne dădu din cap că da.

La prînz, Minnie o trimise din nou pe şantier cu coşul cu mîncare, dar de data asta Brynne nu-l mai întîlni pe Joshua. Fu uşurată dar şi dezamăgită cînd la capătul docului o întîmpină Sam Prigg, care preluă mîncarea pregătită şi împachetată cu grijă.

Cînd veni la cină, Sam aduse coşul gol, aşa cum făcuse şi cu o zi înainte.

În tot restul săptămînii, Brynne munci din răsputeri, urmărită în permanenţă de dorinţele dezlănţuite cu sălbăticie în cursul nopţii. Începu să-i zîmbească în fiecare dimineaţă lui Drew – nu ştia

din ce motiv nu venea niciodată la prînz sau seara –, şi chiar îi vorbi.

Deşi ducea în fiecare zi coşul cu mîncare şi cafeaua acoperită pînă la schela de îmbarcare pe *„Rosalie"*, nici măcar nu-l mai zări pe Joshua. Îşi spuse că era un lucru bun, avînd în vedere visele păcătoase pe care i le inspira şi care-i bîntuiau nopţile, dar chiar aşa stînd lucrurile – era întotdeauna melancolică pe drumul de întoarcere spre locul ei de muncă.

Sîmbătă seara, după ce plecară cei cîţiva muncitori care nu se duseseră să bea la *Hotel Orion* sau la infamul bar *Shore House,* Minnie Blode îi puse în palmă trei dolari de argint strălucitor.

– Aţi greşit...

– N-am greşit deloc, fetiţo, zise Minnie rîzînd cînd văzu expresia de pe faţa lui Brynne. Ţi-am spus doi dolari, dar să ştii că meriţi cu vîrf şi îndesat fiecare cent din cei trei dolari pe care ţi i-am dat.

Brynne se uita cu gura căscată la bani, simţindu-se bogată. Doamne, cu ăştia şi cu cealaltă monedă de aur de cinci dolari, avea şapte dolari şi cincizeci de cenţi! Întoarse capul şi se uită la vechiul ceas al lui Minnie de pe perete. Era ora şase şi cinci minute – prea tîrziu ca să se ducă să-şi cumpere o rochie nouă.

Tristă, se aşeză pe una din băncile de lemn. Cu orele ei de lucru, nu va avea niciodată şansa să-şi poată cumpăra ceva. Va trebui să-şi spele şi să-şi calce rochia în carouri alb cu roz şi cu asta o să se îmbrace cînd o să se plimbe în frumoasa trăsură a lui Drew Tanner.

– Miss Ada ţine de obicei deschis pînă la ora şapte, zise Minnie cu perspicacitatea ei primitivă. Oricum, este atît de ahtiată după bani încît cred că probabil ţi-ar deschide la orice oră dacă ştie că vrei să cumperi ceva.

Brynne văzuse magazinul Adei Tuppin în ziua în care sosise în oraş cu Evan şi îşi amintea exact unde este. Radioasă, alergă în camera de dormit, îşi luă banii rămaşi de la picnicul de Ziua Independenţei şi ieşi în grabă în stradă.

Miss Tuppin tocmai voia să închidă cînd ajunse Brynne cu sufletul la gură. Faţa severă a croitoresei se lumină toată, descuie uşa şi o deschise larg. Minnie avusese dreptate – femeia voia să vîndă.

Încercînd să nu-i răpească prea mult timp femeii, Brynne îi explică repede că are nevoie de o rochie gata făcută dacă este posibil.

Miss Tuppin veni cu cîteva rochii, toate aduse tocmai de la San Francisco, zise ea, iar Brynne alese strălucind toată de încîntare o fustă din bumbac bleu pal, o bluză roz dintr-un material subţire şi o pălărie cu boruri largi, cu o panglică roz, de care era prins un buchet de margarete artificiale. Părăsi magazinul încărcată, dar fericită.

Cînd ajunse înapoi şi intră în sala de mese, nu mai era nimeni acasă, aşa încît se învîrti pînă cînd găsi cada de baie. Apoi, cîntînd fericită, puse apă la încălzit. Cele cîteva farfurii murdare care credea că or să o aştepte să le spele, fuseseră deja curăţate şi puse la locul lor.

Temîndu-se să nu dea cineva peste ea, Brynne duse cada în camera de dormit, în spatele paravanului, iar acum căra cană după cană de apă fierbinte ca să o umple. Cînd fu în sfîrşit gata, îşi

scoase hainele de pe ea şi se scufundă în apă cu un suspin de mulţumire. Chiar dacă trebuia să stea cu picioarele încrucişate, ca un indian, cada fiind prea mică – se simţea minunat în apa fierbinte.

În cele din urmă, cînd apa începu să se mai răcească, îşi săpuni şi-şi spălă bine părul. Cînd consideră că este destul de curat, îşi înfăşură capul într-un prosop şi începu să se frece bine pe tot trupul.

Tocmai ieşea din baie cînd auzi bătaia în uşă – era destul de puternică încît să fie un bărbat şi nu se auzea de la uşa de la intrare, ci chiar de la uşa camerei în care se afla. Îşi scoase iute prosopul din cap şi se înfăşură în el.

– Cine este? întrebă cu voce tremurătoare.

– Letiţia! o auzi pe verişoara ei, cu o voce veselă. Pot să intru înainte să fiu agăţată de vreun muncitor?

– Fireşte, intră, răsuflă uşurată Brynne.

Letiţia deschise uşa şi se strecură pe după paravan cu o cană emailată de cafea în mînă.

– A trebuit să folosesc asta ca să bat în uşă, zise ridicînd şi arătîndu-i cana. Am bătut în uşa de la intrare de mi s-au înroşi mîinile! Încruntată, Letiţia îşi îndoi degetele mîinii drepte, studiindu-le ca şi cum se aştepta să vadă că-i ies oasele prin pielea roşie.

Pentru că nu avea un halat, Brynne îşi puse pe ea cămaşa de noapte şi veni lîngă Letiţia cu peria în mînă începînd să se ocupe de părul care-i strălucea.

Letiţia încetă inspecţia critică a degetelor ei delicate ca să se uite la Brynne. Îmbrăcată într-o

rochie drăguță de batist, își umflă pieptul plat și o întrebă:

– Ce zici, Brynne, crezi că au început să-mi crească sînii? Folosesc crema aia de o săptămînă!

Brynne își înăbuși un zîmbet și se prefăcu că-i studiază farmecele din toate unghiurile.

– Da, cred că sînt puțin mai mari!

Minciuna aduse o lumină strălucitoare pe fața Letiției.

– I-am spus mamei că au început să crească, dar ea a rîs de mine și mi-a spus că am conformația femeilor din familia lui papa!

Brynne se așeză pe marginea patului și începu să-și descurce părul.

– Arăți atît de drăguță în rochia asta, spuse ea, de data asta sincer. Te duci undeva?

– Să mă plimb cu Howard Macumber, zise cu un aer ursuz. Tocmai s-a întors de la Harvard.

– Credeam că-ți place de Drew, se aventură prudentă Brynne, gîndindu-se la promisiunea ei de a se plimba cu el cu trăsura și întrebîndu-se dacă Letiția s-ar simți trădată dacă i-ar cunoaște planurile.

– Drew nu se uită niciodată la mine, recunoscu ezitînd Letiția. Apoi ochii ei albaștri se luminară și coborî vocea mărturisind în șoaptă: Howard spune că sînt o femeie bine!

– Un băiat care se pricepe, zîmbi Brynne. Letiția se așeză pe patul lui Minnie, în fața lui Brynne.

– Și știi că este și frumos – cu excepția nasului. Mă tem că are nasul familiei Macumber. Doamne, cînd mă gîndesc la nasurile lor și la sînii familiei Jennings, îmi zic că copiii noștri or să arate îngrozitor, dacă o să avem vreunul!

Brynne încercă din nou să-și înăbușe un zîmbet și să arate serioasă.

– Copii? Letiția, doar nu te gîndești să te măriți cu Harold...

– Howard, zise Letiția înțepată, examinîndu-și unghiile. O secundă mai tîrziu își consultă ceasul agățat de pieptul ei nonexistent și adăugă: trebuie să plec. Mama mi-a spus să te anunț că mîine la ora 10 venim să te luăm ca să mergi cu noi la biserică.

Brynne înțepeni.

– Spune-i, te rog, mătușii Eloise că de acum înainte nu mai merg la biserică.

Letiția rămase cu gura căscată.

– Mama va fi...

– Nu-mi pasă!

– Brynne McFarren!

– Am spus că nu-mi pasă! Mă întreții singură, iar mama ta nu are absolut nici un drept să-mi spună ce să fac. În afară de asta, n-am să stau două ore ca să-l ascult pe omul ăla odios dezlănțuindu-se fără să mai termine despre păcatele trupești.

Letiția se înroși, dar în privire îi juca o luminiță malițioasă.

– Se uita la tine, nu-i așa? Cred că reverendul Bradshaw te place, Brynne.

Brynne începu să tremure cuprinsă de un dezgust nefiresc.

– De obicei o alegea pe Miranda Tanner, continuă Letiția. Cred că ea vine la biserică doar să-l întărîte.

În pofida supărării ei, Brynne chicoti.

– Eu personal n-am nimic împotriva păcatelor trupeşti, ba mai curînd... continuă Letiţia gînditoare. Brynne, tu ai făcut vreodată...

– Letiţia Jennings! se înroşi de indignare Brynne. Nu, şi vreau să cred că nici tu!

– Aş face-o totuşi, zise Letiţia ferm. Dacă Drew mi-ar cere-o, aş face-o într-un minut!

Aplecîndu-se în faţă şi uitînd de periatul părului, Brynne o întrebă cu toată sinceritatea:

– Nu crezi că pentru asta este nevoie de mai mult decît de un minut?

– Sper, replică Letiţia privindu-şi din nou ceasul. Am să-i spun mamei că nu mergi la biserică.

– Mulţumesc.

Şi cu asta Letiţia îşi luă rămas-bun şi porni grăbită să se întîlnească cu Howard Macumber cu nasul Macumberilor.

După ce-şi perie părul şi-şi spălă dinţii cu bicarbonat, Brynne îşi scoase hainele noi din cutii şi le agăţă cu grijă, astfel încît mîine să arate frumoase şi neşifonate.

Apoi, cu un căscat, răscoli prin lăzile pe care le adusese de la fermă pînă cînd găsi o carte promiţătoare de citit. Contrar judecăţii ei sănătoase, alese un roman de aventuri picant şi citi pînă începură să i se închidă ochii.

Cînd adormi, în sfîrşit, în visele ei despre Joshua Tanner apărură un foarte mare număr de elemente noi!

Capitolul 6

– Să-l ucidem pe Corcitul? exclamă Gunderson fără să se gîndească. Imediat fu recunoscător pentru faptul că *Shore House* era atît de slab luminat, recunoscător că muzica ce venea de la micul pian, rîsetele de la bar şi invitaţiile fetelor de la mezanin îi acoperiseră cuvintele. Dumnezeule! şopti ca şi cum atunci şi-ar fi dat seama ce a spus.

Tovarăşul lui zîmbi, ochii săi verzi fixînd cu ironie insigna de pe pieptul lui Alf Gunderson.

– N-ai să scapi niciodată de Pericolul Galben decît dacă scapi de Corcitul, zise el cu voce joasă, cultivată.

Alf Gunderson era din toată inima pentru alungarea chinezilor, şi prin orice mijloace dacă era necesar – cu excepţia crimei. Dumnezeule, în definitiv era şerif!

– Ascultă la mine, Darnell. Joshua Tanner nu este el prea popular în oraşul ăsta, dar are prieteni sus puşi, să fie clar asta. În plus, mai degrabă aş avea de-a face cu diavolul însuşi decît cu indianul ăsta – cu diavolul ai avea mai multe şanse decît cu el!

Austin Darnell se lăsă pe spătarul scaunului, continuînd să zîmbească. Cu părul său frumos aranjat, de culoarea zahărului ars, şi cu trăsăturile aristocratice şi hainele fine, părea a fi orice, numai ticălosul periculos care era de fapt, nu! Cu o mînă fină îşi duse paharul la gură.

– Există destule mijloace. Cîteva picături turnate în whiskey şi poate fi controlat tot atît de uşor ca un copil.

Alf se cutremură.

– Nu este vorba de un om obişnuit, se împotrivi el. L-ai văzut vreodată pe indianul ăsta nebun luptîndu-se?

Faţa frumoasă, de băiat de cor de biserică, a lui Darnell se înălbi, iar Alf regretă că i-a pus această întrebare. Toată lumea din Port Propensity ştie că Darnell a avut nevoie de cîteva luni de zile bune ca să se refacă după confruntarea cu Corcitul. Nici unui bărbat nu-i făcea plăcere să i se amintească că fusese bătut măr, iar lui cu atît mai puţin.

Darnell puse paharul pe masă, bătu cu degetele fine darabana pe masă şi trecu peste remarcă.

– Am motivele mele, după cum ştii, să-l văd pe Joshua Tanner mort. Dacă dispare el, ei bine, mi se pare mie că amîndoi vom avea de cîştigat.

Alf trase adînc aer în piept şi-l expiră încet. Bine că nu mai trăia Myrna ca să-l vadă stînd aici, în bordelul ăsta infam, şi bînd cu unul ca Austin Darnell. Cînd o avusese pe ea, căreia îi spunea totul, Alf fusese un şerif bun, dar rămăsese singur, cu fiecare zi care trecea i se părea tot mai uşor să privească în altă parte în timp ce faptele rele curgeau gîrlă.

– Nu, pe Dumnezeul meu! zise cu ultima fărîmă de integritate. Te-am lăsat să mergi mult prea departe decît ar fi trebuit. Nu eşti altceva decît un nemernic şi un ticălos, Darnell, şi să ştii că nu-l învinovăţesc pe Corcitul pentru noaptea aceea. Dacă aş fi fost eu, te-aş fi omorît. Se opri ştiind că acum viaţa lui nu mai valora nici cît doi bani, dar nu-i păsa. Cînd ajungea acasă, Myrna nu mai era acolo. Joshua Tanner este un om cinstit, iar dacă este omorît sau dispare, să ştii că nu te iert.

– Cum doreşti, zise Austin Darnell, cu o voce calmă, şi singurul indiciu exterior al furiei lui fu un rictus scurt în colţul gurii. Bună seara, şerife!

Alf se ridică în picioare şi aruncă o privire în sus, spre fetele care şedeau aliniate la mezanin. În seara asta nu. Se simţea al naibii de bătrîn şi de obosit în seara asta.

Aruncînd o monedă pe masă pentru a-şi plăti băutura, şeriful Alf Gunderson îşi îndreptă umerii împovăraţi şi porni spre uşă. Drumul înapoi spre oraş era lung, dar noaptea era înmiresmată şi cerul plin de stele şi era uşor să-şi închipuie că Myrna îl aştepta cu lampa la fereastră şi cu cafeaua caldă pe sobă cînd o să ajungă acasă.

Numai că Alf Gunderson nu a mai ajuns niciodată acasă!

Din obişnuinţă, Brynne se trezi la patru şi nu putu să mai adoarmă, oricît încercă.

În întunericul rece, coborî din pat şi se îmbrăcă fără zgomot ca să nu le trezească pe Bessie şi pe doamna Blode, care fără îndoială că vor dormi pînă mai tîrziu. În sala de mese goală aprinse o lampă,

îşi perie părul şi îl prinse într-un coc lejer. Ce bine era că nu mai trebuia să-şi pună basmaua!

Străduindu-se în continuare să nu facă nici cel mai mic zgomot, Brynne aprinse focul şi puse cana cu apă pentru cafea. Apoi îşi tăie o bucată de pîine pe care o mîncă aşa, goală. Cînd cafeaua fu gata, îşi umplu o ceaşcă şi se duse la fereastră să privească cum se ridică lumina roz-aurie deasupra munţilor şi împrăştie întunericul.

Era total nepregătită pentru apariţia lui Joshua Tanner şi cînd el se ivi brusc de cealaltă parte a ferestrei tresări atît de tare încît vărsă cafeau pe rochia ei cu carouri albe şi roz. Cînd ridică privirea, şocată şi furioasă, el îi zîmbea – Ivanhoe în lumina zorilor!

– Deschide uşa, zise el.

Brynne se gîndi puţin. Ar fi dorit tare mult să se opună, să plece şi să-l ignore, dar instinctiv ştia că dacă face asta, o să bată tare în uşă şi o să le scoale pe Bess şi pe doamna Blode.

Iritată, descuie uşa.

Joshua Tanner pătrunse în sala de mese goală mişcîndu-se într-o tăcere desăvîrşită, surprinzătoare pentru un bărbat de dimensiunile lui – Brynne presupuse că sîngele lui indian îi permitea să se mişte cu o asemenea agilitate şi fără să facă nici cel mai mic zgomot. Se întrebă dacă Bessie şi doamna Blode îi percep şi ele prezenţa aşa cum o simte ea – ca un cutremur devastator.

– Să nu faci nici un zgomot, îi şopti aspru, nedorind să-i arate nici cea mai mică urmă de prietenie.

Deşi gura lui aristocrată era închisă, rîsul îi dansa în priviri. Veselia asta mută părea să

zdruncine încăperea, iar Brynne se aştepta să audă cum zăngăne mesele, băncile şi farfuriile.

Calm, se îndreptă spre sobă, de unde se servi singur cu cafea.

Alarmată şi supărată şi, în acelaşi timp, aproape disperat de excitată, Brynne se aşeză la o masă mai depărtată, în umbră, sperînd din toată inima ca Joshua Tanner să plece. În schimb, i se strînse stomacul cînd îl văzu cum traversează încăperea cu paşi mari şi fără nici un zgomot, şi se aşează vizavi de ea la masă.

Pe fereastră începură să pătrundă raze de lumină în care dansau particule mici de praf. În sfîrşit, Brynne îşi recăpătă graiul.

– Ce doreşti? îl întrebă ea în şoaptă.

Din nou ochii violeţi dansară. Îşi îndreptară aproape în mod imperceptibil privirea spre sînii ei plini, strînşi în rochia de stambă, şi lăsară o culoare aprinsă în urma lor cînd refăcură traseul înapoi – pe gîtul ei, pe buze, pe faţa ei.

– Cafea, mormăi ridicînd ceaşca într-un gest care era în acelaşi timp conciliant şi ironic. Doar cafea.

– Puteai să bei cafea la tine acasă! şopti furioasă Brynne, rezistînd dorinţei imperioase de a se întinde acolo, pe banca tare de lemn.

Joshua o privi acum sumbru, iar ea văzu acolo o durere specială, care venea din interiorul lui, durere de care se îndoia că ar fi putut-o suporta dacă ar fi fost a ei.

– De ce ai leşinat zilele trecute, cînd am venit eu aici?

Brynne înghiţi în sec. Voia să-i evite ochii, dar nu-şi putea desprinde privirea de ei. Trebuia să-i

spună, ştia asta, dar nu putea să mai adauge şi ea ceva la durerea aceea infinită ca o umbră din privirea lui.

– Eram obosită, răspunse simplu.

– Şi nu de mult orfană, spuse prompt, eliberînd-o în sfîrşit de sub vraja ciudată a privirii lui, uitîndu-se în jos, la ceaşca de cafea.

Deci ştia că tatăl ei este mort! Ştia oare şi că el era cauza principală a prăbuşirii lui John McFarren? Categoric că trebuia să ştie. Era un om de afaceri, în definitiv, şi faptul că stinsese ipoteca cu o crescătorie de oi nu putea să-i scape, oricît de umilă era proprietatea. Brynne ridică bărbia.

– Da. Tatăl meu a murit.

– Îmi pare rău, spuse el cu atîta sinceritate, încît Brynne fu din nou derutată. Ar fi trebuit să fie vreo urmă de vinovăţie pe faţa lui puternică sau în ochii zbuciumaţi, dar nu era nimic!

Brynne se gîndi că poate domnul Tanner era nu numai un om de afaceri de mare succes, ci şi un actor desăvîrşit. Se hotărî să descopere.

– S-a spînzurat, spuse cu demnitate şi cu asprime deliberată.

– Dumnezeule, exclamă Joshua cu ochii mari de groază. De ce?

– Ne-am pierdut ferma.

– Îmi pare rău, zise din nou şi întinse o mînă peste masă pentru a o pune cu compasiune peste mîna fetei.

Brynne dorea să-şi retragă mîna, dar nu putea. Modul în care îşi plimba degetul mare pe palma ei îi aprindea tot sîngele şi se întreba îngrozită dacă nu cumva el îşi dădea seama cît de tare îi pulsau venele gîtului.

– De ce ai venit aici? îl întrebă încercînd cu disperare să-i distragă atenţia, să-l determine să-i elibereze mîna.

Degetul lui îi părăsi palma, mîngîindu-i acum uşor partea interioară a încheieturii.

– Ca să te văd, replică cu voce joasă care făcu să-i sară inima din piept lui Brynne. Apoi, spre uimirea ei, strînsoarea lui se accentuă uşor, o ridică în picioare şi reduse distanţa mică dintre ei.

Sentimentul adînc înrădăcinat al bunei cuviinţe din ea se revoltă, dar acea parte aventuroasă, senzuală a caracterului ei avu cîştig de cauză. Se desfăţă în îmbrăţişarea lui puternică şi nu făcu nici o mişcare de împotrivire cînd îi ridică bărbia şi simţi sărutul lui plin de căldură şi de dorinţă. Acest sărut fu diferit de cel de noaptea trecută, cînd se întîlniseră în cimitir, şi se înfioră.

Durerea plăcută a dorinţei pe care o simţea între coapse căpătă proporţii aproape de nesuportat, iar cînd îi simţi mîinile pe sîni, gemu încet de plăcere. Gemetele ei nu întîrziară să aibă ecou, iar sărutul lui deveni tot mai înfocat. Dorinţe trădătoare o invadară; simţi cum i se întăresc sfîrcurile, iar intimitatea ei secretă palpita parcă pregătită să se lase cucerită.

Joshua fu cel care se retrase, făcînd un pas înapoi.

– Ar fi mai bine să ne plimbăm puţin, zise el sacadat din cauza faptului că respira greu.

Brynne se îmbujoră pînă la rădăcina părului.

– Cred că ai dreptate, răspunse.

În lumina specială a răsăritului de soare, Joshua o luă de mînă şi aproape că o trase după el afară, în strada pustie. Umerii lui masivi se ridicau ritmic,

ca şi cum încerca să respire normal, iar Brynne fu de-a dreptul fermecată de felul în care îi cădeau pe ceafă buclele părului de abanos.

Pătrunseră pe şantier, unde acum nu se mai auzea nici unul dintre zgomotele unei zile de muncă, şi de-abia atunci Brynne McFarren îşi potoli bătăile inimii.

„Rosalie" se legăna pe apele calme, cu pînzele albe ca zăpada profilîndu-se pe albastrul nesfîrşit al cerului. Brynne simţi o mare încîntare la vederea goeletei.

Cînd îşi luă în sfîrşit privirea de la vas, văzu că Joshua zîmbea uitîndu-se în jos spre ea, citindu-i pe faţă dorinţa de aventură. Mîna lui era caldă şi puternică şi o ţinea strîns pe a ei. Rîse şi execută o plecăciune bruscă, elegantă.

– Permite-mi, Pippin, să te conduc la bord.

– La bord? răspunse ca un ecou Brynne, plină de încîntare.

O trase uşor după el şi, înainte să păşească pe bordul *„Rosaliei"*, o ridică în braţe. Brynne se încruntă.

– Să nu-mi ţii acum o predică! Zîmbea şi, fără să vrea, Brynne începu să rîdă în timp ce el o purta spre puntea navei. Cînd ajunseră, o lăsă cu grijă jos şi-şi plimbă plin de mîndrie privirea peste puntea solidă şi catargele uriaşe. Brynne era încîntată şi emoţionată că se află pe puntea unei nave adevărate, care mergea pe mare.

– Ai făcut vreodată vreo călătorie pe ocean? îl întrebă minunîndu-se de totul, încercînd să vadă totul.

Joshua aşteptă să se uite din nou la el înainte de a-i răspunde şi, o fracţiune de secundă, îşi

pironi ochii pe gura ei. Apoi zîmbi, dezvăluind un şirag de dinţi perfecţi, incredibil de albi.

– Da, de cîteva ori.

– Unde ai fost? îl întrebă, gîndindu-se dacă toţi oamenii din tribul lui au dinţii la fel de albi şi dacă pentru asta mestecă sau nu rădăcini.

Joshua ridică uşor din umeri.

– În Est. La San Francisco, în Europa.

Brynne făcu mental o trecere în revistă a hainelor cu care era îmbrăcat – pantaloni negri simpli, o vestă uşoară şi cămaşă albă. O uimi faptul că nu remarcase cu ce era îmbrăcat pînă nu ridicase din umeri.

– Europa! exclamă ea încercînd să-şi ţină sub control imaginaţia.

Ridică din nou din umeri, dar ochii lui frumoşi, cu gene lungi şi negre, contraziceau nonşalanţa mişcării. Practic, ochii lui scrutau frontierele exterioare ale sufletului lui Brynne McFarren.

– Am fost la şcoală în Anglia, zise el. Ar fi mai bine să plecăm.

Brynne se revoltă. Nu fusese în viaţa ei pe o navă adevărată şi n-o să plece fără să o vadă cum trebuie.

– Vreau să văd cîrma, spuse ea cu încăpăţînare. Şi cambuza, şi cabina căpitanului!

– Brynne!

Îşi încrucişă braţele la piept şi-şi ridică bărbia într-un gest de sfidare. Joshua clătină din superbul lui cap ca de abanos.

– Al naibii să fiu dacă nu eşti cea mai încăpăţînată...

– Cum porneşti vasul ăsta? îl întrebă întrerupîndu-l.

Joshua rîse din nou, o luă de mînă şi o duse spre cabina unde se afla cîrma. O urmări cu un amestec evident de veselie şi dorinţă în timp ce ea se prefăcea că este un căpitan care înfruntă marea agitată de furtună şi plină de pericole.

În momentul în care Brynne dădu drumul cîrmei, Joshua o prinse de cot strîngînd-o cu căldură şi insistent şi porni înapoi spre schela de coborîre. Brynne se opuse cu toată forţa ei.

– Cambuza! îi aminti ea.

Se întoarse spre ea, cu mîinile în şolduri, cu ochii aruncînd flăcări violete.

– Cambuza este jos, zise răstit, ciudat de iritat.

– Poate să fie şi la naiba-n praznic, zise ea ridicînd privirea spre el. Vreau să o văd!

– La toţi dracii! răcni el. Dacă Minnie Blode o să mă împuşte, tu o să mă ai pe conştiinţă, dacă ai aşa ceva!

Brynne încerca să se convingă singură că nu ştia ce s-ar fi putut întîmpla dacă se aventura jos, sub puntea unei nave pustii cu acest bărbat deosebit şi, într-o anumită măsură, reuşi.

Cambuza era o încăpere lungă şi simplă, cu mese şi bănci fixate în podea. Raze de lumină argintie dansau pe pereţii bine lustruiţi, reflectate prin hublourile înalte de apa pe care se legăna goeleta.

– Haide, zise aspru Joshua, privindu-i răscolitor, mai întîi faţa, apoi sînii rotunzi. Ai văzut nenorocita asta de cambuză!

Pe Brynne o cam părăsi curajul. Nici nu se mai punea problema să ceară să vadă şi cabina căpitanului, unde fără îndoială că trebuia să fie şi

un pat! Şi aşa era ambalată pînă peste urechi şi bănuia că la fel era şi Joshua.

– Mulţumesc, răspunse cu demnitate rece.

Joshua încleştă ameninţător maxilarul şi o secundă i se păru că este pe cale să scoată un răcnet sau o înjurătură groaznică. Dar nu se auzi decît un sunet înăbuşit, strangulat în gît, şi din doi paşi era lîngă ea. O luă în braţe şi o sărută plin de dorinţă şi de pasiune.

Iar mintea de obicei practică a lui Brynne părea să salte ca o epavă pe valurile dorinţei ei inexplicabile, dezlănţuite sălbatic. Un fior de plăcere dulce o cuprinse cînd simţi buzele lui Joshua jucîndu-se cu lobul urechii ei, coborînd apoi în jos pe gît. Cînd o ridică în braţe, nici măcar nu-i trecu prin minte să protesteze.

Cabina căpitanului era aproape şi după ce străbătură un culoar îngust, dintr-o mişcare iute cu piciorul Joshua deschise uşa.

Aproape furios o aruncă pe patul îngust fixat de peretele cabinei. Ochii lui păreau că o dezbracă de rochia de stambă mototolită plimbîndu-se sălbatici pe tot trupul ei, iar o rază de lumină aruncată de un hublou îi dansa pe pieptul puternic.

Brynne începu să tremure. Nu făcuse aşa ceva niciodată, dar categoric era încîntător.

– Ei bine? zise ea.

– Nu pot să cred, răcni furios, uitîndu-se în tavan şi punîndu-şi din nou mîinile în şolduri. Brynne, ai mai fost vreodată singură cu un bărbat?

Se înroşi toată şi dădu din cap că nu. Joshua trase o înjurătură răguşită şi, timp de o secundă, Brynne crezu că o să se răsucească pe călcîie şi o

să plece ca o furtună, lăsînd-o acolo singură. Dar el o așează pe marginea patului și o ridică în fund.

– Ești sigură că vrei să se întîmple asta? o întrebă într-o șoaptă de-abia sesizabilă.

Brynne nu era sigură deloc, dar trupul ei era și dădu din cap că da, închizînd ochii în timp ce mîinile lui abile îi descheiau nasturii de la spate ai rochiei. Încet, cu delicatețe, îi trase rochia în jos dezvelindu-i umerii, degetele lui lăsînd în urmă, pe brațele ei, o cărare de foc.

Ședea în mijlocul unui maldăr de pînză roz și alb, numai cu cămășuța fină de muselină. Era ca și cum trăia în realitate unul din acele vise vii, dulci și scandaloase pe care le avusese cu acest bărbat – minunat de păcătos! Scoase un sunet moale, însă plin de dorință, cînd îi desprinse umerii cămășuței și o trase în jos, dezvelindu-i sînii rotunzi și plini de așteptare.

Din pieptul lui ieși un suspin lung cînd privi globurile albe-aurii cu sfîrcurile roz, care așteptau să fie cucerite. O întinse pe spate pe patul tare al căpitanului, iar Brynne își ridică mîinile deasupra capului, pregătindu-se plină de dorință să capituleze.

Joshua gemu și-i prinse ambele încheieturi cu o singură mînă, ținînd-o în acea poziție extraordinar de vulnerabilă. Apoi, cu o încetineală agonizantă, își plecă fața afundîndu-se în valea fierbinte dintre sînii ei.

Senzațiile care-i înfiorau trupul erau unice, iar ea aștepta, toată numai încîntare, să-i dezvăluie misterele, unul cîte unul. Scoase un sunet primitiv de plăcere cînd îi simți buzele plimbîndu-se în cercuri mici în jurul unui sfîrc. Urmă aceeași cale cu limba.

Brynne nu mai putu rezista și scoase un strigăt cînd simți cum se joacă cu sfîrcul întărit și apoi cum se desfată cu el, continuînd să-i țină strîns ambele mîini. Fără să-i dea drumul, înălță capul și o întrebă.

– Vrei să mă opresc, Brynne?

O roșeață aprinsă și fierbinte îi cuprinse fața și dădu din cap.

– Nu, îl imploră ea. Oh, nu! Și celălalt, Joshua, și celălalt... Îl iubi și se jucă și cu celălalt buton care pulsa pînă cînd deveni tare și semeț, iar Brynne cerși să fie luat captiv. Numai atunci îl învălui cu gura lui fierbinte, cu toată setea pe care și-o înfrînase.

Exact în momentul în care Brynne credea că nu va mai putea suporta dulcea sfîșiere, el se retrase, îi dădu drumul mîinilor, trase de pe ea aproape dintr-o singură mișcare rochia, cămășuța și pantalonașii de muselină și le aruncă pe podea.

Apoi, cu multă delicatețe, îi depărtă picioarele, se așeză între genunchii ei și începu să-și descheie cămașa. Scăpat de cămașă, îi acoperi cu mîna intimitatea de catifea, devastată de dorință, și începu să o mîngîie, lent, cu degetele.

Brynne gemu îndelung și-și arcui spatele cînd simți această nouă și incredibilă plăcere. Și exact în momentul cînd credea că nu poate exista plăcere mai mare decît asta, mișcarea fierbinte a gurii lui îi făcu cunoștință cu senzații amețitoare. În timp ce îi depărta tot mai mult genunchii, ca să fie cît mai vulnerabilă mîngîierilor limbii lui absolut devastatoare, trupul lui Brynne se încordă reflex, apoi simți înăuntru o explozie dulce și fierbinte, explozie care continuă cu spasme ușoare și o lăsă epuizată și satisfăcută.

El îi ridică însă genunchii şi-i depărtă, se înfruptă din nou din dulceaţa ei, trezindu-i iarăşi dorinţa. O sărută, o mîngîie pînă cînd reaprinse în ea dorinţa nestăvilită de împlinire.

– Ia-mă, te rog! îl imploră ea.

Dar el nu făcu asta. Continuă să-i sărute pîntecul cald, urcă în sus pe piept, pînă ajunse din nou la sîni. Şi din nou se desfătă însetat şi în voie cu sînii ei.

De data aceasta avea mîinile libere şi cu degete disperate Brynne încercă să ajungă la bărbăţia lui care palpita prizonieră încă a pantalonilor. Joshua gemu, se rostogoli pe spate şi o ridică deasupra. Îi prinse uşor cu dinţii un sîn, apoi îi învălui sfîrcul cu gura fierbinte, iubindu-l pînă cînd Brynne crezu că o să-şi dea duhul de plăcere!

În cele din urmă Joshua îi dădu drumul şi o culcă din nou pe spate. Mîinile i se opriră la nasturii pantalonilor şi o privi cu multă blîndeţe.

– Eşti sigură? şopti el.

Brynne dădu iute din cap că da.

O secundă mai tîrziu, era absolut gol. Îi desfăcu picioarele şi, întins peste ea, îi cercetă faţa cu ochi scrutători ca să descopere vreun semn de reticenţă. Nevăzînd nici urmă de aşa ceva, o pătrunse cu o prudenţă lentă, plină de tandreţe, care evident îl făcea să sufere.

Brynne simţi o durere scurtă şi pătrunzătoare, urmată de senzaţia minunată că este plină de el, că este una cu el. Instinctiv, începu să-şi mişte coapsele în acelaşi ritm cu el, respirînd tot mai sacadat şi scoţînd gemete care parcă cereau tot mai mult.

Intensitatea mişcărilor ce le uneau trupurile spori treptat pînă cînd ajunseră amîndoi pe culmile de pe

care se prăbuşiră, tot împreună, într-o nestăvilită şi dulce agonie. Descărcarea lui Brynne fu atît de violentă încît scoase un strigăt ce venea parcă din străfundurile sufletului, încleştîndu-şi mîinile de spatele încordat al lui Joshua.

Continua să se mişte în ea, pătrunzînd tot mai adînc şi mai intens, cînd Brynne deschise în sfîrşit ochii. Privi cu o tandreţe nesfîrşită cum trăsăturile lui superbe se încordau tot mai mult şi-l văzu că închide ochii. Îl simţi cum înţepeneşte brusc, apoi se descarcă în spasme puternice provocate de intensitatea plăcerii, iar micuţa cabină răsună ca un ecou de geamătul ce-i ieşi din piept.

Brynne zîmbi cînd Joshua se prăbuşi peste ea, epuizat, aerul părînd că de-abia îşi mai poate croi drumul spre plămînii lui. Îi simţi trupul ud sub palme.

După o vreme, înălţă capul şi o sărută cu tandreţe.

– Te simţi bine?

Prea epuizată ca să vorbească, Brynne dădu pur şi simplu din cap. Ştia că mai tîrziu o să fie sfîşiată de regrete teribile, dar acum nu conta nimic altceva decît faptul că era atît de aproape de Joshua Tanner, că-i plăcuse atît de mult!

Rămaseră multă vreme nemişcaţi pe patul îngust, savurîndu-şi satisfacţia reciprocă în legănatul uşor al *„Rosaliei”*, cu braţele şi picioarele strîns împreunate.

În cele din urmă, Joshua îşi puse pantalonii şi ieşi. Cînd se întoarse aduse apă şi prosoape moi şi o spălă cu delicateţe, fără să scoată nici un cuvînt.

După asta, îngenunchează unul în faţa celuilalt pe pat; Brynne îşi plimbă mîna peste pieptul lui

bronzat, cu păr negru ca abanosul, şi, cu degete exploratorii, începu să deseneze cercuri mici în jurul sfîrcurilor lui.

Joshua o apucă de mîini şi-i opri expediţia. Brynne zîmbi maliţios, fără să se ruşineze cîtuşi de puţin de goliciunea ei.

– Cu siguranţă că Minnie Blode o să te împuşte! zise ea.

– Viaţa mea este în mîinile tale! îi replică cu patos simulat.

Brynne nu voia ca aventura să ia sfîrşit – dacă se termină, vor izbucni regretele, iar lumea va fi cumplit de goală.

– Iubeşte-mă din nou, Joshua, şopti ea, mîngîindu-i pieptul.

– Brynne!

– Te rog! Rugămintea fu rostită cu o ridicătură mîndră a bărbiei dar era totuşi o rugăminte.

Joshua oftă, îi dădu drumul mîinilor numai ca să o prindă de umerii goi, care se înfiorară.

– Pippin, mă simt deja ca un monstru. Eşti atît de tînără...

– Sînt o femeie matură!

Rîse şi-şi îndreptă privirea spre sînii ei. Era evident că-şi amintea plăcerile pe care i le oferiseră.

– Poţi să mai spui asta o dată, zise morocănos.

Apoi, delicat, Joshua Tanner o întinse din nou pe Brynne pe patul răvăşit şi magia se repetă.

Miranda îl văzu pe fratele ei vitreg descălecînd şi intrînd cu paşi mari în grajduri. Era unu şi jumătate şi părăsise casa dimineaţă devreme. Unde dracu fusese?

– Joshua? se aventură ea din uşa larg deschisă a grajdului. De-abia îl zărea din cauza luminii puternice.

– Ce este? se răsti el, iar mişcările braţelor erau iuţi şi încărcate de o furie violentă.

Ochii Mirandei se obişnuiră cu schimbarea şi intră în grajd, oprindu-se în faţa boxei lui Chinnok.

– Joshua Tanner, încetează să-ţi mai faci de lucru cu calul şi ascultă-mă!

În mod miraculos, el se opri. Ea îşi dădu seama că superbele lui trăsături erau încordate din cauza unei mari supărări.

– Ascult! bombăni el.

– Alf Gunderson este mort!

Joshua scăpă frîul lui Chinook care căzu pe podeaua acoperită de paie cu un clinchet melodic.

– Cum?

– Trupul lui a fost pescuit pe ţărmul Micului Canton în dimineaţa asta, răspunse calmă Miranda. Joshua, îi acuză pe chinezi. Se vorbeşte despre linşaj...

– Dumnezeule! exclamă el. A văzut cineva ceva? A fost cu cineva anume seara trecută?

Miranda trase adînc aer în piept.

– Nimeni nu a văzut crima, iar ultima dată cînd a fost văzut în viaţă era la *Shore House*. A vorbit cu Austin Darnell şi apoi a plecat.

Se lăsă tăcere. Miranda profită ca să se pregătească să înfrunte explozia inevitabilă.

Nu izbucni pînă cînd Joshua nu închise uşa boxei în urma lui şi nu-şi tîrî sora afară, în lumina putenică a soarelui de amiază. Paloarea feţei lui era înspăimîntătoare.

– Austin Darnell? răcni atît de tare, încît How Ling şi mama ei, care era bucătăreasa familiei Tanner, se opriră din munca lor în grădina de zarzavat aflată la 100 de yarzi depărtare şi tresăriră. Cînd s-a întors?

Miranda se eliberă din strînsoarea puternică şi dureroasă a fratelui ei şi începu să-şi maseze cotul.

– Pentru Dumnezeu, Joshua, de unde vrei să ştiu? S-a întors, asta-i tot.

Joshua înjură zdravăn şi faţa lui răvăşită începu să-şi recapete culorile. Se răsuci şi porni înapoi spre grajduri, dar Miranda îl prinse de braţ trăgîndu-l cu forţa.

– Joshua, aşteaptă. Nu te băga în treaba asta.

Trase adînc aer în piept şi ridică ochii spre cer în încercarea evidentă de a fi răbdător.

– Miranda! o avertiză el cu o voce care ar fi îngheţat pe oricine altcineva, în afară de sora lui.

– Îţi cer să stai cîteva minute şi să te gîndeşti, Joshua, îi zise ea cu înţelepciune. Te rog, vino înăuntru. Să bem ceva şi să vorbim.

Ceva înfiorător îi schimonosi faţa – poate amintirea nopţii în care Austin Darnell aproape că a violat-o pe Rosalie. Îşi aminti şi Miranda şi o trecu un tremur, în pofida căldurii înmiresmate a zilei.

– Joshua, îl imploră ea ca o şoaptă.

Oftă şi ceva din furia rigidă exprimată de umerii lui parcă cedă. În momentul ăla Miranda îşi dădu seama că hainele îi erau mototolite, iar părul umed. Zîmbi, trăgîndu-l spre casă.

– Să-ţi fie ruşine, Joshua Tanner, îl tachină ea uşurată. Ţi-ai încălcat principiile dure şi ai acceptat să...

Brusc, fu din nou de neabordat, iar faţa îi împietri într-o expresie de avertizare. În maxilarul său arogant, dăltuit parcă cu aroganţă, îi tresălta un muşchi, iar ochii erau ca nişte flăcări întunecate. Miranda îi înfruntă fără teamă privirea. Putea intimida pe oricine în tot ţinutul, dar ea nu se temea de el. Pentru ea, era încă băieţelul care suporta cu tăcere stoică cruzimea mamei ei şi se ascundea apoi în chioşcul de vară ca să plîngă.

Rămaseră aşa o vreme ce păru fără de sfîrşit, frate şi soră, înfruntîndu-se din priviri. În cele din urmă, Joshua îşi recunoscu înfrîngerea cu un chicotit răguşit, care părea că vine de undeva din străfundurile lui.

– Cine este? îndrăzni Miranda gata întotdeauna să profite de cel mai mic avantaj.

– Asta nu este treaba ta, zise el grosolan, încrucişîndu-şi braţele la piept.

Cu asta, se îndreptă hotărît spre casă, cu intenţia probabil de a-şi schimba hainele şi a sorbi băutura de care avea atîta nevoie. Un lucru era clar: nu avea nici un rost să încerce să vorbească cu el.

Miranda aşteptă pînă se închise uşa bucătăriei înainte să-l urmeze.

Înebuneşte de curiozitate dacă nu descoperă cu cine a fost Joshua!

N-a avut timp să-şi viziteze amanta. După cîte ştia ea, Corrine Temple, cea care se bucura acum de atenţiile lui, locuia la Tacoma, iar el nu făcea nici un secret din hotărîrea de a nu avea legături amoroase cu femeile din oraş. Joshua era un bărbat care-şi respecta legămintele, dar de data asta cineva îi înfrînsese hotărîrea lui extraordinară.

În bucătărie, ochii Mirandei căzură pe coşul pentru picnic pe care Drew avusese de gînd să-l ia cu el în plimbarea cu trăsura şi pe care, ca de obicei, l-a uitat.

În momentul ăla, un fior inexplicabil îi străbătu şira spinării declanşat de instinct şi de cunoaşterea profundă a fraţilor ei. Brynne McFarren. Să fi fost Brynne McFarren femeia care l-a supus pe Joshua cel de nesupus?

Miranda trase un scaun şi se prăbuşi pe el. Încercă să-şi spună că greşeşte, dar însemna să se înşele singură. Încercarea eşuă.

Relaţiile dintre Drew şi Joshua erau deja într-un punct periculos, iar acum, ironia sorţii, ca şi cum nu era de ajuns, amîndoi doreau aceeaşi femeie!

Capitolul 7

Îndată ce trăsura se puse în mişcare, condusă cu pricepere de omul care făcea curăţenie la grajdurile familiei Tanner şi îngrijea de cai, Drew o examină pe Brynne fără nici o jenă şi reflectă.

Arăta ca o acadea în bluza roz, cu pălăria de pai cu bor lat şi fusta bleu, iar Drew se îndoia că Brynne ştia ce putere unică şi copleşitoare avea.

– Brynne?

Se întoarse uşor, pe scaunul capitonat cu piele al trăsurii, dar se feri să-i întîlnească ochii. Avea o strălucire, strălucirea femeii care tocmai fusese iubită – şi iubită bine!

– Da? răspunse ea.

Drew trase adînc aer în piept. O dorea atît de puternic încît îşi imagina tot felul de lucruri. Doamne Dumnezeule, era două după-amiaza şi era duminică. Cine o fi putut să învingă apărarea virginală şi pe Minnie Blode ca să mîngîie toate curbele alea ispititoare?

– Arăţi grozav.

Brynne zîmbi, dar continua să-şi ferească ochii. Fără îndoială că era timidă.

– Mulţumesc.

Drew îşi înăbuşi o pornire sălbatică de a o atinge şi-i zîmbi. Simţi o dorinţă bruscă şi de nestăvilit de a o face să se simtă în largul ei.

– Te rog, relaxează-te. N-am de gînd să-ţi fac avansuri.

După cît se păru, spusese cuvintele magice. Tensiunea din umerii ei mici, drepţi, dispăru, iar privirea i se îndreptă şovăielnică spre el.

– T...tu ştii cine sînt eu, Drew?

Dumnezeule, cît de mult dorea să-şi petreacă mîna în jurul taliei subţiri! Dacă ar fi fost oricare altă femeie din cercul lui de prieteni, pînă acum s-ar fi distrat de minune.

– Eşti Brynne McFarren, zise el, ridicînd un colţ al gurii într-un zîmbet maliţios care îl făcea întotdeauna să arate grozav.

Avea o hîrtie împăturită în poală, iar acum, brusc, o aruncă spre el.

Nu se prea pricepea el cînd era vorba de acte, dar pe ăsta îl recunoscu. *Întreprinderile Tanner* intrau în proprietatea unei ferme a cuiva care se numea John McFarland...

Drew scoase un strigăt de triumf.

– McFarland – McFarren? zise el încet ridicînd o sprînceană.

Trăsura sălta pe drumul desfundat, iar Brynne îl prinse de braţ ca să-şi păstreze echilibrul. Drew parcă fu mistuit de flăcări, şi simţi cum îi creşte dorinţa între coapse. Îi cercetă faţa cu ochii ei cenuşiu-închis îndureraţi.

– Papa a spus tuturor că numele nostru este McFarland, inclusiv băncii familiei voastre, după cît se pare.

Drew simţi că trebuie să se uite în altă parte. Nu mai era sigur de ce s-ar fi putut întîmpla altminteri! Se prefăcu interesat de peisajul de afară, remarcînd în mod deliberat copacii şi oglinda strălucitoare albastră-argintie care era Golful Sound. Cînd consideră că o poate privi din nou fără să se întîmple nimic, şi asta după un interval neplăcut de lung, o făcu.

– Brynne, îmi pare rău.

Îngrijorarea îi îmbujoră obrajii, făcu ochii mari şi, impulsiv, puse mîna peste a lui.

– Nu, este vina lui papa. Nu a plătit ipoteca.

– Totuşi, zise el cu o îngrijorare exagerată. În taină se bucura că un nebun – semnătura din josul documentului era în numele lui Joshua – respectase politica companiei şi reclamase ferma de oi a lui McFarland. Dacă nu ar fi făcut-o, nu ar fi cunoscut-o pe Brynne.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun, continuă ea într-o şoaptă dureroasă. Nu serveşte la nimic şi...

Fără să se gîndească, Drew o prinse de bărbie.

– Nu faci decît să fii cinstită, nu-i aşa? Admir asta, Brynne.

Dumnezeule, dacă l-ar fi văzut acum Flossie şi Mauce, s-ar fi ridicat şi l-ar fi aclamat. Recompensa pentru marea lui performanţă fu un zîmbet şovăielnic, devastator.

– Atunci putem fi prieteni?

Lui Drew îi venea să răcnească, de data asta de frustrare; în schimb, zîmbi.

– Prieteni, acceptă el. În afară de asta, Brynne, trebuie să fiu şi eu cinstit şi să-ţi spun că, oricum, eu nu am nici un cuvînt de spus în problemele de genul ăsta. Joshua ia toate hotărîrile companiei.

Reacţia de pe încîntătoarea ei faţă fu absolut deconcertantă. Ochii căpătară brussc o privire goală, iar buzele ademenitoare se strînseră într-o expresie de consternare. Părea să-şi fi amintit ceva absolut teribil!

Din nou Drew îi ridică bărbia.

– Brynne?

Spre uimirea lui, pe obraz i se prelingea o lacrimă strălucitoare. Ţinea ochii aţintiţi pe documentele din mîna lui.

– A fost mai mult decît putea suporta papa, zise cu o voce ce venea de undeva de departe şi care parcă sfîşia ceva în Drew, ca un animal sălbatic. S-a... s-a dus în şopronul unde tundeam oile şi s-a spînzurat.

– Şi l-ai găsit tu? şopti Drew, izbit dintr-o dată de acest gînd.

Dădu din cap şi nu făcu nici o mişcare de împotrivire cînd o trase în îmbrăţişarea lui consolatoare.

Trăsura se opri lîngă un lac mic, care strălucea sub lumina soarelui, iar Brynne, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine, îi permise lui Drew să o ajute să coboare din luxosul vehicul.

– Am uitat coşul pentru picnic! bombăni supărat, dar ochii lui căprui zîmbeau maliţios, iar mîinile îi zăboviră, doar un moment, pe talie.

Simţea cum ceva i se răsuceşte în stomac, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să mănînce. Îi fusese atît de bine cu Joshua şi avuseseră o ceartă atît de groaznică – a fost furios cînd a aflat că, după tot ce s-a întîmplat, avea de gînd să se plimbe cu trăsura cu Drew, refuzînd să înţeleagă că promisese. Apoi, dintr-un motiv pe care n-o să-l

înţeleagă niciodată, a simţit nevoia să arate cel puţin unui Tanner actele prin care pierduse ferma.

– Nu mi-e foame, zise ea în cele din urmă.

Simţea cum începe să o cuprindă o durere de cap, cînd brusc Drew o prinse de mînă şi o trase departe de trăsură. Ca la un semnal negrăit, vizitiul trase de hăţurile celor patru cai înhămaţi la vehicul şi se îndepărtă.

– Ne lasă aici! strigă Brynne, înţelegînd prea tîrziu că, cu tot şarmul lui, s-ar putea ca Drew să nu fie chiar un gentleman.

Drew rîse, iar rîsul lui păru liniştitor.

– Brynne, totul este în regulă. Promit să mă port cum trebuie.

Brynne simţi un nod în gît şi ridică privirea spre frumoasa faţă a însoţitorului ei sperînd că se poate avea încredere în el. Se dăruise deja unui bărbat în ziua aceea şi nu avea nici o intenţie să facă din nou aceeaşi greşeală dezastruoasă.

– Şi ce o să facem? îl întrebă cu voce slabă.

– O să ne plimbăm, răspunse Drew calm.

Şi se plimbară. Ocoliră lacul cu apa strălucind în soare, urcară pe creasta unui deal acoperit cu iarbă, de unde se deschidea priveliştea minunată a munţilor, adunară flori de cîmp dintr-o pajişte împrejmuită de copaci.

La un moment dat, Drew culese un crin de pădure şi i-l prinse delicat după ureche şi, timp de o secundă îngrozitoare, crezu că o să o sărute. Totuşi, în cele din urmă el îşi plimbă uşor degetul pe care se simţeau bătături proaspete pe conturul feţei ei şi-i zîmbi.

– Munceşti, zise Brynne, întrucîtva stupid, rămînîndu-i în minte asprimea mîinilor lui.

Drew suspină degajat şi întinse ambele mîini cu palmele în sus.

– Din nefericire, mărturisi el. Cred că fratele meu şi-a zis că am pierdut prea multă vreme.

Brynne ar fi rîs, dacă n-ar fi fost menţionat, deşi indirect, Joshua Tanner. O umbră rece îi învălui inima şi o trecu un fior. Dumnezeule, ce făcuse?

– Mă întreb de ce mănînci la doamna Blode, zise ea absentă.

– Chiar o faci? zise el cu voce moale, tonul dînd cuvintelor o altă semnificaţie, iar ochii plini de dorinţă nu se dezlipeau de faţa ei.

Se lăsă o scurtă tăcere, întreruptă numai de bîzîitul albinelor şi de ciripitul păsărilor, de şoapta vîntului de vară care înfiora vîrfurile copacilor.

Drew făcu un pas înapoi; părea să ducă o luptă disperată cu el însuşi. Cînd întîlni din nou privirea lui Brynne, ochii lui îi spuseră lucruri pe care ea n-ar fi vrut să le afle.

– Brynne, slujba de la Minnie este prea dură pentru tine. Nu suport să te văd alergînd de colo-colo ca o slujnică...

– Dar sînt o slujnică, Drew, îl întrerupse ea mîndră, dar politicoasă.

– Nu, nu, dădu el puternic din cap. Eşti prea fină ca să slujeşti şleahta aia de nemîncaţi. N-am să te las! Nu suport!

Brynne se înroşi toată de furie.

– Tu nu suporţi? întrebă ea. Tu nu suporţi? Cine crezi că eşti tu, Drew Tanner? Spre deosebire de tine, eu nu sînt odrasla cocoloşită a unei familii bogate. Trebuie să-mi cîştig singură existenţa...

Drew o opri punîndu-i calm mîinile pe umeri.

– Nu asta am vrut să spun, Brynne, spuse cu voce calmă, dar ochii îi erau duri şi complet lipsiţi de obişnuita lor luminiţă maliţioasă. Vreau să am eu grijă de tine.

Uluită, Brynne îl privi cu ochi mari de sub borul pălăriei ei superbe.

Drew îşi lăsase haina în trăsură, iar acum, cînd se întoarse, îi văzu muşchii încordaţi sub cămaşă şi vesta de mătase.

– Sora mea are o casă în oraş, începu el cu voce posacă, reţinută. Vreau să locuieşti acolo pînă cînd ne vom putea căsători.

Brynne rămase cu gura căscată. Să se căsătorească? Nu-l cunoştea pe Drew Tanner decît de o săptămînă şi el voia să se căsătorească cu ea? Se îmbujoră. Nici pe Joshua nu-l cunoştea de mai multă vreme şi deja fusese cu el la fel de intimă ca şi cu un soţ.

– Drew, spuse ea în cele din urmă, cu durere în glas. Noi nu ne putem căsători.

– De ce nu? întrebă răstit venind val vîrtej în faţa ei.

Cinstit vorbind, el o ceruse mai înainte. Ei bine, Brynne nu-şi putea permite acum să fie cinstită, nu pe deplin. Cum ar fi putut să-i spună că se dăruise fără ruşine tocmai bărbatului din cauza căruia se spînzurase tatăl său? Cum ar fi putut să-i spună că, oricît de greşit s-a purtat, nu regreta nici măcar un singur sărut şi nici o singură mîngîiere?

– Nu... nu sînt pură, zise ea nefericită.

Faţa lui căpătă o expresie ucigaşă şi-i pieri orice culoare din obraji.

– Cine este? întrebă răstit.

– Lucrul ăsta nu este important, spuse ea ridicînd bărbia. Mai mult, nu este cîtuşi de puţin treaba ta, Drew Tanner.

– Ba este, la dracu! răcni el, făcînd un gest larg cu braţele. Te iubesc!

Acum fu rîndul lui Brynne să se retragă un pas, doi. Voia să o ia la fugă, dar erau cîteva mile bune pînă în oraş şi Drew ar fi prins-o cu uşurinţă.

– Nu spune asta, îl imploră ea. Ţi-am spus, Drew, că...

– Nu-mi pasă!

– Dar...

Îşi plimba ca turbat privirea pe faţa ei, pe gît, pe bustul ei.

– Cînd, Brynne? murmură el.

Brynne îi evită ochii. În dimineaţa asta! Nu, nu putea să spună aşa ceva; îl rănise deja prea mult pe Drew!

– Cu ani în urmă, minţi ea, surprinsă singură de fermitatea vocii.

Maxilarul lui Drew se descleştă pentru moment. Evident nu o credea. De altfel cuvintele îi confirmară lucrul ăsta.

– Cu ani în urmă, o ironiză el cu o voce joasă, însăimîntătoare. Cîţi ani ai acum, Brynne? 17? 18? Aveai 11 ani cînd ţi-ar pierdut virginitatea? 12?

– Încetează! răcni Brynne, inima bătîndu-i puternic de ruşine şi de teamă, iar stomacul i se strînse cît pumnul.

Veni lîngă ea, o prinse de umeri şi o zgîlţîi puternic.

– Îmi pare rău! îi spuse cu furie. Brynne, pentru Dumnezeu, mă asculţi? Îmi pare rău!

Ziua asta a fost prea mult pentru ea. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe faţă şi începu să suspine, incapabilă să scoată un cuvînt.

Drew scoase o batistă curată dintr-unul din buzunarele pantalonilor şi începu să-i şteargă delicat lacrimile.

– Nu contează, Brynne, zise el încet. Dumnezeu îmi este martor că te iubesc atît de mult încît nimic nu contează.

Un suspin de disperare scăpă din pieptul lui Brynne.

– Nu! imploră ea.

Dar el o trase la pieptul său şi o ţinu strîns. Apăsarea trupului lui zvelt, agil, părea să nu fie ce trebuie, ca o haină care nu-ţi vine bine. Mirosul lui era altul, timbrul vocii lui era altul, totul era altceva şi nu ce trebuia să fie.

Brynne se smulse din braţele lui şi-l fulgeră cu privirea.

– Ai promis că te porţi ca un gentleman! îl acuză într-o şoaptă răguşită.

Drew îşi puse mîinile în şolduri, îşi lăsă capul într-o parte şi o cercetă sumbru.

– Bărbatul ăsta – este cineva pe care nu poţi să-l ai, nu-i aşa?

Cît de adevărat era, se gîndi Brynne cu resemnare jalnică. Cît de îngrozitor, de inevitabil de adevărat! Joshua Tanner a fost şi întotdeauna va fi omul care l-a împins pe tatăl ei dincolo de limitele raţiunii. Şi chiar dacă s-ar putea trece peste asta, Joshua nu era tocmai bărbatul care să facă curte unei chelneriţe de la Minnie Blode, nu? La căderea nopţii o să-şi bată fără îndoială joc de cucerirea

făcută la un pahar de brandy, poate chiar lăudîndu-se în fața prietenilor săi.

– Da, recunoscu în cele din urmă Brynne. Este cineva pe care nu-l pot avea.

– Atunci lasă-mă să te ajut să-l uiți. Mută-te în casa Mirandei. Brynne, îți jur că te pot determina să-ți schimbi...

Să mă mut în casa Mirandei! Cuvintele răsunară ca un ecou în tainițele întunecate ale inimii ei și, pentru prima dată de la începutul acestei conversații nesăbuite, își dădu seama de întreaga lor semnifiație.

– Vrei să mă întreții, ca pe o... ca pe o prostituată? Ei bine, n-am să fiu amanta ta, Drew Tanner!

Și cu asta, Brynne se răsuci să o ia la fugă, fără nici o destinație precisă în minte. Așa cum se temuse, Drew o ajunse cu ușurință, o prinse de coate și o forță să se întoarcă cu fața spre el.

– Nu-ți cer să fii amanta mea! șuieră el, fața trădîndu-i întreaga furie pe care se străduise atît să o ascundă. Vreau să fii soția mea!

Înainte ca Brynne să găsească un răspuns adecvat, apăru trăsura hurducăind pe drumul desfundat, îngust, și fu timpul să plece. Drew trase o înjurătură, deschise ușa strălucitoare a vehiculului și aproape că o împinse pe Brynne înăuntru.

Tot drumul pînă acasă fu într-o stare de spirit sumbră, iar Brynne nu făcu nici o încercare să-l scoată din această stare. Era mai bine dacă nu-și vorbeau.

O jumătate de oră mai tîrziu, în ușa casei lui Minnie Blode, Drew își luă un scurt rămas-bun și se

întoarse spre trăsură cu pași mari, cu umerii rigizi, cu părul lui cînepiu strălucind în soare.

Sala de mese părea pustie și cufundată în umbră.

– Minnie? zise încet Brynne, avînd un sentiment ciudat.

Răspunsul fu un scîrțîit ritmic.

– Minnie? repetă ea și de afară auzi apropiindu-se pași furioși pe pavajul de lemn.

– Brynne, începu Drew din spatele ei, deschizînd larg ușa, lumina năvălind înăuntru. Dumnezeule! exclamă el.

Brynne ridică exact în momentul ăla capul și-l văzu pe China Joe legănîndu-se, fără viață și cu ochii mari deschiși, de capătul unei frînghii legate de o bîrnă din tavan.

Începu să țipe, și țipă, țipă într-una, apoi nu mai fu nimic decît întuneric și brațele lui Drew, care o prinseră la timp.

Clătinîndu-se, simțind cum totul se învîrtește în interiorul lui, cu Brynne inertă în brațe, Drew reuși să iasă din sala de mese afară în lumina puternică a soarelui. O vreme nu văzu nimic și nici nu putu gîndi.

Imaginea din fața ochilor i se limpezi numai cînd auzi tropot de cai, zgomot ce-i alungă în același timp ceața confuziei care-i învăluise mintea. Apărură în galop Joshua, Sam Prigg și doi indieni, atrași probabil de țipetele lui Brynne.

Joshua sări într-o clipită de pe cal și fu lîngă Drew, iar privirea din ochii lui îi accentuă senzația de greață din capul pieptului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Corcitul privind-o cu o expresie de nedescris pe Brynne, care era inconştientă.

Lui Drew i se făcu rău. O aruncă pe Brynne în braţele fratelui său şi fugi după colţul clădirii, unde îl apucară nişte convulsii şi vomită. Cînd, în sfîrşit, îşi reveni, se întoarse împleticindu-se la timp ca să vadă că, sumbru, Joshua trimite trăsura acasă, cu vizitiul.

Drew îl urmă pe fratele său care intră după Sam Prigg şi indieni în sala de mese şi-l zări pe chinez atîrnînd de frînghie ca o marionetă de capătul unei sfori.

– Dă-l jos de acolo, zise Corcitul, apoi se întoarse şi ieşi din nou afară. Drew se ţinea după el.

– Unde este Brynne? îl întrebă răguşit, gîtul usturîndu-l încă şi simţind arsuri din cauza efortului şi răului de la stomac.

Cînd Joshua ridică ochii aceia violeţi spre munţii îndepărtaţi, înzăpeziţi, care se înălţau dincolo de ape, erau goi de orice expresie.

– Tatăl ei...

– Ştiu, îl întrerupse Drew. Joshua, unde este?

– Acum este în drum spre casa noastră, zise cu vocea fără nici o intonaţie, cu privirea încă pironită asupra munţilor. Poate să aibă grijă Miranda de ea pînă vom hotărî ce să facem.

În momentul ăla, de undeva din interiorul sălii de mese, se auzi un vaiet de durere care-ţi frîngea inima. Joshua trase o înjurătură şi se repezi înăuntru, cu Drew clătinîndu-se pe urmele lui.

– Sam! răcni Corcitul, aruncînd o scurtă privire spre cei doi indieni care înveleau într-o pătură corpul lui China Joe.

– Aici, strigă de undeva Sam.

– Încetează cu circul ăsta infernal, Sam! Era vocea lui Minnie Blode pe care drăguţul ei, parcă lovit în cap, încerca să o ajute să se ridice de pe podea. O să fiu bine!

– Am crezut că este moartă, se tîngui Sam, mîngîind încheietura grosolană a mîinii lui Minnie cu atîta tandreţe încît îl impresionă chiar şi pe Drew.

– Niciodată n-ai remarcat că nu sînt! replică morocănoasă Minnie îndreptîndu-şi ochii spre Joshua şi ignorîndu-l complet pe Drew.

– Ce s-a întîmplat? întrebă răstit Joshua.

Minnie păru ruşinată.

– Nu ştiu prea bine, Josh. Am auzit larmă în sala de mese şi tocmai veneam să văd ce se întîmplă cînd nu ştiu ce nenorocit a încercat să-mi spintece capul. Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost Sam, stînd aici şi văicărindu-se ca şi cum aş fi fost moartă.

Sam arăta stînjenit, dar nu scoase nici un cuvînt. Minnie îl privea pe Corcitul ca şi cum ar fi putut citi veştile proaste pe faţa lui.

– China Joe? întrebă ea în şoaptă, iar buza de jos începu să-i tremure.

Joshua dădu din cap.

– Dracu să-i ia pe nenorociţii ăştia criminali şi plini de ură! Dar-ar Dumnezeu să-i văd în fundul iadului! blestemă Minnie cu trăsăturile schimonosite. Ce s-a întîmplat cu Brynne? Unde... unde este fata?

– Ea nu era aici, zise Joshua iute, sfredelindu-l cu privirea pe Drew şi întorcîndu-se apoi spre Minnie. Cred că acum este bine.

– Crezi? întrebă Minnie.

– Ea l-a găsit pe chinez, spuse înăbuşit Drew, apoi amintindu-şi ţipetele lui Brynne şi cum a căzut moale, simţi că i se face din nou rău de la stomac. Îşi duse mîna la gură şi ieşi poticnindu-se pe lîngă Josh exact în momentul în care Sam Prigg o cerea morocănos în căsătorie pe Minnie Blode.

Drew încerca să respire de parcă nu avea aer, gîtul tot fiindu-i o rană, cînd apăru Joshua de după colţul clădirii cu o cană cu apă rece pe care i-o întinse. Sprijinindu-se de zidul casei, Drew îşi clăti mai întîi gura şi apoi bău însetat.

– Mulţumesc, zise el cînd reuşi să scoată un cuvînt.

Ochii lui Joshua păreau că-l privesc pînă în adîncul sufletului şi văd lucruri care erau mai bine să rămînă ascunse.

– Este greu să rezişti cînd vezi aşa ceva, nu Drew? spuse cu un aer sardonic, apoi se răsuci şi se îndepărtă.

Deşi simţea în el ceva care-l împingea să strige după Josh, sau chiar să alerge după el, Drew rămase nemişcat pînă cînd auzi tropotul copitelor calului pe drumul desfundat. Era prea tîrziu să ajungă acum la fratele lui. Întotdeauna fusese prea tîrziu.

Amintindu-şi că trăsura plecase şi că nu avea nici cal, Drew trase o înjurătură şi porni să străbată drumul lung către casă.

Mulţumită că Brynne se odihnea liniştită acum, Miranda se strecură afară din camera aflată lîngă a ei şi închise încet uşa. Holul de sus era slab luminat şi foarte tăcut şi totuşi aerul părea încărcat

cumva, ca şi cum în orice moment era pe cale să izbucnească un scandal înspăimîntător.

Miranda coborî încet scara ţinîndu-se de balustradă. Ştia că amîndoi fraţii ei o aşteptau în birou să le spună cum se simte Brynne McFarren.

Intrînd în camera austeră, care de fapt era centrul unui imperiu în permanentă extindere, Miranda ridică bărbia şi se opri doar o secundă în prag. Lumina care venea de afară era tot mai slabă, iar cineva aprinsese lămpi aşezate în puncte strategice în întreaga încăpere.

Joshua era aşezat la biroul său prefăcîndu-se că lucrează, iar Drew se plimba nerăbdător de colo-colo. Niciunul nu părea să bage în seamă prezenţa celuilalt, dar Miranda ştia că amîndoi sînt frămîntaţi de lucruri care erau deja clare în mintea ei.

– Ei bine? întrebă Joshua cu o voce posacă, fără măcar să ridice privirea de la registrele şi ziarele răspîndite pe biroul său.

Drew îşi aţinti asupra sorei sale privirea strălucitoare în licărirea lămpilor.

– S-a trezit? Miranda, au trecut ore de cînd a plecat doctorul.

Miranda trase adînc aer în piept şi-şi încrucişă degetele mîinilor.

– Cum să-ţi răspund, Drew, dacă nu mă laşi să vorbesc? Brynne a fost foarte agitată şi n-am vrut să o părăsesc.

– Doctorul a spus că doarme, mormăi Joshua, continuînd să nu o privească pe Miranda. Muşchii umerilor lui largi erau încordaţi şi bătea într-una în birou cu capătul unui creion.

– I-a dat laudanum, recunoscu Miranda calmă. Dar a continuat să se zvîrcolească şi să plîngă şi

mi-a fost teamă să nu se trezească şi să se sperie. Acum pare că s-a liniştit şi se odihneşte.

– Dumnezeule, exclamă Drew, oprindu-se lîngă o măsuţă şi turnîndu-şi ceva de băut. Dacă ai fi auzit-o... dacă ai fi văzut-o...

Miranda închise ochii. Chiar şi aşa, îşi dădu seama că Joshua s-a ridicat de pe scaun. Cînd îl privi, era aplecat peste birou, cu braţele lui puternice încrucişate la piept, cu ochii scrutîndu-i faţa.

– Brynne McFarren nu poate să rămînă sub acest acoperiş, spuse Miranda, pregătindu-se pentru explozia inevitabilă. De ce nu o duci la mătuşa şi la unchiul ei?

Înainte ca Joshua să scoată un cuvînt, gura lui Drew se contorsionă într-un dispreţ plin de furie şi holbă ochii la Miranda.

– La Eloise Jennings? Dumnezeule, Miranda, femeia aia o dispreţuieşte pe Brynne!

Miranda le ţinuse piept la amîndoi ani de zile şi acum nu se speria de ce o aştepta.

– Nu cred că este nevoie să-ţi spun eu ce se va vorbi despre asta, nu-i aşa? Şi să nu crezi că or să o cruţe pentru că sînt eu aici. O femeie divorţată nu este nici pe departe o companie ideală.

Drew trase o înjurătură şi se întoarse ca să dea peste cap băutura din pahar, iar în acest scurt intermezzo, între Miranda şi Joshua avu loc un schimb de priviri care nu aveau nevoie de cuvinte.

Miranda aproape că trase şi ea o înjurătură în gînd. Avusese dreptate. Putea să vadă din expresia ochilor lui Joshua, după rigiditatea umerilor lui, după felul în care îşi încleşta pumnii şi chiar după cum îşi încrucişa braţele la piept că avusese dreptate. Marele inaccesibil, recalcitrantul bărbat care era Corcitul îşi găsise în sfîrşit naşul.

Care nu era nimeni altcineva decît Brynne McFarren, fiica omului pe care îl ura mai mult decît pe oricare dintre duşmanii lui. Miranda simţi o mare nevoie să bea ceva şi-l dădu deoparte pe Drew ca să-şi toarne şi ea ceva în pahar.

Cu o privire furişă îşi studie fratele mai mic. Era tulburat şi foarte îmbujorat, dar Miranda era convinsă că el nu ştia încă cine era concurentul lui. Plin de el cum era, probabil că nici măcar nu-i trecuse prin cap că are vreunul!

Oh, Dumnezeule! îşi zise Miranda îngrijorată. Or să se ucidă unul pe altul.

– Vreau să mă căsătoresc cu Brynne, zise direct Drew, cu paharul aproape de gură, fără să se uite nici la fratele nici la sora lui.

Se lăsă o tăcere primejdioasă, în cursul căreia Miranda nu reuşi să facă altceva decît să arunce o privire furişă, de avertizare, în direcţia lui Joshua.

Te rog, imploră ea mută, după ce-şi întoarse privirea în altă parte. Te rog, Joshua, nu-l provoca. Nu aici, nu acum!

Drew fu cel care se răsuci în tăcerea încordată şi privi mai întîi la Miranda şi apoi la Joshua, care şedea sumbru, cu buzele strînse.

– Ei bine? întrebă cu voce aspră, furioasă. Nimeni nu spune nimic? Miranda, nu zici ca de obicei „Eşti prea tînăr, ca să te căsătoreşti Drew!". Făcu o pauză, apoi continuă gesticulînd furios dintr-o mînă. Iar tu, Joshua, frate scump, ar trebui să spui „Dumnezeule, nimeni cu numele McFarren n-o să stea sub acoperişul meu!".

– Închide gura, Drew, zise Joshua cu voce calmă, de rău augur. Imediat!

Dar Drew izbucni în rîs, un sunet în care se simţea nebunia.

– Fiica lui John McFarren! Viaţa este ironică, nu-i aşa, Big Brother?

Gura lui Joshua se contorsionă într-un simulacru oribil de zîmbet.

– Mai ironică decît crezi tu, mormăi el.

Spre uşurarea Mirandei, remarca trecu pe lîngă urechile lui Drew.

– Cred că ne-am îndepărtat puţin de la subiect, zise ea calmă. Nu vreau ca reputaţia acestei sărmane fete să fie distrusă şi acesta este ultimul meu cuvînt – nu mă întrerupe, Drew! Nu este soţia ta, indiferent ce planuri ai avea tu pentru viitor. Am să trimit chiar acum după Eloise Jennings.

– Nu! sări Drew.

– Ar fi mai bine dacă ar sta la Minnie, interveni şi Joshua.

– Credeţi într-adevăr vreunul dintre voi că copilul ăsta o să se întoarcă la doamna Blode după tot ce s-a întîmplat acolo? întrebă Miranda privind de la unul la altul. Şocul trebuie să fi fost teribil!

– N-am să te las să o trimiţi la vrăjitoarea aia de Jennings! răcni Drew. O urăşte pe Brynne!

Miranda se lăsă să cadă pe un scaun şi închise ochii. Simţea cum o durere constantă îi pulsează în tîmple şi în ceafă.

– În casa asta sînt doi bărbaţi neînsuraţi, sublinie ea, făcînd un efort uriaş ca să dea dovadă de răbdare. Dintre care niciunul, pot să adaug, nu are reputaţia unui celibatar convins sau cel puţin că este bărbat discret. Şi, aşa cum am mai spus deja, eu însămi nu sînt considerată tocmai un exemplu strălucit demn de urmat. Ca atare nu avem decît o singură opţiune – familia lui Brynne.

– Mai există o opţiune, sări Drew şi de data aceasta vocea îi era mai degrabă plină de speranţă decît de furie. Poate să locuiască în casa ta, Miranda. Casa în care ai locuit tu cu soţul tău.

– Singură? făcu Miranda ochii mari.

– Cu tine, zise Joshua, marşînd evident la idee. Sau nu o să mai terminăm discuţia asta?

– Doamne Dumnezeule, se încăpăţînă Miranda, sînteţi nebuni, sau ce? De-abia v-am spus că...

– Că nu eşti o femeie nevinovată, o întrerupse Drew plin de entuziasm. Ei hai, Miranda. Ştii că nu tu eşti problema, ci eu şi Joshua. Poate să-ţi fie damă de companie sau ceva de genul ăsta.

– Damă de companie!

– De ce nu? spuse Joshua ridicînd din umeri. Femeile bogate au întotdeauna însoţitoare, nu-i aşa?

– Dacă au 95 de ani şi sînt oarbe ca liliecii! se zborşi Miranda.

– Atunci acceptaţi? insistă Drew, radiind.

– Categoric, nu!

– Miranda, oftă şi Joshua.

– La dracu, nu! N... O, nu!

– În cazul ăsta, începu Joshua cu o reţinere studiată şi mai degrabă nobilă, vreau să spun ceva...

– Ne mutăm mîine dimineaţă! răcni Miranda disperată înainte ca el să continue.

Joshua zîmbi.

– Excelent, spuse Drew, ridicînd paharul într-un gest de apreciere la adresa sorei sale şi dînd peste cap conţinutul. Şi noapte bună.

Nici Miranda nici Joshua nu scoaseră nici un cuvînt pînă cînd nu auziră închizîndu-se uşa camerei lui Drew.

– Brynne a fost, se repezi Miranda. Cu Brynne McFarren ai fost, nu-i aşa?

– Chiar te aştepţi într-adevăr să recunosc aşa ceva Miranda? contracară fratele ei ridicînd o sprînceană. Şi erai atît de îngrijorată de reputaţia ei!

– Dracu să te ia, Joshua!

Îi căzură puţin umerii şi-şi feri ochii.

– N-am intenţionat să se întîmple, zise el.

– Drew o iubeşte!

– Aşa zice el.

– Ascultă la mine, Joshua, dacă o foloseşti pe Brynne ca să-l răneşti pe el...

Joshua se apropie de măsuţa de serviciu, părînd pe lîngă Miranda ca un munte, şi-şi turnă brandy într-un pahar.

– Pentru legăturile de sînge, zise într-o şoaptă răguşită, înfigîndu-şi ochii ca nişte săbii în sufletul delicat al Mirandei şi ridicînd paharul într-o urare plină de sălbăticie. Din nefericire, este mai gros ca apa!

Lacrimi ţîşniră în ochii Mirandei şi buza de jos începu să-i tremure. Apoi, cu multă durere, ridică mîna şi-l pălmui cu toată forţa.

– Dracu să te ia! şuieră ea.

Joshua întoarse uşor capul, dar nu reacţionă în nici un fel la lovitură.

– Nu te mai chinui Miranda. Bastardul lui papa n-are de gînd să-i facă nici un rău frăţiorului tău.

Miranda bătu din picior. Dumnezeule, cît de mult ura cînd arunca cuvintele astea între ei, ca un zid!

– Joshua!

Dar el lăsă paharul jos, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari. O secundă mai tîrziu ieşise din cameră, iar zgomotul făcut de uşa de la intrare trîntită puternic fu semnul trecerii lui.

Capitolul 8

Austin Darnell şedea la fereastra dormitorului său, privind afară. Dusese dorul apelor scăldate în soare ale golfului Pugent Sound, îi lipsiseră munţii, îi lipsiseră chiar şi afacerile lui profitabile.De dincolo de uşă se auzea zgomot de veselă, sunetul ritmic făcut de o mătură. Era devreme – de-abia răsărise soarele – şi fetele de la stabiliment nu se treziseră probabil. Oftă. Să se trezească? La dracu, probabil că o să se facă de prînz înainte ca vreuna dintre tîrfele alea leneşe să deschidă ochii.

Se auzi o bătaie îngrijorată, apoi uşa se deschise uşor scîrţîind din balamale.

–Domnule Darnell? V-aţi trezit?

Austin se întoarse, complet îmbrăcat, şi-l văzu în faţa ochilor pe barmanul său – Peterson, Pedderson, Peters? Numele îi scăpa lui Austin, aşa cum îi scăpau şi numele tîrfelor de sus care aduceau un profit atît de mare.

– Evident că da, zise el rece.

Reproşul trecu neobservat pe lîngă urechile barmanului. Îşi drese glasul şi-şi îndreptă privirea în altă parte.

– Ce s-a întîmplat? se răsti nerăbdător Austin.

– Domnule Darnell, sir, Corcitul. Ştiţi că s-a întors în Port Propensity?

Austin ştia – îşi făcuse un obicei din a şti unde se afla în fiecare moment Joshua Tanner.

– Da, răspunse el, recunoscător că nu i se simţea în voce tremurul pe care-l simţi în stomac. Sînt sigur că ne putem aştepta oricînd la o vizită de curtoazie.

– Aş putea să spun că nu sînteţi aici, se oferi barmanul ezitînd.

– Nu te obosi, replică Austin întorcîndu-se înapoi la fereastră. Privelişte pălise acum şi nu o vedea în faţa ochilor decît pe Rosalie. Rosalie Meredith Tanner. N-o să-l pot evita la nesfîrşit, adăugă el.

– Da, ultima dată...

– Asta-i tot, zise Austin cu voce tăioasă.

Cînd auzi închizîndu-se uşa, îşi sprijini fruntea de sticla rece a ferestrei. Rosalie, se tîngui el.

Rosalie îi aparţinuse lui întîi. Doamne, venise în Vest ca să se căsătorească cu el, Austin Darnell!

Discuţiile au început la scurtă vreme după sosirea ei. Rosalie Meredith crezuse că viitorul ei soţ conduce un hotel serios şi nu a fost deloc încîntată cînd a aflat că *Shore House*, oricît de elegant şi de profitabil era, practic nu era altceva decît o cîrciumă ordinară şi un bordel.

Chiar şi acum, după mai mult de trei ani, această amintire îl îndurera pînă în adîncul sufletului pe Austin Darnell. Se hotărîse să cedeze dorinţei Rosaliei şi să vîndă hotelul, cînd ea veni la el şi-l anunţă că s-a îndrăgostit de Joshua Tanner şi că are de gînd să se căsătorească cu el.

Şi aşa a şi făcut frumoasa lui Rosalie, cu părul negru şi ochi albaştri! S-a căsătorit cu Corcitul şi, mai rău, a fost fericită cu el.

Strălucirea feţei, rotunjimea delicată, subtilă, a trupului ei micuţ aproape că-l scoseseră din minţi pe Austin. Într-o seară, a prins-o singură în cursul unei serbări în parcul public din Port Propensity şi brusc nu a mai putut rezista dorinţei şi pasiunii lui.

În umbra podului de lemn arcuit peste lacul care mărginea parcul a trîntit-o în iarba moale, înmiresmată, i-a sfîşiat hainele de pe ea, i-a desfăcut părul negru ca noaptea.

Iar ea a ţipat. După tot ce însemnase Rosalie pentru Austin, şi după tot ce însemnase el pentru ea – Rosalie a ţipat!

Corcitul a apărut în acelaşi minut, ca un diavol dezlănţuit, iar Austin nu-şi prea mai aminteşte nimic după aceea, cu excepţia unei dureri sîcîitoare, permanente. În toată vremea asta şi-a condus hotelul de la o distanţă sigură, punînd pe picioare cîteva noi întreprinderi, fiindu-i teamă să vină acasă.

Ei bine, acum nu-i mai era teamă. Rosalie fiind moartă de doi ani – Austin aflase numai recent că a murit purtînd copilul sălbaticului ăluia –, viaţa lui nu mai era acum atît de preţioasă. În cazul în care Corcitul îl ucidea, aşa cum s-ar putea foarte bine să se întîmple, Austin o să fie în sfîrşit acolo unde îi este locul. Cu Rosalie.

Uşa dormitorului se deschise atît de încet încît aproape că nu o auzi.

– Darnell.

Se întoarse zîmbind.

– Joshua, spuse cordial. Te aşteptam.

Corcitul umplea cadrul uşii şi maxilarul îi era atît de încordat încît aproape se albise. În ochi avea o privire ucigaşă cînd se uită la Austin.

– Mi-am închipuit că mă aştepţi, vorbi tărăgănat. Ce te aduce înapoi, în scumpul nostru oraş?

Austin ridică din umeri, încîntat de faptul că nu-i mai era teamă de omul ăsta. Îl ura, era adevărat, dar nu mai simţea nici urmă de teamă.

– Am o afacere pe aici, îţi aminteşti?

– După cîte mi s-au spus, ai afaceri care-ţi merg bine la San Francisco, observă Corcitul.

Ochii de ametist ai bastardului iubit al lui Caleb Tanner erau încărcaţi de suferinţă, ceea ce îl încîntă pe Austin.

– Începusem să mă simt vinovat că am părăsit atîta vreme *Shore House*.

Joshua Tanner închise calm uşa. Ce însemna suferinţa asta din ochii lui? Durere pentru Rosalie, frumoasa Rosalie, pierdută pentru totdeauna? Nu, Dumnezeule, era mult mai mult. Austin se enervă.

– Bei ceva? îl întrebă deschizînd o carafă de cristal de pe birou.

Tanner refuză cu un gest al capului.

– L-ai ucis pe Alf Gunderson, zise el fără nici o introducere. De ce?

Austin se străduí cît putu ca să pară uimit.

– Eu? Joshua, prietene, ai imaginaţie. Şeriful Gunderson a fost găsit, în definitiv, în Micul Canton. Evident, a fost ucis de iubiţii noştri fraţi galbeni.

– Ba pe dracu!

Ducînd paharul la gură, Austin îl examina pe iubitul Rosaliei simulînd că se simte ofensat.

– Să presupunem că aş fi făcut-o. Doar să presupunem, pentru o secundă, că eu am făcut-o. Ce importanţă are?

– Ce importanţă are? se răsti Corcitul, aflat încă lîngă uşă, ca o fiară sălbatică pregătită să se arunce asupra prăzii.

– Alf Gunderson era un om, Darnell. Şi ştii al dracului de bine că cei care sînt împotriva chinezilor din oraşul ăsta au folosit moartea lui ca un pretext pentru a spînzura un om nevinovat.

Austin sorbi în mod deliberat îndelung din pahar. Ştia, firește, despre chinezul pe care capetele alea înfierbîntate îl spînzuraseră ca represalii. Pentru el asta nu însemna mai mult decît strivirea unui gîndac. Doi iepuri dintr-o singură lovitură, se gîndi jubilînd. Austin, întotdeauna ai fost eficient!

– Condoleanţele mele pentru Rosalie şi pentru... copil, zise cu voce puternică după o pauză lungă şi bine calculată.

Furia îi schimonosi faţa de o frumuseţe sălbatică, dar şi-o înăbuşi imediat.

– Mulţumesc, răspunse Corcitul cu o politeţe întrucîtva ironică. Cînd pleci?

– Nu plec, răspunse Austin ridicînd paharul într-un salut sfidător. În definitiv, aici este casa mea.

– Oare?

– Oh, da. Şi... Joshua?

– Ce este?

– Nu-mi pasă dacă mă ucizi, în cazul în care ţi-ar trece prin cap să mă ameninţi. Sînt deja un om mort de peste trei ani!

Corcitul îşi ridică în sus ochii ăia violeţi, care o fermecaseră pe Rosalie.

– Dumnezeule! exclamă el. Nu eşti sănătos la cap!

– Asta mă face al dracului de periculos, nu-i aşa? zîmbi cu căldură Austin. Voi face orice, indiferent care va fi preţul pe care-l voi plăti, ca să te văd tîrîndu-te, Tanner. Şi ai să te tîrăşti, bastard nenorocit!

– Austin, zise Joshua ridicînd o mînă ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun, sînt îngrozit, mă sperii, pur şi simplu!

Apoi se auzi închizîndu-se uşa în urma lui şi dus a fost.

Austin se răsuci şi azvîrli paharul de peretele panelat cu atîta forţă încît se făcu fărîmiţe şi cioburile de cristal zburară pe patul pe care avusese de gînd să-l împartă cu Rosalie.

Miranda îşi înăbuşi un zîmbet cînd intră în salonaş ca să le salute pe vizitatoarele ei neaşteptate. Cît de minunat se deosebeau una de alta – Minnie Blode şi Eloise Jennings!

– Ceai? întrebă stăpîna casei.

Eloise şedea dreaptă pe marginea unei canapele tapisate în brocart ca o pasăre neagră indignată, înfoindu-şi şi aşezîndu-şi rochia de doliu.

– Nu, mulţumesc, spuse cu vocea uneia care tocmai fusese invitată să participe la un ritual păgîn imoral.

– Aveţi ceva whiskey? întrebă Minnie Blode, care şedea în picioare cu pălăria ei demodată îngrozitor de comică. Arăta tot atît de stînjenită ca Eloise, deşi probabil din motive foarte diferite.

Miranda întoarse uşor capul şi-şi muşcă buza de jos ca să-şi înăbuşe rîsul.

– Da, desigur doamnă Blode, cred că vă pot oferi așa ceva.

– În ce mă privește, niciodată, zise aspru Eloise Jennings.

Ar trebui din cînd în cînd, se gîndi Miranda.

– Luați loc, zise ea făcînd un gest larg către scaunul solid, pe care-l prefera tatăl ei. Aduc imediat băuturile și apoi putem sta de vorbă.

Cînd se întoarse, cîteva secunde mai tîrziu, cu whiskey-ul pentru Minnie, Miranda se așeză pe un scaun înalt, capitonat la fel cu canapeaua, și se întinse să-și umple o ceașcă de ceai. Mi-aș fi dorit să am curajul tău, Minnie, se gîndi ea sec. Pentru că este categoric un moment care cere un pahar de whiskey.

– Cum se simte Brynne? întrebă Minnie, aplecîndu-se ușor în față și holbîndu-se fără eleganță la Miranda.

Miranda zîmbi cu căldură.

– Brynne se simte bine avînd în vedere șocurile prin care a trecut în ultima vreme. A fost puțin înspăimîntată cînd s-a trezit într-o casă străină, dar din fericire eram lîngă ea și după ce i-am explicat, totul a fost în regulă.

– Dar este absolut necuviincios, izbucni Eloise, care nu se gîndi să întrebe despre starea nepoatei sale, ci strînse buzele și aruncă înainte bărbia ascuțită.

Înțeleg ce ai vrut să spui, Drew, admise Miranda în sinea ei.

– Te asigur Eloise, izbucni ea politicos dar ferm, că nici unul dintre frații mei nu s-a apropiat de ea. Cel puțin nu în casa asta, își zise în gînd.

Eloise fu evident dezamăgită.

– Jur că-mi pare uite atît de rău, sări Minnie, indicînd un spațiu infinit cu degete înăsprite de muncă. Fata asta nu merita să rămînă așa, fără slujbă, dar adevărul este că lui Sam Prigg i-au trebuit mai mult de 20 de ani ca să vorbească și doar n-am înebunit ca să-l las să-mi scape.

Miranda simulă un interes deosebit față de ceașca ei de ceai, pe care o ținea pe genunchi, pînă reuși să-și înăbușe rîsul, recăpătîndu-și controlul.

– Închideți pensiunea? întrebă cînd îndrăzni să vorbească.

– Da, dădu Minnie din cap. Cireșele artificiale prinse de panglica pălăriei ei tresăltară vesele. Sam nu vrea ca nevasta lui să se spetească pentru niște șobolani...

– Pentru Dumnezeu! strigă Eloise, roșie toată de indignare. Trebuie să discutăm despre povestea dumneavoastră de dragoste, doamnă Blode? Eu, în ce mă privește, am venit aici ca să vorbesc despre nepoate mea.

Miranda trase adînc aer în piept, pregătindu-se pentru ce urma.

– Brynne este o fată încîntătoare, zise ea. De fapt m-a cucerit atît de mult, încît i-am cerut să-mi fie doamnă de companie.

– Nu poate locui în casa asta! răcni Eloise.

Miranda suspină cu mult regret.

– Sînt absolut de acord, deși, dacă o să se întîmple ce dorește unul dintre frații mei, s-ar putea să devină membră a familiei.

Pe Eloise parcă o lovise apoplexia. Toată lumea în Port Propensity știa că își punea mari speranțe într-o căsătorie între Drew și fiica ei Letiția.

– Sper să fie Joshua, zise Minnie, cu sinceritatea ei directă. Băiatul ălălalt este prea sălbatic după gustul meu.

– Drew este pur şi simplu mai zvăpăiat, interveni Eloise, evident insultată. Este de aşteptat din partea unui băiat tînăr.

Îmi place la nebunie, se gîndi Miranda.

– Drew este foarte îndrăgostit de Brynne, zise ea ca şi cum Eloise nu scosese nici un cuvînt. Şi s-ar putea ca ea să fie exact influenţa binefăcătoare de care are nevoie.

– Influenţă binefăcătoare? sări Eloise Jennings, care se făcuse stacojie. Această mică...

Sări imediat Minnie.

– Hei, ascultă femeie, ai grijă ce spui, o avertiză ea. Brynne n-are nici un păcat, decît că este prea drăguţă. Asta te rîcîie pe tine!

Ei bravo, se bucură de spectacol Miranda în sinea ei.

Eloise sări în picioare.

– Am să vin împreună cu Walter într-o oră să ne luăm nepoata. N-am să o...

Miranda ridică ambele mîini într-un gest politicos prin care cerea tăcere.

– Îmi pare rău. După cum ţi-am spus, i-am cerut lui Brynne să vină şi să locuiască cu mine, în cealaltă casă, de lîngă parc, înţelegi, şi ea a acceptat. În felul ăsta vor fi respectate normele bunei cuviinţe.

Eloise bătea iritată dintr-un picior.

– Miss Tanner, sînteţi divorţată. Şi chiar dacă o să o mutaţi pe Brynne din casa asta, tot va fi supusă bîrfelilor.

În momentul ăla intră Brynne, arătînd ca o furie frumoasă în rochia bleu-pal de dimineaţă pe care i-o dăduse Miranda. Obrajii îi erau palizi, iar ochii îţi sfîşiau inima, dar ţinea bărbia sus, mîndră.

– Nu-mi pasă că am să fiu bîrfită, mătuşă Eloise, anunţă ea. Mai curînd m-aş lăsa capturată de piraţi beţi decît să locuiesc cu dumneata.

Ochii albastru-deschis ai Eloisei fulgerau de mînie şi de o ură profundă, inexplicabilă.

– Sper că o să-ţi aminteşti cuvintele astea, Brynne McFarren, cînd tînărul domn Tanner o să-şi dea seama ce fel de poamă eşti şi o să-ţi arate drumul!

Brynne păli şi se clătină făcînd un pas înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Buzele i se mişcau, dar nu se auzea nici un sunet.

– Ţi-ai făcut planul să te măriţi cu Drew Tanner, continuă Eloise cu vocea ei în acelaşi timp aspră, înverşunată şi stridentă. Chiar ştiind cît de mult o să o rănească pe verişoara ta?

Brynne înghiţi vizibil în sec, iar din priviri o implora pe Minnie, care se aprinsese, să nu intervină. Avu mai multă putere cînd Miranda fu lîngă ea şi o prinse de mînă.

– N-am nici o intenţie să mă mărit cu Drew ori cu oricine altcineva, zise calmă. Şi pentru nimic în lume n-aş răni-o pe Letiţia în mod deliberat. Ea este singura mea familie adevărată.

– Unchiul tău şi cu mine am încercat...

– Să scăpaţi de mine, termină curajoasă Brynne. La început, lucrul ăsta m-a durut cu adevărat, dar acum nu-mi mai pasă. Fiţi amabilă şi nu vă mai gîndiţi la bunăstarea sau la reputaţia mea, doamnă Jennings.

Eloise se aprinsese ca un armăsar şi sforăia:

– Micuţă scumpă, tatăl tău ar...

Brynne oftă, închise o secundă ochii şi apoi spuse:

– Tatăl meu ar fi primit-o cu braţele deschise pe Letiţia ca pe o fiică dacă ar fi rămas singură. Bună ziua!

– Bună ziua! aruncă Eloise Jennings; ieşi ca o furtună din salonaşul familiei Tanner şi dusă fu.

– I-ai zis-o, spuse Minnie, îmbujorată toată de o admiraţie sinceră.

Dar Brynne se prăbuşi pur şi simplu pe locul pe care mătuşa sa tocmai îl eliberase, îşi acoperi faţa cu ambele mîini şi plînse sfîşiată de singurătate şi durere.

Miranda îşi îndreptă privirea spre uşa goală a salonului dorind cu ardoare să poată fugi după Eloise Jennings şi să se repeadă în capul ăla cu păr rar. Ticăloasă cu inima de gheaţă, îşi zise ea cu amărăciune. Am cunoscut cîini care au un simţ al familiei mai mare decît tine!

Minnie acţionă mai practic. Întinse braţele şi o strînse pe Brynne lîngă ea într-un gest de dragoste şi alinare.

– Nu plînge pentru una ca asta, zise ea. Nu merită să plîngi pentru una ca ea.

Brynne îşi suflă nasul şi trase adînc aer în piept, iar cînd o privi pe Minnie ochii i se luminară.

– Am... am auzit că vă căsătoriţi cu domnul Prigg, spuse cu un zîmbet şovăielnic.

Minnie arăta ca şi cum şi ea era pe cale să se prăbuşească şi să izbucnească în plîns.

– Duminică, la Seattle. Sam are o fată acolo.

– Mă bucur atît de mult pentru dumneavoastră, doamnă Blode, zise ea bătînd-o uşor pe mînă.

– O să fie totul în regulă cu tine, fetiţo, nu-i aşa? întrebă morocănoasă Minnie. Ai să vii la mine şi la Sam dacă o să ai nevoie de un loc unde să te duci? Cum terminăm luna de miere, venim direct aici, la Port Propensity.

Brynne dădu iute din cap.

– Am căpătat o slujbă nouă acum, doamnă Blode. Şi... şi am şi un cămin. Am să fiu însoţitoarea domnişoarei Tanner...

– Miranda, o corectă domnişoara Tanner.

Pe faţa lui Brynne înflori acel zîmbet plin de nevinovăţie care îi fermecase în asemenea măsură pe ambii fraţi ai Mirandei.

– Miranda, spuse ea cu fermitate. Să fii însoţitoare – nu mi se pare că presupune prea multă muncă. Îmi închipui că o să fiu plătită ca să citesc cu voce tare şi să scriu scrisori!

Minnie rîse, dar îşi îndreptă privirea aspră spre faţa Mirandei şi-i puse o întrebare mută.

Da, răspunse tot din privire Miranda, o să am grijă de ea.

Satisfăcută după cît se părea, Minnie Blode îşi luă stîngace rămas-bun şi plecă.

– A fost atît de bună cu mine, zise Brynne cu regret, ca şi cum era o minune că cineva putea să simtă afecţiune pentru ea. Apoi, ridicînd bărbia, întîlni privirea Mirandei şi zîmbi curajoasă. Ne mutăm astăzi?

Miranda dădu din cap că nu.

– How Ling şi mama ei trebuie să pregătească cealaltă casă. Brynne, prima ta sarcină ca doamna mea de companie este să mă însoţeşti la Seattle

într-o vizită. Vom face cumpărături şi poate că vom participa la căsătoria lui Minnie.

– Seattle, exclamă încîntată Brynne, iar faţa i se lumină toată.

– Cred că vom sta o lună, zîmbi Miranda.

– O lună? zise ca un ecou Brynne, cu teamă.

– Da, răspunse însufleţită Miranda. Cel puţin o lună. Joshua are o casă acolo. O să ţinem casa deschisă, o să facem cumpărături, o să dăm cîteva petreceri, o să mergem la teatru. Şi, firește, o să avem nevoie de toalete corespunzătoare, asta desigur în cadrul salariului tău. Vreau să arăţi drăguţă.

– Cred că o să-mi placă să fiu însoţitoare, zise Brynne încîntată.

Miranda îşi împreună mîinile în poală şi-şi căută cu grijă cuvintele înainte să le rostească.

– Brynne, îţi dai seama că poţi fi în orice moment mai mult decît o însoţitoare, că poţi să fii soţia lui Drew?

Brynne lăsă ochii în jos.

– Nu pot să fac asta, domnişoară... Miranda. Nu-l iubesc pe Drew.

– Sentimentele tale se pot schimba, se aventură prudentă Miranda.

– Nu.

– Cîtă hotărîre! Brynne, Drew este o partidă excelentă, ştii asta. În pofida faptului că este copilul cel mai mic, în momentul în care se căsătoreşte primeşte o avere uriaşă.

Brynne îşi ridică privirea calmă şi încărcată de o suferinţă specială spre faţa Mirandei.

– Nu-l iubesc, repetă ea. Este atît de vesel, atît de drăguţ şi atît de frumos încît mi-aş dori sincer să-l iubesc, dar... dar n-aş putea să mă prefac.

– Alte femei o fac.

– Asta ar însemna cruzime, spuse Brynne înghiţind în sec. Drew merită pe cineva care să-l iubească pentru el, care să-l iubească cu adevărat.

– Iar inima ta este dată.

Brynne se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele.

– Da, spuse cu voce chinuită.

Miranda îi împărtăşi durerea şi se ridică de pe scaun punîndu-i cu tandreţe mîinile pe umeri.

– Joshua?

Brynne se răsuci brusc şi-i cercetă faţa Mirandei cu ochi îngrijoraţi, plini de durere.

– A spus el...

– Nu era nevoie să-mi spună mie, zise încet Miranda. Eu îl cunosc prea bine. Ceea ce mă îngrijorează este că s-ar putea ca tu să nu-l cunoşti.

– Este îngrozitor, nu-i aşa? întrebă cu ochii ei cenuşii măriţi de spaimă.

Miranda rîse, în pofida durerii ce-i cuprinsese sufletul.

– Nu, de fapt este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Dar, Brynne, a trecut prin prea multe, a suferit prea mult.

Brynne dădu din cap absentă.

– A acumulat atîta durere în el, şopti ea. Atît de multă încît nu mai este loc pentru nici un alt sentiment.

Miranda încercă să zîmbească, dar eşuă lamentabil. Pentru moment, nu mai era nimic de spus.

Drew se lăsă pe spătarul scaunului, făcînd ochii mari, cu paharul de vin încă în mînă.

– Seattle? întrebă nevenindu-i să creadă. La dracu, era destul de enervant că Brynne era închisă în camera ei. Aşteptase toată ziua cu speranţa că o să cineze cu el. Iar acum Miranda spunea că o ia cu ea la Seattle.

– Cred că este o idee excelentă, spuse Joshua, care nici nu se atinsese de mîncarea din faţa lui.

Drew renunţă să se arunce asupra fratelui său şi-şi canaliză toată mînia asupra Mirandei.

– De ce, Miranda? Nu era suficient să vă mutaţi în cealaltă casă?

– Drew, o să fie în siguranţă la Seattle, oftă Miranda.

– Ar fi în siguranţă aici, replică Drew.

Între Miranda şi Joshua avu loc unul din acele nenorocite schimburi de priviri din care nu se putea înţelege nimic.

– Nu, spuse Miranda. În plus, a trecut prin prea multe şi este timpul să aibă şi puţină bucurie în viaţa ei.

– Bucurie! pufni Drew înverşunat. Maxilarul i se încleştă atît de tare încît simţea că-l doare toată partea aceea a feţei. La dracu, Miranda, dacă o să o tîrăşti la vreuna dintre scumpele tale petreceri şi o să cunoască pe altcineva, n-am să te iert niciodată!

– Ca de obicei, oftă Joshua, Drew, tu nu te gîndeşti decît la tine. Gîndeşte-te puţin şi la Brynne. Gîndeşte-te la ce vrea şi ea, la ce are ea nevoie.

– Are nevoie de un soţ! pufni Drew. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

Un zîmbet ciudat contorsionă buzele strînse ale lui Joshua.

– Fata asta, cred eu, poate să aibă singură grijă de ea. Lasă-i puţin timp, Drew, puţină distanţă.

– Timp şi distanţă, îl imită Drew, ştiind deja că era înfrînt. La dracu, eu o vreau aproape!

– Ai să o înăbuşi, spuse Miranda cu hotărîre, dar blînd.

Drew trînti paharul cu vin pe masă şi o pironi cu privirea pe sora lui.

– Şi tu crezi că este mai bine să o îndepărtezi, spuse acuzator. De-abia aştepţi, nu-i aşa, Miranda? Ai de gînd să o îmbraci ca pe vreo păpuşică şi după aia să stai şi să priveşti cum toţi funcţionarii ăia plini de coşuri şi toţi baronii desfrînaţi ai cherestelei umblă în limbă după ea!

– Pentru Dumnezeu, Drew! exclamă Miranda ridicînd ochii spre tavan. Copila nu are decît trei sau patru rochii. Eşti atît de gelos încît i-ai refuza nişte rochii drăguţe? Cît despre bărbaţi, nici o forţă din lume nu-i poate opri să o remarce pe Brynne, indiferent că este singură sau căsătorită. Şi aruncă o privire scurtă şi elocventă către Joshua. Ăsta este, mă tem, preţul pe care-l plăteşti cînd iubeşti o femeie frumoasă.

Joshua manifestă un interes deosebit pentru conţinutul paharului său de vin.

– Amin! zise în surdină.

În cameră era atîta linişte şi atît de întuneric! Brynne şedea întinsă, absolut nemişcată, în patul mare şi solid, cu mîinile sub cap, urmărind razele de lună şi umbrele care se amestecau în forme ciudate şi în permanentă schimbare pe tavan. Mîine o să plece cu Miranda la Seattle.

Vor avea loc petreceri, vor merge la teatru, o să-şi cumpere haine noi, o să-şi facă prieteni noi. Îşi zise că nu era deloc sigură dacă o să poată suporta toate aceste minunăţii.

Adevărul adevărat era că găsea insuportabilă ideea de a-l părăsi pe Joshua Tanner!

Neliniştită, se întoarse într-o parte, suspină şi începu să studieze frunzele foşnitoare ale copacului care se înălţa exact în faţa ferestrei ei. Cu siguranţă că avînd de făcut atîtea, n-o să-i mai rămînă timp să-i ducă dorul lui Joshua! O durere pătrunzătoare şi puternică într-un colţ îndepărtat al sufletului ei contrazicea această speranţă. Dacă ar trăi pînă la 100 de ani, tot nu l-ar uita niciodată! Niciodată nu i-ar uita parfumul părului şi pielii, atingerea mîinilor lui, senzaţiile primare, minunate, pe care i le trezea gura lui cînd o săruta sau cînd îi devora flămînd sînii. Pentru ea nu mai exista nici un alt bărbat!

Brynne gemu uşor în semn de protest. Dacă ar putea găsi toate lucrurile astea cu Drew, viaţa ei ar fi atît de uşoară! Strînse cu putere ochii şi încercă din răsputeri să-l iubească pe Drew, dar tot ce simţi nu fu decît camaraderie.

Uşa dormitorului se deschise atît de încet încît îşi zise că şi-a închipuit sunetul pe care-l auzise. Dar cînd se închise, se ridică, iar inima începu să-i bată de să-i spargă pieptul.

La picioarele patului era Joshua, învăluit în umbră, dar simţea atingerea privirii lui, implorînd-o parcă. Totuşi, mai percepea şi o oarecare rezistenţă în atitudinea lui. Era ca şi cum ar fi fost atras spre ea în pofida propriei lui voinţe!

– Brynne! zise într-o şoaptă răguşită care-i transmise dorinţa şi mînia lui, setea de ea şi revolta lui.

Brynne ştia că ar trebui să-l alunge, dar nu putea face nici un gest, nici măcar nu putea să vorbească. Îl privea pur şi simplu cu ochi mari, aşteptînd.

După ceea ce păru să fi fost o eternitate, el se întoarse ca şi cum ar fi fost hotărît să plece. Brynne închise ochii şi permise acelor forţe stranii din ea să-l oprească! Cu un geamăt furios şi disperat, Joshua înconjură patul şi se aşeză pe marginea lui. Întinse mîinile şi o scutură zdravăn de umeri.

– Ce faci din mine? o întrebă cu voce joasă, învăluitoare.

Brynne nu putu scoate nici un cuvînt, dar mîinile, din propria lor iniţiativă, se ridicară şi-i înconjurară gîtul. Cînd se aplecă spre ea, căutînd-o cu disperare şi în cele din urmă găsindu-i gura plină de aşteptare, ajunse pînă la ea parfumul proaspăt, bogat, al părului lui. Deschise plină de dorinţă gura pentru a-i primi invazia dulce, cuceritoare a limbii.

Joshua tremura din tot trupul lui tare, puternic, cînd se întinse alături de ea pe pat, aşa îmbrăcat cum era şi fără să întrerupă sărutul profund şi devastator. Brynne îşi arcui în mod reflex spatele cînd îi simţi mîna cuprinzîndu-i sînul peste cămaşa de noapte. În cele din urmă îi părăsi gura şi, cu muşcături delicate, începu să se joace cu sfîrcul care palpita în aşteptarea lui.

Brynne gemu în dorinţa ei imperioasă şi cu un gest frenetic îşi trase cămaşa de noapte, disperată să se elibereze de ea. Întreaga ei fiinţă nu simţea decît o singură dorinţă ruşinoasă, incontestabilă –

dorința de a fi goală și de a se lăsa pradă bărbatului de lîngă ea.

Joshua se ridică, se așeză în genunchi de o parte și de alta a trupului micuț cuprins de fiori al lui Brynne și cu o mișcare rapidă a mîinilor o eliberă de cămașă. Sub strălucirea de argint a razelor de lună, în ochi îi licărea pasiunea sălbatică, desfătîndu-și privirea cu imaginea trupului ei gol.

– Brynne, șopti răgușit. Eu...

Ridică un deget și-i urmări conturul buzelor, reducîndu-le la tăcere, simțind o plăcere profundă în felul în care tremurau la atingerea ei, trezindu-i plăceri infinite.

– Cel care ezită...

– Este pierdut, recunoscu Joshua, iar timp de o secundă, linia maxilarului lui degajă furie, chiar amenințare.

Fu un interval lung, în care lui Brynne i se păru că întreaga lume se oprise în loc. Știa că înlăuntrul lui Joshua Tanner se dădea o luptă între forțe opuse, puternice, și spera fără rușine că nu va ceda celor care-l împingeau să se rupă de ea.

În cele din urmă îi cuprinse sînii plini de așteptare în mîini, începu să o mîngîie, să se joace cu sfîrcurile nerușinate. Apoi, deși savura cucerirea, coborî mîinile spre talia ei, retrăgîndu-se din nou.

Brynne îl luă de gît plină de dorință și-i trase capul între sîni. Începu să se desfete din nou cu sfîrcurile ei, înfiorîndu-i trupul de plăcere, făcînd-o să-i șoptească cuvinte nerușinate, cerînd tot mai mult.

Joshua rîse aproape înăbușit, apoi gura i se închise fierbinte în jurul sfîrcului plin de dorință și începu să se joace cu el ca și cum își extrăgea de

la ea hrana vitală atîta vreme refuzată. În momentul ăla amețitor, de plăcere de nedescris, Brynne își dădu seama că întotdeauna îl va putea supune pe bărbatul de deasupra ei oferindu-i pur și simplu un sîn gol, hrănindu-l așa cum o femeie își hrănește puiul.

Dar îl supusese oare? Dumnezeule, ar face orice ca să nu se mai dezlipească de ea. După ce-i devoră un sîn, i-l oferi fără nici un pic de rușine și pe celălalt. În timp ce Joshua se ocupa de el, își înfipse degetele în părul lui și-l strînse cît mai aproape de ea.

După o vreme, cînd începu să-i savureze în voie, dar nu mai puțin delicios, dulceața sînilor, se desprinse brusc de ea.

Un gol trădător, dureros, o învălui și se întinse după el rostindu-i numele.

Din nou îi scăpă un rîs înăbușit, brutal. Se dezbrăcă cu mișcări iuți și într-o secundă era lîngă ea, lipindu-se cu tandrețe și căldură de trupul ei. Într-o mișcare ușoară, lină, se ridică, luînd-o pe Brynne cu el.

Era în picioare în fața lui, goală și mîndră, tremurînd toată nu de frig, ci de dorința de a fi iubită de el.

– Ticăloaso! explodă el, așezîndu-se pe marginea patului, ridicînd spre ea privirea plină de încîntare, de furie și de dorință neostoită. Mîinile începură să-i mîngîie cu atîta tandrețe, atît de posesiv, tot trupul, încît Brynne lăsă capul pe spate, într-o capitulare dulce, și închise ochii.

Îi simți ca niște flăcări dulci buzele care se înfruptau din carnea moale a pîntecului ei, care coborau pline de pasiune. Rămase aproape fără

suflare cînd îi descoperi bobocul de trandafir învăluit în catifeaua fierbinte şi se aruncă flămînd asupra lui.

Exact în momentul în care lumea lui Brynne era pe cale să explodeze în mii de stele strălucitoare, îşi înălţă capul şi o trase delicat în jos, deasupra lui.

O pătrunse cu o încetineală senzuală, creîndu-i o plăcere unică. Stînd călare pe picioarele lui, cu faţa la nivelul feţei lui, Brynne gemu şi-şi lăsă din nou capul pe spate oferind un sîn gurii lui flămînde.

Instinctiv, începu să-şi mişte coapsele. Răsplata fu un geamăt devastator smuls buzelor care se delectau cu sînul ei, urmat de un disperat... *Oh... Doamne... Brynne...!*

Îi fu uşor, cît de mare era, să-l împingă pe spate ca să fie la discreţia ei. Îşi acceleră mişcările coapselor, încîntată de sunetele de implorare pe care i le smulgea.

Cînd Joshua începu totuşi să răspundă mişcărilor ei, sentimentul de putere pe care-l avusese pînă atunci se transformă într-o dorinţă dureroasă de împlinire. Începu ea să-l implore, într-o şoaptă disperată, în timp ce trupul lui puternic se mişca sub ea, ameţind-o, umplînd-o, alungîndu-i complet din minte orice gînd raţional.

Triumful lor sălbatic se dezlănţui în acelaşi moment minunat, devastator pentru amîndoi. Dacă n-ar fi fost mîna lui bărbătească să-i înăbuşe cu o mişcare rapidă strigătul de descătuşare, întreg oraşul ar fi ştiut probabil cît de bine făcuse dragoste cu ea Joshua Tanner!

Capitolul 9

Cînd, în cele din urmă, Brynne adormi, Joshua se îmbrăcă şi părăsi încăperea fără nici un zgomot. Holul era pustiu, dar se grăbi totuşi spre uşa lui întrucît nu avea nici răsuflarea necesară şi nici răbdare să răspundă la întrebări.

Ajuns în camera lui, aprinse lampa de lîngă pat şi se întoarse încet să privească portretul Rosaliei. Îi şopti numele în încercarea zadarnică de a-i simţi prezenţa, dar ea îl evită.

Cu un nod în gît, Joshua se gîndi la frumoasa femeie fierbinte, vie, pe care tocmai o părăsise şi ştiu că o iubeşte, că o să o iubească pentru totdeauna.

Închise ochii, dorind cu disperare să nu se gîndească la Brynne McFarren, să nu simtă cît o doreşte, cîtă nevoie avea de ea, dar efortul fu inutil. De fapt de-abia se putea abţine să nu se întoarcă în camera ei, să nu o smulgă din pat şi să o aducă aici, să o iubească din nou.

Ameţit încă, fizic şi emoţional, de forţa violentă a descărcării sale, Joshua deschise ochii. Se apropie de portret şi iute îl dădu jos de pe perete.

– Adio, Rosalie, zise cu o şoaptă chinuită.

I se înceţoşă imaginea în faţa ochilor cînd strecură portretul în spatele biroului şi se poticni spre pat, unde se prăbuşi ca un luptător răpus în bătălie. În cele din urmă fu nevoit să-şi adune întreaga forţă ca să poată stinge lampa.

Partea mistică a spiritului său simţi o adiere jucăuşă de rămas bun în camera întunecată, unduindu-se şi săltînd ca un val nevăzut.

Ce mult aşteptase Rosalie, din cauza orbirii lui pămînteşti, să o elibereze!

– Îmi pare rău, zise tare şi era adevărat. Nu intenţionase să o înăbuşe cu durerea lui.

Ca un răspuns, spiritul Rosaliei se frecă scurt şi dulce de al lui, apoi dispăru definitiv şi irevocabil, lăsînd numai amintirea. Ca şi Rosalie, Joshua se eliberase!

Liniştit, Joshua Tanner se apucă să-şi pună gîndurile şi sentimentele într-o oarecare ordine controlabilă. O iubea pe Brynne McFarren dar, judecînd după ce se întîmplase în noaptea asta, era bine că pleca pentru o vreme.

Se gîndi la Drew şi se încruntă. Va trebui să-şi ascundă un timp sentimentele pentru Brynne, pînă o să-i treacă fratelui său mai mic ideea că este îndrăgostit de ea.

Gîndurile lui Joshua se îndreptară spre Austin Darnell. Indiferent ce se întîmplă, Darnell nu trebuie să ştie că una dintre slăbiciunile lui vulnerabile este o dulce şi micuţă scoţiană cu ochi strălucitori pe nume Brynne McFarren.

În dimineaţa aia de 14 iulie Brynne se trezi în zori şi, oricît încercă, nu mai putu adormi la loc.

Oare visase că toate lucrurile alea minunate i se întîmplaseră în cursul nopţii, sau fusese realitate?

În liniştea casei auzi deschizîndu-se o uşă şi închizîndu-se la loc, apoi încă una.

Sub impulsul momentului, Brynne aruncă păturile de pe ea şi sări din pat. Atunci îşi dădu seama că fusese realitate: cămaşa ei de noapte era sfîşiată de sus pînă jos şi trebuia să o ţină cu mîna parte peste parte ca să nu cadă de pe ea. Apucînd-o strîns, deschise uşa dormitorului şi se uită pe furiş în hol.

În lumina cenuşie a zorilor îi văzu pe Joshua şi Drew îndreptîndu-se spre scări şi-şi fixă privirea, cu întreaga forţă de care era capabilă, pe spatele impenetrabil al lui Joshua.

Şi în momentul în care reuşi să ajungă la el şi să-l oprească, Josh rămase o secundă pe loc, se întoarse uşor şi se uită la ea. În timp ce Drew cobora scările, fără să-şi dea seama ce se petrecea lîngă el, buzele lui Joshua îi spuseseră un la revedere pe jumătate amuzat.

Brynne ardea să fugă după el, dar ceva în fiinţa ei o reţinu. După toate momentele alea minunate pe care le împărţiseră, el o concedia, o respingea. Îşi satisfăcuse, evident, scopul urmărit.

Cuprinsă de o durere mult mai mare decît ar fi crezut Brynne McFarren că poate suporta o fiinţă umană fragilă, se întoarse şi închise încet uşa după ea.

– Proastă! se dojeni singură într-o şoaptă plină de furie, în timp ce lacrimi de disperare începură să-i curgă pe obraji.

După un minut de slăbiciune totală, în cursul căreia Brynne nu putu să facă altceva decît să se

sprijine de uşă şi să plîngă cu lacrimi amare, trase adînc aer în piept şi încercă să-şi recapete controlul. În definitiv, la ce se aştepta? O cerere în căsătorie? Credinţă eternă?

Realitatea era că nici o singură dată, nici măcar în momentele de cea mai intensă pasiune, Joshua Tanner nu spusese „te iubesc". Fără îndoială că domnişoara McFarren nu era pentru el altceva decît o distracţie de moment.

Brynne ridică bărbia şi-şi şterse ochii cu poalele cămăşii de noapte sfîşiate. A dansat, acum trebuie să plătească muzica! Asta era şi nimic mai mult. Totuşi, să nu creadă Joshua Tanner că era una din alea, ştie el care, gata să cadă pe spate la cel mai mic semn al lui!

Pînă acum, din cauza lui nu fusese prea încîntată de lunga vizită pe care urma să o facă la Seattle. Acum, îi mulţumea lui Dumnezeu pentru şansa pe care o avea de a pleca, de a părăsi Port Propensity înainte ca simţurile să-i întunece raţiunea şi să se tîrască la picioarele Corcitului ca o tîrfă.

Cu mişcări hotărîte, durînd-o puternic toţi muşchii la fel cum o durea şi sufletul, Brynne se spălă, se îmbrăcă şi-şi perie părul pînă străluci. În loc să-şi strîngă şi să-şi ridice podoaba capilară, cum făcea de obicei, îl lăsă să-i cadă liber pe umeri şi pe pieptul strîns în rochia de pînză.

Făcu un pas înapoi, se studie atentă în oglindă şi, în cele din urmă, hotărî că este mai bine să-şi strîngă părul; dacă-l lăsa liber, asta-i dădea un aer senzual, impertinent, care-i amintea în mod dureros de păcatele pe care le comisese. Ducă-se totul la dracu, gîndi Brynne în timp ce-şi împletea părul

într-o singură coadă, groasă; de acum înainte va fi o doamnă!

Îşi aşeza coada într-un fel de coroană sofisticată cînd Miranda bătu la uşa ce le separa camerele şi intră fără să aştepte invitaţie.

Brynne avu mare grijă să-i evite ochii negri, isteţi.

– Bună dimineaţa, zise ea imediat, dorindu-şi să fi ascuns undeva cămaşa aia de noapte sfîşiată mai degrabă decît să o fi aruncat neglijentă pe pat.

Miranda oftă.

– Ai dormit bine? o întrebă cu voce plăcută, care lăsa totuşi să transpară mult mai mult.

Brynne dădu pur şi simplu din cap, incapabilă să scoată un cuvînt şi înţepeni cînd Miranda se aşeză pe marginea patului, pe cearşafurile mototolite. Se lăsă o tăcere penibilă, diabolică, Brynne fiind sigură că o să-i cedeze genunchii; în cele din urmă se întoarse să o înfrunte pe această femeie care fusese o prietenă atît de bună pentru ea. Dacă Miranda observase cămaşa de noapte sfîşiată, aruncată la numai cîţiva centimetri de mîna ei, fu destul de îngăduitoare încît să nu lase să se vadă.

Rîse încet cînd văzu faţa lui Brynne.

– Relaxează-te, micuţo. Şi eu sînt femeie, să ştii!

Brynne era încă prea şocată ca să vorbească.

– Ar fi trebuit să plecăm ieri, observă Miranda. N-am să mi-o iert niciodată dacă ai rămas însărcinată.

Lui Brynne i se făcu brusc rău şi simţi cum i se aprind obrajii. Dacă ar fi putut să moară pe loc, atunci asta şi-ar fi dorit!

– Însărcinată? zise ea ca un ecou, sperînd să arate destul de şocată, chiar indignată de afirmaţie.

– Scuteşte-mă, Brynne, zise Miranda cu o nerăbdare aspră. Să ştii că am şi eu urechi.

Brynne lăsă capul în jos, ruşinată şi acum alarmată. Nu s-a gîndit nici un moment la faptul că s-ar putea întîmpla aşa ceva. Dumnezeule, ce o să se facă dacă o să aibă un copil?

Rochia de mătase albastră a Mirandei foşni atrăgător cînd se ridică în picioare.

– Brynne, uită-te la mine, îi ordonă ea.

Simţindu-se îngrozitor, Brynne se supuse.

– Categoric, nu sînt în situaţia să te judec, zise Miranda cu voce repezită, dar totuşi blîndă. Şi nu înseamnă că te dispreţuiesc pentru ce s-a întîmplat. Dar, Brynne, ceea ce faci tu este un joc teribil. Îţi poţi distruge viaţa, precum şi alte cîteva.

– Ştiu, şopti Brynne. Apoi se îndepărtă şi se apucă să strîngă şi să împacheteze lucrurile pe care How Ling i le spălase şi i le călcase.

Tresări uşor cînd Miranda părăsi camera, trîntind elocvent uşa în urma ei.

– Fir-ar a dracului pielea ta de nenorocită! blestema şuierînd Miranda în urma lui Joshua, care se îndrepta cu paşi mari spre grajduri în lumina aceea specială a zorilor. Tivul frumoasei ei rochii de mătase i se lipea de glezne, ud de roua dimineţii.

Joshua se opri atît de brusc că aproape se ciocni de el şi cînd se întoarse ca să o înfrunte pe sora lui furioasă, în ochi îi jucau priviri ironice.

– Eşti de prea multă vreme singură, Miranda, se răsti el. Ai început să asculţi pe la uşi!

Mirandei îi venea să urle, atît era de furioasă, dar reuşi să vorbească într-o şoaptă aspră.

– Nu era nevoie să ascult la nici o uşă, Joshua Tanner! Iar dacă nu l-ai fi muncit ieri pe Drew ca pe un cal de povară, ar fi auzit şi el ce s-a întîmplat.

– Şi?

– Şi lucrurile stau destul de prost pe aici şi fără să te strecori în dormitorul drăguţei şi să te înfrupţi din farmecele ei!

– Ţi-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea să o iubesc pe Brynne?

Mirandei nu-i veni să creadă.

– O iubeşti! îl îngînă înverşunată. Vrei ca prin ea să te răzbuni pe John McFarren. Este o răzbunare crudă, Joshua!

Faţa lui Joshua se contorsionă, apoi se relaxă.

– Asta crezi tu? Că mă folosesc de ea?

– Să fii sigur că asta cred. Să loveşti în John McFarren – Dumnezeule din ceruri, Joshua, omul este mort! – şi totodată să-l răneşti şi pe Drew!

Joshua oftă şi ridică ochii spre cerul fără nici un nor. Muşchii gîtului lui bronzat se încordaseră ameninţător.

– Nu o învinovăţesc pe Brynne pentru ce a făcut tatăl ei, Miranda, zise cu o voce teribilă. Şi nu sînt un monstru care profit de orice prilej ca să-i distrug viaţa lui Drew!

– Asta l-ar ucide dacă ar şti!

Scos din minţi, Joshua ridică din umeri. Cînd o privi din nou pe Miranda, ochii îi erau totuşi întunecaţi de durere.

– Este un copil, Miranda. N-o să treacă nici o săptămînă după ce o să plece Brynne la Seattle şi o să se consoleze cu soţia singură a vreunui nenorocit de tăietor de lemne.

Niciodată de cînd îl cunoştea pe fratele ei Miranda nu şi-a dorit cu atîta ardoare să-l pălmuiască. A oprit-o durerea adîncă din privirea lui.

– Ăsta nu este unul dintre flirturile trecătoare ale lui Drew, Joshua. O iubeşte pe fata asta.

– Atunci Dumnezeu să ne ajute! replică Joshua. Apoi se întoarse şi intră cu paşi mari în grajd. Miranda rămase şocată acolo, în curtea grajdurilor, cînd ieşi călare pe Chinook.

Uriaşul animal negru săltă nerăbdător sub el cînd îl opri, trăgînd de frîu; se uită în jos la sora lui şi mormăi:

– Drew este încă în casă. Spune-i că o să-i scad din salariu dacă întîrzie.

Miranda îşi înfrînă dorinţa aprigă de a se arunca asupra omului şi calului cu pumnii strînşi.

– Joshua Tanner, zise ea.

Cu impertinenţă, el ridică mîna în semn de rămas bun şi-i zîmbi.

– Să fii cuminte la Seattle, zise şi plecă în goană.

Tremurînd de furie neputincioasă, Miranda îşi strînse fusta pe lîngă ea şi porni ca o furtună spre casă. Îl întîlni pe Drew în bucătărie, unde trebăluiau How Ling şi mama ei.

Văzînd rochia Mirandei, ridică sprîncenele într-o dezaprobare amuzată:

– Ai fost la plimbare? întrebă ironic, muşcînd dintr-o felie de pîine prăjită.

Spre surprinderea ei, ca şi a lui, Miranda ridică mîna şi-i trase o palmă zdravănă peste faţă. Înainte ca el să reacţioneze în vreun fel, Miranda ieşise din bucătărie, trecuse în fugă prin sufragerie şi acum era în hol.

Tot timpul cît urcă scările înjură numai pentru urechile ei.

Brynne şedea nemişcată privind cu căldură faţa tristă a verişoarei ei Letiţia. În spate, nava *„Marriott"* cu roată cu zbaturi în pupa, zumzăia de activitate.

– Nu lipsesc decît o lună, îi aminti verişoarei ei aproape strigînd ca să poată fi auzită. Letiţia se lumină.

– Poate că pînă te întorci or să-mi crească şi mie sînii.

În pofida inimii ei zdrobite şi a tot ce o frămînta, Brynne rîse. I se umplură ochii de lacrimi cînd o îmbrăţişă pe Letiţia.

– O să-ţi aduc un cadou, îi promise.

– Mi-ai lăsat deja unul, îi replică Letiţia. Drew Tanner.

– Ce s-a întîmplat cu Harold? se încruntă Brynne.

– Howard, o corectă Letiţia, ridicînd vocea ca să acopere zgomotul navei. Are probleme cu sinusul!

Miranda, care se ocupase de bilete şi supraveghease încărcarea numeroaselor ei valize şi cufere, apăru alături de Brynne.

– Cine are probleme cu sinusul? întrebă şi, deşi zîmbea, era o oarecare încordare în zîmbetul ei.

– Howard Macumber! răcni Letiţia.

– Cu nasul Macumberilor! adăugă sec Brynne, mai dornică decît oricînd să se vadă plecată.

Într-un ultim rămas bun mişcător, Letiţia o îmbrăţişă pe Brynne.

– Totul este în regulă? o întrebă ea ştrengăreşte la ureche. Ai să mă urăşti dacă am să-l seduc pe Drew?

– Să nu îndrăzneşti! strigă Brynne cu atîta forţă încît oamenii care lucrau pe punte se întoarseră şi priviră spre ea.

Faţa nevinovată a Letiţiei se posomorî uşor.

– Ce ticăloasă eşti Brynne! Tu nu pe el îl vrei...

– Nu de el îmi pasă! replică Brynne fără să facă nici un efort să vorbească mai încet. Înainte de a spune clar ce gîndeşte, Miranda o prinse de braţ şi o conduse repede către rampa de îmbarcare pe navă.

– Ce a fost toată povestea asta? o întrebă Miranda în timp ce „*Marriott*" îşi croia drum prin apele aglomerate şi strălucitoare ale portului.

Brynne îşi aţinti privirea spre şantierul Tanner, care se vedea în zare, şi şi-l imagină pe Joshua lucrînd acolo, fără cămaşă, în soarele dimineţii. Durerea pe care o simţi în pîntece fu aproape insuportabilă.

– Letiţia vrea să-l seducă pe Drew, răspunse total absentă.

– Şi? întrebă Miranda cu o indiferenţă amabilă, studiată.

– Drew o să-i frîngă inima, spuse ea tristă, dar nu la inima Letiţiei se gîndea – cel puţin nu în întregime –, şi amîndouă ştiau lucrul ăsta.

– Poate ar fi bine dacă Drew s-ar îndrăgosti de Letiţia, spuse Miranda, care, ca şi Brynne, se uita îndelung la scheletele de lemn ale navelor de pe şantierul Tanner.

– Ar fi minunat, replică Brynne, recunoscătoare pentru briza sărată, destul de puternică, ce părea să o trezească dintr-un somn lung şi intermitent. Crezi că...

– Nu, răspunse tristă Miranda.

Şi cu asta subiectul fu închis.

Seattle era un oraş în plină dezvoltare, răspîndit la întîmplare, pe panta unui deal. De-a lungul ţărmului erau fabrici, joagăre, şi, în plină lumină a zilei, infama Skid Raod, cu bordelurile şi cîrciumile ieftine, toate în plină activitate. Trăsurile şi caii păreau că sînt într-o cursă permanentă pe străzile pavate cu scîndură, iar stridentul clinchet al clopoţelului tramvaiului tras de cai se adăuga la toată această hărmălaie.

Brynne era copleşită.

– Ai mai fost pînă acum la Seattle? o întrebă Miranda, trimiţînd un băiat să le caute o trăsură.

Brynne dădu din cap că nu, mută de uimire. Lîngă vaporul cu aburi, de-abia ancorat în doc, bărbaţi strigau unii la alţii în timp ce legau frînghiile groase de stîlpii de ancorare.

– Oh, zise Miranda, zîmbind, atunci ai multe de văzut.

Şi într-adevăr aşa era. După ce au părăsit nava şi au fost ajutate să se urce într-o trăsură închiriată, au pătruns în însăşi inima acestei nebunii minunate, într-o permanentă mişcare.

Pe trotuare mişunau chinezi cu coşuri pline cu peşte proaspăt suspendate la capetele unor beţe groase aşezate pe umerii lor subţiri şi înguşti, indieni care, în costumele lor din piele de capră şi cu picioarele goale, păreau straniu de detaşaţi de tot acest vacarm din jurul lor. Prostituatele de pe Skid Road se plimbau în sus şi în jos, în rochiile lor ţipătoare, stridente, simţindu-se la fel de în largul lor ca şi doamnele care le ocoleau, cu umbreluţe de soare şi coşuri cu cumpărături.

Şi magazinele! Erau atît de multe şi etalau în vitrinele lor de sticlă mărfuri pe care Brynne nici măcar nu şi le-ar fi putut imagina.

Trăsura începu să urce panta dealului ocolind uriaşul trunchi care crescuse în mijlocul drumului, iar Brynne închise ochii aproape copleşită. Miranda rîse tare.

– Bine ai venit în marele oraş, Brynne McFarren, zise ea.

Brynne rîse şi ea încîntată şi deschise ochii privind pe fereastra trăsurii nenumăratele case din lemn de-a lungul drumului. Atîţia oameni să trăiască într-un loc – era incredibil!

– Nu ştiu cum poate dormi cineva în zgomotul ăsta, zise ea cît mai sofisticat putu.

Miranda şedea rezemată de pernele trăsurii, vizavi de Brynne, doamnă din cap pînă în picioare în elegantul ei costum de călătorie de culoare crem şi cu o frumoasă pălărie cu pene.

– Casa este la o oarecare distanţă de oraş, spuse ea zîmbind. Şi nu avem vecini, aşa că este multă linişte.

Brynne de-abia îşi compusese şi ea o atitudine de lady cînd trăsura coti pe un drum lateral mărginit de copaci. Apoi pătrunse pe o alee circulară oprindu-se în faţa unei mari case din cărămidă roşie, cu obloane verzi la ferestre. Două slujnice nervoase, îmbrăcate negru şi cu bonete mici albe înfoiate, aşteptau ţepene pe terasa pavată cu marmură.

Uşa trăsurii se deschise scîrţîind şi vizitiul întinse o mînă să o ajute pe Miranda să coboare. Brynne trase adînc aer în piept, închise o secundă ochii ca să se pregătească sufleteşte şi fu ajutată

să coboare din trăsură ca o nobilă venită să viziteze un palat.

Calmă, Miranda scoase nişte bancnote din poşeta ei de mînă şi-l plăti pe vizitiul care aştepta umil, cerîndu-i să se întoarcă şi să le aducă şi bagajele de pe corabie. Acceptă cu atîta sîrg, încît Brynne privi în urma lui cu gura căscată. Se înroşi cînd Miranda o trase de braţ.

Una dintre fete se grăbi să vină în întîmpinarea lor şi făcu o plecăciune, spre uimirea lui Brynne. Era tînără şi nu foarte drăguţă din cauza ciupiturilor de vărsat de pe faţă, dar ochii ei mici şi mobili erau amabili cînd o evaluară pe însoţitoarea Mirandei Tanner.

– Bună ziua, ciripi fata.

Miranda chicoti.

– Placenta, ea este Brynne McFarren. O să stăm aici cam o lună, cred.

– Da, doamnă, zise tînăra femeie înclinînd capul, boneta înfoiată mişcîndu-se în briza caldă.

– Vrem să ne aduci limonadă în grădină, te rog, zise concediind-o. O trase apoi pe Brynne după ea pe o alee cu pietriş care înconjura eleganta clădire cu două etaje şi se opri într-o parte umbrită, unde erau tufe de liliac, trandafiri înfloriţi şi straturi de petunii.

– Placenta? se miră Brynne, care, în definitiv, era fată de medic.

Miranda izbucni în rîs, îşi scoase mănuşile, pălăria şi jacheta costumului de călătorie pe care le aruncă pe un scaun din fier forjat şi vopsit în alb, lîngă o masă rotundă la fel.

– Nu-i aşa că-i surprinzător? Se pare că mama Placentei s-a trezit din anestezie în timpul naşterii şi şi-a zis că cuvîntul este prea frumos ca să-l uite.

– Doctorul nu i-a explicat?

– Nu a ajutat, îmi închipui. De obicei îi spunem Placie, deşi Drew foloseşte o... variantă mai colocvială a numelui ei.

– Sînt sigură, suspină Brynne şi se lăsă să cadă pe unul dintre celelalte scaune aflate în jurul mesei elegante. Oh, Miranda, dacă ar fi a mea casa asta, aş locui numai aici şi n-aş părăsi-o niciodată.

Miranda rîse uşor şi-şi puse mîinile fine, fără inele, pe masă.

– Nici măcar ca să mergi la o petrecere sau să faci o probă pentru o rochie nouă?

Brynne zîmbi, desfătîndu-se cu parfumul greoi al liliacului şi mireasma mai subtilă a trandafirilor. Albinele îşi fredonau cîntecul lor de vară în căldura ameţitoare, iar cerul era de un albastru regal, totul fiind prea frumos pentru o simplă fiinţă umană.

– Poate, se înmuie ea. Pentru o rochie roz de satin cu dantelă la corsaj.

Miranda rîse şi dădu din cap.

Placie aduse două pahare înalte cu limonadă rece ca gheaţa şi le puse pe masă. Şi ea făcea parte din toată lumea asta de vis.

– Mai doriţi ceva, domnişoară Miranda?

Miranda se gîndi puţin, arcuindu-şi o sprînceană elegantă.

– Ceva de mîncare, cred. Ţi-e foame Brynne?

Brynne îşi dădu cu uimire seama că îi era. Călătoria cu corabia durase cîteva ore şi acum era trecut de mult de ora prînzului. Timidă, dădu din cap că da.

– Şi eu sînt moartă de foame, recunoscu Miranda gînditoare. Poate o cupă cu fructe, sau cîteva sandviciuri...

Placie de-abia aştepta să o servească pe stăpîna ei; era clar că o adora.

– Cook a fost la piaţă chiar în dimineaţa asta, îndrăzni ea. Avem banane, portocale, piersici...

Banane şi portocale! Brynne, care era fericită cînd avea o pară sau un măr pestriţ, se minună cînd auzi ce li se oferea.

– Este perfect, ne ajunge, spuse Miranda calm. Dar te rog spune-i lui Cook că în seara asta nu cinăm acasă. Eu şi prietena mea intenţionăm să ieşim în oraş.

Placie dădu din cap şi se grăbi spre bucătărie.

– Închide gura, Brynne, zise Miranda. Îmbujorîndu-se, Brynne se supuse.

– După ce mîncăm, am să-ţi arăt camera ta. Cred că ar fi bine să te culci puţin în după-amiaza asta, pentru că s-ar putea să ne întoarcem destul de tîrziu.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Brynne era să doarmă. Exista posibilitatea să se trezească şi să constate că toate astea au fost un vis! Dar pentru nimic în lume n-ar fi contrazis-o pe Miranda. Cînd fură aduse cupele de cristal pline cu exoticele fructe tăiate felii subţiri, delicate, Brynne mîncă elegant, copiind manierele Mirandei.

Camera ei era un loc răcoros, vesel, la etajul al doilea al casei. Patul era înfăţat cu cearşafuri strălucitoare şi acoperit cu o cuvertură tricotată roz, bordată cu satin. Perdelele erau tot din plasă, iar ferestrele dădeau spre goana aia nebună care era Seattle.

În cameră se mai afla o măsuţă albă de toaletă cu oglindă, un şifonier tot alb şi un paravan pliant din mătase de culoare roz. Podeaua era din lemn

lustruit, cu carpete moi albe aruncate ici şi colo. Una peste alta, era cea mai frumoasă cameră pe care o văzuse Brynne în viaţa ei.

Deschise uşile albe cu baghetă aurită ale garderobului şi se uită înăuntru, imaginîndu-şi cum or să arate rochiile ei atîrnate acolo. Într-un colţ întunecat parcă străluci ceva şi Brynne întinse curioasă mîna.

Era un medalion şi arăta rece şi elegant în palma Brynnei. După o vreme, cu degete tremurînde în mod inexplicabil, deschise medalionul de aur în formă de inimă şi trase adînc aer în piept. Pe o parte se afla o mică fotografie a lui Joshua, iar pe cealaltă o pictură în miniatură a unei femei brunete, uimitor de frumoasă.

Absolut uluită, Brynne rămase nemişcată privind medalionul costisitor şi scump. Tresări cînd auzi o voce lîngă ea.

– Asta este sărmana doamnă Tanner, spuse Placie, care după cît se părea intrase în cameră fără să facă nici cel mai mic zgomot, deşi avea în mînă o cană imensă de porţelan şi un lighean la fel. Ştiţi, eu şi Clarissa am înnebunit căutînd medalionul ăsta. Unde l-aţi găsit?

– În... în garderob.

– Sfinte Dumnezeule! se minună Placie. Şi cît l-am scotocit noi sperînd să fie acolo! Ciudat!

– Da, reuşi să îngaime Brynne. Era frumoasă, nu-i aşa?

– Ţi se tăia răsuflarea cînd o vedeai, zise Placie veselă. Şi era şi drăguţă. Niciodată nu a strigat la mine sau la Lissy. Casa asta n-a mai fost la fel fără doamnaTanner.

– Cum o chema? întrebă Brynne, prăbuşindu-se pe marginea patului pentru că simţea că genunchii nu-i mai rezistă. Numele mic, vreau să zic?

– Rosalie, spuse Placie, vîrînd medalionul în buzunarul şortului şi turnînd apoi apă caldă în lighean. Puteţi să aveţi încredere în mine că am să-i dau domnişoarei Miranda medalionul îndată ce am să cobor, adăugă ea după o vreme.

Brynne ştia că, într-adevăr, medalionul îi va fi dat Mirandei.

– Mulţumesc, spuse cam absentă.

Placie se întoarse şi evaluă rochia albastră de pînză a lui Brynne cu o ironie plină de amabilitate.

– Dacă vă scoateţi rochia asta şifonată, am să încerc să fac ceva cu ea.

Spiritul practic al lui Placie îi spulberă lui Brynne starea ei ciudată, cel puţin parţial, şi zîmbi.

– Mă tem că nu există nici o speranţă.

– Nu vă faceţi probleme, miss Brynne McFarren. Brynne – nu este un nume pe care să-l auzi prea des. Miss Miranda vă va îmbrăca cum se cuvine.

– Îţi place Miranda, nu-i aşa?

– Într-adevăr, îmi place, răspunse vorbăreaţă Placie. Totul este frumos la această femeie.

– Dar fraţii ei? întrebă Brynne ferindu-şi ochii. Îţi place de ei?

Placie se gîndi puţin.

– Lui Drew îi place să dea ordine şi te mai ciupeşte din cînd în cînd, dar Joshua este perfect.

– Trebuie să-şi fi iubit foarte mult soţia, zise scoţîndu-şi calmă pantofii.

– Unii spuneau că o adora. Ştiu că nu i-am auzit niciodată certîndu-se şi, oh, ce rochii îi cumpăra

soţiei lui, ce bijuterii! Safire, ca să se asorteze cu ochii, spunea el...

Brynne închise ochii.

– Sînteţi puţin cam obosită, domnişoară Brynne.

– Doar Brynne, te rog. Nu sînt o persoană importantă.

– Am să vă las să vă odihniţi acum, spuse Placie cu o voce plăcută. Nu vreau să vă împui capul.

Brynne nu deschise din nou ochii decît cînd auzi închizîndu-se uşa. Placie plecase de foarte multă vreme cînd, în sfîrşit avu puterea să se ridice, să se dezbrace de lucrurile de pe ea şi să se apropie de ligheanul cu apă.

Apa o răcori puţin, îi calmă întrucîtva nervii încordaţi şi-i dădu puterea să ajungă la pat înainte să se prăbuşească.

Acum înţelegea durerea aceea nedefinită, permanentă, pe care o simţise în Joshua Tanner. În sfîrşit, înţelesese. Un plîns fără lacrimi îi sfîşie pieptul şi din nou Brynne închise ochii, de data asta strîngîndu-i cu putere.

Dar faptul că Joshua a avut o soţie, o soţie pe care evident a adorat-o, o urmări în întuneric. Şi totodată îi provocă o asemenea durere cum Brynne McFarren nu mai cunoscuse pînă atunci.

În cele din urmă, alinată de briza cu miros de liliac care flutura perdelele de la ferestre şi de liniştea de după-amiază a acelei minunate case, Brynne adormi.

Visă că Rosalie Tanner şedea la picioarele patului, trăgînd-o strengăreşte de glezna goală. Părul ei bogat, negru ca pana corbului, îi flutura în jurul umerilor, iar ochii erau de un albastru safir

uluitor şi buzele pline curbate elegant într-un zîmbet. Dădu din cap şi dispăru ca un fum.

Apoi, Brynne visă că Joshua era cu ea, că-i elibera sînii din cămăşuţă, că-i mîngîia, că se juca cu sfîrcurile lor roz, care se întăriră şi se ridicară obraznice, pline de dorinţă. Îi dădu parcă pantalonaşii jos, descoperindu-i intimitatea palpitîndă. Simţi chiar că este plină de el, că devine parte integrantă a ei.

Şi acest Joshua din vis se mişca deasupra ei ducînd-o cu abilitate, cu tandreţe şi inexorabil pe culmile împlinirii atît de complete şi de devastatoare încît spasmele plăcerii o lăsară inertă.

Respirînd sacadat, cu picioarele depărtate ca pentru a-l primi, Brynne se trezi ca să constate că era singură.

Trupul îi mai tremura încă de falsa împlinire; îşi îngropă faţa în perna de mătase şi începu să plîngă. Îl pierduse pe Joshua Tanner cu mult înainte ca măcar să-l fi întîlnit, dar fără el n-o să-şi găsească liniştea.

Joshua nu avea nevoie să privească mutrele jignite ale membrilor echipei lui ca să ştie că era într-o stare de spirit mizerabilă. Numai Dumnezeu îl putea ajuta, pentru că nu se putea gîndi la nimic altceva decît la Brynne McFarren.

Dezlegîndu-şi basmaua din jurul frunţii, pe care şi-o punea ca să nu-i pice sudoarea în ochi, privi cerul cercetînd soarele. Acum era la Seattle şi probabil instalată acasă.

Joshua scrîşni din dinţi cînd îşi imagină ce agitaţie o să stîrnească după ce Miranda o să pună la

lucru croitorii şi modistele. În 24 de ore n-o să fie bărbat neînsurat în Seattle care să nu o dorească!

Gîndeşti la fel ca Drew, se ironiză singur Corcitul, dar asta nu-i fu de nici un folos. L-ar ucide pe ticălosul care ar atinge-o. Trase adînc aer în piept. În imaginaţie, îi dezvelea sînii frumoşi şi se înfrupta din ei, desfătîndu-se la auzul cuvintelor prin care ea-i cerea mai mult. Imaginea îi provocă o reacţie fizică nefericită şi trase o înjurătură de frustrare.

Sam Prigg îşi ridică privirea spre el şi rîse grosolan.

– Taci din gură, bătrîn desfrînat ce eşti, se răsti la el Corcitul.

– Seattle nu-i departe, mormăi bătrînul fără să se supere. În definitiv ar putea să pară că ai venit pentru nunta mea.

Joshua înjură din nou, răguşit, şi se întoarse în încercarea fără speranţă de a ascunde starea stînjenitoare în care se afla.

Sam lucră mai departe chicotind.

– De-abia aştept luna mea de miere, spuse izbucnind într-un hohot de rîs.

Capitolul 10

Corrine Temple străbătea în lung şi-n lat, cu o furie dezlănţuită, salonul simplu mobilat al casei din Tacoma a lui Joshua Tanner. Unde naiba era omul ăsta? Promisese că se întoarce de la Port Propensity îndată ce termină cu Drew şi „cu alte cîteva probleme" şi era plecat deja de nouă zile!

Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, ticălosul arogant nici măcar nu se obosise să-i trimită o telegramă sau să-i scrie o scrisoare ca să-i explice de ce întîrzie!

Clocotind, Corrine se prăbuşi fără eleganţă pe un scaun în faţa căminului ivoriu. Dacă ar fi îndrăznit să-l contacteze ea pe Joshua, dacă s-ar fi putut urca la bordul unei corăbii să meargă în nepreţuitul oraş şi să-l înfrunte direct! I-ar spune ea nenorocitului ăstuia de indian vreo două, să-i meargă fulgii!

Simţi cum un rîs jalnic îi urcă în piept. Pe cine încerci să păcăleşti, Corrine Temple? se întrebă singură. Dacă Joshua ţi-ar face un singur semn cu degetul te-ai duce tîrîş pînă la Port Propensity şi te-ai încolăci în jurul picioarelor lui!

Brusc, Corrine sări din scaun şi începu să-şi studieze imaginea reflectată de oglinda strălucitoare de deasupra căminului. Era frumoasă, la naiba, cu un păr roşcat bogat şi cu ochi mari, verzi-albaştri. Spre deosebire de majoritatea roşcatelor, ea nu avea pistrui; pielea ei de alabastru era netedă, strălucitoare. Dinţii erau la fel de albi şi de regulaţi ca ai Corcitului şi ştia cum să placă unui bărbat, oricare ar fi fost el.

Iar pe deasupra, fusese răbdătoare cu toate afacerile alea care nu se mai terminau ale lui Joshua. Nu a aşteptat ea, fără să se plîngă, în timp ce el se întîlnea cu funcţionarii filialei din Tacoma a băncii sale? A scos ea măcar un cuvînt de reproş cînd au pierdut un dineu sau o petrecere pentru că el insista să lucreze practic pe şantierul din Commencement Bay, în loc să supravegheze pur şi simplu operaţiunile? Atunci de ce dracu o tratează în felul ăsta?

Posibilitatea care o hărţuia pe Corrine încă din momentul în care bărbatul ăsta o adusese în această casă mică dar elegantă, şi care probabil le obsedaseră şi pe cele cinci-şase femei care o precedaseră, îi ţîşni în mintea aprinsă şi se impuse.

S-ar putea ca Joshua să nu fie nicidecum în Port Propensity. Nu se încurca niciodată cu femei din oraşul ăsta şi nici nu i-a permis niciuneia dintre amantele sale să se aventureze acolo. S-ar putea foarte bine să fie în Seattle, începînd o nouă legătură romantică.

Dacă aşa stau lucrurile, zilele Corrinei sînt numărate. Toată lumea ştia că Corcitul nu umbla cu două femei deodată.

– La dracu! exclamă ea.

– Miss Temple?

Corrine se răsuci, uimită să o vadă pe bătrîna menajeră stînd lîngă ferestre. Draperiile erau trase şi deasupra apelor Golfului Commencement se vedea apusul roşu-auriu.

– Da?

– A sosit asta pentru dumneavoastră, spuse bătrîna calmă, care conducea de ani de zile această casă, în timp ce femei cum era Corrine Temple veneau şi plecau. Implacabilă în rochia ei lungă, îi întinse o scrisoare.

Corrine i-o smulse din mînă şi o deschise rupînd plicul şi lăsîndu-l să cadă pe covor. Scrisul de mînă era al lui Joshua, iar mesajul, scris cu litere aplecate, îndrăzneţe, era deosebit de dureros.

Îmi pare rău. S-a terminat. Adio. J.T.

Corrine citi şi reciti nota. Nu-i venea să creadă că o concedia aşa de scurt. Şi, ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, ticălosul ataşase şi un cec considerabil ca să-i grăbească plecarea.

– Miss? interveni bătrîna menajeră cu o voce dulce, deşi ştia al dracului de bine ce se întîmpla.

Fierbînd, Corrine mototoli scrisoarea în mînă şi o aruncă jos. Apoi, simţind cum îi năvăleşte sîngele în pometii obrajilor ei clasici, bătu furioasă din picior şi o fixă cu o privire ucigaşă pe menajeră.

– Plec la Seattle, o anunţă ea rece. Fii amabilă şi împachetează-mi lucrurile.

Maude Simpson rămase netulburată.

– Vă întoarceţi? întrebă, privirea alunecîndu-i scurt spre scrisoarea de pe covor şi revenind apoi spre faţa îmbujorată de furie a Corrinei.

– Da, zise Corrine, aruncîndu-şi bărbia în faţă. Poate că celelalte se mulţumiseră cu o bătaie de

consolare pe umăr şi cu un cec de bancă; dar nu şi Corrine Temple.

– Foarte bine! spuse doamna Simpson cu vocea celei care ştia să recunoască o tentativă fără speranţă cînd vedea aşa ceva.

Brynne se trezi tîrziu în dimineaţa aceea de miercuri şi o văzu pe Placie stînd la picioarele patului privind-o.

– Ai dormit bine? întrebă fata.

Brynne chicoti satisfăcută. Dormise ne-ntoarsă! Fusese atît de obosită! Cine s-ar fi gîndit că o cină luată la restaurantul unui hotel şi vizionarea unei piese în sala Operei poate obosi în asemenea hal un om?

– Da, răspunse. Într-adevăr am dormit bine. Şi, după cît se pare, prea mult.

Placie zîmbi şi ocoli patul venind spre ea cu o tavă cu micul dejun.

– Miss Miranda a spus să te las să dormi mai mult şi aşa am făcut. Acum doreşte să mănînci şi să cobori imediat.

Foarte rar mîncase Brynne în pat şi niciodată nu-şi permisese luxul ăsta cînd era sănătoasă. Se strădui să se aşeze într-o poziţie convenabilă ca să poată primi tava.

– Este supărată?

– Cu una ca ea, nu ştii niciodată, o asigură Placie rîzînd. Am văzut-o pe Miss Miranda stînd nas în nas cu însuşi Corcitul şi făcîndu-l de două parale!

Brynne fu fericită că tava cu farfuriile acoperite se afla acum frumos aşezată pe picioarele ei. Avea la ce să privească!

– Cred că-ţi place domnul Tanner, Placie, glumi ea luînd un pahar cu oranjadă.

– Îmi place.

– Atunci de ce foloşiţi numele ăsta îngrozitor? vru să ştie Brynne evitînd cu grijă ochii fetei.

– Toată lumea îi spune aşa, Brynne. Unii i-o spun ca o insultă, dar alţii din respect.

Brynne dădu din cap ca şi cum ar fi fost uşor decepţionată şi lăsă paharul pe tavă, ca să guste din tarta unsă cu un gem purpuriu.

– Inspiră o oarecare teamă, nu-i aşa?

Placie rîse, îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de comodă.

– Unii zic că inspiră teroare. Mie îmi pare rău că un bărbat atît de frumos are inima sfîşiată.

– Da, aprobă Brynne cu o voce spartă, pierindu-i brusc pofta de mîncare. Placie, parcă nu mi-e prea foame. Vrei, te rog, să iei mîncarea de aici? Şi să-i spui Mirandei că am să cobor îndată ce mă îmbrac?

– Cook o să se supere îngrozitor, se plînse Placie luînd fără tragere de inimă tava.

Amărîtă, Brynne se întinse şi luă tava înapoi. Începu să mănînce fără poftă. Nu simţi gustul nici unei îmbucături.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Brynne îşi făcu apariţia, Miranda era în grădină. Îşi ridică privirea de pe scrisoarea pe care o scria la masa din fier forjat şi zîmbi.

– Bună dimineaţa.

Brynne se îmbujoră uşor şi trăgea nervoasă de cutele fustei ei de bumbac gri.

– Îmi pare rău că am dormit atît de mult.

– Prostii. Erai epuizată. Ţi-a plăcut seara trecută?

Simţindu-se mai liniştită, Brynne se aşeză pe un scaun vizavi de patroana ei.

– A fost minunat, Miranda. Erau atît de multe de văzut şi de făcut încît nici nu ştiam la ce să mă uit mai întîi!

– Credeam că o să-ţi iasă ochii din cap cînd eram la teatru, rîse Miranda. Ştii, Brynne, cred că ai putea să joci şi tu pe scenă dacă ai dori.

Brynne dădu iute din cap şi-şi feri privirea. Numai gîndul ca toţi oamenii ăia să privească la ea era de neimaginat!

– Ce ţi-ar plăcea să faci? o întrebă delicat Miranda, cu sincer interes. Să te căsătoreşti şi să ai copii? Să înveţi, poate?

Ochii lui Brynne străluceau cînd se îndreptară ezitînd spre faţa Mirandei.

– Mi-ar plăcea să fiu iubită, răspunse cu o certitudine moale.

– Asta-i tot?

– Este destul cînd te gîndeşti la toate lucrurile care vin probabil odată cu asta – copii, o casă, o grădină...

– Dumnezeule, Brynne, cît de plebeu. O grădină?

Brynne trase adînc aer în piept, încîntată, şi-şi permise să viseze. Parfumul liliacului şi al trandafirilor adăuga o dimensiune reală imaginilor care-i invadaseră mintea.

– Aş cultiva flori, dar şi legume. Şi aş simţi căldura pămîntului cînd mi-aş afunda degetele în el...

– Doamne Dumnezeule! exclamă Miranda cu indignare simulată. Am angajat un fermier!

Brynne reveni cu picioarele pe pămînt şi o studie cu curaj pe Miranda.

– De ce m-ai angajat, Miranda? Nu ai nevoie de o însoţitoare.

– Nu? Port Propensity este un oraş plicticos, scumpa mea, în caz că nu ai observat asta. Acolo n-am nici un fel de prieteni. Cum ţi-ar plăcea să depinzi de doi fraţi cu capetele pătrate, încăpăţînaţi, cînd este vorba de o conversaţie inteligentă?

– Nu eşti obligată să locuieşti acolo, o provocă Brynne. Şi în tot timpul ăsta ai supravieţuit acolo fără să mă ai pe mine ca să vorbeşti.

Miranda îşi dădu într-un mod comic frumoşii ei ochi negri peste cap.

– Te rog! Nu-mi mai aminti cum am supravieţuit acolo!

Insistînd cu blîndeţe, Brynne se aplecă în faţă în scaunul ei.

– Este un act de caritate, nu-i aşa? Ori asta, ori faci totul pentru Drew.

– Parţial ai dreptate, recunoscu calm Miranda. Îmi iubesc fratele dar sînt prima care recunosc că nu are prea multă minte. Cîtă vreme vei fi aici, va avea şansa să gîndească cu capul şi nu cu inima şi nu vei mai fi urmărită pas cu pas, ca să te sufoci. În afară de asta, Brynne McFarren, îmi placi şi sincer mă bucur de compania ta.

Brynne simţi cum urcă în ea mîndria încăpăţînată a înaintaşilor, copleşind-o.

– Nu am nevoie de milă, spuse ea.

– Milă, zici? întrebă Miranda amuzîndu-se uşor. Aşteaptă puţin să vezi dacă ai să mai zici că asta este caritate după ce ai să stai cu mine o săptămînă sau două, scoţiancă îndărătnică ce eşti!

Brynne nu putu să nu izbucnească în rîs.

– Pot să ţin pasul cu tine, declară ridicînd bărbia.

– Bine, zise veselă Miranda lăsînd tocul jos ca să închidă călimara cu cerneală şi să împăturească foile scrisorii. O să începem cu croitoreasa mea favorită. Cînd terminăm acolo, mergem şi luăm prînzul în oraş. După aceea avem timp destul să alegem nişte pălării şi pantofi, iar pe urmă avem de făcut nişte vizite de curtoazie. Cînd am terminat toate astea...

– Vreau o majorare de salariu, o întrerupse Brynne, cu ochii strălucitori.

– Nici vorbă! replică Miranda revoltîndu-se. Şi aşa eşti plătită prea mult.

Acestea fiind spuse, îşi strînse lucrurile de pe masă şi plecă să-l anunţe pe soţul lui Cook să pregătească trăsura.

Să ţii ritmul cu Miranda Tanner se dovedi a fi într-adevăr o treabă epuizantă, chiar şi pentru Brynne, care acasă bătea în lung şi în lat dealurile, avînd grijă de turma de oi a tatălui ei.

Să recunoaştem totuşi că alegerea unor haine noi – care în opinia Brynnei erau prea elegante pentru o însoţitoare – s-a dovedit a fi mult mai grea decît să păzească turma de oi. După al patrulea sau al cincilea material luxos ales pentru a se potrivi cu un model din catalog, Brynne pierdu numărul rochiilor pe care Miranda le comanda atît de mărinimoasă pentru ea. Şi în afară de rochii, mai era lenjeria din mătase, bordată cu dantelă, împreună cu cămăşi de noapte, halate şi mantii.

Croitoreasa îşi dădu toată silinţa, crezînd că tînăra doamnă comandă un trusou şi nici Miranda, nici Brynne nu o corectară.

După ce-i smulseră promisiunea că primele rochii vor fi livrate în cîteva zile, Miranda o tîrî pe Brynne la modistă, pe strada următoare de unde cumpără un număr impresionant de pălării şi bonete pentru însoţitoarea ei.

La prînz, Brynne era prea obosită ca să mănînce. Totuşi, temîndu-se să nu o jignească pe Miranda sau pe chelnerul mustăcios din restaurantul elegant din centrul oraşului unde intraseră, comandă o supă de orz.

– Croitoreasa a crezut că mă mărit, se confesă ea în timp ce Miranda mînca cu poftă puiul fript pe care-l comandase. Miranda nu răspunse şi, deşi trebuia luat în consideraţie faptul că mesteca de zor, Brynne fu stînjenită de tăcerea ei.

– Mă îmbraci pentru Drew? întrebă ea.

Miranda fu cît pe-aci să se înece, apoi îşi tamponă delicat gura cu şervetul alb cu albastru.

– Brynne McFarren, ce întrebare scandaloasă! Credeam că am terminat cu asta!

– Hainele alea sînt pur şi simplu prea elegante pentru o însoţitoare! se înroşi toată Brynne.

Pe faţa Mirandei apăru un aer ştrengăresc.

– Nu, pentru însoţitoarea mea nu sînt prea elegante. Brynne, încetează să mai fii atît de zgîrcită – sînt banii mei!

Renunţînd, cel puţin pentru moment, Brynne reuşi să zîmbească timid.

– Ţi-a spus vreodată cineva, Miranda Tanner, că eşti imposibilă?

– Eu? întrebă Miranda sfidătoare. Schimbă-ţi gîndul. Şi grăbeşte-te cu fiertura aia de orz, sau ce ai tu în farfurie, pentru că trebuie să mai cumpărăm pantofi şi să vizităm familiile Allen şi Radley.

Cumpăratul pantofilor se dovedi o treabă la fel de anevoioasă ca şi alegerea pălăriilor şi a rochiilor. Spre profunda şi cu grijă ascunsa uşurare a Brynnei, familia Allen nu era acasă.

Totuşi, familia Radley, care avea un fiu prost şi plin de coşuri pe faţă, cu o privire insolentă, insistă pe lîngă Miranda şi Brynne să rămînă la cină.

Domnul Radley era director executiv la căile ferate, iar casa lor era la fel de mare ca aceea a familiei Tanner, dar prea încărcată şi plină după gustul Brynnei. Doamna Radley era o femeie subţirică, plăcută, toată numai întrebări, iar fiul lor, care purta numele exotic Noble, fu îngrozitor de plictisitor.

– Te-ai putea mărita cu Noble, o tachină Miranda cînd fură în sfîrşit singure în trăsură, pe drumul spre casă.

– La fel şi tu, replică Brynne cu o mişcare impertinentă a capului.

– Are o groază de bani, spuse cîntat Miranda, ochii strălucindu-i în penumbra trăsurii.

Brynne fu scuturată de un fior de dezgust.

– Dacă vroiam să mă mărit pentru bani, zise după ce-şi reveni puţin, l-aş fi asaltat pe Drew.

– Nu pe Joshua? se aventură Miranda ridicînd dintr-o sprînceană.

Brynne lăsă ochii în jos şi dădu din cap.

– Cred că el îi aparţine încă Rosaliei.

Se lăsă o tăcere scurtă, iar cînd vorbi, Miranda o făcu încet şi cu resemnare.

– A iubit-o foarte mult.

– A fost frumoasă, zise Brynne simţindu-se înfrîntă, şi obosită, şi îmbătrînită înainte de vreme.

l-am... i-am văzut portretul în medalionul pe care l-am găsit...

– Ştiu. Mi-a spus Placie cînd mi l-a dat.

– O să i-l dai lui Joshua?

Miranda se gîndi cu un aer trist. În cele din urmă dădu din cap.

– Nu cred. Lucrurile ei îl tulbură. La cîteva luni după ce a murit a găsit o eşarfă de-a ei sub un scaun al trăsurii şi zile întregi nu a făcut nimic altceva decît a băut.

– Placie mi-a spus că era bună – Rosalie, vreau să spun.

– Toţi am iubit-o, răspunse Miranda dînd din cap.

Brynne studia pe fereastra trăsurii luna de pe cerul plin de stele.

– Duci dorul căsniciei, Miranda? îndrăzni ea, disperată să schimbe subiectul conversaţiei.

Un rîs plin de căldură izbucni din pieptul Mirandei.

– Nu mai mult decît aş duce dorul scarlatinei pe care am avut-o la 11 ani! Alec a fost un gunoi şi dacă nu l-aş mai vedea niciodată, tot ar fi prea curînd!

– Dar eşti tînără, frumoasă...

– Mulţumesc. Sînt însă liberă şi aşa am de gînd să rămîn. Obosită?

– Epuizată, oftă Brynne.

– Bun, rîse Miranda. După ce vom juca trei sau patru mîini de canasta, poţi să te duci la culcare.

– Treaba asta, să fii însoţitoare, se dovedeşte a fi mai grea decît mi-am închipuit, oftă ea din nou, cu resemnare.

– Te-am avertizat, chicoti Miranda.

Dar nu mai jucară cărţi în seara aia, pentru că în momentul în care sosiră acasă era agitaţie. În faţa casei era o trăsură străină şi o femeie energică, cu părul roşu, îi ordona vizitiului să-i ducă înăuntru cuferele.

Un oftat adînc şi un cuvînt foarte puţin elegant îi scăpară Mirandei cînd o văzu.

Cînd soţul bucătăresei opri trăsura şi le ajută pe cele două pasagere să coboare, vizitatoarea se întoarse şi zîmbi.

– Miranda! exclamă ea cu cordialitate şi condescendenţă în acelaşi timp.

– Corrine! replică Miranda cu politeţe rigidă. Nu vrei să intri?

În holul luminat, frumuseţea Corrinei era vizibilă. Brynne simţi cum i se strînge stomacul cînd văzu ochii luminoşi, verzi-albaştri, părul roşcat, pielea perfectă.

Rochia Corrinei şi mantia scurtă erau făcute dintr-o mătase foşnitoare verde smarald de cea mai bună calitate, iar sub privirea ei cercetătoare, Brynne simţi un fior interior.

– Nu cred că ne-am cunoscut.

– Corrine Temple, zise repede Miranda, ţi-o prezint pe însoţitoarea mea, Brynne McFarren.

Corrine strînse o secundă buzele ei pline, rujate, reflectînd.

– McFarren, repetă gînditoare. Ia stai, unde am...

Miranda o prinse pe Brynne de cot exact în momentul ăla, iar zîmbetul îi tremura ciudat.

– Brynne, scumpo, am o durere cumplită de cap. Te superi dacă te duci să-i ceri lui Cook nişte prafuri?

Stînjenită şi dornică să scape de brusca apăsare a holului, Brynne dădu din cap şi se grăbi să îndeplinească rugămintea.

Miranda îşi încrucişă braţele la piept şi o privi cu lipsă de ospitalitate pe vizitatoare.

– Pleacă, Corrine, zise ea fără menajamente. Joshua nu este aici.

Corrine privi uşa boltită pe care tocmai dispăruse Brynne.

– McFarren, zise ea din nou. Cine este, Miranda?

– Este însoţitoarea mea, aşa cum ţi-am spus, deşi asta nu este treaba ta.

– Ei bine, nu-mi place fata asta.

– Sînt dezolată, Corrine. Zău, am s-o concediez pe copilă imediat.

Vorbele caustice au făcut-o pe Corrine să renunţe să se mai gîndească la asta şi privirea ei pătrunzătoare, verde-albastră, fixă din nou faţa Mirandei.

– Dacă bucăţica asta cu faţă proaspătă este servitoare, atunci să ştii că-mi înghit pe loc rochia de mătase. Am fost înlocuită?

Miranda rîse, deşi durerea de cap pe care o folosise ca pretext pentru a o scoate pe Brynne din raza tirurilor acestei femei devenise o realitate chinuitoare.

– De unde să ştiu eu, scumpo? N-ar trebui să-i pui întrebarea asta fratelui meu?

Tenul superb al Corrinei se îmbujoră imediat, ceea ce explica multe.

– Este cam tînără pentru Joshua, mormăi frumoasa concubină după cîteva momente. El preferă o oarecare experienţă, ştii asta.

– Sînt sigură că tu îndeplineşti această calitate, zise Miranda nelăsînd să-i scape prilejul. Apoi o prinse pe Corrine de braţ şi o scoase afară pe veranda pavată cu marmură. Noapte bună, miss Temple şi-ţi mulţumesc foarte mult pentru vizită!

Vizitiul trăsurii închiriate dădu din umeri filozofic şi începu să pună înapoi în trăsură numeroasele cufere ale Corrinei.

Spre marea uşurare a Mirandei, doamna permise să fie ajutată să se urce în trăsură, deşi cu o privire ameninţătoare şi o înjurătură trasă în surdină.

– Noapte bună! ciripi Miranda zîmbind şi fluturînd veselă mîna în semn de rămas bun. Totodată, se gîndea deja la beşteleala pe care avea să i-o tragă lui Joshua în momentul cînd o să-l vadă din nou.

Se întoarse încet, închise uşa grea şi se sprijini de ea. Brynne era la cîţiva paşi mai încolo cu un pahar de apă lăptoasă în mînă, arătînd şocată, şi tînără, şi răvăşită.

– Prafurile pentru durerea mea de cap, sper, nu? zise Miranda mai mult ca să rupă tăcerea decît ca să ceară medicamentul.

– Cook s-a culcat, spuse întinzîndu-i paharul. Am căutat singură prafurile. Sper că le-am dozat cum trebuie...

– Mulţumesc, oftă Miranda închizînd ochii şi luînd o înghiţitură zdravănă din apa cu gust ciudat.

– Miranda?

– Ce este, scumpo?

– De ce toată lumea repetă pentru ei numele McFarren cînd îl aud, parcă ar fi blestemat sau mai ştiu eu ce?

Miranda puse paharul pe o măsuţă din hol.

– Ce vrei să spui? se eschivă ea de la răspuns, ştiind prea bine ce vroia să spună Brynne. Cineva trebuie să-i spună fetei ăsteia dar a naibii să fie dacă o să-i spună ea. Sarcina asta îi revenea lui Joshua.

Brynne înghiţi în sec şi cînd vorbi din nou vocea parcă îi era spartă.

– Din momentul în care am venit la Port Propensity oamenii se tot miră de numele meu.

– Eu n-am remarcat asta, minţi Miranda, detestîndu-se pentru minciună, dar încă incapabilă să-i explice. Cît o să treacă, se întrebă ea, pînă cînd Corrine o să-şi amintească?

– Cred că acum vrei să jucăm canasta, suspină Brynne, hotărîtă să-şi îndeplinească sarcina neplăcută.

Uşurată, Miranda rîse cu căldură.

– Am să te bat la cărţi altădată, zise ea. Du-te la culcare înainte să te prăbuşeşti într-un vîrtej de mătase roz şi bumbac bleu.

Faţa Brynnei străluci evident de uşurare.

– Noapte bună! zise ea iute, apoi se întoarse pe călcîie şi o luă la goană.

Dacă Mirandei nu i-ar fi fost atît de teamă pentru fata asta, ar fi rîs în hohote.

La *Shore House* lucrurile mergeau foarte bine avînd în vedere că era miercuri seara, iar Austin Darnell era încîntat. Nu banii erau cei care contau – avea destui ca să-i ajungă pentru mult mai mult decît intenţiona el să trăiască –, ci zgomotul. Tăcerea îi lăsa omului prea mult timp să gîndească, să-şi amintească.

Se mişca alene de la o masă la alta, salutînd clienţii. Fetele erau ocupate în camerele lor de la mezanin, iar la mesele de joc activitatea era în toi. Cel care cînta la pian era într-o formă foarte bună pentru oraşul ăsta, iar cei patru barmani erau ocupaţi cu servitul.

Totuşi, unul dintre ei veni discret lîngă Austin în momentul în care el rîdea de una dintre glumele îngrozitoare ale judecătorului Hickman şi-l trase de mîneca elegantă a costumului său , de culoare gri deschis.

– Scuzaţi-mă, domnule Darnell, şopti omul. Avem o mică problemă.

Austin ridică o sprînceană într-o întrebare elocventă.

– Este vorba de Tanner junior, şopti şi mai încet barmanul. Face un scandal monstru acolo sus şi este beat cui. Dacă ar fi fost altcineva, l-am fi aruncat afară, dar aşa...

Austin dădu din cap.

– Nu, am să rezolv eu. Tocmai vroia să întrebe cu ce fată este, cînd auzi de sus o bubuitură circumspectă.

– Mulţumesc, îi spuse el barmanului şi se îndepărtă.

Cînd ajunse la mezanin, Jumbo O´Hoolihan aştepta nervos.

– Este cu Celeste, domnule Darnell. Nu ştim ce să facem...

– Care este Celeste? se răsti Austin preocupat.

Jumbo zîmbi dezvăluind cei mai mizerabili dinţi pe care Austin îi văzuse vreodată.

– Este cea care a încercat să se facă blondă şi a rămas cu părul roz, boss.

Camera patru, se gîndi Austin, pornind de-a lungul mezaninului şi bătînd discret la uşa corespunzătoare.

Răspunsul fu un răcnet de femeie, urmat de „Să nu îndrăzneşti să mai faci asta, Drew Tanner! "

Austin ridică privirea în tavan şi deschise uşa. Dacă puştiul ăsta ar fi fost oricine altcineva şi nu fratele mai mic al Corcitului, l-ar fi aruncat de mult în stradă..

Drew o trîntise pe isterica Celeste pe podea şi şedea în genunchi călare peste ea. Amîndoi erau complet dezbrăcaţi, iar Drew ţinea într-o mînă şuviţe din părul lui Celeste şi în cealaltă o pereche de foarfeci.

O mare parte din podoaba capilară stridentă a fetei fusese deja tăiată, după cum se vedea din părul aruncat peste tot pe covor, şi-i mai rămăseseră cîteva smocuri.

– M-a chelit! răcnea Celeste. Austin îşi înăbuşi rîsul.

– Drew! zise el rezonabil.

Drew ridică privirea spre el, se clătină puţin, apoi zîmbi.

– Hello, Austin, ce mai faci?

Calm, Austin se apropie, se lăsă pe vine şi-i luă foarfecile din mînă.

– Eu sînt foarte bine, dar tu?

Celeste profită şi se tîrî ca un crab de sub Drew Tanner, salvîndu-se. Cînd Drew se ridică, se ridică şi Austin.

– Hei, se plînse clătinîndu-se Drew cînd Celeste o zbughi din cameră lăsînd uşa larg deschisă.

– Nici mie nu-mi plăcea părul ei, zise Austin, întotdeauna diplomat.

Faţa lui Drew se strîmbă comic. Doamne, flăcăul ăsta era criţă.

– Roz, al naibii să fiu dacă nu era roz...

– Ce-ai zice de o ceaşcă de cafea, se oferi Austin, punîndu-i o mînă pe umăr. O să putem sta de vorbă.

În timp ce Drew examina propunerea, Jumbo apăru în uşă întrebînd din priviri. Austin ridică două degete, iar malacul dădu din cap şi o luă din loc.

I-a luat multă vreme ca să-l trezească pe Drew Tanner şi o groază de cafea, dar a meritat.

– Nu eşti tu supărat fiindcă Celeste avea părul roz. Ia spune-mi, care-i necazul tău? întrebă Austin calm, prudent.

Drew dădu din cap.

– A plecat, îngăimă el.

– Cine?

– Brynne. Brynne McFarren. La dracu, Miranda a luat-o cu ea la Seattle şi...

McFarren. Detaliile înfiorătoare ale morţii Rosaliei ţîşniră în mintea lui Austin, declanşate de nume, dar îşi ascunse reacţia cu o grijă infinită.

– Înţeleg. Ei bine, o să se întoarcă, nu-i aşa?

Înainte ca Drew să-i poată răspunde, un alt bărbat umplu cadrul uşii, iar Austin ştiu, fără să privească într-acolo, că nu era Jumbo.

– Ce înduioşător! tărăgănă cuvintele Corcitul cu o voce care-l făcu pe Drew să tresară vizibil pe scaunul din faţa măsuţei la care Celeste şedea ca să-şi cunoască clienţii înainte de a se apuca de treabă.

Austin se lăsă pe spătarul scaunului de vizavi de Drew şi zîmbi.

– Joshua. Bună seara.

Ochii violeţi, aprinşi ai Corcitului, erau pironiţi pe fratele său iar încheieturile mîinilor i se albiseră, atît de tare strîngea pervazul. Austin se întrebă dacă şi Jumbo, cu toată forţa lui, l-ar putea înfrunta pe uriaşul ăsta furios, cînd Drew se ridică clătinîndu-se de pe scaun, cu ambele mîini în sus, cu palmele îndreptate în faţă, într-un gest de pace.

– Este în regulă, Joshua. Eu sînt bine. Toţi sîntem bine...

– Aşa crezi tu, se răsti Corcitul.

Austin zîmbi din nou.

– Drew tocmai îmi spunea despre fată, Joshua. Relaxează-te.

În loc să se relaxeze, Corcitul se încordă şi mai tare într-un mod care-l intrigă pe Austin.

– Care dintre ele? încercă Joshua, dar era prea tîrziu şi el ştia asta.

– Brynne McFarren, zise Austin. Nu spuneai tu că ăsta este numele ei, Drew?

Drew arăta complet aiurit şi era pămîntiu la faţă.

– Da, răspunse cu o oarecare dificultate.

Corcitul înţepeni. Într-o fracţiune de secundă totuşi se desprinse din atitudinea aia ameninţătoare din cadrul uşii, străbătu camera şi-l prinse pe Drew de guler, din spate. Puştiul era deja la prag fără ca picioarele să fi atins măcar podeaua.

– Acasă! se răsti la el Joshua. Drew mormăi ceva, îşi curăţă părul roz de pe pantaloni şi se îndepărtă cu o demnitate demnă de remarcat.

Austin îşi muşcă buza de jos ca să nu zîmbească – în definitiv, exista o limită în ceea ce putea să facă Corcitul fără să i se replice.

– Nu fi prea dur cu băiatul ăsta, Joshua, zise cu insinuare prietenoasă de mediator interesat. În

definitiv, este îndrăgostit. Şi tu la fel, continuă în gînd. Pun pariu pe ultima mea sticlă, Tanner, că şi tu eşti!

Corcitul strînse pumnii, apoi se relaxă.

– Nu este decît beat, zise el din uşă.

Austin bătea alene cu degetele sale lungi şi fine în masă.

– McFarren, zise el gînditor privindu-şi cu amabilitate vechiul duşman. Este o coincidenţă interesantă, Joshua. Ia spune-mi, este drăguţă?

Gura lui Tanner se curbă într-o încercare nereuşită de indiferenţă.

– Nu este decît un copil.

– Ştie că ai de gînd să-l omori pe tatăl ei?

Corcitul trase adînc aer în piept în tentativa evidentă de a da dovadă de răbdare.

– Nu pot, oricît de mult aş vrea. Este deja mort.

Austin se ridică şi-şi vîrî calm mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Foarte bine, zise el prietenos. Sper să fi fost o moarte dureroasă, chinuitoare.

Joshua se întoarse să plece.

– Noapte bună, Austin, spuse scurt.

– Pentru păcatele taţilor... începu Austin, cu o voce care spera să-l oprească pe loc pe Corcitul.

Tanner rămase nemişcat, prinzîndu-se din nou cu mîinile de pervazul uşii, cu spatele lui masiv şi muşchiulos rigid.

Austin termină citatul modificat, cu o voce calmă, calculată.

– Trebuie pedepsită fiica!

Joshua se întoarse. Parafraza îşi atinsese categoric ţinta.

– Foarte deştept, Austin. Este o ameninţare?

– O promisiune.

– Ştii, fireşte, că te-aş ucide dacă te-ai apropia de ea.

Pe faţa lui Austin apăru un surîs destins.

– Fireşte. Dar va fi prea tîrziu atunci, nu-i aşa? Datoria va fi plătită.

– Nu este ea cea care trebuie să plătească, insistă Corcitul calm. Ea habar nu are ce s-a întîmplat.

Austin simulă un mare interes faţă de unghiile lui frumos aranjate de la mîna dreaptă.

– Poate că ar trebui să-i explici, zise el.

Capitolul 11

Expresia lui Drew era în acelaşi timp laşă şi sfidătoare cînd apăru Joshua pe uşile batante ale barului *Shore House* îndreptîndu-se spre fratele său şi Sam Prigg.

– Parcă ţi-am spus să te duci acasă, se răsti Joshua, uitîndu-se la el în lumina ce venea dinăuntru, în timp ce Sam dezlega caii.

Drew se întunecă la faţă şi o ţinu pe a lui.

– Nu mai sînt un puşti, Josh, sînt bărbat.

– Ţine-o într-una aşa Drew. Nu te lăsa deloc. În momentul ăsta nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să-ţi întorc pielea pe dos.

– Josh, interveni Sam cu diplomaţie primitivă. Ia-o uşurel.

– Să o iau uşurel? se răsti Joshua smulgîndu-i frîul pe care Sam i-l oferea. Chinook necheză şi începu să salte în semn de protest. La dracu, Drew, îţi dai seama ce ai făcut? Ştii cît de periculos este Austin Darnell?

Drew dădu prosteşte din umeri, dar lumina din priviri începu să-i pălească totuşi.

– Brynne... tatăl ei...

– Da, aşa este, mormăi Joshua încălecîndu-l pe Chinook şi fulgerîndu-l cu privirea pe fratele său. În mintea lui Austin, Brynne este la fel de vinovată pentru ce s-a întîmplat ca şi tatăl ei.

– Asta-i o nebunie, protestă Drew, plîngăreţ, în timp ce Sam îl îndemna să ia frîul calului său.

– Nebunia lui Austin, se răsti Joshua. Uită-te la mine, Drew, dacă-i face ceva lui Brynne din cauza ta, aşa să-mi ajute Dumnezeu dacă nu...

Se lăsă o tăcere lungă în cursul căreia, fără cuvinte, se spuseră prea multe lucruri. Cînd îşi ridică privirea spre fratele său, Drew era palid.

– Ce-ţi pasă ţie? şuieră el furios. Şi tu l-ai urît pe McFarren. Drew tăcu, apoi scrută din nou faţa fratelui său. Dumnezeule, o vrei pe ea. O vrei pe Brynne!

– Copiii sînt întotdeauna isteţi, observă Sam sec, încălecînd.

– Gura, se răsti Corcitul, concentrîndu-şi întreaga atenţie asupra fratelui său.

– Tu, exclamă Drew faţa devenindu-i cenuşie. Tu ai fost!

– Drew...

Din pieptul lui Drew izbucni un plîns sfîşietor de furie şi durere.

– Tu, ticălosule, corcitură, prefăcutule, bastard nenorocit care înjunghii pe la spate...

Joshua remarcă interesul stîrnit de scenă clienţilor lui Austin care intrau şi ieşeau.

– O să vorbim despre asta acasă, zise el cu hotărîre. Smuci frîul şi porni în galop în noapte.

Ajunse repede acasă. Joshua îl pregătea pe Chinook în boxa lui cînd intră Drew urmat de Sam Prigg.

Călăreţ agil, Drew îşi dădu drumul de pe iapă înainte să se oprească şi aruncă cît colo frîul intrînd ca un diavol dezlănţuit în grajd. Ţinea pumnii încleştaţi de ambele părţi ale trupului, iar ochii îi străluceau de ură cînd îl înfruntă pe fratele său.

Cu ochii plecaţi, Sam Prigg se ocupa de calul lui şi al lui Drew.

– De ce? şopti Drew cu faţa contorsionată în licărul lămpii cu petrol aprinsă de Joshua.

Joshua îşi încrucişă braţele la piept şi înfruntă direct privirea fratelui său.

– De ce, ce? De ce mă preocupă Brynne?

Gura frumoasă a lui Drew era schimonosită de dispreţ şi durere. Era limpede că nu putea să poarte o discuţie raţională.

– De ce ai făcut dragoste cu ea?

Joshua trase adînc aer în piept, înfrumuseţîndu-şi cu grijă minciuna înainte de a i-o servi.

– N-am atins-o, zise el pentru binele lui Brynne, cît şi al lui Drew.

Drew se clătină uşor, dar desfăcu pumnii şi-şi relaxă mîinile.

– Ea a spus, mi-a povestit că cineva a...

– Ei bine, n-am fost eu.

Timp de cîteva momente în grajd nu se auzi nici un alt sunet în afară de nechezatul şi sforăitul obişnuit al cailor şi un scîrţîit de piele cînd Sam mută o şa.

În acest scurt interval, Joshua urmărise cu atenţie faţa lui Drew. Ştia din experienţă că oamenii cred ce vor ei să creadă, în pofida oricărei evidenţe contrare. Teoria se adeveri cînd Drew începu să mişte capul dintr-o parte în alta şi zîmbi.

– La dracu, am fost beat, zise şi se întoarse îndreptîndu-se spre casă fluierînd.

– Uneori îmi vine să-l ucid pe copilul ăsta, zise Joshua cu voce aspră, joasă.

Sam ieşi din umbră şi se aşeză greoi pe un balot de fîn.

– Mi se pare că tocmai ai avut această şansă, observă bătrînul. De ce minţi, Josh?

– Cine zice că mint? se răsti îndepărtîndu-se de prietenul său ca să aranjeze nişte hamuri care atîrnau frumos de peretele grajdului.

– Eu zic că minţi.

– Tu nu ştii nimic.

– Ştiu că mi-am lăsat sculele lîngă cabina căpitanului de pe *„Rosalie”* şi ştiu că duminică dimineaţa m-am dus să le iau.

Joshua se opri din treaba inutilă pe care o făcea, cu mîinile în aer, şi întoarse capul.

– La dracu!

– Nu-ţi face probleme despre asta. N-am să-i spun lui Drew sau altcuiva. Dar ai face bine să te însori cu fata asta, Josh, pentru că nu sînt multe ca ea.

Joshua oftă, încă incapabil să se întoarcă şi să-l privească în faţă pe prietenul său. Spera ca tăcerea lui să descurajeze limbariţa lui Sam.

– Prima mea soţie sigur nu a fost ca ea. Şedea ca o sperietoare, strîngînd din dinţi şi aşteptînd să fac eu totul.

În pofida situaţiei, Joshua izbucni într-un rîs răguşit la imaginea pe care o descria Sam. În sfîrşit se întoarse, cu mîinile în şolduri, cu capul într-o parte.

– Ce dracu ai făcut duminică, Sam, te-ai zgîit prin vreo gaură?

Spre lauda lui, Sam se înroşi ca racul. Ochiul lui saşiu îi dădea o expresie fioroasă în lumina slabă.

– Nu era nevoie să mă uit, izbucni el. După felul în care se purta micuţa aia, fără îndoială că-i plăcea. Să n-o laşi însărcinată, Josh. Nu este o jucărie, pentru distracţie, ca femeile cu care ai fost în aceşti ultimi doi ani.

Însărcinată! Cuvîntul îl lovi pe Josh ca o cărămidă aruncată drept la ţintă. Pînă în momentul ăsta nici nu s-a gîndit măcar la posibilitatea asta îngrozitoare şi îl apucă un tremurat.

Sam se ridică repede.

– Îmi pare rău, Josh. Zău îmi pare rău. Nu m-am gîndit, n-am vrut decît să...

– Ştiu ce ai vrut! rosti scurt Joshua, trecînd pe lîngă Sam Prigg ca să iasă sub cerul nopţii şi să tragă adînc aer proaspăt în piept.

Într-o clipită Sam fu lîngă el.

– Nu se întîmplă întotdeauna aşa cum s-a întîmplat cu nevasta ta, Josh.

Din nou, fără să vrea, Josh începu să tremure. Închise ochii şi văzu faţa Rosaliei, ca de ceară şi înţepenită. Înţepenită pentru totdeauna!

Sam îl prinse îngrijorat de braţ.

– Josh!

Joshua deschise ochii.

– Trebuie să beau ceva, zise sumbru. Tu nu vrei?

– N-aş zice ba dacă mi-ai da, spuse Sam Prigg.

Drew îşi simţea capul greu şi ştia că o să-l doară al dracului dimineaţă. Se opri la uşa dormitorului său, se gîndi la Celeste şi la părul ei roz şi rîse.

Erau alte lucruri la care ar fi trebuit să se gîndească şi nu la tîrfa asta şi la părul ei roz pal,

ştia asta, dar gîndurile i se învălmăşeau în cap ca şoarecii pe fundul unui butoi şi părea că nu poate prinde nici măcar unul.

Privi spre camera lui Joshua, aşa ca din întîmplare, şi îşi aminti. Îi apăru în minte imaginea vie a lui Brynne cedîndu-i fratelui său vitreg şi durerea pe care o simţi fu atît de sălbatică încît trînti un pumn în peretele holului.

În momentul ăla simţi o explozie de durere în mînă, care se întinse ca focul în braţ şi pînă în umăr. Drew gemu şi se sprijini de uşa dormitorului, pînă cînd genunchii lui fură în stare să-i suporte din nou greutatea.

Încercă să mişte degetele şi durerea începu să crească. Închise ochii, trase aer în piept şi-şi zise cît de idiot era.

După o secundă sau două se obişnui cu durerea care pulsa şi atenţia îi fu atrasă, în mod inexplicabil, din nou de camera fratelui său. Merse clătinîndu-se pe hol şi, cu mîna stîngă, deschise uşa.

În cameră era întuneric, dar razele lunii pătrundeau pe una dintre ferestre, iar ochii lui se adaptară rapid. Nu a atins-o. A spus că nu a atins-o. Cuvintele îi răsunau în minte, ca o litanie disperată, aşa cum durerea pulsa în mîna dreaptă care se umfla văzînd cu ochii.

Drew simţi că-i vine să vomite. Ce căuta el în camera Corcitului? Ce spera să găsească?

Ochii i se plimbară pe peretele din faţa patului lui Josh, se îndreptară în altă parte şi reveniră parcă atraşi de un magnet. Portretul dispăruse. Portretul Rosaliei dispăruse! Într-o secundă, Drew ştiu că Joshua minţise. Femeia care putea lua locul

Rosaliei apăruse, în sfîrşit, iar această femeie era Brynne McFarren.

Drew simţi cum ceva în el se face ca un ghem.

– Nu! răcni el clătinîndu-se ca un nebun beat. Nu, la dracu, nu!

Camera se legăna, în mod periculos cînd capul i se goli de sîngele ce-i pulsa tot în mîna rănită. Se clătină şi căzu.

– Nu! striga printre sughiţuri de plîns.

Şi atunci apăru Joshua.

– Ce...

Se auzi zgomotul unui băţ de chibrit, însoţit de inevitabilul miros de sulf – Sam Prigg, dracu să-l ia, aprindea o lampă, expunîndu-l astfel privirii pe Drew în toată nefericirea şi situaţia lui umilitoare.

Drew se ridică în fund, iar efortul fu enorm. N-ar fi avut putere dacă n-ar fi fost alimentat de ură.

– Portretul, spuse răguşit. Unde dracu este portretul?

Joshua se lăsă lîngă el şi-i examină mîna. Ochii săi îi evitară cu grijă pe cei ai fratelui său vitreg alunecînd spre Sam Prigg.

– Adu un doctor, îi aruncă el.

Drew îşi simţea mîna parcă de zece ori mai mare decît în mod obişnuit, iar durerea era aproape insuportabilă.

– Am... să te ucid, izbucni el. Jur, Joshua. Am să te ucid...

– Taci din gură, se răsti Joshua. Cum dracu ai reuşit să-ţi aranjezi aşa mîna?

– Bastardule, am să...

Joshua oftă, se ridică în picioare şi-l trase şi pe fratele său cu el.

– Am auzit tot repertoriul, Drew. Bastard, corcitură. Cuvintele astea nu mai rănesc pe nimeni, aşa că cruţă-ţi plămînii.

Drew s-ar fi zbătut să se elibereze dacă ar fi avut forţa necesară, dar n-o avea. Nu putea face altceva decît să-l lase pe iubitul lui Brynne să-l scoată în hol şi să-l ducă în camera lui.

Era întuneric, iar podeaua era plină de cărţi şi haine împrăştiate peste tot. Joshua înjură iritat şi-l împinse pe Drew pe jumătate inconştient în pat. Drew se prăbuşi pe cuvertură.

– Nu aprinde...

Lumina izbucni în cameră.

– Cum dracu poţi să trăieşti în mizeria asta? izbucni Josh.

Simţind că-l doare fiecare fibră a fiinţei sale, Drew îşi puse braţul stîng peste ochi şi rîse. Era un sunet răguşit, ca un plîns cu sughiţuri, cu semne de nebunie, dar nu-i păsa.

– Întotdeauna ţi-au plăcut lucrurile curate şi în ordine, nu-i aşa, Joshua?

– Dumnezeule, murmură Joshua. Drew îl simţea că vroia să plece, dar nu putea să o facă. Era legat de un ciudat cod al onoarei.

– A fost bună?

– Despre ce dracu vorbeşti, Drew?

În sfîrşit, Drew îl putu privi pe fratele său care se înălţa ameninţător lîngă patul lui.

– Ştii al dracului de bine despre ce vorbesc. Brynne – a fost bună?

– Ce-ai zice dacă ţi-aş rupe şi mîna cealaltă?

– A fost?

Joshua arăta ca un vulcan care clocoteşte, gata să erupă.

– Am să-ţi acord beneficiul îndoielii şi am să presupun că delirezi. Ţi-am spus...

– Ai minţit.

– Oare?

– Da. Ai dat portretul jos.

Joshua oftă, aruncă trei cărţi şi un pulover de pe un scaun, şi se aşeză.

– Îmi scapă logica ta, Drew. Pentru că am dat jos de pe perete tabloul Rosaliei înseamnă că am sedus-o pe Brynne?

Omul era atît de logic, atît de raţional! Îi trebuia multă hotărîre ca să nu-i accepte minciunile, iar Drew nu mai avea.

– Ceva te-a făcut să-l dai jos, insistă el.

Joshua trase o înjurătură.

– Şi... şi ţii la Brynne. Ai recunoscut asta. De ce este ea diferită, Joshua? Cum te-a putut face ea să nu o mai idolatrizezi pe Rosalie cînd toate – cînd niciuna dintre celelalte n-a putut-o face? Îl durea mîna atît de rău, încît trebui să-şi înăbuşe un geamăt. Pentru că... pentru că ai ştiut că o iubesc eu?

– Indiferent că mă crezi sau nu, spuse Joshua tărăgănat, scopul vieţii mele nu este să-ţi fac ţie viaţa amară.

– Dar o iubeşti pe Brynne McFarren.

– Da.

– Şi te-ai culcat cu ea.

Tăcerea care urmă fu foarte elocventă.

Drew simţi sfîşierea unui plînset fără lacrimi, chinuitor.

– Te urăsc, J... Joshua. Oh, Doamne, cît te urăsc!

– Ştiu, spuse Corcitul cu resemnare obosită.

– Nu, nu ştii, gemu Drew, pe jumătate înnebunit de durerea pe care o simţea în suflet şi de cea care-i ardea în mînă ca focul. Cum este tatăl, aşa este şi fiul. Eşti... eşti la fel ca papa...

– Mulţumesc.

Drew ar fi vrut să stea nemişcat, dar suferea cumplit.

– Nu-mi mulţumi... pui de căţea. Eşti un cîine născut dintr-o căţea de indiancă murdară şi împuţită...

Joshua se ridică brusc şi se întoarse.

– Încetează, Drew! răcni el sălbatic.

Dar Drew nu putea să se oprească. Era ca şi cum mama lui ar fi fost din nou lîngă el, îndemnîndu-l, învăţîndu-l să urască, înăbuşindu-i orice pornire de a-şi admira fratele vitreg.

– Unde ai fost născut, pe o rogojină?

Umerii Corcitului se încordară ameninţător, dar nu făcu altceva decît îşi întoarse capul, ca şi cum Drew l-ar fi lovit.

Durerea era din ce în ce mai puternică.

– Te-am iubit, mormăi Drew.

Corcitul se bucură în adîncul pieptului său, dar nu se auzi decît un singur cuvînt rostit pe un ton dispreţuitor.

– Fireşte!

– Da, insistă Drew. Erai fratele meu. Tu puteai face orice...

Cînd auzi asta, Corcitul se întoarse cu faţa la Drew, iar în ochii lui violeţi plutea o durere la fel de mare ca a fratelui său, dacă nu chiar mai mare.

– Ţi-ai pierdut minţile.

Înainte ca Drew să poată răspunde, uşa dormitorului fu dată de perete şi intră în grabă doctorul Barnett, cu Sam Prigg pe urmele sale.

– Doamne Dumnezeule, exclamă bătrînul doctor, uitîndu-se la Drew peste ramele ochelarilor. Ce s-a întîmplat cu tine, tinere?

Drew întoarse privirea spre Joshua fără să răspundă. Îl urmări cum traversează camera, iese afară şi închide uşa după el încet.

Sam Prigg se uită la doctor.

– Să ştii că nu-i de vină Josh, zise el luîndu-i apărarea. Puştiul şi-a făcut-o singur.

– Tacă-ţi fleanca Sam şi ţine-l bine, bombăni doctorul lăsînd jos geanta şi încruntîndu-se la mîna lui Drew. Mi-e teamă că o să te cam doară, fiule.

– Stai, aşteaptă... începu Drew cînd Sam îi apăsă cu toată puterea umărul.

– Trebuie să o facem, bombăni Prigg, răsuflarea lui caldă emanînd aburi de whiskey.

– Ţine-l, se răsti doctorul şi după ce trase adînc aer în piept începu să se ocupe cu îndemînare de mîna ruptă a lui Drew.

Drew răcni din rărunchi şi strigătul se izbi de tavan, de cer, de frontierele universului însuşi şi nu era un strigăt la întîmplare ci un nume: Joshua.

– Sînt aici, replică o voce calmă de la picioarele patului.

– Totuşi nu este bine, zise doctorul iritat.

Drew se zvîrcoli sub strînsoarea lui Sam Prigg, înspăimîntat şi suferind îngrozitor.

– Oh, nu, Dumnezeule, Joshua, nu-i lăsa...

– Aşteaptă, zise Joshua. Şi-l prinse el pe Drew de umeri, dîndu-l la o parte pe Sam. Pe cît de fermă era strînsoarea, pe atît de blîndă şi deşi

Drew nu-i putea vedea faţa, simţea compasiune în atitudinea fratelui său, o auzea în vocea lui.

– Trage adînc aer în piept, Drew. Încearcă să te relaxezi. Eu am să-ţi vorbesc, iar tu să mă asculţi şi nici n-ai să-ţi dai seama cînd o să fie gata. Bine?

Drew înghiţi puternic şi dădu din cap.

– Bine, vorbeşte pentru Dumnezeu...

Şi Joshua vorbi. Vorbi despre multe şi despre nimic. Iar cînd durerea teribilă veni din nou, Drew nu mai ţipă.

Se terminase. Joshua se clătină orbeşte cînd părăsi camera fratelui său, coborî scările şi ieşi din casă. Afară, în spatele chioşcului de piatră, vomită pînă cînd nu mai avu ce.

Miranda Tanner se ridică speriată direct în fund în mijlocul patului, cu inima aproape în gît. Drew! Ceva groaznic i se întîmpla lui Drew.

Sări din pat şi căută halatul înainte să-şi dea seama că nu este la Port Propensity, ci în Seattle. Iar Drew nu este mai încolo, pe hol.

Tremurînd, Miranda îşi scoase halatul şi se prăbuşi pe marginea patului. Oricum, nu o strigase pe ea, ci pe Joshua. Nu putea decît să spere că Corcitul l-a auzit – şi i-a răspuns.

În zori, Joshua se spălă, îşi schimbă hainele şi ieşi din dormitor. Drew dormea profund, cu mîna ruptă pusă la loc.

Ce ironie,se gîndi Corcitul, că el a dormit, iar eu nu. Închise uşa şi se îndreptă cu paşi mari spre scări.

Lucra la biroul lui de aproape două ore cînd How Ling se strecură înăuntru, cu ochii plecaţi, cu un mesaj telegrafiat.

Joshua desfăcu imediat nota scrisă de mînă şi zîmbi citindu-i conţinutul. *„Ce s-a întîmplat cu Drew? Miranda".*

– Omul doreşte să ştie dacă este un răspuns.

Joshua luă un creion şi o bucată de hîrtie pe care scrise răspunsul.

– Dă-i asta, te rog.

Miranda străbătea cu paşi mari în sus şi în jos holul cînd în sfîrşit sosi mesagerul, aproape de amiază, şi deschise uşa exact în momentul în care el vroia să tragă de clopoţel.

– Mesaj pentru...

Miranda îi smulse hîrtia din mînă şi o desfăcu. *„Drew şi-a rupt mîna. O să trăiască. Joshua".*

– Este vreun răspuns, doamnă? întrebă mesagerul, dornic probabil să se întoarcă la bicicleta lui şi să ajungă înapoi înainte să se dezlege baierele cerului şi să se pornească un adevărat potop.

– Un singur cuvînt, zise Miranda, luînd un dolar din buzunarul rochiei de dimineaţă şi întinzîndu-i-l tînărului.

– Mulţumesc? încercă el să ghicească, zîmbind.

– Corrine, replică Miranda, închizînd uşa. Şi păstrează restul.

Brynne tocmai cobora scările cînd Miranda intră în hol, ducîndu-se să-i mulţumească soţului bucătăresei pentru că s-a aventurat atît de devreme ca să ducă prima telegramă.

– Bună dimineaţa, miss Zace-în-pat!

Brynne avea ochii somnoroşi şi părea încă puţin confuză.

– Este tîrziu?

– Da, zise Miranda, cu o voce plăcută, dar cam seacă. O să fie o zi urîtă totuşi, aşa că o să stăm acasă.

Brynne arătă atît de uşurată cînd auzi vestea, încît Miranda începu să rîdă îndreptîndu-se spre treburile ei.

Aerul era fierbinte şi apăsător; Brynne şedea în uşa bucătăriei privind afară, cînd începură să cadă primele picături uriaşe de ploaie. Mireasma ierbii grase şi mirosul prafului umezit de ploaie se amestecau într-un mod plăcut. În spatele ei, Placie şi Clarissa erau ocupate la masă cu lustruirea argintăriei, în timp ce Cook, o femeie corpolentă, veselă, curăţa nişte legume.

Miranda era pe undeva cu o carte, dar Brynne nu fusese capabilă să se concentreze nici măcar asupra unui singur cuvînt tipărit. Era prea preocupată ca să stea într-un loc, prea încordată şi neliniştită ca să-şi concentreze atenţia asupra unei îndeletniciri atît de placide cum era cititul.

În plus, o ustura în gît, avea nasul înfundat şi-i venea să strănute într-una.

– Închide uşa aia, ordonă Cook energică, înainte să intre ploaia aici şi să-mi inunde podeaua. Ţi-am fiert nişte ceai.

Brynne se întreba distrată ce legătură era între podelele inundate şi fierberea ceaiului şi închise ascultătoare uşa. Simţi o durere în piept cînd se aşeză la masă şi întinse mîna după o cîrpă şi un sfeşnic de argint.

– Termină cu asta! zise Placie.

Sfidătoare, Brynne luă sfeşnicul şi cîrpa şi începu să-l lustruiască cu hotărîre.

– Şi eu sînt o slujnică, Placie, zise cu o voce ciudată, groasă.

Clarissa, o fată durdulie şi scundă, cu o faţă nevinovată de şcolăriţă, chicoti ducînd mîna la gură. Lumina unui fulger care brăzdă cerul aruncă luciri albastre în buclele blonde care-i acopereau capul.

– Slujnică, repetă veselă.

– Da, sînt, insistă Brynne ridicînd bărbia. La fel ca tine, sau Placie, sau Cook.

– Dacă spui tu, zise şi Placie cu veselie în priviri. Numai că miss Miranda nu ne ia pe nici una dintre noi la plimbare cu trăsura ei şi nici nu ne vezi îmbrăcate în haine fine.

Brynne înghiţi în sec şi se uită scrutătoare la feţele celor două fete. Nu descoperi nici urmă de ranchiună – numai veselie sinceră.

– Sînt însoţitoare, insistă ea, deşi cu mai puţină siguranţă decît înainte. Placie rîse de data asta în hohote.

Nedumerită şi confuză, Brynne freca furioasă sfeşnicul din mînă.

– Vezi? Muncesc. Sînt angajată în casa asta la fel ca voi toate.

Clarissa se opri din frecatul unei furculiţe frumos lucrată şi o privi pe Brynne cu o oarecare suspiciune.

– Care dintre cei doi vă doreşte, miss Brynne? Drew sau Corcitul însuşi?

Brynne se înroşi, furioasă şi şocată.

– Credeţi că sînt întreţinută?

– Şi nu este aşa? chicoti Placie, destul de prietenoasă.

– Nu! strigă Brynne sărind în picioare, lăsînd cîrpa să-i cadă jos şi agitînd sfeşnicul ca pe o armă.

– Trebuie să fie Drew, nu se lăsă Clarissa, ca şi cum Brynne n-ar fi vorbit deloc. Corcitul îşi instalează iubitele în case particulare şi niciodată nu vorbeşte despre ele.

Brynne se lăsă încet înapoi pe scaun cu privirea fixă. Toate protestele ei furioase îi muriră în gît.

– Femeia aceea care a fost aici seara trecută – Corrine...

– Da, este o adevărată pasiune, îi destăinui cu mărinimie Placie punînd de-o parte un ceainic strălucitor ca să frece cu sîrg un platou. A fost de vreo două ori aici cu domnul Tanner. Luna trecută, el lucra la biroul domnişoarei Miranda, în salon, şi să-mi plesnească corsetul în momentul ăsta dacă femeia aia nu era ascunsă sub birou! Cînd am intrat să anunţ prînzul că este servit, ei erau...

– Placenta! spuse scurt Cook, numeroasele ei bărbii tremurîndu-i.

– Ei bine, ei erau... Ea era oricum. Scotea nişte sunete, mamă, mamă! De parcă vroia să-l dea gata!

Brynne simţi cum face ochii tot mai mari. Se aplecă în faţă în scaunul ei, ignorînd-o pe Cook, şi deşi deschise gura, nu putu scoate nici un cuvînt.

– Şi era în plină zi, spuse Placie, adăugînd o notă dramatică poveştii şocante.

– Un cuvînt dacă mai scoţi şi ai să cureţi găinaţul din cotineţe! o ameninţă Cook ridicînd cuţitul cu care curăţa zarzavaturile ca pe o lance în bătălie.

Placie lăsă capul în jos şi începu să frece cu furie platoul, aruncînd cîte o privire furişă spre Brynne. Clarissa urmă exemplul tovarăşei ei şi-şi ţinu observaţiile pentru sine.

Brynne şedea perfect nemişcată în scaun, nemaiprefăcîndu-se nici măcar că lustruieşte sfeşnicul pe care-l ţinea în mînă. În mintea ei îl vedea pe Joshua, îl auzea pe Joshua, înţelegînd foarte bine ce scop urmărise Corrine Temple ascunzîndu-se sub biroul lui.

Ce proastă fusese să creadă că ea reprezintă ceva special pentru Joshua Tanner! Cele două întîlniri ale lor nu fuseseră deloc speciale – cel puţin nu pentru el!

Lui Brynne îi venea să urle şi să plîngă, să arunce cu ce-i pica în mînă. În schimb îi ordonă mîinii drepte să ridice cîrpa de jos şi să frece sfeşnicul pe care-l ţinea în mîna stîngă. În cele din urmă, muşchii se supuseră.

Drew şedea în pat şi-şi studia mîna ruptă. Durerea scăzuse acum pînă la un nivel suportabil şi, în timp ce examina situaţia, nu-i scăpară avantajele ei.

Nimeni nu se mai putea aştepta de la el să dea la rindea scîndurile pentru corăbii sau să care smoală fierbinte, acum, cînd avea mîna dreaptă ruptă, nu? Drew zîmbi.

Exact în momentul acela se auzi o bătaie timidă în uşa dormitorului său.

– Intră, zise el cu voce veselă.

How Ling se strecură înăuntru cu ochii ei migdalaţi aţintiţi cu grijă pe tava pe care o purta în mîini. Îşi lăsă povara pe picioarele lui Drew şi făcu

imediat un pas înapoi, ca şi cum ar fi putut-o lovi. Drew rîse.

– Fii liniştită, How Ling. Nu sînt în situaţia să te pipăi şi să profit de tine. Luă o bucată de pîine prăjită şi muşcă din ea. Unde este Joshua?

How Ling mai făcu un pas înapoi, ieşind din raza mîinilor lui. Îşi îmbină degetele şi apoi se relaxă.

– S-a dus în Micul Canton. Sînt probleme acolo.

Drew se uită la conţinutul tăvii şi se întrebă de ce dracu i se serveşte micul dejun – ouă, şuncă şi suc de portocale – cînd trebuia să fie bine trecut de prînz.

– Ce fel de probleme?

– Comitetul a făcut multe afişe, în care spune că chinezii trebuie să plece.

– Să plece unde? întrebă Drew, care, pentru moment, nu era într-o stare de spirit propice politicii.

– Nu le pasă. Doar să plece, ridică How Ling din umeri.

– Ţi-e frică?

Fata se gîndi puţin apoi dădu din cap că nu, continuînd să-şi ferească privirea de ochii lui Drew.

– Domnul Tanner spune că noi nu avem de ce să ne facem probleme.

Drew ridică scurt furculiţa şi o înfipse în gălbenuşul unui ou ochi.

– Domnul Tanner, o imită el. El nu se poate lupta cu toată rasa albă, How Ling! Nici măcar Corcitul nu este în stare de o asemenea vitejie.

Manifestîndu-se cu adevărat pentru prima dată de cînd o cunoştea, How Ling începu să gesticuleze şi să dea din cap.

– Oamenii albi vrut ca noi construim cale ferată. Acum terminat, aşa că plecăm. Să înotăm înapoi, pînă în provincia Guandung!

– Nu cred că se aşteaptă să faceţi asta, How Ling, rîse Drew. Dar, în definitiv, asta este ţara omului alb.

– Omul alb este hoţ! îl sfidă How Ling cu părul ei negru căzîndu-i pe umeri şi strălucind chiar şi în lumina aceea prevestitoare de furtună. El furat ţara de la poporul Corcitului!

Drew oftă şi mai muşcă o dată din pîinea prăjită.

– Dacă nu poţi să ţii ce este al tău, ţi-l iau alţii, zise el. Şi se încruntă cînd îi ţîşni în minte o altă semnificaţie a cuvintelor pe care tocmai le rostise. Şi-o imagină pe Brynne desfătîndu-se în braţele fratelui său şi dintr-o dată mîncarea din faţă i se păru lipsită de orice gust.

How Ling nu numai că acum îl privea direct în faţă, dar era şi furioasă chiar! Din ochii ei înguşti ţîşneau flăcări.

– Da, zise ea. Oamenii mai puternici iau.

Drew se încruntă. La dracu, ştia ea cît de mult o dorea pe Brynne? Ştia că Joshua o avusese primul?

– Dacă oamenii voştri ar fi deştepţi, şi-ar face bagajele şi ar lua-o din loc înainte să dea de dracu.

– Noi nu plecăm. Noi rămînem, zise ea ferm.

– O să vedem, spuse scurt Drew.

– Da, fu de acord cu demnitate How Ling. Nu mănînci?

– Ia-o de aici, zise Drew împingînd tava spre ea.

Tăcută, How Ling se supuse.

Joshua intră cu paşi mari în holul modest al hotelului lui Walter Jennings şi se apropie de biroul de recepţie. Lăsă fluturaşul tipărit pe paginile deschise ale registrului şi-l fixă mai bine trîntind un pumn care răsună puternic.

Încet, cu mărul lui Adam pulsîndu-i în gît, Jennings ridică privirile de pe chitanţele pe care le parcurgea.

– Hello, Joshua, zise el cu o admirabilă demonstraţie de surpriză cordială. Avu grijă, remarcă Joshua, să nu privească spre fluturaş.

Joshua îşi înăbuşi dorinţa de a-l înhăţa pe omul viclean din faţa lui de gulerul cămăşii şi de a-l da cu capul de birou pînă i-ar fi rupt cartilagiul nasului.

– Ce dracu crezi că faci?

În sfîrşit, Jennings citi fluturaşul pe care probabil că-l compusese singur. Tot el probabil pusese la cale uciderea lui China Joe, dar nu existau dovezi în sensul ăsta.

– Nimic altceva decît că am grijă de interesele oamenilor care muncesc, zise el servil. Atîta vreme cît chinezii o iau din loc pînă la 1 noiembrie, n-or să fie nici un fel de probleme.

– Unde să se ducă, Jennings? În vreun alt oraş unde alţi oameni ca tine să-i alunge din nou?

– Uite ce este, Joshua...

Joshua smulse fluturaşul, şi-l mototoli în mîna lui puternică.

– Anulează toate astea, Jennings, îl avertiză el cu o voce ameninţătoare, cît mai poţi să o faci.

Proprietarul hotelului rămase cu gura căscată, iar Joshua îi îndesă abil fluturaşul făcut ghem printre dinţi, pînă în fundul gîtului.

– Nu pleacă! Se întoarse şi ieşi afară, în ploaie.

Capitolul 12

Îi luă multă vreme ca să se îmbrace, iar Drew reuşi să o facă în etape îngrozitor de dureroase. Efortul îi provocă crampe în stomac şi broboane de sudoare îi străluceau deasupra buzei de sus şi-i curgeau pe spate, între omoplaţi.

Nu avea nici un ban pentru că-şi cheltuise tot salariul pe tîrfa aia cu părul roz de la *Shore House*, şi asta era într-adevăr o problemă. Odată ajuns în Seattle, ar face el rost de banii de care are nevoie de la Miranda, dar între el şi sora sa se aflau apele golfului Puget Sound, iar biletul de vapor trebuia plătit înainte de a ajunge în partea cealaltă.

Drew se gîndi la banii pe care îi ţinea fratele său în sertarul biroului. Cu siguranţă că n-o să observe că lipsesc, acolo, cîţiva dolari!

Cu foarte multă atenţie, pentru că mîna protesta la cea mai uşoară mişcare, coborî scările, traversă holul şi intră în biroul lui Joshua. După ce aruncă o privire sfidătoare spre portretul tatălui său, aflat deasupra căminului, încercă să deschidă sertarul. Era încuiat!

Drew trase o înjurătură privind prin cameră cu iritare. Poftim, făcea parte dintr-una dintre cele mai

bogate familii din teritoriu şi nu-şi putea plăti biletul pentru vapor!

În momentul ăla se auzi bătînd cineva în uşa de la intrare. Pentru că trebuia să facă ceva, indiferent ce, chiar dacă nu era treaba lui, Drew ieşi cu paşi mari din studio şi deschise uşa.

Dădu peste Flossie Randall, cu ochii ei albaştri mari, cu buzele strînse. Parcă se ferea de ceva şi se tot uita înapoi pe peronul din faţa casei unde-şi lăsase în ploaie calul şi trăsurica.

– Doctorul spune că eşti rănit, murmură ea.

Drew îşi compuse cel mai fermecător zîmbet şi ca dovadă îi arătă mîna.

– Ooooo! se tîngui Flossie care ar fi vrut să se ocupe de organe aflate mai jos şi care nu aveau nici o legătură cu mîna, putea să jure că aşa era. Te doare?

Drew negă curajos.

– Dacă aş putea să plec din oraş, murmură el cu aer abătut, aş fi din nou în siguranţă.

Flossie făcu ochii şi mai mari.

– În siguranţă? repetă ea ca un ecou.

Drew se aplecă spre ea.

– Fratele meu, ştii, îi şopti confidenţial.

Flossie se aprinse toată, iar buclele negre care-i încadrau faţa se mişcară cu furia cuvenită.

– Corcitul a făcut asta?

Drew suspină ca un martir, închise ochii ca şi cum ar fi fost sfîşiat de amintirea suferinţei prin care a trecut, şi dădu din cap că da.

– Şi n-ai nici un ban, nu-i aşa? întrebă Flossie, cu spirit practic. Drew afectă un aer demn de milă.

– A luat şi banii, zise, sperînd că rîsul pe care-l simţea cum gîlgîie pe dinăuntru nu i se vede şi în priviri.

Flossie începu să caute în poşeta de mînă. Apoi, ca un înger salvator, scoase un pumn de bancnote.

– Nu, n-aş putea, exclamă Drew făcînd un pas înapoi şi încercînd să arate jignit. Nu de... nu de la tine.

O lumină ştrengară începu să danseze în privirea femeii, şi-şi linse buzele.

– Dacă ne grăbim, poţi prinde vaporul. Sînt cu trăsura. Privirea ei albastră căzu pe şliţul pantalonilor lui şi urcă din nou senzuală spre faţa lui Drew.

– Vrei să conduci tu, Drew?

Şi aşa se făcu nu numai că fu dus gratis pînă în port, dar se mai şi bucură de desfătările oferite de Flossie în timpul călătoriei!

Pînă să se însereze, ploaia se opri. Brynne ieşi în grădină şi se aşeză la masa de fier forjat să se gîndească la soarta ei amară. Nici nu-i păsa că apa de pe scaun i-a udat rochia. Era atîta nefericire rece în sufletul ei încît nici nu băgă de seamă.

Dacă ea ar fi făcut ce a făcut Corrine, Joshua ar iubi-o? Se îmbujoră la ideea de a se ascunde sub un birou, ceva atît de neconvenţional, de scandalos. Dumnezeule mare, nici măcar nu şi-ar fi imaginat că femeile fac asemenea lucruri.

– Brynne?

Vocea Mirandei o făcu să tresară şi se îmbujoră şi mai tare de teamă că i s-ar putea citi clar pe faţă gîndurile ce-i treceau prin cap.

– H-hello, se bîlbîi ea, lăsînd capul în jos.

– Ce naiba faci aici, afară? Vrei să răceşti ca să mori?

Iritarea plină de grijă ce transpărea din cuvintele Mirandei o linişti într-un fel, Brynne îşi trase nasul, îşi acoperi faţa cu ambele mîini, şi începu să plîngă de-a binelea.

Imediat Miranda fu lîngă ea, punînd o mînă plină de căldură, ca o soră, pe umărul ce tremura al Brynnei.

– Doamne Dumnezeule, scumpo, ce înseamnă asta?

Brynne continua să plîngă de ţi se frîngea inima.

– Ţi-e dor de Joshua, nu-i aşa? presupuse Miranda încet.

Era destul de pe-aproape. Brynne dădu din cap cu faţa încă ascunsă în mîini şi suspinînd sfîşietor. Dintr-o dată, simţi cum o doare totul – moartea zadarnică a tatălui ei, faptul că era atît de departe de Joshua, că ştia că ea nu contează pentru el, că ignoranţa ei o împiedica să-i facă pe plac aşa cum i-ar face femei prcum Corrine.

Miranda o ridică încet în picioare pe însoţitoarea ei şi o conduse în casă, unde era cald. Începu să strănute în timp ce urcau scările.

– Dumnezeule! exclamă Miranda. Îţi trebuie o baie fierbinte şi un somn bun.

Placie şi Clarissa aduseră în camera Brynnei cada de baie şi apă fierbinte; se îmbăie, se înfăşură într-un halat de flanelă care fusese încălzit mai întîi în faţa focului din cămin, îşi legă cordonul şi se prăbuşi în pat.

Într-o oră, durerile de gît deveniră puternice, iar nasul căpătase proporţii îngrijorătoare.

– Arăţi ca un beţiv înrăit aruncat în rumeguş, constată Placie cu afecţiune.

Brynne era ea fată de ţară, dar ştia că expresia aruncat în rumeguş se referea la acea Mecca a păcatului, la Skid Road. Scoase limba la Placie.

– Cook îţi pregăteşte un plasture cu muştar, o anunţă Placie fermă. Pînă mîine dimineaţă ai să fii într-o formă grozavă, dacă n-ai să mori de miros la noapte.

– Nu este decît o răceală, protestă Brynne.

– Spune-i asta lui Cook, replică Placie veselă. Nici măcar Corcitul nu îndrăzneşte să se pună cu femeia asta.

Cîteva momente mai tîrziu apăru Cook cu o bucată de flanelă îmbibată în ceva rău mirositor pe care a insistat să i-o pună sub rochie, direct pe piept.

– Să nu cumva să o iei de acolo, o avertiză serioasă femeia. Dacă o faci, am să te pun cu faţa în jos pe genunchii mei, Miss McFarren, şi să nu te îndoieşti de asta.

Brynne dădu din cap ascultătoare, cu ochii mari. Cînd Cook părăsi încăperea, se repezi să-şi scoată plasturele cu muştar.

– N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, spuse tărăgănat Placie. Odată Lissie a intrat în zahărul nerafinat iar după ce Cook a terminat cu ea nu s-a mai putut aşeza pe scaun o zi întreagă.

Brynne se gîndi puţin la cît de corpolentă este Cook şi la statutul ei în această casă şi lăsă mîinile în jos.

– Miroase groaznic, spuse ea. Şi mă arde.

– Înseamnă că-şi face efectul, zice Placie fără milă. Apoi ieşi, lăsînd-o pe Brynne să se refacă în solitudinea ei agitată.

Era singură cam de o jumătate de oră, plîngîndu-şi de milă, cînd uşa dormitorului fu crăpată cu precauţie, iar în crăpătură apăru însuşi Drew Tanner, zîmbind.

– Hello, scumpo, zise el.

Brynne se simţi în acelaşi timp uşurată şi stînjenită. Arăta, aşa cum Placie spusese atît de sugestiv, ca un beţivan de pe Skid Road, dar apariţia lui Drew era o schimbare binevenită.

Se apropie de pat, aruncînd priviri comice, furişe, peste umăr.

– Dumnezeule, exclamă cînd ajunse în sfîrşit la marginea patului. Ce s-a întîmplat cu nasul tău? Şi mirosul ăsta...

– Încetează, zise Brynne şi-i căzură ochii pe mîna lui. Eşti rănit!

– Şi am venit să mi se arate compasiune, ceea ce se pare că tu nu eşti în situaţia să o faci.

Brynne rîse răguşit şi evident fonfăit.

– Sărmanul, sărmanul Drew! îl compătimi ea teatral. Te doare? În ochii lui Drew străluceau luminiţe jucăuşe, deşi din cînd în cînd treceau umbre de durere.

– Nu, nu doare. Ce miroase aşa?

– Plasturele cu muştar, zise Brynne.

– Aş vrea să te sărut, Brynne McFarren.

– Să nu cumva să îndrăzneşti!

Drew rîse. Apoi, sprijinindu-se cu mîna sănătoasă de pat, se aplecă şi-i înfioră gura cu buzele pînă cînd Brynne o deschise primindu-l.

Aştepta în pîntec zvîcnitura aceea pe care o simţea cînd o săruta Joshua, dar nu se întîmplă nimic. Probabil din cauza răcelii mele, îşi zise ea.

–Drew, se auzi Miranda acră, din uşă.

Drew înţepeni, dar se desprinse cu greu de ea.

Brynne îşi trase cuvertura peste cap şi nu mai ieşi de acolo pînă cînd nu fu sigură că atît Drew cît şi Miranda au plecat.

După cîteva ore, veni Cook şi, făcîndu-i-se milă de ea, îi luă plasturele cu muştar. Apoi îi puse în mînă o ceaşcă de rom dulce, fierbinte, excelent.

– Să nu rămînă o picătură din el, îi ordonă ea şi cu tot comportamentul morocănos, Brynne îşi dădu seama că lui Cook îi place rolul de infirmieră.

Băutura a fost delicioasă şi Brynne a băut-o imediat. A făcut-o să adoarmă şi să viseze lucruri fără perdea, nemaipomenite, despre Joshua Tanner.

La un moment dat, în plină noapte, parcă s-a trezit şi i s-a părut că este acolo, îngenunchiat lîngă patul ei, desfăcîndu-i halatul de flanelă, cuprinzîndu-i în mînă un sîn încălzit de somn. Visul fu atît de real încît îi simţi chiar mirosul proaspăt, de aer de ocean, al pielii şi părului.

Romul este de vină, se gîndi Brynne, în timp ce mîna familiară îi cobora pe pîntec spre triunghiul de catifea de la îmbinarea coapselor.

Gemu de plăcere cînd simţi o flacără dulce, şerpuitoare, cum i se răspîndeşte în tot trupul.

Degetele lui îi acoperiră intimitatea palpitîndă, mîngîind-o, iubind-o, desfătîndu-se cu ea.

Brynne se lăsă pradă visului, închise ochii legănînd uşor capul, gemînd încet de plăcere. Simţi un val de aer rece ca şi cum cuvertura ar fi fost

trasă de pe ea – cît de real era visul! –, apoi Joshua ăsta imaginar o devoră nesătul făcînd-o să ajungă repede la o descărcare dulce, cu spasme tot mai slabe. Gemu înăbuşit şi-şi înfipse degetele în părul lui, în timp ce el săruta dulce şi cu gingăşie bobocul tremurător, semeţit din nou de dorinţă!

Dimineaţă, Brynne era încă prea bolnavă ca să se dea jos din pat. Se uita în tavan rememorînd visul păcătos şi aştepta apariţia lui Cook cu cine ştie ce nou leac care să o tortureze.

Uşa camerei se deschise încet şi se profilă un trup familiar. Ochii de ametist ai lui Joshua scrutau din cap pînă în picioare trupul îmbrăcat în halatul de flanelă al Brynnei, iar buzele lui aristocrate se curbară într-un zîmbet insolent. Înainte să închidă din nou uşa, făcu cu ochiul şi scoase un fel de mîrîit din străfundul gîtului.

Cu obrajii ca para focului, Brynne aproape că răcni strangulat de furie şi ruşine şi se uită în jos la halatul ei distrus. Vizita de azi noapte a lui Joshua nu fusese cîtuşi de puţin un vis, ci o realitate scandaloasă. Iar el se amuza!

Dorindu-şi să moară în clipa aia, Brynne îşi trase încă o dată cuvertura peste cap. O să se ascundă de lume, asta o să facă, şi nimeni, nici Drew, nici Placie sau Miranda şi nici măcar Cook n-or s-o convingă să-şi mai arate din nou faţa în public!

Trecuse peste o oră cînd auzi din nou uşa deschizîndu-se. Cu încăpăţînare se cuibări mai adînc sub cearşafuri şi rămase nemişcată. Dacă era Placie cu micul dejun, n-are decît să aştepte. Brynne McFarren n-o să mai mănînce niciodată de acum încolo!

Numai că îi era foarte foame!

– Brynne! Vocea era joasă, se rostogolea vibrînd şi era de neconfundat. Ieşi afară de-acolo!

– Nu, spuse Brynne cu hotărîre fermă. Ieşi din camera asta, Joshua Tanner, înainte să ţip!

– N-ai decît să ţipi, zise el nepăsător. Nu mă duc nicăieri.

Veselia din vocea lui o înfurie şi, încălcîndu-şi brusc hotărîrea de a se ascunde pentru tot restul vieţii, azvîrli cît colo cearşafurile şi privi spre insolentul uriaş care se profila ameninţător la picioarele patului.

– Desfrînatule! îi strigă ea răguşit, cu gîtul încă bolnav, cu nasul ca o pătlăgea.

– Azi noapte ţi-a plăcut de mine, zise cu o voce care părea încărcată de durere, dar sub care de-abia îşi putea înăbuşi rîsul.

– Nu poţi să apari aşa – nu poţi să apari aşa, să... să mîngîi, să mişti şi să faci dragoste!

Îşi încrucişă braţele la piept, dădu pe spate superbul lui cap şi izbucni în rîs.

– Eşti pur şi simplu irezistibilă, glumi cînd i se mai potoli puţin rîsul.

Brynne simţea cum se înroşeşte toată, din călcîie pînă la rădăcina părului. În momentul ăla l-ar fi ucis bucuroasă pe Joshua Tanner, dar în acelaşi timp în trupul ei ţîşni amintirea mîngîierilor lui.

– Lasă-mă în pace!

– Aş vrea eu, zise expansiv, făcînd cu mîinile un gest de resemnare fără speranţă, temperat de zîmbetul ăla insolent şi de strălucirea vicleană din ochii violeţi. Dar eşti atît de delicioasă, Pippin!

Brynne ar fi vrut să arunce cu ceva în el, dar nu avea nimic la îndemînă în afară de pernă.

– Corrine a fost ocupată?

Pe faţa lui interveni o schimbare, dar nu aceea pe care Brynne, inconştient, spera să o vadă. Nu ruşine şi regret, ci un aer amuzat!

– Deci ai cunoscut-o pe Corrine, zise încrucişîndu-şi din nou braţele la piept. Sper să nu fi luat răceala de la tine.

Brynne simţi cum trupul ei micuţ este străbătut de un tremur de furie provocată de gelozie, dar rămase perfect nemişcată.

– Fără îndoială că ăsta ar fi un incovenient.

– Sînt sigur că ar fi, zise lăsînd capul într-o parte şi studiind-o scrutător. Cum o să-şi găsească un nou iubit dacă o să aibă nasul roşu şi umflat ca al tău?

– Un nou iubit? exclamă Brynne.

– Brynne, Brynne, o dojeni el cu luminiţe jucăuşe în priviri. Să nu-mi spui că ai crezut că eu o să – Ă... – o să rămîn în continuare cu Corrine.

Brynne manifestă brusc un interes deosebit pentru degetele sale.

– Este frumoasă, zise cu o voce jalnică.

– Este istorie, rîse Joshua. Veni lîngă patul ei şi se aşeză calm pe margine. Brynne blestemă senzaţiile care o năpădiră în momentul în care patul scîrţîi sub greutatea lui, tremurînd fără să vrea cînd ridică mîna să-i mîngîie obrazul.

– Brynne, trebuie să vorbim despre tatăl tău.

Amintindu-şi de hîrtia prin care erau anunţaţi că pierd ferma, de coşmarul prin care a trecut cînd l-a găsit pe tatăl ei care se spînzurase – indirect din cauza omului din faţa ei –, Brynne înţepeni.

– Vorbeşte! mormăi ea.

Joshua dădu din capul său superb, iar parfumul părului îi submină hotărîrea de a-şi exprima resentimentele faţă de el.

– Nu acum, acum eşti bolnavă. Dar o să vorbim într-o zi, foarte curînd.

Brynne ar fi plîns dacă n-ar fi fost conştientă de efectele dezastruoase asupra nasului ei şi aşa ridicol.

– Vrei să-mi explici ce este cu actul prin care stingi dreptul tatei de a-ţi achita ipoteca? murmură ea.

Joshua deveni imediat atent, iar mîna îi căzu de pe obrazul ei.

– Ce act? întrebă încruntîndu-se.

Ce actor perfect era! Practic, arăta foarte derutat. Brynne se întoarse, coborî din pat pe partea cealaltă şi se îndreptă spre dulap. Acolo, cotrobăi în poşetă pînă cînd găsi actul care l-a împins pe tatăl ei la gestul ăla disperat. Păstrînd distanţa, aruncă documentul pe pat.

Joshua, care continua să stea pe marginea patului, luă documentul şi-şi aruncă ochii pe titlu. Apoi, încruntîndu-se, îşi îndreptă ochii spre josul paginii ca să vadă semnătura. Ridică încet ochii spre Brynne.

– Ştiai că s-a spînzurat, zise ea tremurînd. Poftim, uite de ce a făcut-o!

– Brynne!

Acum plîngea fără să-i mai fie ruşine. Simţea atîta furie şi durere încît nu mai era loc pentru nici un alt sentiment.

– Era un om cinstit! Ţi-ar fi plătit!

Joshua se ridică încet cît era de înalt, ţinînd încă în mînă documentul pe care-l citise.

– Brynne, noi n-am... eu n-am...

– Este banca ta, semnătura ta?

– Nu, zise aruncînd brusc documentul înapoi spre ea. Nu este semnătura mea!

– Aici scrie „Joshua Tanner"! insistă ea suflîndu-şi nasul.

– Priveşte iniţialele de dedesubt – sînt ale unui om care lucrează pentru mine. Brynne, totul a fost făcut prin procură. Eu n-am ştiut.

Brynne rezista încă, dar îl crezu. Privirea din ochii lui şi modul în care strîngea din dinţi erau dovezi evidente că spunea adevărul. Iar asta înrăutăţi şi mai tare lucrurile. Dumnezeule mare, bărbatul ăsta distrugea oameni fără măcar să ştie că a făcut-o! A permis unui funcţionar sau unui oarecare să distrugă oameni ca John McFarren dintr-o trăsătură de condei!

– Cînd ar fi vîndut lîna, insistă ea cu amărăciune, ţi-ar fi plătit.

Un fel de revoltă teribilă păru să se producă înlăuntrul lui Joshua Tanner. Linia maxilarului său deveni ameninţătoare, iar ochii erau ca nişte flăcări violete devoratoare.

– N-ar fi putut să-mi plătească niciodată pentru ceea ce a făcut, spuse cu voce joasă, ameninţătoare. Soţia mea, copilul meu! Cum ar fi putut să mă plătească pentru ei, Brynne?

– Copil... Brynne rămase cu gura căscată.

Dar Joshua se întorsese. Documentul pe care îl aruncase plutea în aer, iar podeaua păru să se zguduie sub greutatea lui aproape inexistentă. Ajuns la uşă, uriaşul se opri şi privi înapoi cu ochi fioroşi.

– John McFarren a fost un măcelar, îi aruncă printre buzele strînse, apoi ieşi ca o furtună, lăsînd uşa larg deschisă în urma lui.

Confuză şi şocată, Brynne se îndreptă clătinîndu-se spre patul pe care se prăbuşi. Ura lui Joshua Tanner era palpabilă, o creatură dezlănţuită care plutea în încăpere.

Soţia mea! Copilul meu! Măcelar! Chinuită, încerca să respingă cuvintele care răsunau ca un ecou, dar fără succes. Dumnezeule mare, ce a vrut să spună? John McFarren a fost un doctor bun, un om blînd...

Brynne răsucea automat marginea cuverturii în mîini începînd, disperată, să înţeleagă lucrurile. John McFarren îşi părăsise meseria şi casa, practic, pe nepusă masă, iar după aceea se trezea aproape în fiecare noapte strigînd acelaşi cuvînt: copilul!

Dumnezeule din ceruri, pruncul lui Joshua să fi fost „copilul" coşmarurilor lui? Să fi omorît nu numai copilul, ci şi pe Rosalie? Era imposibil, nu?

– Oh, nu, şopti Brynne dînd cu frenezie din cap. Nu...

Iar cînd Placie intră în cameră, mult mai tîrziu, cu tava cu micul dejun, Brynne continua să dea din cap, continua să rostească o sfîşietoare negare.

– Brynne? Brynne! Placie lăsă tava jos şi o zgîlţîi puternic de umeri. Dumnezeule!

– Nu, o ţinea ea într-una legănînd capul.

Placie strigă cît putu şi imediat apărură Miranda şi Drew. Brynne continua să dea din cap şi să rostească un singur cuvînt. Drew o împinse în lături pe Placie, trecîndu-şi braţul sănătos în jurul umerilor lui Brynne.

– Ce... Brynne!

– I-a spus, şopti Miranda, de cealaltă parte a patului. Oh, Dumnezeule, i-a spus!

Brynne tăcuse acum, deşi continua să-şi legene capul. Văzuse cum i se schimonosiseră trăsăturile lui Drew, privirea ucigaşă din ochii lui, felul în care strîngea din dinţi.

În aceeaşi secundă Drew se ridică în picioare şi ieşi din cameră.

Joshua era în grădină, cu un picior sprijinit de o bancă de piatră, iar Drew văzu cum i se încordează muşchii spatelui pe măsură ce se apropia.

– De ce, Joshua? întrebă răguşit.

Fratele său nu se întoarse, nu vorbi. Singurul sunet care se auzea în grădină era zumzăitul albinelor şi respiraţia grea a lui Drew.

Parfumul dulceag al liliacului şi trandafirilor Mirandei plutea ameţitor.

Mîna ruptă a lui Drew începu să pulseze. Şi totuşi dorea din răsputeri să care la pumni în spatele ca o stîncă al fratelui său pînă cînd s-ar fi prăbuşit.

Într-un tîrziu, Joshua îşi întoarse capul. Ţinea încă piciorul sprijinit de bancă, iar degetele mari de la mîini vîrîte în buzunarele vestei negre pe care o purta peste cămaşa albă de batist.

– Nu ştia nimic, rosti el şi nici tonul, nici expresia feţei nu trădau nici un fel de emoţie.

Drew începu să înghită convulsiv.

– Dumnezeule, Joshua, cum ai putut să faci asta? Brynne nu este vinovată pentru ce s-a întîmplat!

– Este bine? Cum se simte?

Drew fu cuprins de un tremur încercînd să-şi controleze accesul de furie.

– Ce drăguţ din partea ta că întrebi, Joshua! Este la pămînt!

– Nu ea. Femeia asta este făcută din fibră zdravănă.

– Ticălosule!

Joshua zîmbi amar – un zîmbet care-i mască durerea nesfîrşită din priviri.

– Este a ta, Drew, spuse răguşit. Numai a ta.

Şi cu asta Joshua oftă, îşi luă piciorul de pe bancă şi se îndreptă spre casă. După un moment de surpriză care-l lăsă fără cuvinte, Drew o luă la goană după el.

– Joshua, aşteaptă...

Joshua dezlega calul pe care-l închiriase cînd ajunsese seara trecută, tîrziu, cu vaporul. Mişcările mîinilor şi braţelor sale erau puternice şi ameninţătoare.

– Joshua, repetă Drew.

Corcitul se opri, cu frîul în mînă, şi pe faţa lui apăru din nou zîmbetul ăla aproape hidos, chinuitor.

– Ce este?

– O iubesc. Am să fiu bun cu ea.

Joshua dădu din cap şi încălecă.

– Du-o departe, Drew. Du-o undeva unde să nu poată ajunge Austin.

Drew înghiţi în sec şi se miră de ce are acest sentiment că a pierdut tocmai cînd cîştigase cea mai importantă bătălie din viaţa lui. În timp ce lui îi treceau asemenea gînduri prin cap, Corcitul ridică privirile spre fereastra camerei lui Brynne.

– Spune-i că ferma este a ei. Îndemnă calul şi porni spre stradă.

Drew simţi un gol imens interior cînd fratele său dispăru din raza lui vizuală.

Plină de vitalitate chiar şi în momentele în care ar fi vrut să pună mîinile pe piept şi să nu mai trăiască, Brynne McFarren se refăcu atît din răceală, cît şi de pe urma schimbului brutal de vorbe pe care l-a avut cu Joshua, la timp ca să participe la căsătoria Minniei Blode.

Întrucît îi sosiseră deja cîteva din rochiile noi pe care le comandase, nu a mai fost nevoită să se îmbrace în stambă sau în rochia aia infernală în carouri alb cu roz. La sfatul Mirandei, alese pentru această ocazie o rochie de batist şi o mantie de un albastru dulce.

Biserica era o clădire sumbră folosită ca şcoală în cursul săptămînii, dar era plină de soare şi fericire cînd pătrunse înăuntru, circumspectă, în acea după-amiază de duminică, la braţ cu Drew.

Minnie şi Sam, îmbrăcaţi în haine noi, erau fericirea personificată. Se bucurau de atenţia numeroşilor lor prieteni, care acum umpluseră la refuz biserica, şi rostiră legămîntul cu voci puternice, sigure.

Brynne îi invidie uşor, întrebîndu-se cînd şi dacă va veni şi pentru ea vreodată o asemenea zi! Spre deosebire de fiica lui Sam şi de multe dintre femeile care participau la ceremonie, ea nu plînse – nu mai avea nici lacrimi, nici nu mai putea să rîdă! Ca şi cum îi fuseseră luate toate sentimentele şi nu mai era capabilă să simtă nimic.

Cînd ceremonia ajunsese la jumătate, Drew o strînse de mînă şi-i zîmbi încurajator cînd se întoarse şi-l privi. Era pe cale să-i răspundă printr-un

zîmbet, cînd atenţia îi fu atrasă de figura de neconfundat a bărbatului care şedea la capătul rîndului, rezemat cu un umăr de perete.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Joshua Tanner se uită spre ea şi înclină calm din cap. Ca şi cum ar fi întîlnit o cunoştinţă întîmplătoare şi nu femeia cu care făcuse dragoste!

Brusc, golul interior al Brynnei dispăru. Fu cuprinsă de o durere chinuitoare, durere care nu avea nici o legătură cu toate lucrurile alea pe care le spusese el despre tatăl ei.

Te urăsc,se gîndi cu patimă, în timp ce atenţia i se concentră din nou, asupra mirelui şi miresei aflaţi în faţa altarului.

Deşi cuvintele nu fuseseră rostite, parcă au ajuns la Joshua ca o lovitură. Deveni rigid, aruncă încă o privire spre Brynne – de data asta una ameninţătoare – şi părăsi biserica. Brynne simţi absenţa lui la fel de dureros ca pe o împunsătură de cuţit.

După ceremonie, a avut loc o petrecere la unul dintre hotelurile modeste din Seattle. Deşi se temea de moarte de o nouă confruntare cu Corcitul, Brynne participă pur şi simplu pentru că o iubea din tot sufletul pe Minnie Prigg.

Drew nu scoase nici un cuvînt pînă ajunseră cu trăsura la hotel – Brynne ştia că o văzuse privindu-l pe Joshua şi nu-i plăcuse schimbul mut de priviri dintre ei, oricît de ostil a fost, dar nu-i păsa.

În timp ce trăsura familiei Tanner se opri în faţa hotelului *Union,* lui Brynne îi scăpă un strigăt de bucurie. Acolo, în aglomeraţia aia de trăsuri, căruţe-vagon şi cai, se afla un vehicul pe care scria cu roşu: E. Pierpont, dagherotipist. Facem fotografii.

Evan! Evan era acolo. Fără să mai aştepte să fie ajutată de Drew, sări din trăsură, îşi ridică fusta, şi o luă la goană. Precis că Evan era înăuntru, aranjîndu-şi aparatele ca să-i fotografieze pe Minnie şi Sam Prigg.

Încîntată cînd îşi văzu prietenul, Brynne se aruncă în braţele lui. Evan izbucni în rîs şi o îmbrăţişă fără ezitare.

– Ce faci aici? Am crezut că eşti... ochii săi plini de bunătate se îndreptară scurt spre Minnie, care rîdea ca o şcolăriţă, agăţată de braţul solid al mîndrului ei mire. Ah, deci ai rămas fără slujbă.

Brynne dădu repede din cap, conştientă de tăcerea lui Drew şi nemulţumită întrucîtva de prezenţa lui în spatele ei.

– Lucrez pentru miss Miranda Tanner, ca însoţitoare a ei. Uite ce rochie frumoasă mi-a cumpărat!

Evan nu privea totuşi drăguţa ei rochie albastră; se uita cu asprime la faţa lui Drew Tanner.

– Însoţitoare, zici? mormăi el cu vocea încărcată de suspiciune. Ce anume trebuie să faci ca însoţitoare, Brynne?

Brynne simţi că i se aprind obrajii. Nu îndrăznea să-l privească pe Drew, dar îi percepea supărarea cu toată fiinţa ei.

– Este o muncă cinstită, Evan, zise ea. Ştii că n-aş...

Evan îl ţintuia cu privirea pe Drew.

– Nu în legătură cu tine îmi fac eu probleme, scumpo. Zău că nu cu tine!

– O cunoaşteţi pe sora mea, interveni în sfîrşit Drew cu vocea în acelaşi timp rece şi plină de diplomaţie. Miranda apără virtutea Brynnei cu toată ferocitatea unui viking.

Faţa lui Evan se relaxă; reuşi chiar să rîdă, deşi fără veselie.

– Da, Mirandei i-aş încredinţa-o pe fata asta a mea să aibă grijă de ea.

Se lăsă o tăcere stînjenitoare, pe care Drew o întrerupse prompt ducîndu-se să caute două cupe de punci.

– Încă mai poţi să mergi la Olympia, îi reaminti Evan Brynnei, din colţul gurii. Cum termin cu fotografiile pe care trebuie să le fac ţapinarilor de la Nr. 3, plec la Olympia.

– Nr. 3?

Evan dădu din cap, punînd gluga neagră peste camera de fotografiat.

– Este una dintre echipele lui Joshua. Nu pot să te iau cu mine acolo pentru că, firește, eşti femeie, dar pot să te recuperez cînd mă întorc prin Seattle.

Mintea Brynnei lucra cu febrilitate cînd Drew se întoarse cu două cupe pline cu punci roz de fructe. Poate că ar trebui să plece la Olympia, unde n-ar mai fi o povară pentru Miranda Tanner, unde nu l-ar mai putea întîlni pe Joshua, unde nu i-ar mai trezi speranţe false lui Drew, care era tot mai insistent pe lîngă ea.

– Cînd pleci la tabăra nr. 3? îl întrebă cînd unul dintre prietenii lui Drew îl trase deoparte ca să stea puţin de vorbă cu el.

– În seara asta, după apusul soarelui, spuse Evan ocupat cu treburile lui misterioase. Mîine dimineaţă trebuie să fiu acolo. Dar n-aş duce o femeie în locul ăla, nici măcar să nu te gîndeşti. Cam în două zile am să trec pe la reşedinţa domnişoarei Miranda.

– Bine, zise gînditoare Brynne, întorcîndu-se să privească spre costumul bine croit al lui Drew şi să pună la cale nişte treburi.

Capitolul 13

O dată luată decizia, Brynne trebuia să acţioneze. Nu putea să mai aştepte cîteva zile, pînă se întorcea Evan din tabăra de ţapinari, oricît de înţelept ar fi fost să o facă. Iar dacă o femeie nu putea să pătrundă în locul acela dur, accesibil numai bărbaţilor, atunci o să se ducă – dar nu ca femeie.

După ce Drew a condus-o înapoi acasă, Brynne acuză o durere bruscă de cap şi urcă scările în grabă înainte ca el să poată protesta. Cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, deschise uşa unui dormitor, apoi a altuia şi a altuia, pînă cînd simţi mirosul coloniei lui Drew.

Era o întreagă harababură în camera aia. Cotrobăi în însuşi sufletul tău, Drew Tanner, îşi zise Brynne în timp ce căuta printre lucrurile aruncate claie peste grămadă. Luînd sub un braţ lucrurile de care avea nevoie, se uită într-o parte şi în cealaltă a holului, apoi se îndreptă cu hotărîre spre camera ei.

Odată ajunsă, în spatele paravanului îşi scoase rochia albastră nouă şi începu să-şi tragă pe ea pantalonii pe care îi şterpelise din camera lui Drew. O strîngeau puţin date fiind deosebirile de

conformaţie dintre cei doi, dar erau destul de comozi. Cămaşa de flanelă era puţin cam mare, dar asta era foarte bine. Împreună cu jacheta pe care o găsise în fundul dulapului tînărului Tanner, o să-i ascundă sînii.

O uşoară bătaie în uşă o făcu pe Brynne să se dezbrace de hainele bărbăteşti cu o viteză uluitoare.

– Da? răspunse cu voce slabă, uitîndu-se pe după paravan cu teamă.

– Te simţi bine, scumpo? o auzi pe Miranda care nu deschise uşa. Drew mi-a spus...

– Doar o uşoară durere de cap, minţi Brynne, displăcîndu-i că era nevoită să o mintă pe această femeie fină şi generoasă.

– Nu am nevoie decît de puţină odihnă.

– Am să am grijă să fii lăsată în pace, replică Miranda îndepărtîndu-se.

Brynne avea remuşcări, dar ştia că ar fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru Miranda, dacă i-ar reuşi planul. Spre seară, cînd Placie cu inevitabila ei tavă cu mîncare se retrase şi toată lumea era ocupată în sufragerie, Brynne se strecură pe scările din spate în bucătărie, arătînd ca un bărbat foarte scund, cu excepţia părului, problemă pe care nu o rezolvase încă.

Dar soarta trebuie că era de partea ei, pentru că în cuierul care era în oficiul din spate, printre alte lucruri, atîrna şi pălăria de piele uzată, pătată de sudoare, a soţului lui Cook.

Să nu furi, îi şopti o voce mică în scoţiană, în timp ce-şi înghesuia părul în pălărie, pe care o trase pe frunte în aşa fel încît borurile să-i ascundă faţa.

Numai de data asta, răspunse ea.

Apoi, ca şi cum ar fi simţit o remuşcare, luă o foaie de hîrtie din sertarul lui Cook, scrise ceva în grabă şi urcă din nou scările, riscînd să fie descoperită, pentru a lăsa mesajul pe patul ei.

După asta, ieşi afară în lumina tot mai slabă a apusului şi o porni înapoi spre Seattle.

Se plimbă prin faţa hotelului *Union,* unde îl întîlnise mai devreme pe Evan, încercînd să ignore privirile curioase ale trecătorilor, pînă cînd îl zări pe fotograf încărcîndu-şi aparatele în căruţa-vagon. Apoi, fără să se ferească, ci cu mult aplomb, ca o persoană care avea tot dreptul să se urce în spatele acestui vagon vopsit în roşu, aşa şi făcu.

Curînd se dovedi că tabăra nr. 3 era mult mai departe decît crezuse ea. Substanţele chimice pe care le folosea Evan la pozele lui şi zdruncinăturile căruţei îi provocară greţuri. Lucrurile din jur alunecau de colo-colo şi zdrăngăneau în timp ce vehiculul urca, şi urca, şi parcă nu se mai oprea, vrînd să ajungă la cer. În sfîrşit, se opri.

Deschise uşa din spate şi înăuntru pătrunse un aer rece, proaspăt, cu miros de brad, şi razele argintii ale lunii. Copleşită de zdruncinăturile călătoriei şi de mirosul substanţelor chimice care o însoţiseră tot drumul, Brynne renunţă la orice prudenţă şi sări din vagon, ţîşnind pe lîngă Evan, ca să vomite în mijlocul drumului fără nici un fel de jenă.

– Sfîntă Fecioară! răcni Evan. Cine eşti?

Brynne era prea ocupată cu această treabă nedemnă şi nu-i putu răspunde.

– Cine... Evan se repezi la ea tocmai cînd ridica în sfîrşit capul şi trăgea nesăţioasă aer proaspăt în piept. Sfinţi din ceruri...

– Apă! strigă Brynne.

Furios, Evan aduse o ploscă din căruţă şi i-o aruncă. După ce-i dispăru gustul ăla groaznic din gură, Brynne încercă să zîmbească.

– Aş putea să fiu ajutorul tău, zise plină de speranţă.

– Ar trebui să te pun pe genunchi şi să-ţi trag o mamă de bătaie, răcni Evan, întorcîndu-se spre partea din faţă a vagonului, cu Brynne pe urmele lui. I-aş face un serviciu sărmanului tău tată mort şi ar fi bine pentru toată lumea!

– Doar nu vrei să mă duci înapoi la Seattle, nu-i aşa? zise făcînd un pas înapoi.

Evan înjură tare.

– Nu pot să te duc înapoi. Tabăra nr. 3 este acolo, după creasta aia, şi am de făcut fotografii îndată ce răsare soarele.

– Atunci nu este nici o problemă, zise Brynne cu uşurare.

– Nici o problemă? izbucni Evan Pierpont cu o forţă neobişnuită. În tabăra aia muncesc 100 de bărbaţi şi eşti prima femeie pe care o văd de două săptămîni şi stai acolo şi-mi zici că nu este nici o problemă?!

– N-au cum să ştie că sînt femeie, Evan. Uită-te la hainele mele!

– Pantaloni! izbucni el uluit. Pantaloni?!

– Te simţi bine în ei, Evan, rîse ea. Femeile ar trebui să poarte pantaloni, nu rochii.

Chiar şi la lumina lunii se putea vedea că Evan devenise stacojiu. Timp de o secundă îngrozitoare, Brynne îşi zise că o să pună în practică ameninţarea de mai înainte şi o să o tragă pe genunchi ca să-i administreze bătaia promisă.

– Nu vezi? îl imploră făcînd încă un pas înapoi. Toată lumea o să creadă că sînt bărbat.

Evan dădu din cap furios peste măsură.

– N-am văzut niciodată un bărbat purtînd în felul ăsta pantalonii şi mă îndoiesc ca ţapinarii ăştia să fi văzut şi ei. Ai să stai în vagonul ăsta tot timpul cît o să rămînem aici, miss Brynne McFarren, şi să nu mai aud nici un cuvînt!

– Nu pot! Evan, nici măcar nu pot să respir acolo, înăuntru!

– La dracu, la dracu, de trei ori la dracu! răcni Evan, neputincios. Bărbatul care o să se însoare cu tine o să aibă al dracului de furcă.

– N-am să scot un cuvînt, Evan, se oferi ea disperată. N-o să-şi dea nimeni seama de nimic dacă n-o să vorbesc. Te rog, nu mă închide în vagonul ăsta.

Evan se întoarse şi-şi ridică privirile spre cerul plin de stele, ca şi cum se aştepta ca Dumnezeu să-i scrie acolo, sus, un sfat!

Joshua deschise uşa dormitorului fără să facă nici cel mai mic zgomot şi se strecură în întuneric spre pat. Nu ştia dacă o privire aruncată spre faţa adormită a lui Brynne McFarren o să-i întărească hotărîrea de a nu o mai vedea niciodată sau o să-i spulbere complet decizia de a o da uitării, dar nu-i păsa. Trebuia să o vadă.

Patul nu numai că era gol, dar nici măcar nu fusese desfăcut.

Înjurînd răguşit, Joshua, găsi un chibrit în buzunarul vestei şi aprinse lampa cu petrol de pe măsuţa de lîngă pat. Pe cuvertura roz bine întinsă era un bilet. Îl luă, îl citi şi înjură din nou.

Miranda, sînt în siguranţă cu prietenul meu. Te rog nu fii îngrijorată în legătură cu mine şi să nu-ţi închipui că sînt nerecunoscătoare. Nu pot să mai fiu o povară pentru tine, Brynne.

Lui Joshua îi venea să urle, să sfarme totul în jurul lui, dar îşi impuse să gîndească calm, cu precizie. Prietenul ei. Cine să fie ăsta?

Pe neaşteptate, îi apăru în minte imaginea lui Brynne împiedicîndu-se de oiştea unei căruţe-vagon la un picnic, de Ziua Independenţei. Iar vagonul aparţinea lui Evan Pierpont, fotograful ambulant. Joshua îşi aminti că l-a văzut la petrecerea dată de Sam şi Minnie cu prilejul căsătoriei lor, cînd intrase în hotel ca să-i felicite pe mire şi pe mireasă.

Brynne era acolo, părînd veselă şi foarte în largul ei alături de Drew, iar Joshua a plecat imediat. Firește, nu s-a gîndit să întrebe care va fi următorul popas al fotografului. Nu-i păsa.

Brusc, întrucît toate instinctele lui îi spuneau că acesta trebuie să fie prietenul la care se referă Brynne în nenorocita ei de notă, cunoaşterea acestui lucru deveni crucială pentru sănătatea lui mintală.

20 de minute mai tîrziu, un Sam Prigg morocănos, adormit, deschidea uşa camerei sale de hotel şi mijea ochii ca să vadă ceva în holul întunecat.

– Joshua? La dracu, nu-i o oră la care să deranjezi omul...

Nu era, iar Joshua ştia că Sam va trăncăni despre asta luni de zile ori de cîte ori va găsi pe cineva să-l asculte.

– Unde a plecat fotograful? întrebă el cu o voce încordată, nemiloasă.

Ochiul saşiu al lui Sam aruncă o lucire ucigaşă.

– Cine?

– Evan Pierpont. Unde s-a dus cînd a plecat de aici?

– De unde dracu să ştiu eu? bombăni Sam scărpinîndu-se în cap şi trecîndu-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul. Nu-mi trimite scrisori de pe unde se duce.

– S-a dus să facă poze în munte, la echipa nr. 3, se auzi vocea iritată a lui Minnie de undeva din adîncul întunecat al camerei.

Sam ridică sprîncenele stufoase într-o sfidare comică.

– Acum eşti mulţumit, Joshua, sau vrei să intri să stăm puţin la taclale?

Joshua rîse de sarcasmul lui Sam şi de cămaşa lui de noapte în dungi roşu cu alb şi se îndepărtă.

– Noapte bună, spuse peste umăr ironic.

Cîteva momente mai tîrziu, în strada întunecată, cerceta cu atenţie iapa murgă şi subţire pe care o închiriase în după-amiaza aia şi-şi dorea să-l fi adus pe Chinook de la Port Propensity.

Mii de draci! Nu se gîndise că o să fie nevoit să pornească spre tabăra nr. 3 în toiul nopţii! Venise la Seattle numai ca să participe la nunta lui Sam şi a lui Minnie.

La ora asta toate grajdurile de unde ar fi putut închiria un cal erau închise şi nu avea timp să-i caute şi să-i trezească pe proprietarii lor. Caii pe care îi ţinea el în oraş nu erau mai buni decît mîrţoaga care tremura acum în faţa lui. Erau prea

bătrîni ca să mai facă altceva decît să fie înhămaţi ocazional la vreo trăsură.

Resemnat, Joshua încălecă iapa murgă şi se îndreptă spre munţi.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui începu să plouă torenţial. Brynne fu nevoită să se mute din culcuşul ei de paie în aer liber în vagonul rău mirositor, în timp ce Evan se adăposti cu stoicism sub el. Cînd apăru soarele, cerul era de un albastru imposibil – furtuna trecuse.

Evan nu era într-o stare de spirit prea bună cînd înhămă din nou caii la căruţă şi o porniră în sus spre tabăra nr. 3. Nu vorbi deloc; o informă numai foarte sec, ea fiind de altfel foarte supusă, că timp de trei zile de acum înainte, numele ei va fi pentru oricine George.

Tabăra nr. 3 era un loc plin de activitate, un oraş din corturi şi barăci, cu străzi cu un noroi cleios. De-a lungul unei clădiri dărăpănate era o coadă mare de bărbaţi, Brynne deducînd că este vorba de un fel de popotă; alţii încărcau fierăstraie şi lanţuri în căruţe. Boii, folosiţi pentru a căra buştenii pînă la făgaşele pe care coborau în jos pe munte, spre apă, mugeau în aerul proaspăt spălat de ploaie.

Un motor, care semăna foarte mult cu o sticlă mare neagră, sforăia şi scotea fum contribuind semnificativ la haosul general.

– Ce este ăsta? întrebă nedumerită Brynne, destul de serios zgîlţîită pe scaunul tare al vagonului-căruţă.

Evan aruncă o privire ameninţătoare în direcţia ei şi bombăni:

– Un motor.

– Ştiu că este un motor, zise ea înţepată. Dar ce face el?

Evan oftă conducîndu-şi atelajul cu răbdare prin noroiul gros şi clisos fără să-şi mai arunce nici o privire spre maşina ciudată, care făcea atîta zgomot.

– Îi spun „măgăruşul". După ce buştenii sînt legaţi cu lanţuri groase, „măgăruşul" îi scoate din pădure.

– Pînă la făgaşul pe care alunecă?

– Aici, la nr. 3 există un jgheab uscat, zise Evan, posomorît. Merge pînă jos, la Sound.

Brynne îşi reprezentă buştenii uriaşi alunecînd pe panta muntelui cu o viteză ameţitoare şi se cutremură.

– De ce mai au şi boi dacă au un motor? Şi de ce îi spun locului ăstuia, Nr. 3?

– Nu pui prea multe întrebări în dimineaţa asta? Motoarele se strică, iar *Întreprinderile Tanner* trebuie să aibă cam o jumătate de duzină de asemenea puncte. Presupun că Corcitul nu s-a obosit să îi dea fiecăruia cîte un nume.

Corcitul! La dracu! Călătorise ore întregi fără să se gîndească la el, iar acum Evan trebuia să-l aducă în conversaţie.

– Eu le-aş da un nume dacă ar fi ale mele, zise ea arogantă.

– Ei bine, nu sînt ale tale, nu, George? se răsti Evan trăgînd hăţurile şi punînd frîna în acelaşi timp. Acum ai grijă să nu te rătăceşti pe undeva şi să sfîrşeşti pe sub vreun copac care tocmai se prăbuşeşte. Nu te apropia de motor şi de toţi şobolanii ăştia care mişună pe aici.

Brynne ridică bărbia şi sări din căruţă cu ceea ce spera ea să fie uşurinţa masculină. Impactul cu

pămîntul îi trezi nişte dureri pătrunzătoare în gleznele picioarelor şi făcu aproape imposibilul să nu înceapă să plîngă.

Fireşte, apariţia fotografului era ceva nou, iar ţapinarii erau atraşi de căruţa lui din dorinţa de a apărea în cît mai multe fotografii.

Încercînd să-i ignore şi, în acelaşi timp, să pară că este asistentul lui Evan, Brynne făcea curajoasă curse între vagon şi punctul pe care „patronul" ei îl alesese pentru o fotografie de grup, cărînd echipamentul. La fiecare pas, pantofii ei cu tocuri înalte – dacă pantalonii şi cămaşa lui Drew i s-au potrivit, nu acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu cizmele lui – se împotmoleau şi echipamentul sta să se prăbuşească la picioarele ei.

În sfîrşit, cînd camera şi plăcuţele şi toate farafastîcurile complicatei lui meserii erau la îndemînă, Evan îi aranjă pe bărbaţii ăştia care mînuiau motorul infernal numit măgăruşul în jurul drăciei de metal pentru a imortaliza scena.

Temîndu-se să nu i se ordone să se urce în vagon, Brynne îşi trase bine pălăria furată peste urechi astfel încît cei din tabără ar fi trebuit să se oprească şi să se uite bine la faţa ei, la braţele încrucişate peste piept ca să miroasă ceva şi rămase destul de departe ca să scape privirii imediate a lui Evan.

După mai mult de jumătate de oră în care a făcut fotografii aşezîndu-i în diferite poziţii, Evan fu satisfăcut de prima rundă şi se pregătea pentru următoarea. Bărbaţii care acţionau motorul, timizi şi dornici să facă poze la început, erau acum plictisiţi şi voiau să se întoarcă la munca lor obişnuită de zi cu zi.

Unul dintre ei privi în zare şi fluieră brusc printre dinţi. În momentul ăla Brynne îşi dădu seama că este un fel de semnal – toţi bărbaţii din tabără lăsară baltă treaba şi urmăriră privirea celui care dăduse semnalul.

Brynne se întoarse şi ea curioasă. Un cal plin tot de noroi de-abia mai înainta prin mocirla vîscoasă a drumului, ducînd în spate un Joshua udat pînă la piele de ploaie şi furios din cale afară.

– Ei drăcia-dracului! exclamă un bărbat aflat la numai cîţiva paşi de Brynne. Este chiar Corcitul!

– Pare destul de furios să doboare ursul dintr-o lovitură, remarcă altcineva. Şi priveşte la prăpăditul ăla de cal!

Se auziră cîteva chicoteli nervoase, dar fură repede înăbuşite cînd se apropie Corcitul.

Brynne înţepeni sub pălăria de piele care-i ascundea faţa; respiraţia parcă-i ardea pieptul, iar stomacul i se răsucea ca şi cum ar fi mers pe un zid înalt legată la ochi! N-o să mă recunoască, încercă să se liniştească singură, în timp ce Joshua se apropia, cu şuviţe ude de păr negru lipite de faţă, cu o privire ucigaşă în ochii lui violeţi care cerneau ca prin sită adunătura de faţă.

Brynne simţi o oarecare uşurare cînd privirea ucigătoare se opri brusc pe Evan şi camera lui de fotografiat. Evan era prietenul ei, şi nimic nu l-ar fi putut determina să o trădeze.

Aşa de concentrată era să-l urmărească pe Corcitul descălecînd şi îndreptîndu-se cu paşi mari spre Evan că nu băgă de seamă cît de rapid se subţie mulţimea din jurul ei.

Evan ascultă în tăcere ce-i spunea Corcitul, netulburat după cît se părea. Nu acelaşi lucru se

putea spune despre Joshua, care-şi însoţea cuvintele de gesturi furioase.

Brusc şi de necrezut, Evan se întoarse şi făcu un gest în direcţia ei. Modul lent şi ameninţător în care se întoarse Corcitul o făcu să-i îngheţe sîngele în vene. În momentul ăla Brynne îşi dădu seama că nu mai era ascunsă într-un grup de bărbaţi, aşa cum fusese numai cu cîteva minute mai înainte, şi că înfrunta absolut singură privirea lui de nedescris. Panica făcu ca genunchii care-i îngheţaseră pe loc să se mişte, se întoarse şi o luă la fugă pe strada noroioasă, trecînd pe lîngă clădirea în care era bucătăria, unde patru uriaşi şedeau în uşă, pe lîngă şopronul de unelte, pe lîngă un grup de bărbaţi care zîmbeau.

Corcitul o ajunse, o prinse de braţ şi o răsuci cu o asemenea forţă încît pălăria de piele care-i ascundea părul zbură în noroi. Cînd părul castaniu-auriu se împrăştie în jurul feţei şi-i căzu pe umeri, peste cămaşa de flanel a lui Drew, cel care o ţinea strîns se întoarse spre bărbaţii din jur care priveau şi dădu afabil din cap.

– Probleme de familie, băieţi, spuse el cu o resemnare exasperată, strîngînd-o şi mai tare de braţ. Apoi, încet, îşi întoarse privirea spre faţa ei îmbujorată. Vino, scumpo, zise, ca un soţ care ardea de nerăbdare. Cu un gest care o făcu pe Brynne McFarren să fiarbă de furie, îi dădu drumul de braţ şi o apucă din faţă de betelia pantalonilor.

Bărbaţii izbucniră în hohote puternice de rîs cînd se întoarse, trăgînd calm după el prada pe drumul plin de noroi al taberei într-un ritm care o obligă pe Brynne să ţopăie repede şi fără eleganţă ca să nu cadă.

Plină de încîntare, întreaga forţă de muncă din tabăra nr. 3 îi urmărea cu privirea, făcînd din cînd în cînd sugestii îndatoritoare. Brynne era prea furioasă ca să poată vorbi şi ştia că orice încercare de a scăpa din strînsoarea omului ăstuia ar fi nu numai inutilă, ci şi nebunie curată.

Ajungînd la iapa jalnică din mijlocul drumului, Joshua o propti pe spatele ei şi-i aruncă lui Brynne o privire descurajînd-o să facă vreo mişcare.

Brynne era pe punctul de a-i spune acestui Corcit legendar exact ce gîndeşte despre tactica folosirii forţei de către cel mai puternic, cînd calul acţionă involuntar în apărarea ei. Cu stupiditatea calmă care, bănui Brynne, era caracteristică acestui animal special, calul ridică unul dintre picioarele din faţă şi lăsă copita pe laba piciorului stîng al lui Joshua.

Mai mult de iritare decît de durere, Joshua îi arse una calului, care rămase neclintit şi, în afară de faptul că se înţepeni mai bine pe picioarele din faţă, nu se mişcă nici de-al naibii! Joshua şuieră un cuvînt menit să intimideze creatura, dar ţi-ai găsit – nici nu se clinti!

Brynne zîmbi şi se lăsă să alunece de pe spatele animalului stînd dreaptă în faţa puternicului Joshua Tanner. Îşi ridică privirea spre faţa lui, răvăşită de furie, se uită apoi la copita plantată pe cizmă, apoi la celălalt picior al lui Joshua. După ce examină situaţia, îi trase şi ea cu toată forţa un şut în fluierul piciorului drept. Joshua scoase un răcnet de durere, se dădu înapoi împiedicîndu-se şi căzu în noroiul drumului. Ţapinarii, simţindu-se siguri pentru că erau mulţi, se ţineau cu mîna de burtă de rîs.

Dar Brynne nu cunoscu decît un scurt moment de triumf, pentru că în momentul în care Joshua căzu, calul se dădu înapoi speriat şi-i eliberă piciorul.

Corcitul se ridică din noroi cu o demnitate ameninţătoare. Maxilarul parcă era făcut din oţel, buzele strînse deveniseră o dungă aproape albă, iar ochii aruncau flăcări violete.

Brynne le comandă picioarelor care începuseră să-i tremure să o ia din loc, dar ori n-au vrut, ori n-au putut să se supună. Lucirea feroce din privirea lui o ţintui pe loc. După o adevărată eternitate, Brynne reuşi să facă un pas înapoi. În momentul în care se mişcă, Corcitul o înşfăcă şi o aruncă neceremonios pe un umăr. Atîrna acolo, fără nici o speranţă, în timp ce ţapinarii se prăpădeau de rîs.

Evident, erau de partea învingătorului.

Închizînd ochii din cauza situaţiei profund stînjenitoare în care se afla, Brynne începu să-i care la pumni în spate şi să se zvîrcolească precum o tigroaică.

– Lasă-mă jos, îi şuieră ameninţător. Oh, Joshua, te rog, lasă-mă jos!

Nu zise nimic, dar nici nu-i dădu drumul. În schimb o porni cu paşi mari printre ţapinarii care aplaudau şi rîdeau zgomotos, Brynne agitîndu-se inutil pe umărul lui. Deschise ochii şi văzu că se îndrepta spre un cort.

– Joshua Tanner! îl avertiză scrîşnind înebunită. Pînza cortului îi hîrşîi braţul şi piciorul cînd intrară înăuntru şi simţi cum ajunge pînă la ea un puternic miros de mucegai. Joshua o aruncă fără nici o milă pe o grămadă de saci goi şi aproape că sughiţă la şocul căzăturii.

Cu ochi mari şi înspăimîntaţi, fiindu-i teamă să se ridice de pe sacii murdari, Brynne privi bărbatul din faţa ei. Ştia, chiar dacă acest lucru nu era vizibil pe trăsăturile lui, că Joshua Tanner clocoteşte. Se aştepta să o strîngă în orice moment de gît cu propriile lui mîini şi cu siguranţă că n-avea decît să strige după ajutor că nu-i răspundea nimeni, pentru că, în definitiv, el era Corcitul.

Simţind un nod în gît, Brynne se resemnă în faţa sorţii ei.

– Îmi pare rău că te-am lovit, minţi.

În momentul ăla, cu totul incredibil, Joshua îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot răguşit, obosit, punîndu-şi mîinile în şolduri.

Prea mulţi bărbaţi se amuzaseră pe seama ei pentru o singură zi, şi Brynne îşi simţi mîndria rănită. Sări în picioare, ridică amîndoi pumnii şi începu să-l lovească furioasă în pieptul ca de granit, scoţînd răcnete de furie ca nişte sughiţuri. Începuseră să o doară mîinile cînd o prinse de încheieturi şi puse fără nici un efort capăt atacului. O trase spre el şi, în pofida furiei ei aproape isterice, îşi simţi trupul trădător cum răspunde presiunii uşoare, irezistibile, a pieptului lui, a coapselor. Fără să vrea, scoase un geamăt uşor de disperare.

Sunetul avu un efect special asupra lui Joshua. O trase mai aproape, îşi plecă superbul cap şi-i căută gura. În acelaşi timp, îi dădu drumul la încheieturi, mîinile alunecîndu-i încet spre coapse. Îi cuprinse fesele rotunde şi o trase spre el.

Brynne simţi expresia concretă a dorinţei lui şi, spre ciuda ei, simţi de asemenea cum intimitatea ei începe să pulseze dureros de dulce, tînjind să fie cucerită.

Îşi ridică în sfîrşit gura de pe a ei, şi, deşi nu-i putea vedea clar faţa, îi simţea privirea cum i se plimba pe trup. O străbătu un fior cînd începu să-i descheie cămaşa de flanelă, iar sînii îi fură cuprinşi de un tremur dulce aşteptînd nerăbdători să-l hrănească.

– Joshua... murmură ea. Nu putem... or să ştie...

Rîse înfundat, plimbîndu-şi uşor degetul pe cămăşuţa de muselină, insistînd cu tandreţe asupra unui sfîrc care deja se semeţea cu obrăznicie. Îşi simţi fiecare fibră a trupului sfîşiată de dorinţă.

– Ştiu deja, Pippin, spuse el.

Brynne începu să tremure de violenţa dorinţei în acelaşi timp în ea dîndu-se o luptă aprigă între această dorinţă şi nevoia de a se revolta. Nu avea nici un rost să se mai gîndească la deosebirile fundamentale dintre ei sau la situaţia umilitoare în care tocmai o pusese în faţa atîtor bărbaţi. Nu se putea gîndi la nimic altceva decît la bucuria dulce de a-şi uni trupul cu al lui.

O ridică cu uşurinţă ţinînd-o de talie pînă cînd sînii ajunseră la nivelul feţei lui. Războiul fu pierdut în momentul în care gura lui, fierbinte şi umedă, îi cuprinse un sfîrc care se zbătea plin de dorinţă şi aşteptare sub cămăşuţa uşoară de muselină. O sfîşie cu mîna ei pentru a-şi elibera sînul, oferindu-i-l ca pradă.

Cînd consideră că s-a înfruptat îndeajuns dintr-unul, Joshua trecu fără să se grăbească şi la celălalt, nemanifestînd nici cel mai mic semn de oboseală, deşi o ţinea ridicată mult deasupra podelei cortului.

În cele din urmă, cu un geamăt înăbuşit, o lăsă încet pe picioarele ei, în aşa fel încît în alunecare

să-i simtă fiecare protuberanţă a trupului lui puternic.

Brynne nu protestă cîtuşi de puţin cînd o întinse pe maldărul de saci, îi scoase cămaşa şi-i sfîşie combinezonul cu mîini abile. Aceeaşi dulce soartă o avură şi pantalonii împrumutaţi, precum şi pantalonaşii ei cu dantelă.

Brynne îşi muşcă buza de jos ca să nu strige de plăcere şi dorinţă cînd o pătrunse. O iubi cu furie, scurt şi intens, dar nu cu mai puţină plăcere şi încîntare pentru Brynne decît în celelalte întîlniri mai tandre ale lor. Dorinţa aproape animalică din ea, sporită de mişcările lui rapide, furioase, o duse repede pe culmile unei descărcări devastatoare.

Aproape imediat, îl simţi pe Joshua tremurînd deasupra ei, căutînd parcă aer, cuprins apoi de spasme violente. În cortul întunecat, cu miros de mucegai, se auzi ca un ecou un strigăt înăbuşit.

– Femeie, se răsti el cu o voce acuzatoare şi plină în acelaşi timp de tandreţe, dracu să te ia pentru ceea ce îmi faci!

Brynne se aprinse toată, încă tremurînd, încă unită cu acest bărbat imposibil, superb şi plin de contradicţii.

– Pentru ceea ce îţi fac eu ţie?

Joshua trase o înjurătură şi se ridică dintr-o mişcare graţioasă în genunchi. Brynne îl văzu, în lumina aceea foarte slabă, aranjîndu-şi hainele. Se înroşi din nou la gîndul că o posedase acolo, în mijlocul unei tabere de tăietori de lemne, în plină zi şi nici măcar nu se obosise să-şi scoată hainele de pe el. Brusc, se simţi ca o tîrfă ieftină, se simţi rănită şi folosită.

– N-ai nici un drept, şopti ea jalnic.

– Apropo de drepturi, se încruntă Corcitul aruncîndu-i cămaşa, pantalonii şi pantalonaşii, ce dracu cauţi aici?

Brynne îşi ţinea ochii în jos ocupîndu-se de haine.

– Nu trebuie să-ţi dau socoteală ţie, Joshua Tanner, mormăi ea.

Îi simţi mîna aspră cînd o prinse de bărbie şi i-o ridică.

– De data asta da, femeie afurisită ce eşti. Este tabăra mea, iar ăia de acolo, de afară, sînt oamenii mei.

Brynne simţi cum i se aprind din nou obrajii cînd se gîndi ce trebuie să-şi fi închipuit tăietorii de lemne că face Corcitul cu femeia lui acolo, în cort. Probabil că or să-şi bată joc de ea cînd or să iasă.

– Or să rîdă, zise cu o voce chinuită de suferinţă, evitîndu-i privirea în pofida faptului că el continua să o ţină de bărbie.

– N-or să îndrăznească. Dar mulţumită ţie, or să vorbească despre asta ani de zile.

Cu o mişcare bruscă şi furioasă îi împinse cît colo mîna.

– Datorită mie? Nu a fost ideea mea să intrăm aici şi să... nu a mea a fost ideea să intrăm aici!

– Furie mică ce eşti, rîse Joshua. Dacă aş avea minte în cap, ţi-aş înroşi puţin fundul ăla delicios!

– Eu zic că ar fi mai bine să nu o faci, Joshua Tanner! Ţi-ai blestema ziua în care ai da în mine!

Îl văzu cum dă cu resemnare din cap.

– Pippin, îmi blestem ziua în care te-am întîlnit!

– Mulţumesc foarte mult!

– Nu mai spune asta. Şi niciodată, auzi, niciodată să nu mai urci aici sus, Brynne. Este

periculos. Apoi, parcă aducîndu-şi aminte de ceva, o prinse de umeri. Acum fă ce crezi tu că ai de făcut, pentru că imediat ce termin de vorbit cu cîţiva oameni, ne întoarcem la Seattle.

– Nu mergem nicăieri! şuieră Brynne încheindu-şi cu degete tremurînde nasturii de la cămaşă. Lăsîndu-se în genunchi lîngă ea cu o nerăbdare plină de gentileţe, preluă el sarcina nasturilor.

– Te duc jos astăzi, şi cu asta am terminat.

– Evan n-o să te lase! izbucni Brynne. Nu te aprobă!

– S-ar putea, Pippin, dar realitatea este că şi el consideră grozavă ideea de a te duce înapoi la Seattle. Îi termină de încheiat nasturii, iar mîinile îi zăboviră o vreme pe gîtul ei delicat.

Conştientă de faptul că i-ar ceda din nou la cea mai mică provocare, începu să tremure de furie şi ruşine. I se umplură ochii de lacrimi de deznădejde. Joshua începu să-i şteargă cu delicateţe lacrimile care i se prelingeau pe faţă.

– Brynne, eu...

Îşi suflă nasul, vrînd să se rupă de el dar incapabilă să se mişte.

– Toţi bărbaţii ăia de acolo, de afară, spun probabil că sînt femeia ta, zise cu disperare.

– Femeia Corcitului, adăugă Joshua ca şi cum îi plăceau cuvintele, ca şi perspectiva ca atare.

Brynne rămase o secundă cu gura căscată.

– Îţi spui singur „Corcitul"?

– De ce n-aş face-o? spuse ridicînd din umerii lui puternici.

– Nu te simţi rănit cînd îţi spun aşa?

Joshua dădu din cap, dar minciuna nerostită fu foarte vizibilă.

Brynne înghiţi în sec, atît de dornică să schimbe subiectul încît dădu glas primei preocupări care-i trecu prin minte.

– Ce a făcut tatăl meu, Joshua, de i-ai zis măcelar?

Mîinile îi căzură de pe ea, lăsînd un gol dureros acolo unde tocmai o mîngîiase.

– Nu aici, Brynne. Nu putem vorbi despre asta aici.

– Atunci unde? insistă, ridicîndu-se în picioare. Acum simţea nişte spasme puternice în capul pieptului şi avea impresia că nu va putea respira decît dacă-i răspundea la întrebare.

– Nu ştiu, spuse el sumbru. Apoi se ridică, simţindu-se o mare disperare în felul în care-şi ţinea umerii lui largi, se întoarse şi părăsi cortul.

Capitolul 14

Brynne o luă la fugă după Corcitul. Era destul de greu şi aşa să iasă din cort şi să-i înfrunte pe toţi bărbaţii ăia bănuitori, ca să nu mai vorbim dacă era singură.

Joshua mergea cu paşi mari şi Brynne, spre furia ei, fu nevoită aproape să fugă ca să ţină pasul cu el. Deşi majoritatea bărbaţilor plecaseră acum în munte, la muncă, simţea în fiecare por privirile amuzate ale celor rămaşi.

– Ţi-e foame? se răsti Corcitul, ca şi cum ar fi fost un copil sîcîitor de care trebuia să scape.

– Da, şuieră Brynne mai mult pentru că-şi dăduse seama că el spera că o să spună că nu, decît că-i era într-adevăr foame.

O luă de cot strîngînd-o că aproape o durea şi pe jumătate împinsă pe jumătate tîrîtă o duse spre clădirea în care era bucătăria. Peste uşă atîrnau nişte perdele soioase, care fluturau uşor. Curiozitatea îi învinse mîndria, şi, strîmbînd din nas, Brynne întrebă:

– De ce...

Privirea fioroasă a lui Joshua nu zăbovi decît o secundă pe uşa bucătăriei.

– Să ştii că mîncarea nu-i prea grozavă. Tot îţi mai este foame?

Brynne mai chibzuia încă asupra problemei, cînd el o împinse pe uşă. Şi aici, ca şi la Minnie Blode, podeaua era ca o ciupercă spongioasă din cauza cizmelor cu cuie ale tăietorilor de lemne, şi în jur numai mese şi bănci din lemn neprelucrat.

Spre deosebire de pensiunea Minniei Blode, încăperea întunecată mirosea a praf, a rumeguş şi a grăsime rîncedă. Bucătarul, un omuleţ numai piele şi os, cu o barbă neîngrijită, şedea în faţa sobei şi în timp ce mesteca într-o oală uriaşă, se scărpina la subţioară.

Brynne se răsuci, trecu în goană pe lîngă Joshua care se amuza sumbru, şi ieşi afară căutînd aer curat. Mirosurile din bucătăria aia erau de nesuportat!

În timp ce Joshua îl admonestă în termeni plini de culoare pe bucătar, dîndu-i două ore ca să cureţe bucătăria sau să părăsească tabăra, Brynne îşi reveni. Dincolo de un jug pentru boi şi de o căruţă încărcată cu unelte, Evan Pierpont pregătea un alt grup pentru o poză.

Porni ca o furtună spre trădător, cu capul sus, cu mîinile fluturînd larg pe lîngă corp. Cînd ajunse, se opri ameninţător, nu lîngă el sau în spatele lui, ci direct în faţa camerei de fotografiat.

Evan scoase capul de sub glugă blestemînd.

– Ce... Trebuie să fac fotografii...

– Tu i-ai spus! îl acuză Brynne, montată şi înfuriată din nou la idee. Tu i-ai spus lui Joshua Tanner că sînt aici!

– El m-a întrebat, spuse blînd fotograful.

– Credeam că-mi eşti prieten!

– Îţi sînt, spuse Evan. Şi de asta i-am spus unde eşti. Acum te rog să te dai la o parte. Am treabă.

Înroşindu-se, Brynne se dădu în lături.

Evan aranjă din nou gluga cu care acoperea camera de fotografiat.

– Fereşte-te de păduchi, îl auzi bombănind.

– Păduchi? de-abia putu ea să îngaime.

– Păduchi, repetă el. Dacă te molipseşti va trebui să faci baie cu gaz.

Brusc, Brynne simţi că o mănîncă totul, din cap pînă în picioare. Apoi, dînd indignată din cap, îşi zise că numai în imaginaţia ei creaturile alea mici şi imposibile îi invadaseră trupul şi se îndepărtă, îndreptîndu-se spre vagonul lui Evan. O să aştepte acolo pînă o să se hotărască ce să facă.

Pe furiş, cu faţa ascunsă după glugă, Evan Pierpont o urmări îndepărtîndu-se. Dumnezeule, felul cum arăta îmbrăcată în pantalonii ăia făcea să ţi se aprindă sîngele în vene! Nu era de mirare că o dorea Corcitul.

Evan se gîndi la uriaşul ăla superb aruncînd-o pe Brynne pe umăr. Dumnezeu ştie ce au făcut ei în cort, acolo, deşi nu era greu de ghicit ideea generală. Zîmbi pentru el.

Orice se putea spune despre Corcitul, numai că minte – nu! Îi spusese lui Evan că o iubeşte pe Brynne McFarren, că nu-i poartă nici o pică pentru greşeala tatălui ei, că o va proteja întotdeauna. Iar pentru Evan, asta a fost suficient.

Îşi concentră atenţia pe oamenii aşezaţi în faţa aparatului de fotografiat şi speră sincer că, de data asta, Corcitul să nu fi muşcat mai mult decît putea să mestece!

În dimineaţa aia spălată de ploaie, Miranda nu avea nici un chef să schimbe drăgălăşenii cu Corrine Temple. Brynne dispăruse, la fel şi Joshua, iar cînd Drew o să tragă concluzia evidentă o să se dezlănţuie tot iadul în casa aia!

În acelaşi timp nu se putea spune despre Miranda că nu este o gazdă primitoare, aşa încît coborî în salon cel puţin să-şi salute oaspetele. Corrine şedea la birou arătînd cam sumbră îmbrăcată într-o rochie şi mantie cenuşie, cu ochii pe hîrtiile pe care Joshua le lăsa întotdeauna în urma lui ca o pistă. Cînd Miranda îşi făcu cunoscută prezenţa, tresări.

– Bună dimineaţa.

Corrine ridică spre faţa Mirandei ochii ei verzi-albaştri în care se vedea suferinţa.

– Unde este? întrebă fără nici o introducere.

– Joshua? ridică Miranda bărbia încercînd să pară nedumerită.

– Ştii al naibii de bine că pe Joshua vreau să-l văd, explodă Corrine. Unde este? Cu Brynne McFarren?

Să dea Domnul să fie aşa, se gîndi Miranda.

– Nu ştiu, Corrine. Cînd m-am sculat azi dimineaţă, era plecat.

– Şi fata?

Mirandei nu-i plăcea să mintă, nici măcar pe cineva cum era Corrine, care n-avea de ce să se intereseze oricum de Brynne, dar de data asta reuşi să o facă.

– Brynne a fost bolnavă. Este încă în pat.

Corrine păru uşurată, iar zîmbetul care-i apăru dintr-o dată pe faţă fu drăguţ, deşi întrucîtva răutăcios.

– Înţeleg. Mi-am amintit cine este, Miranda. Tatăl ei a fost doctorul care...

În momentul ăla năvăli Drew în salon, trecu aproape lovindu-se de Miranda şi, după ce strănută lipsit de eleganţă, se întoarse cu faţa spre sora lui şi o întrebă:

– Unde este? Este cu Joshua, nu-i aşa?

Miranda închise ochii şi trase o înjurătură în gînd. Cînd îi deschise îi văzu pe cei doi pironind-o cu privirea.

– Unde este Brynne? repetă Drew furios.

Miranda îi remarcă uşor amuzată ochii lăcrimoşi şi nasul roşu. Luase răceala de la Brynne; probabil că o sărutase!

– Nu ştiu, zise ea cu toată sinceritatea.

– La dracu! răcni Drew, dar fu imediat copleşit de un acces comic de strănuturi şi tuse.

– M-ai minţit! strigă Corrine împingîndu-şi buza de jos în faţă.

– A dus-o înapoi la Port Propensity! reuşi să spună şi Drew înainte să fie cuprins de un nou acces de tuse şi strănut.

Miranda avea îndoielile ei în privinţa asta, dar i se păru salutar faptul că atît Corrine cît şi Drew aveau aceeaşi părere. Dacă se apucau amîndoi să facă investigaţii, Joshua ar avea timp să o găsească pe Brynne, să o aducă înapoi şi să născocească o poveste cît de cît plauzibilă.

– Cred, începu ea ezitînd în mod calculat astfel încît să le sporească suspiciunea. Da, cred că s-ar putea ca aşa să se fi întîmplat.

Nu trecuseră nici zece minute şi atît Corrine cît şi Drew erau în drum spre Port Propensity. Pentru mai multă siguranţă, Miranda îl căută pe soţul lui

Cook şi-l trimise la poştă ca să transmită o telegramă prin care să-l avertizeze pe Joshua.

Brynne se străduia cît putu să-l ignore pe Joshua Tanner în timp ce se apropia cu paşi mari de vagonul pe a cărui banchetă şedea cît putea de înţepată. Cînd ajunse lîngă ea, îi întinse o bucată de pîine veche.

– Îmi pare rău, Pippin. Este tot ce-am putut găsi mai curat.

Moartă de foame, îi smulse pîinea din mînă şi începu să muşte furioasă din ea. Era probabil o fericire, îşi zise ea, că este atît de furioasă încît nu putea simţi nici un fel de gust.

Căruţa se înclină şi scîrţîi cînd Joshua se urcă cu îndemînare şi se aşeză lîngă ea, Brynne avînd un aer sumbru şi recalcitrant. Acum, că Evan se dovedise a fi un trădător, nu mai avea pe nimeni care să-i ţină partea, nimeni care să fie între ea şi Corcitul.

– Brynne!

Continuă să mestece cu sîrg, refuzînd să se întoarcă şi să-i înfrunte privirea violetă fioroasă, refuzînd să-i recunoască chiar şi prezenţa.

– Ai nevoie de o baie, o anunţă el rîzînd.

Mînioasă, se răsuci ca să-l privească şi se simţi prinsă în capcana ochilor violeţi strălucind de patimă. Îi rămase pîinea în gît, nemaiputînd să scoată nici un cuvînt. Mîngîindu-i cu tandreţe părul ciufulit după momentele de pasiune, Joshua îşi pironi privirea pe gura ei; fără să-şi dea seama cum, o deschisese plină de aşteptare. Îi spuse răguşit:

– Dincolo de deal se află o cabană. Putem vorbi acolo.

Gîndul lui nu era la vorbă, dar Brynne nu avu suficient curaj să o spună. Dacă ar fi deschis gura, s-ar fi înecat imediat cu pîinea pe care tocmai o înghiţise.

Ca şi cum ar fi fost de acord cu planul lui, Joshua sări cu uşurinţă jos şi o luă şi pe ea, care nu deschise gura să protesteze cîtuşi de puţin. Oameni se holbau din nou în timp ce el o trăgea de mînă spre pădurea deasă, înmiresmată, la marginea căreia se afla tabăra.

Făcuseră vreo 100 de paşi, cînd Brynne aruncă cît colo coaja de pîine din mînă şi se propti încăpăţînată pe călcîie.

– Nu merg nicăieri cu tine, Joshua Tanner, anunţă ea hotărîtă.

Lumina soarelui care pătrundea printre copacii deşi, dansa pe cămaşa lui murdară, mototolită, cînd îşi încrucişă braţele la piept şi privi în jos spre ea.

– Să ştii că poţi să şi ţipi cît te ţin puterile, îi sugeră afabil, ca şi cum ar fi fost o dilemă comună.

Brynne întoarse capul şi trase furioasă un şut într-o ferigă ce creştea pe poteca acoperită cu ace de brad. În jurul lor, ciripitul păsărelelor era ca un acompaniment vesel pentru situaţia dificilă în care se afla. Din depărtare se auzeau sforăitul „măgăruşului", strigătele muncitorilor, mugetul boilor.

Apoi se auzi un strigăt şi pămîntul se cutremură sub picioarele ei. Un sunet puternic, rostogolit, răsună ca un ecou. Fără să se gîndească, Brynne îl apucă pe Joshua de braţ şi-l strîngea cît putea, ca şi cum viaţa ei depindea de asta.

– Ce se întîmplă?

Joshua rîse şi o trase spre el. Îmbrăţişarea fu la fel de tandră ca veselia profundă ce-i răzbătea în voce.

– Buşteanul a pornit pe jgheab.

Brynne se simţi ca o prostuţă, dar tremura încă. Brusc, deveni foarte conştientă de faptul cît de mică şi neînsemnată era în raport cu o lume foarte mare şi periculoasă.

– Oh, suspină înăbuşindu-şi nevoia de a se prăbuşi peste bărbatul uriaş de lîngă ea într-un acces de slăbiciune ruşinoasă. Ochii lui violeţi îi cercetau faţa cu blîndeţe şi se aprinseră cînd se aplecă ridicînd-o cu uşurinţă în braţe.

– Oare ce ai tu, Pippin, de mă faci să uit toate intenţiile bune? şopti el morocănos.

În momentul ăla Brynne nu-şi dorea cîtuşi de puţin să stea pe propriile-i picioare.

– N-am ştiut să fi avut vreodată vreo intenţie bună, Joshua Tanner.

– Touche, Pippin, rîse el.

Nu mai era mult pînă la cabană, ascunsă între pini uriaşi. În jurul pereţilor ei din buşteni era o iarbă bogată, de un verde imposibil, împînzită de crini sălbatici. Interiorul, format dintr-o singură încăpere, era surprinzător de curat – un pat frumos făcut într-un colţ şi nu se vedeau păianjeni atîrnînd de tavan. În colţul opus celui în care se afla patul strălucea o sobiţă neagră şi se găsea chiar şi o masă îmbrăcată într-o pînză în carouri albastru cu alb.

– Cine locuieşte aici? vru Brynne să ştie cînd în sfîrşit Joshua o lăsă pe picioarele ei.

– Tu, răspunse trecînd pe lîngă ea şi luînd dintr-o cutie de lîngă sobă nişte aşchii şi lemne ca să aprindă focul. Brynne fu uluită.

– Dar tu locuieşti...

– Corcitul are multe locuinţe, spuse rîzînd din nou. Seattle, Tacoma, Port Propensity, aici. Îţi dă dureri de cap, nu-i aşa?

– Vii aici cînd vrei să fii singur, zise Brynne simţindu-se în acelaşi timp jignită şi încîntată.

El dădu din cap şi se întinse după un cazan apreciabil din cupru care atîrna de unul dintre pereţii cabanei.

– Indiferent că o crezi sau nu, eşti primul meu oaspete.

Brynne lăsă capul într-o parte, studiindu-l, iar el rîse cînd îi văzu scepticismul evident pe faţă în momentul în care se întoarse cu cazanul spre ea.

– Nu mă crezi! o acuză.

Brynne îşi îndreptă umerii şi încercă să pară ca şi cum n-ar fi fost geloasă pe oaspeţii anteriori.

– Trebuie să fi avut multe femei.

– Una.

– Corrine?

– Încearcă din nou.

– Nu mai cunosc niciuna dintre celelalte, zise ea dînd neputincioasă din cap.

Joshua dădu vesel din cap şi trecu pe lîngă ea.

– Mă duc să aduc apă pentru baia dumneavoastră, domnişoară Brynne McFarren. Să nu plecaţi!

Brynne se îndreptă împleticindu-se spre patul acoperit şi se aşeză pe marginea lui, dar sări imediat în picioare, ca şi cum i-ar fi ars fundul. Dumnezeule, mai întîi s-a purtat ca o tîrfă în cortul

din tabără, iar acum era singură cu Joshua Tanner în străfundurile pădurii! Oare ea n-avea nici un fel de scrupule?

Oftă şi se aşeză din nou pe pat cu resemnare. Nu, cînd era vorba de Corcitul, nu avea aşa ceva! Sîngele deja începuse să-i clocotească în anticiparea desfătărilor delicioase pe care i le va aduce probabil ziua.

Un zîmbet strengăresc îi apăru pe faţă cînd îl auzi pe Joshua apropiindu-se de cabană cu cazanul cu apă, luată probabil dintr-un izvor rece de munte. Poate că nu este singura vulnerabilă la pasiunile cărnii!

Aproape că scăpă cazanul ochi cu apă cînd intră şi o văzu aşezată de-a curmezişul patului, cu umerii sprijiniţi de perete, cu un sîn dezgolit, ca o invitaţie originală. Faţa lui Joshua se contorsionă cînd puse cazanul pe sobă ca să se încălzească apa şi se întoarse să o privească. Simţi un triumf dulce, fără margini, cînd văzu reacţia lui imediată şi evidentă.

Neputîndu-şi înăbuşi un geamăt, Joshua se îndreptă spre ea, se urcă în pat, aşezîndu-se de-a curmezişul ei. Brynne întinse cu tandreţe mîinile spre părul lui, în timp ce Joshua sucombă în faţa unei vrăjitorii vechi de cînd lumea!

Afară era întuneric şi nu se auzea nici un greier în iarba bogată. Totul indica apropierea unei alte furtuni. Brynne dormea împăcată pe umărul lui gol, iar lui Joshua Tanner nu i-ar fi păsat dacă lumea întreagă ar fi fost luată de şuvoaiele care cădeau din cer.

Făcuseră dragoste toată ziua, se spălaseră reciproc, şi se iubiseră din nou. Simţi cum i se strînge gîtul cînd îşi aminti fiecare atingere a ei, fiecare mîngîiere, fiecare sărut!

Dumnezeule, scorpia asta mică a făcut din el tot ce a vrut, şi nu o singură dată; şi tocmai cînd credea că, în sfîrşit, imaginaţia ei bogată s-a epuizat, vroia să încerce ceva nou. Acum, cînd în cele din urmă se potolise, era bucuros că nu trebuiau să plece pentru că avea îndoieli că ar fi avut forţa necesară să traverseze măcar camera!

Brynne se mişcă lîngă el, iar Joshua se gîndi la ceea ce trebuia să-i spună. Se cutremură. S-ar putea ca între ei lucrurile să nu mai fie la fel odată ce va afla, dar o iubea prea mult ca să rişte să o lase să audă întreaga poveste de la cine nu trebuia.

Joshua închise ochii. A iubit-o pe Rosalie atît de profund, atît de complet, cu atîta disperare! Nu crezuse că va mai fi posibil să iubească din nou aşa pe cineva, dar uite că era. O iubea pe Brynne McFarren!

O auzi căscînd şi deschise minunaţii ei ochi cenuşii. Începu să-şi mişte mîinile în cercuri lente, pe pieptul şi pîntecul lui gol, ceea ce îi provoca o plăcere chinuitoare.

Lucrurile pe care ea le descoperise – de fapt pe care le descoperiseră împreună – îi străluceau în priviri. Se ridică şi începu să urmărească cu buzele traseul deschis cu mîinile. Joshua îi luă repede, cu delicateţe, capul în mîini, la timp pentru a împiedica continuarea jocului. Dumnezeule, dacă se întîmplă din nou, va fi prea epuizat ca să-i mai spună şi trebuia să o facă acum, cît era hotărît.

– Brynne, o imploră el. Ascultă-mă!

Brynne zîmbi ştrengăreşte şi-şi strecură o mînă sub pătură ca să-i ofere alte delicii.

– Ascult.

– Să ştii că sînt serios, zise Joshua cît putu de ferm eliberîndu-se de ea. Dar îi era greu şi să respire, darămite să mai vorbească!

Brynne întinse cealaltă mînă şi începu să-l mîngîie pe coapsă, cu mişcări care cereau răspuns.

– Brynne – Brynne!

– Ce este? strînsoarea mîinii deveni mai puternică.

Joshua Tanner gemu, simţind cum îi ard văpăi în vene, şi se lăsă pe spate. Era inutil. Păturile se mişcară şi simţi trupul moale şi cald al Brynnei care se freca de el înfiorîndu-l, alunecînd molatic în jos.

– Stricato, îi zise răguşit.

– Asta îţi fac femeile tale? îl întrebă cu o voce maliţioasă, înăbuşită de pătură.

Ca răspuns, Joshua scoase un strigăt răguşit şi-şi arcui spatele.

Brynne McFarren şedea în pat ţinîndu-şi genunchii înconjuraţi cu braţele. Joshua dormea dus lîngă ea, cu spatele gol de culoarea bronzului strălucind chiar şi în întuneric.

Oftă. Dacă oamenii din tabără făcuseră presupuneri în legătură cu ce s-a întîmplat acolo, în cort, după plecarea lor spre cabană probabil că nu mai aveau nici o îndoială.

Lăsîndu-se înapoi pe pernă, Brynne zîmbi. Or să spună că este femeia Corcitului şi au dreptate. Încet, zîmbetul îi dispăru. Cîtă vreme o să se bucure de acest statut îndoielnic? Cîte nopţi împărţiseră cu el Corrine şi celelalte – pentru că

Brynne era sigură că mai fuseseră şi altele? O cuprinse un tremur şi închise ochii. Nu putea spera niciodată să fie soţia lui Joshua. În definitiv, nu spusese că o iubeşte. Şi nici nu-i făcuse vreo promisiune pentru viitor.

Simţi cum lacrimile îi ard ochii, aşa apropiată de el cum era. Cînd Corcitul o să se satură de ea, cînd o să o arunce, o să sufere o vreme şi o să-şi trăiască viaţa mai departe singură, oricît de greu îi va fi. Pînă atunci o să-l iubească pe Joshua Tanner cît mai mult şi cît mai bine ştia ea. Luînd această hotărîre, Brynne McFarren adormi din nou.

Cînd se trezi, pe fereastră pătrundea lumina cenuşie a zorilor şi era singură. Brynne se ridică, inima bătîndu-i cu putere. Să o fi părăsit Joshua? Cuprinsă de panică, sări din pat şi începu să-şi tragă la repezeală pe ea hainele furate de la Drew. Simţi cum i se aprind obrajii cînd se gîndi cum o să apară în faţa lui Evan, ca un lucru uzat de care Corcitul nu mai avea nevoie.

– La dracu, exclamă ea aşezîndu-se din nou să-şi pună pantofii cu tocuri peste ciorapii negri, rupţi.

Cînd se spăla pe faţă cu apa proaspătă pe care Joshua o lăsase pe masă, auzi scîrţîitul uşii. Cu părul nu mai şuviţe umede în jurul feţei, Brynne se întoarse plină de speranţă.

– Bună dimineaţa, spuse tărăgănat Corcitul, îndreptîndu-şi alene privirea dincolo de ea şi revenind apoi la faţa ei. Uşurarea Brynnei fu atît de mare încît înghiţi puternic în sec şi se clătină puţin. O asemenea dovadă de slăbiciune îi trezi mîndria şi ridică bărbia. Înainte ca ea să scoată un cuvînt, Joshua puse pe masa din mijlocul camerei un pachet învelit într-un şervet, apoi se îndreptă

zîmbind spre ea. Luă un prosop din cuiul de deasupra lavoarului şi-i şterse delicat faţa. Ochii lui violeţi o cercetau cu un amestec de suspiciune şi veselie.

– Regrete? o întrebă cu o voce atît de joasă încît Brynne nu a fost niciodată sigură dacă a auzit cuvîntul sau pur şi simplu l-a ghicit din modul lui de comportare.

Regrete! Ridicîndu-şi ochii spre el în lumina zorilor care înveşmîntau munţii, ştiu că într-o zi, cîndva, o să aibă nenumărate regrete – destule cît să dureze o viaţă! Dar în momentul ăsta, nu era loc pentru un asemenea sentiment inutil; acum era plină de căldura şi satisfacţia pe care i le dăduse modul în care făcuse dragoste cu ea. Simţind un nod în gît, dădu pur şi simplu din cap că nu. Joshua se aplecă şi o sărută uşor.

– Trăiască cel ce ştie să se impună, zise cu o voce aspră amestecată cu veselie. I-am făcut scandal lui Charlie bucătarul şi am cîştigat.

Foamea îşi făcu simţită prezenţa – în definitiv Brynne nu mîncase mai nimic ziua precedentă în afară de micul dejun luat în grabă împreună cu Evan şi codrul de pîine veche pe care i-l dăduse Joshua mai tîrziu. Mîncarea fusese ultimul lucru la care se gîndise seara trecută.

Totuşi, amintindu-şi starea în care văzuse bucătăria aia, privi îngrijorată spre pachetul de pe masă adulmecînd din nas.

– Ce este? întrebă.

Joshua rîse şi o bătu cu palma pe spate.

– Nu-i momentul să te întrebi ce este, Pippin. Orice ar fi, trebuie să mănînci. Coborîtul de pe munte este un drum lung şi greu şi ultimul lucru de

care am nevoie este o femeie flămîndă care să se văicărească la tot pasul.

Simţindu-se insultată, Brynne ridică bărbia şi trecu pe lîngă uriaş ca să desfacă pachetul pregătit de Charlie bucătarul.

– Nu mă văicăresc niciodată, zise ea semeaţă.

Joshua înconjură masa fără zgomot venind în faţa ei şi o lumină rece de respect rezervat îi străluci în ochii violeţi.

– De asta sînt sigur. Te sperie ceva pe lumea asta, Pippin?

Brynne simţi cum i se aprind obrajii şi-i evită ochii, prefăcîndu-se profund interesată de puiul rece şi pîinea tare care urmau să constituie micul lor dejun. Să te pierd pe tine, asta mă sperie! Dar cuvintele pe care le rosti nu-i exprimară sentimentele.

– La ce serveşte să-ţi fie frică? întrebă ea.

Joshua aşteptă pînă cînd se aşeză la masă, apoi luă şi el loc, privind-o într-un fel care nu făcea decît să-i sporească şi mai mult sentimentul ciudat pe care-l avea de cînd se trezise. Au mîncat amîndoi înfometaţi şi nici unul nu a scos nici un cuvînt. După ce au terminat, Joshua îi cercetă faţa, îşi îndreptă privirea în altă parte, reveni din nou la ea.

– Brynne...

Avu nevoie de tot curajul ei ca să ridice bărbia şi să-l privească direct în ochi.

– Da?

Scaunul lui Joshua scrîşni de podea cînd se ridică brusc şi se întoarse cu spatele. Privea pe una dintre cele două ferestre din peretele din faţă al

cabanei, umerii profilîndu-i-se rigizi în lumina dimineţii.

– Mi-am iubit soţia, spuse după o tăcere lungă, încărcată. Am iubit-o foarte mult.

Brynne începu să strîngă cu mîini tremurînde fărîmiturile de pe masă. Durerea Corcitului părea să umple cabana, ca o creatură invizibilă.

– Ştiu, spuse ea încet.

Joshua îşi plecă încet capul, părul strălucindu-i ca abanosul în lumina ce pătrundea pe fereastră. Se lăsă o nouă tăcere, şi mai apăsătoare decît prima, iar Brynne de-abia se abţinu să nu se ridice în grabă şi să traverseze camera ca să aline această sălbăticie mîndră, plină de durere. Toate instinctele ei acţionară ca o forţă de constrîngere, şi Brynne rămase pe loc, cu mîinile împreunate în poală, aşteptînd.

În cele din urmă, Joshua se întoarse încet pînă cînd putu să-i vadă profilul. Vocea era pătrunsă de o durere care-i sfîşie inima lui Brynne.

– Rosalie era însărcinată, începu el. Eu nu eram acasă cînd au început durerile. Cre... credeam că o să fie în siguranţă cu Miranda...

Brynne închise ochii şi-şi muşcă buza de jos, stăpînindu-se. În minte îi apăru tatăl ei care se trezea cu privirea rătăcită dintr-un coşmar, îi auzea strigătul de groază. Cu toate simţurile dureros încordate ca să afle ce vroia Joshua să spună şi, în acelaşi timp, opunîndu-se informaţiei, Brynne aştepta.

Dar simţi deodată că Joshua Tanner parcă se însufleţeşte şi deschise ochii. Toţi muşchii trupului lui păreau în stare de alertă şi traversă încăperea

cu paşi mari ca să smulgă de pe peretele de care era lipit patul o puşcă cu un aspect ameninţător.

– Rămîi unde eşti, îi ordonă cu voce răguşită.

Brynne începu să tremure. Nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi vrut să o facă.

– Ce...

Afară erau cai – le auzea nechezatul în răcoarea zorilor, auzea scîrţîitul şeilor, zgomotul făcut de hamuri. La toate astea se adăugară voci de bărbaţi.

– Joshua...

Încărca puşca cu mişcări iuţi, experimentate, iar linia maxilarului era rigidă. Nu-i aruncă nici măcar o privire, ordonîndu-i în şoaptă: nu vorbi!

– Tanner! strigă un bărbat din grădiniţa din faţa cabanei, unde creştea floarea soarelui sălbatică.

Cu puşca în mînă, Joshua se duse lîngă uşă. Cu mîna liberă, îi făcu semn lui Brynne să se mişte din mijlocul camerei.

– Da! răspunse în timp ce îşi mobiliză genunchii slabi şi se sprijini de marginea patului răvăşit de noaptea lor de dragoste.

– Ieşi afară, strigă o voce necunoscută care, în pofida volumului, era o voce ciudat de cultivată. Adu fata!

Joshua nu spuse nimic. Se auzi scîrţîit de piele ca şi cum ar fi descălecat cineva. Cînd se auzi din nou vocea, posesorul ei era mai aproape şi avea o modulaţie aproape calmă, cordială.

– La dracu, Joshua, nu fi atît de lipsit de ospitalitate. Am călărit în ploaie toată noaptea. Ai putea cel puţin să ne oferi nişte cafea sau ceva.

Joshua continua să tacă. Aruncă o privire scurtă, evident de avertizare, spre Brynne. Apoi armă puşca.

– O ai acolo pe fata lui McFarren, continuă calm omul. Brynne simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. O vreau!

Joshua îşi sprijini fruntea de peretele cabanei şi trase adînc aer în piept.

– Nu este aici, Austin.

– Eşti un mincinos, veni replica de dincolo de uşă. Trimite-o afară şi plecăm.

– Am spus că nu este aici.

– Iar eu spun că este. Aşa mi-a spus şi Sam Prigg şi jumătate din oamenii de la Nr. 3.

Brynne văzu cum Joshua strînge mîna bronzată pe puşcă şi simţi o frică profundă, care-i tăie respiraţia. Cine erau oamenii ăştia şi de ce o vroiau pe ea? Îi făcuseră vreun rău lui Sam Prigg?

– Priveşte pe fereastră, Joshua, îi ceru Austin cu aceeaşi voce înspăimîntător de cordială. O avem pe sora ta. Şi ştim că fata este înăuntru.

Brynne simţi că-i explodează venele din cauza sîngelui care năvălea cu putere, în timp ce Joshua se apropie de fereastră, aruncă o privire afară şi trase o înjurătură.

– Dacă i-ai făcut ceva, Darnell, jur că am să-ţi scot ficatul pe nas.

– Dă-ne fata.

– Du-te dracului.

– O ucid pe Miranda, Josh. Aici şi acum. Şi am învăţat cîteva lucruri care or să fie într-adevăr foarte neplăcute pentru ea.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, ca şi cum ar fi fost o somnambulă, Brynne se ridică în picioare şi se uită pe fereastră înainte ca Joshua să-i arunce o privire ameninţătoare. Miranda şedea călare într-o parte pe o iapă fără astîmpăr, cu

mîinile legate, cu părul ei negru ciufulit şi desprins din ace, cu fusta mişcîndu-se uşor din cauza vînticelului de dimineaţă. Brynne trase aer în piept în timp ce Joshua o prinse de încheietură şi o împinse înapoi, departe de fereastră, trimiţînd-o jos pe podea. Nu apucă să se ridice decît în genunchi cînd o opri o privire ameninţătoare.

– De ce mă vrei pe mine? îl întrebă ea pe invizibilul Austin.

Joshua trase o înjurătură şi privirea pe care o aruncă în direcţia ei o făcu să se întrebe dacă n-ar fi fost mai în siguranţă mai curînd afară, decît aici, în cabană.

Austin începu să rîdă ca un gentleman care şedea la o parolă cu prieteni buni.

– Nu este acolo, ai? Niciodată n-ai ştiut să minţi, Joshua. Făcu o pauză, după care continuă. Ascultă de raţiune, prietene. Noi o avem pe sora ta. Tu probabil că ai avut o noapte foarte plăcută. De ce nu i-am spune chiar frumoasă! Dar, în definitiv, ce înseamnă o puicuţă drăguţă în comparaţie cu sora ta de sînge?

– Trimite-o pe Miranda înăuntru şi am să ies eu.

– Nu te vreau pe tine, Josh. Cel puţin nu acum. În momentul ăsta tot ce vreau este fata măcelarului.

– Va trebui să mă ucizi pe mine mai întîi.

– Nu, de ce. Pot să o ucid pe Miranda, nu?

– N-o să faci asta, replică Joshua cu un calm de admirat, atenţia fiindu-i distrasă de la Brynne care se apropie de partea din spate a cabanei. Ştii că nu există loc unde te-ai putea ascunde dacă ai face-o.

Acum Brynne nu mai auzea decît pe jumătate conversaţia. Ajunsese lîngă pat şi studia fereastra

cu oblon de deasupra ei. Joshua era prea încăpăţînat ca să o predea călăreţilor de afară în schimbul Mirandei, deşi trebuia să ştie că ei nu glumesc.

Îngrozită, Brynne nu era sigură decît de un singur lucru şi anume că nu o putea lăsa pe Miranda să moară din cauza faptului că Austin ăsta avea ceva împotriva ei şi a tatălui ei, indiferent ce era. Cu o mişcare uşoară se urcă în pat, împinse fereastra şi oblonul din spatele ei şi se aruncă prin deschizătură înainte ca Joshua să o poată ajunge.

Ateriză pe un morman de iarbă umedă, înmiresmată, şi se ridică repede. Dădu colţul cabanei ca să-i înfrunte pe călăreţi şi pe misteriosul Austin exact în momentul în care Joshua deschise cu o lovitură uşa şi ieşi afară.

Austin, un bărbat deosebit de arătos, cu părul castaniu deschis şi cu haine curate, bine croite, se întoarse numai o secundă ca să privească spre Brynne, dar acea secundă fu suficientă ca Joshua să se repeadă la el şi să-l apuce într-o strînsoare ca de menghină. Cu mîna dreaptă, Corcitul scoase un cuţit strălucitor din interiorul hainei lui Austin, care rămăsese uluit, şi-l ridică spre locul vulnerabil situat puţin mai jos de urechea lui dreaptă. Din ochi îi ţîşneau fulgere de furie cînd îşi îndreptă privirea spre jumătatea de duzină de călăreţi care o înconjurau pe Miranda.

– Sora mea, te rog, zise cu o voce diabolică.

Miranda zîmbi, aruncă o privire scurtă spre cei ce o înconjurau şi văzu, ca şi Brynne de altfel, că nu aveau de gînd să rişte viaţa lui Austin Darnell încercînd să o reţină. Se lăsă să alunece cu o

demnitate desăvîrşită de pe spatele calului şi se îndreptă cu eleganţă spre cabană.

Privirea violetă a lui Joshua se plimbă peste călăreţi concediindu-i, continuînd să-l ţină bine pe Darnell, cu vîrful cuţitului sprijinit în gîtul lui.

– Daţi-i drumul, răcni el.

– Şi domnul Darnell? îndrăzni unul.

Umerii masivi, cu muşchii încordaţi ai Corcitului se mişcară într-un gest nepăsător.

– Dacă ajungem noi la Seattle fără nici o problemă, ajunge şi el. Mişcaţi-vă, înainte să-i tai gîtul!

Bărbaţii se întoarseră încet şi dispărură în pădurea deasă. După plecarea lor, Joshua le ignoră pe Brynne şi Miranda şi-l aruncă pe Austin de pe micuţa verandă a cabanei, jos, în iarbă.

Capitolul 15

Faţa lui Joshua era schimonosită de dispreţ şi ură în timp ce-l studia pe bărbatul întins la picioarele lui.

– Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că sînt femei de faţă, îi zise el.

Miranda păşi spre fratele ei şi-i întinse mîinile legate.

– Da, Joshua, n-am nimic, zise ea cu o mişcare ironică a gurii. Mulţumesc mult de întrebare.

Privirea Corcitului căzu scurt şi primejdios pe Brynne care rămăsese împietrită încă în colţul cabanei, înainte de a se întoarce fără nici o expresie spre faţa sorei lui. Fără un cuvînt, îi dezlegă mîinile şi se apropie de Austin Darnell cu frînghia cu care fusese legată Miranda.

– Nu zău, Josh, doar... începu Darnell, luptîndu-se să se ridice în picioare.

Cu o cizmă bine ţintită, Joshua îl lovi exact în piept şi-l trimise înapoi la pămînt. Îl înşfăcă de o încheietură şi-i răsuci mîna la spate cu atîta forţă încît Darnell făcu o grimasă de durere şi-i oferi de bună voie şi cealaltă încheietură ca să-l lege de ambele mîini.

– Vezi că este nişte sfoară în dulap, zise aspru Corcitul, fără să ridice privirea de la captivul lui umilit. Adu-o încoace.

Miranda se supuse ordinului dat cu răceală şi privi apoi calmă cum fratele ei îl leagă pe Austin Darnell de picioarele încălţate în cizme elegante. Brynne se rezemase de peretele cabanei, respirînd greu.

Simţi că i se face rău de la stomac cînd, în sfîrşit, Corcitul fu mulţumit că Austin nu avea cum să scape. În momentul ăla se îndreptă de spate şi-şi pironi privirea ucigătoare asupra lui Brynne.

– O-ho! spuse tărăgănat Miranda, încrucişîndu-şi braţele la piept.

– Nu ţi-am spus, începu Corcitul cu o voce înspăimîntătoare, şi cu ochii ţintă la Brynne, să stai acolo jos şi să nu scoţi un cuvînt?

Deşi simţea cum totul în ea tremură, Brynne reuşi să schiţeze o umbră de zîmbet tremurător.

– De ce eşti atît de supărat? îl întrebă ea făcînd cu mîinile un gest a cărui semnificaţie era de a-i aminti că totul s-a terminat cu bine. Dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi putut să pui mîna pe ticălos, iar Miranda nu ar fi fost liberă!

Faţa lui Joshua era atît de dură, atît de impenetrabilă! Îţi venea greu să crezi că este acelaşi bărbat care s-a înfruptat din sînii ei noaptea trecută, care i-a şoptit cuvinte delicate, care a făcut dragoste cu ea cu pasiune, cu dorinţă neostoită. Acum nu era decît un străin furios şi nu părea cîtuşi de puţin recunoscător pentru enormul sacrificiu făcut de Brynne.

– Ai fi putut fi ucisă, zise rece, făcînd un pas ameninţător spre ea.

Brynne se dădu înapoi, se împiedică şi aterizâ în iarba bogată.

– Zău, Joshua...

Se apropie rapid, cu paşi mari, furioşi. Disperată, Brynne se răsuci, pregătindu-se să o pornească de-a buşilea.

Dar Joshua o prinse de betelia pantalonilor şi o ridică dintr-o mişcare direct în picioare. I se opri respiraţia de surpriză şi teamă cînd o împinse spre cabană. Scoase un strigăt strangulat de alarmă şi furie cînd o aruncă pe lîngă Miranda care nu făcu nici un fel de gest de protest, trimiţînd-o direct prin uşă pe podeaua cabanei.

Brynne se ridică în picioare cînd el lua puşca, i-o dădu sorei lui şi i-l arătă cu un semn din cap pe Austin Darnell.

– Dacă se mişcă, împuşcă-l, spuse dur Corcitul.

Calmă, ca şi cum făcea lucrul ăsta în fiecare zi a săptămînii, Miranda luă puşca şi o aţinti spre capul lui Darnell.

Joshua trînti uşa cu călcîiul cizmei după el şi-şi îndreptă privirea spre Brynne.

– Femeie, începu cu o voce calmă, cînd îţi spun eu să stai jos, acolo înţepeneşti. Şi cînd îţi spun să nu scoţi un cuvînt, apoi numai Dumnezeu te mai poate ajuta dacă nu o faci.

Brynne era îngrozită, dar puternica ei mîndrie scoţiană ţîşni la suprafaţă.

– Nici un bărbat nu-mi dă mie ordine, zise semeţindu-se.

Joshua îşi sprijini mîinile puternice în şolduri şi privi în tavan o secundă, încercînd să-şi înăbuşe furia. Cînd îşi întoarse privirea din nou spre faţa

îmbujorată a lui Brynne, era de un calm ucigător. O cercetă sumar, apoi dintr-un pas fu lîngă ea.

Brynne răcni de furie cînd îi prinse încheietura ca într-o menghină, se aşezâ pe marginea patului şi o aruncă cu faţa în jos pe genunchi. Se luptă curajoasă, dar o supuse cu o uşurinţă exasperantă prinzîndu-i coapsele între picioarele lui muşchiuloase.

Apoi, cuvintele îi fură subliniate de lovituri dure, usturătoare, aplicate posteriorului ei expus.

– Niciodată... n-am lovit o femeie... în viaţa mea..., dar tu... pe Dumnezeul meu!... eşti o excepţie!

Brynne ar fi vrut să-i scoată ochii, să-l ucidă, dar toate zbaterile ei fură zadarnice. Nu avu nici o şansă decît să îndure ofensa, dar cel puţin nu era obligată să rabde în tăcere. Aşa că răcni tot timpul şi cît putu de tare!

Miranda zîmbi spre bărbatul care privea ţeava puştii, în timp ce răcnetele lui Brynne sfîşiau ca un ecou aerul rece al dimineţii.

– Dumnezeule mare, exclamă Austin, încruntîndu-se într-un mod elegant. Sună de parcă ar omorî-o!

Miranda dădu scurt din cap. Austin se strădui pînă se ridică în fund.

– Nu alergi să o salvezi?

– Să o salvez? Dacă aş fi atît de puternică, m-aş salva pe mine însămi. Acum, gura, ticălosule, înainte să te fac fărîme!

Inteligent de felul lui, Austin căzu într-un acces de reflecţie tăcută.

Coborîrea de pe munte se dovedea a fi într-adevăr grea, aşa cum prevăzuse Joshua. Călărind alături de Miranda, incomod, pe un cal de povară împrumutat din tabără, Brynne avu timp suficient să se gîndească la impulsivitatea ei. Nu era nevoie să se gîndească la posteriorul dureros pentru că fiecare mişcare a calului de sub ea i-o amintea cu vîrf şi îndesat.

Miranda, la fel de în largul ei pe spatele unui cal ca şi cum s-ar fi aflat în cea mai elegantă trăsură, se prefăcea interesată de cei doi bărbaţi care călăreau în faţă – fratele ei vitreg şi Austin Darnell, luat ostatic. Brynne nu se putea opri să nu o admire – chiar şi după ceea ce trebuia să fi fost o noapte îngrozitoare, urmată de întîmplările de la cabană, arăta ca o doamnă din cap pînă în picioare.

– Cum s-au petrecut lucrurile cu banda aia, Miranda?

Miranda îşi îndreptă ochii spre faţa lui Brynne. În ei era căldura obişnuită, uşurare, dar se vedea şi supărare.

– Luam ceaiul în grădină cînd au apărut Austin şi prietenii săi.

– Şi pur şi simplu... te-au luat pe sus?

– Ceva de genul ăsta.

– De ce n-ai ţipat? Ţi-ar fi putut sări Drew în ajutor.

Miranda lăsă capul pe spate şi studia cerul strălucitor.

– Drew era plecat spre Port Propencity să te caute pe tine. Brynne de ce ai plecat în felul ăsta?

Brynne ştia că întrebarea era inevitabilă şi-şi pregătise răspunsul.

– M-am gîndit că ar fi mai bine dacă n-aş sta în calea voastră.

– Înţeleg.

– Oamenii ăia ţi-au făcut vreun rău, Miranda?

– Am avut şi nopţi mai bune, zîmbi ea. Totuşi, Austin este destul de deştept să ştie ce i s-ar fi întîmplat dacă m-ar fi atins.

Părăsiră drumul îngust, bătătorit – Joshua hotărîse că ar fi mai înţelept să nu meargă pe acolo în cazul în care oamenii lui Austin hotărăsc să încerce ceva. Or să o ia în schimb de-a lungul făgaşului pe care coborau buştenii din munte.

– Cine este el – omul ăsta, Austin – şi de ce a vrut să mă răpească?

Umerii Mirandei deveniră rigizi, trase adînc aer în piept, apoi se destinse.

– Cred că Joshua este cel care trebuie să-ţi explice, nu eu.

– O să-l trimită la închisoare?

Miranda se gîndi numai cîteva secunde.

– Din nefericire, nu. Este un om bogat, puternic, şi ar fi eliberat în aceeaşi zi. În momentul ăsta însă, este valoros; atîta vreme cît este în mîinile noastre, oamenii lui nu se vor apropia.

Pe Brynne o cuprinse un tremur. Era murdară, îi era foame, iar fundul o ustura. Ce i-o mai rezerva ziua?

– Iartă-mă, Miranda, că te-am băgat în toată treaba asta.

Ajunseră la jgheab; era un făgaş adînc săpat în panta muntelui, mărginit de-o parte şi de alta de copaci, şi chiar în momentul ăla un trunchi masiv se rostogolea la vale, cutremurînd pămîntul.

Miranda aşteptă să se stingă zgomotul înainte să răspundă.

– Există mai multe lucruri pentru care nu te-aş ierta, Brynne. Ştiu că n-ai intenţionat să se întîmple nici unul dintre ele, aşa că să o lăsăm baltă.

– Dar...

– Singurul lucru pe care ţi-l cer este să nu-mi răneşti nici unul dintre fraţi, Brynne, o întrerupse Miranda cu ochii întunecaţi de îngrijorare. Asta nu ţi-aş ierta-o.

Lui Brynne i se făcu rău cînd se gîndi la toate lucrurile pe care trebuie să le creadă Miranda despre ea. În definitiv, nu era absolut evident că petrecuse noaptea singură cu Joshua în cabana aia izolată?

– N-aş face asta Miranda.

– Poate nu intenţionat, spuse Miranda cu o voce numai demnitate, bună-creştere şi oţel. Presupun că ştii că amîndoi te doresc, că aveau divergenţe foarte serioase chiar şi înainte să apari tu în viaţa lor?

– Da. Se urăsc unul pe altul, nu?

– Ar fi mai exact dacă am spune că Drew îl urăşte pe Joshua.

– Am... am încercat să dispar, Miranda. Nu vreau să-l rănesc pe Drew şi ştiu că pe Joshua nu voi putea să-l am vreodată. Nu ştiu cum a aflat însă că am plecat spre tabăra tăietorilor de lemne cu Evan Pierpont şi a venit după mine.

Ochii negri ai Mirandei o priviră cu răceală.

– Este prea tîrziu să fugi acum de Joshua, Brynne. Nici un loc nu este prea departe. Te iubeşte.

– Nu, dădu nefericită din cap Brynne. Pur şi simplu... doar mă doreşte. Pentru moment, sînt femeia lui.

– Şi ai de gînd să te mulţumeşti cu atît?

Un alt buştean se rostogolea la vale şi, deşi erau la cel puţin 100 de yarzi depărtare, zgomotul era asurzitor.

– Ce altceva pot să fac? întrebă Brynne cu o voce tremurătoare, sugrumată, îndată ce fu sigură că putea fi auzită. Nu mă iubeşte.

Miranda rămase cu gura căscată. Îşi reveni totuşi imediat.

– Bărbaţii nu spun întotdeauna ce simt, Brynne, mai ales bărbaţii de felul lui Joshua.

Brynne blestemă lacrimile care-i umpleau ochii. De ce nu putea să-l urască pe omul ăsta imposibil? Dumnezeule mare, o făcuse să sufere, chiar, într-un fel, o bătuse, iar ea uite ce făcea – jelea natura trecătoare a legăturii lor!

– Joshua îmi spunea – chiar înainte să vii tu în dimineaţa asta – cît de mult a iubit-o pe Rosalie. O iubeşte încă, Miranda, şi nu cred că va înceta vreodată să o iubească.

– De ce crezi că nu poate să stea departe de tine, Brynne? oftă Miranda. Crede-mă, nu este vorba doar de favorurile tale. Oricît de lipsit de delicateţe ar fi să o spunem, Joshua nu este tocmai privat de atenţiile femeilor.

Amintindu-şi de frumuseţea aproape imposibilă a Corrinei Temple, Brynne se înfioră.

– Nu sînt decît una dintre cele multe, Miranda.

Brusc şi surprinzător Miranda izbucni în rîs.

– Tu? Una dintre cele multe? Zău, asta-i de-a dreptul uimitor, Brynne. Cîte femei crezi tu că s-ar

îmbrăca în haine bărbăteşti şi ar porni spre o tabără de tăietori de lemne?

Brynne se înroşi şi ridică o mînă ca să-şi şteargă lacrimile de pe obraz. Nu putea să spună nimic în apărarea modului în care s-a comportat – ruşinos, scandalos, nemaiauzit.

– Îmi pare rău, zise după o vreme.

– Îmi închipui că da, zîmbi Miranda cu subînţelesuri. Dar pun pariu zece la unu că ai să dai din nou de bucluc înainte ca noi, ceilalţi, măcar să ne tragem sufletul.

Brynne privi spre bărbatul impunător, cu părul negru, care călătorea în faţa ei cu Austin Darnell. Simţi cum se umple din nou de furie.

– M-a bătut! exclamă ea. M-a aruncat pe genunchi ca pe un copil şi el...

– Nu! Ei, nu se poate! simulă Miranda groaza şi şocul, ţuguindu-şi gura ei frumoasă, dînd peste cap ochii magici şi ducîndu-şi mîna la gît.

Brynne lăsă capul în jos, stînjenită.

– Doar ai auzit, mormăi, jignită.

– Ei şi, asta face oricine pe o rază de zece mile în jur, acceptă Miranda. Doar nu aştepţi compasiune din partea mea pentru asta, Brynne McFarren. Nu sînt de părere că bărbaţii trebuie să bată femeile, şi sînt aproape sigură că Joshua gîndeşte la fel, dar tu ai căutat-o cu lumînarea!

Neavînd nici un răspuns, Brynne rămase tăcută.

La jumătatea drumului, Joshua ridică o mînă în semn că binevoieşte în sfîrşit să se oprească. Brynne era obosită şi o durea spatele, dar se înfurie din cauza acestui ordin dat cu impertinenţă. Lăsînd hăţurile să cadă jos, alunecă de pe spatele

calului şi-şi încrucişă braţele la piept, în timp ce Corcitul se apropia cu paşi mari de ea.

Miranda, cu toată dezaprobarea ei, luă o poziţie protectoare alături de Brynne. Ochii ei întîlniră scurt sclipirile de oţel ale privirii lui violete.

– Crezi că ne urmăresc?

Trupul uriaş al lui Joshua părea cuprins de o oarecare emoţie nedefinită. Privi spre pădure, aruncîndu-şi numai în treacă ochii spre faţa furioasă a lui Brynne şi dădu din cap.

– O să ajungem la Seattle fără nici un fel de probleme. După aia, orice se poate întîmpla.

Pe cerul întunecat, nori negri se ciocneau în tăcere. Brynne simţi primele picături ale ploii calde cînd ridică faţa în sus.

– De ce mă voiau pe mine oamenii ăia, Joshua?

Miranda se îndepărtă cu indiferenţă, îndreptîndu-se spre Austin Darnell, care, deşi i se permisese să descalece, avea mîinile bine legate. Joshua oftă.

– Este o poveste lungă şi complicată, Brynne şi nu avem timp de conversaţie acum. Ajunge să spun că Austin te învinovăţeşte pentru ceva ce a făcut tatăl tău.

– Ce? Joshua, ştiu că are legătură cu – cu soţia şi copilul tău, dar ce-l priveşte asta pe Austin?

– O iubea pe Rosalie.

Începuse să plouă mai tare. Joshua nu dădu importanţă, deşi îi udase deja părul şi umerii cămăşii. Doar un moment lăsă să se vadă în priviri întreaga durere pe care o ascunsese de cînd o întîlnise pe Brynne.

Apoi, înainte ca ea să poată scoate un cuvînt, se întoarse şi se îndepărtă. Lăsară cîteva minute caii

să se odihnească, îi duseră să-i adape la un izvoraş din apropiere, apoi îşi reluară călătoria.

Soarele apusese cînd cei patru călăreţi ajunseră la poalele muntelui şi se apropiară de Seattle. Lui Brynne şi Mirandei li se ordonă scurt să se ducă acasă, în timp ce Joshua şi Austin se îndreptară spre oraş ca să-i facă o vizită şerifului.

Cînd ajunseră la reşedinţa Tanner, cele două femei predară caii grăjdarului uluit – soţul lui Cook – într-o tăcere obosită. Ca pentru mai multă siguranţă, Miranda îşi trecu braţul pe sub cel al lui Brynne şi se îndreptară spre casă. Dînd din cap cu dezaprobare maternă, Cook privea îmbrăcămintea neconvenţională a lui Brynne şi hainele Mirandei şi le trimise pe Placie şi Clarissa să încălzească repede apă pentru baie.

După ce Miranda termină baia, Brynne ajută la golirea căzii şi o umplu din nou cu apă. Placie năvăli înăuntru tocmai cînd Brynne intra după paravan ca să-şi scoată hainele lui Drew.

– Ai fost pe munte cu Corcitul tot timpul ăsta! se minună Placie plină de încîntare. Dumnezeule, lui Drew şi domnişoarei Corrine Temple n-o să le placă asta!

– Pleacă, Placie, mormăi Brynne ieşind de după paravan înfăşurată într-un prosop şi vîrîndu-se în cada cu apă fierbinte.

Placie nu se mişcă, deşi avu buna cuviinţă să întoarcă în altă parte capul astfel încît Brynne să arunce prosopul înainte de a se scufunda în apă.

– Ne-ai speriat pe toţi de moarte, Brynne McFarren, să dispari aşa, pur şi simplu! Şi pe urmă a mai dispărut şi miss Miranda! Cook a plîns, s-a văitat şi-şi frîngea mîinile tot timpul...

Brynne închise ochii şi se cufundă mulţumită pînă la bărbie în cada confortabilă.

– Toţi sîntem bine, Placie, zise ea.

Placie se întoarse spre ea cu braţele încrucişate la piept, cu ochi strălucitori.

– Cum a fost, Brynne, să fii singură cu Corcitul şi să porţi pantaloni?

– Să fii îmbrăcată în pantaloni, asta are unele avantaje, zise evazivă Brynne, luînd un burete şi un săpun parfumat. Şi ce te face să crezi că am fost cu Joshua?

– Privirea din ochii tăi, poate. Şi ai un fel de – ei bine, un fel de strălucire. Ai fost sub cearşafurile unui bărbat, Brynne McFarren şi nu încerca să-mi spui că nu-i adevărat. Fac pariu pe rochia mea de duminică că a fost domnul Tanner însuşi.

În mod deliberat, Brynne făcu ochii mari.

– A făcut violent dragoste cu mine, Placie, zise cu tot teatrul de rigoare. Mi-a rupt hainele de pe mine şi...

Faţa avidă a lui Placie se înroşi brusc. Învinsă, o dată în viaţa ei, se răsuci şi ieşi stingherită din cameră. Dacă nu ar fi fost atît de obosită şi nu ar fi durut-o toate oasele şi nu ar fi fost atît de tristă, Brynne ar fi izbucnit în hohote de rîs. După ce-şi spălă părul şi îndepărtă spuma bogată de pe corp, ieşi din cadă, se şterse, se înfăşură în halatul de flanelă care era la îndemînă şi se repezi spre bucătărie.

Joshua şedea la masă, jucîndu-se alene cu o cutie de chibrituri. Îi aruncă lui Brynne o privire a cărei răceală îi dădu fiori de gheaţă pe şira spinării, în pofida halatului cald de pe ea.

– Stai jos şi mănîncă, îi zise.

Ochii lui Brynne căzură pe o farfurie de mîncare caldă pe care Cook o pregătise evident pentru ea. Dumnezeule, cît de mult dorea să-l sfideze pe omul ăsta dominant şi să iasă din cameră, dar era moartă de foame.

Se aşeză cu grijă pe scaun, luă o furculiţă şi începu să mănînce cu poftă friptura de vacă, piureul de cartofi şi sparanghelul din farfurie. În tot timpul ăsta, Corcitul o urmări tăcut cu privirea. Cînd îşi potoli foamea, Brynne împinse farfuria şi vru să se ridice.

– Nu, o avertiză Joshua cu o voce dură ca un raşpel. Brynne se îmbujoră uşor şi se prăbuşi înapoi pe scaun. Singurul semn de revoltă pe care şi-l permise fu să refuze să-i întîlnească privirea.

– Ce doreşti? murmură ea.

Se lăsă mai întîi tăcere, iar cînd Joshua Tanner vorbi în sfîrşit, vocea lui era morocănoasă, supărată, obosită şi furioasă şi mai avea ceva de nedefinit.

– Ce vreau? spuse el diabolic, ca un ecou. Vreau să dau calendarul înapoi la 4 iulie. O dată făcut lucrul ăsta, aş vrea să fiu oriunde în altă parte numai la Port Propensity nu. Şi în China ar fi bine!

– În felul ăsta nu m-ai fi cunoscut!

– Exact. Dar te cunosc, nu-i aşa? Eşti pacostea vieţii mele, dar te cunosc şi nimic nu schimbă asta.

Brynne îi întîlni privirea cu o expresie în mod deliberat caustică.

– Ei da, este o deducţie strălucită, zise ea. Eşti nu numai un amant priceput, ci şi deştept.

Joshua închise ochii, dar numai pentru o secundă, ca şi cum în el se dădea o luptă aprigă.

– Îmi pare rău şi că te-am atins vreodată, dacă asta înseamnă ceva.

Brynne se simţi rănită, dar făcu tot ce putu ca să nu se vadă.

– Şi eu am propriile mele îndoieli, zise ea.

Brusc, o ploaie torenţială se auzi lovind în ferestrele de la bucătărie, iar cele cîteva lămpi pe care le aprinsese Cook începură să pîlpîie straniu.

– Oare? întrebă Joshua, ridicînd o sprînceană într-un gest amuzat, dar sumbru. Aş putea să te am aici, dacă aş vrea, chiar acum, şi ştim amîndoi lucrul ăsta.

– Nu trebuie să te lauzi, arogantule...

– Nu mă laud. Eşti la fel de atrasă de mine cum sînt eu de tine şi nu văd ce sens ar avea să pretindem altceva. Dumnezeule mare, Brynne, sînt obsedat de tine. Acum mă hotărăsc să păstrez distanţa ca apoi, exact în nenorocitul de minut imediat următor să fiu în pat cu tine.

Brynne nu zise nimic, dar strînse atît de tare mîinile pe care le ţinea împreunate în poală, încît începură să o doară articulaţiile albite.

– I-am spus pînă şi lui Drew că te poate avea, continuă Joshua cu vocea aia joasă, egală. M-am întors la Port Propensity hotărît să uit că ai existat vreodată. Iar în secunda – ţine minte bine ce-ţi spun –, chiar în secunda în care am ştiut că el este în drum spre Seattle ca să-ţi facă curte, n-am mai rezistat. Mi-am lăsat afacerile, totul, pentru că n-am putut rezista gîndului ca fratele meu sau oricine altcineva să te atingă.

– De ce-mi spui toate astea?

Oftă, cercetînd scurt tavanul cu privirea.

– Presupun că speram să-mi dai drumul, Brynne.

Brynne fu zdrobită de cuvintele lui şi lacrimi de nefericire îi umplură ochii. Simţi cum i se pune un nod în gît şi cum stomacul i se face ghem. Cît de scurtă fusese perioada furtunoasă în care fusese femeia Corcitului!

– Să-ţi dau drumul? şopti ea.

Pe neaşteptate, Joshua se întinse peste masă prinzîndu-i amîndouă mîinile într-o strînsoare puternică, plină de căldură.

– Nu cred că înţelegi ceea ce vreau să spun, Pippin, spuse el cu voce mai blîndă. Eu...

Brynne se eliberă din strînsoarea lui, sări în picioare, simţind cum îi pulsează ruşinea în obraji şi-i sfîşie inima şi aşa zdrobită.

– Înţeleg foarte bine, domnule Tanner! Ei bine, nu trebuie să crezi că am să mă agăţ de gleznele tale şi că am să plîng cînd ai să pleci! Eşti liber. Du-te unde vrei, fă ce vrei...

Joshua zîmbi cu tristeţe, fără să se obosească să se ridice în picioare.

– Cît de mult aş vrea să fac exact asta – să plec, să nu mă mai uit înapoi. Brynne, am nevoie de tine, te doresc!

Acum Brynne era într-o stare de confuzie totală. Lacrimi de oboseală şi de durere îi curgeau pe obraji cînd se prăbuşi din nou pe scaunul ei. Avea nevoie! Dorea! Dar de iubit, să fi iubit el vreodată?

Oftă şi-şi acoperi faţa cu mîinile. Ce bine ar fi fost dacă şi ea ar fi putut să dea calendarul înapoi. La perioada dinainte ca tatăl ei să moară, înainte să-l fi întîlnit pe Joshua Tanner. Oh, să fie înapoi la ferma aia izolată de oi, complet nevinovată şi

preocupată numai de treburile ei. Începu să plîngă cu sughiţuri.

– Nu plînge, o imploră Joshua cu o voce devastată, chinuită. Te rog, Brynne.

– Vreau să mă duc acasă! strigă ea într-un acces de isterie, umerii zguduindu-i-se în ritmul plînsului ei plin de durere.

– La fermă? Ai putea, ştii... este a ta.

Brynne lăsă încet mîinile jos ca să-l privească pe Joshua Tanner. Nu putea să înfrunte zbuciumul straniu pe care-l văzu pe faţa lui aşa că se concentră pe claia lui de păr negru ca smoala, pe violetul imposibil al ochilor, pe umerii lui largi.

– A mea? întrebă cu o voce ca de piatră.

– A ta, replică el calm. Actele sînt deja gata.

Brynne înţepeni.

– Asta este plata care mi se cuvine pentru că am fost femeia ta?

Rîse, dar nu era nici un fel de veselie în rîsul lui.

– A fost o greşeală de la început – confiscarea fermei vreau să spun. Aşa că ferma îţi aparţine.

Într-o secundă, Brynne fu în picioare, recunoscătoare că furia sălbatică ce se dezlănţuise în ea îi atenua durerea şi ruşinea.

– Acum, cînd tatăl meu este mort, încerci să repari răul făcut! Ei bine, *n*-ai decît să iei ferma, domnule Joshua Tanner Atotputernicul, şi tu...

Joshua sări brusc de pe scaun cu faţa contorsionată de o mînie care o egala, dacă nu chiar o depăşea, pe cea a lui Brynne.

– Răul? răcni el. Ducă-se totul la dracu, femeie, nu-mi vorbi tu mie despre rău! Dacă măcelarul ăla beţiv nu s-ar fi omorît, aş fi făcut-o eu pentru el!

Brynne începu să tremure, zguduită pînă în adîncul sufletului de sinceritatea teribilă din cuvintele lui.

– A murit din cauza ta!

– Un schimb echitabil, dacă am auzit vreodată de aşa ceva! răcni Joshua.

– Încetaţi, încetaţi amîndoi imediat! interveni Miranda, palidă, din uşa ce ducea spre sufragerie. Joshua, ieşi chiar acum din cameră. Am avut destule pentru o singură zi. Iar tu, Brynne McFarren, ai exact cinci secunde să urci scările alea şi să te bagi în pat.

Între Brynne şi Joshua avu loc un schimb de priviri ucigaşe, dar nici unul dintre ei nu scoase nici un cuvînt. Joshua se îndreptă cu paşi mari spre uşă, o deschise larg şi ieşi ca o furtună lăsînd-o ca o gaură ce dădea spre întunericul nopţii.

Brynne îl urmări cum pleacă, îi aruncă o privire disperată Mirandei, după care se grăbi spre scări. Odată urcată în pat, plînse sfîşietor o jumătate de oră, apoi căzu într-un somn greu, fără vise.

În pofida oboselii şi a durerilor de muşchi, se trezi devreme în dimineaţa următoare. Ştiind că Joshua Tanner nu este în casa asta spaţioasă – îi simţea absenţa ca un gol –, îşi pieptănă părul, se spălă şi după ce se îmbrăcă coborî hotărîtă scările ca să înfrunte ziua care o aştepta.

Era înorat, văzu ea privind pe fereastra salonului, dincolo de grădina Mirandei, iar ploaia bătea peste straturile colorate de flori şi dansa pe masa de fier forjat din grădină.

– Ei bine, auzi mormăind o voce bărbătească furioasă din uşa salonului, iar Brynne tresări.

Drew se apropia de ea cu ochii lui căprui plini de furie. Îşi vîrî mîna sănătoasă în buzunarul pantalonilor de tweed, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie tentat să o lovească.

– Bună Drew, reuşi să spună cu mult efort, ridicînd ochii şi întîlnindu-i privirea întunecată de mînie.

– Bună Drew, o imită el cu amărăciune. Asta e tot ce ai de spus?

Brynne simţi cum o cuprinde şi pe ea furia.

– Ce ar trebui să spun, Drew?

Tînărul se opri, ca şi cum ea ar fi început să agite o armă mortală, iar schimbarea de pe faţa lui fu uluitoare. În locul furiei cu care intrase, Brynne văzu acum numai suferinţă. Pînă şi nuanţa ochilor i se schimbase.

– Te iubesc, spuse răguşit.

Brynne înţepeni.

– Nu!

Maxilarul lui deveni rigid şi pe măsură ce se apropia, îi simţi mirosul coloniei.

– Nu? De ce nu, Brynne? Pentru că te-ai tăvălit în patul Corcitului?

Mînioasă, fără să se gîndească, Brynne ridică mîna şi-i arse o palmă cît putu ea de tare.

Ochii lui Drew deveniseră din nou de un verde de jad cînd îşi plimbă privirea pe faţa ei.

– Crezi oare că este posibil, începu el cu voce înspăimîntătoare, că Joshua ar putea sau ar vrea să o uite pe scumpa lui Rosalie pentru tine? Sau pentru oricine altcineva? Pentru Dumnezeu, Brynne, trezeşte-te înainte să fie prea tîrziu! Pur şi simplu te foloseşte!

– Ştiu, şopti cu o voce sfîşiată, lăsînd încet mîna în jos.

– Ştii? Atunci de ce Dumnezeu...

Brynne dădu nefericită din cap. Cum să-i răspundă la întrebarea asta lui Drew cînd ea însăşi nu ştia răspunsul?

Drew o prinse de bărbie şi o forţă să-l privească.

– Mărită-te cu mine, Brynne. Acum, astăzi. Dacă o să fie un copil, o să spunem că este al meu.

– De ce ai face asta?

– Pentru că, Dumnezeule, te iubesc. Te-aş lua indiferent cum ai fi – chiar şi dacă te-ai afla în drum spre patul fratelui meu!

– Ce romantic! se auzi o voce feminină, caustică, din uşă.

Drew şi Brynne se răsuciră amîndoi ca să o vadă pe Corrine Temple în uşa boltită a salonului, udată de ploaie şi descurajată, într-o rochie verde-smarald şi mantie asortată. Oftă şi începu să-şi scoată cu graţie mănuşile impecabile.

– Acceptă oferta lui Drew, Brynne, scumpo, îi ceru ea. Crede-mă, devotamentul Corcitului este un lucru trecător.

Brynne ar fi vrut să fugă, să se ascundă, nu numai de femeia asta vicleană, ci şi de Drew. Problema era că genunchii ei păreau făcuţi din gelatină, şi nu avea forţa necesară să-i întărească.

Drew o prinse repede de braţ şi o conduse spre cel mai apropiat scaun, dar ochii lui erau pe Corrine Temple.

– Ieşi afară, Corrine. Acum!

– Nu încerc decît să ajut!

– Ei bine, nu ajuţi, izbucni Drew.

Corrine se sprijini de cadrul uşii.

– Deci asta este minunata fiică a lui John McFarren – măi să fie!

– Corrine! o avertiză Drew cu o asemenea voce încît lui Brynne i-ar fi fost frică să o ignore, o voce pe care nu o mai auzise niciodată la el pînă acum.

– Ştii de ce Joshua se înfruptă din farmecele tale dulci, nu, scumpo? continuă Corrine ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Drew. Plăteşte o veche şi urîtă datorie.

Drew strînse pumnul şi s-ar fi repezit la Corrine dacă Brynne nu l-ar fi prins de încheietură şi nu l-ar fi ţinut pe loc cu toată forţa.

– Nu, Drew. Te rog, las-o să termine.

– Mulţumesc, zise Corrine dulce, privind faţa roşie ca focul de furie a lui Drew şi întorcîndu-şi apoi ochii spre Brynne. Cred că şi eu aş vrea să mă răzbun dacă aş fi în locul lui Joshua, continuă ea cu o reţinere calculată. Ce s-a întîmplat a fost într-adevăr îngrozitor, ştii.

Drew se smulse din strînsoarea lui Brynne şi se repezi spre Corrine ca şi cum ar fi avut de gînd să o omoare acolo unde era.

– Taci din gură, răcni el. Pentru Dumnezeu, Corrine, taci din gură!

Corrine se feri de Drew şi acel lucru oribil pe care dorea să-l spună ajunse la Brynne într-o bolboroseală sacadată din cauza efortului.

– Tatăl tău era beat – nu a putut să aducă copilul într-o poziţie normală – Rosalie era pe moarte – şi el a tăiat copilul în bucăţele!

Brynne scoase un strigăt înfiorător, se ridică în picioare, apoi în jurul ei se făcu întuneric.

Capitolul 16

Îl durea fiecare muşchi, fiecare ţesut, fiecare fibră a trupului său aruncat undeva pe o podea. Joshua simţi miros de alge, de sudoare şi de frînghie putredă şi deschise ochii. Era întuneric şi era legat de mîini şi de picioare.

Cu un geamăt înăbuşit încercă să se ridice în fund dar nu reuşi. Podeaua părea că se leagănă sub el şi, după o secundă, auzi clipocit de valuri şi-şi dădu seama unde se află. Mormăind o înjurătură, încercă din nou să se ridice şi de data asta reuşi.

În jurul lui, în întuneric, mişunau şobolanii cu ochii roşii ca nişte luminiţe. Trase adînc aer în piept şi începu să se ocupe de frînghia cu care îi erau legate mîinile la spate. În timp ce era angajat în această încercare aproape fără speranţă de izbîndă, Joshua începu să-şi rememoreze evenimentele care-l aduseseră pe această navă împuţită care se îndrepta Dumnezeu ştie unde! A fost cearta cu Brynne, în bucătărie, seara trecută – seara trecută fusese, nu? Asta însemna că astăzi este 22 iulie.

Miercuri, îşi zise el. Este miercuri. Şi atunci se autopersiflă întrebîndu-se de ce dracului îi mai păsa oricum ce zi era!

După ce Miranda pusese capăt discuţiei, s-a dus la grajduri, a luat un cal şi s-a îndreptat spre Seattle, ducîndu-se pe Skid Road. Acolo, a intrat într-o cîrciumă, apoi în alta, dornic să se îmbete cît putea de tare. După cît se părea, reuşise. Cu un oftat, Joshua încetă să se mai lupte cu sfoara – îi intra în carne şi parcă se strîngea tot mai tare – şi-şi sprijini capul de lăzile din spatele lui. Trebuie să se fi întîmplat în ultimul loc unde fusese – cel în care o tîrfă îi oferise plăceri de nedescris pentru un preţ de nimic.

Nu acceptase – oricît de mult se bucura el de plăcerile de nedescris, nu o dorea decît pe Brynne McFarren –, iar tîrfa a fost foarte jignită de refuzul lui. Probabil că i-o fi pus ceva în băutură pentru că nu-şi mai aminteşte nimic după aia. Absolut nimic.

Joshua rîse tare. De cîte ori îl avertizase pe Drew să nu se aventureze pe Skid Road şi alte locuri ca ăsta, unde bărbaţii puteau fi luaţi cu forţa şi se trezeau muncind pentru a-şi plăti călătoria spre un loc unde n-au avut niciodată de gînd să meargă? Dumnezeu ştie cînd o să se ivească prilejul să sară de pe navă.

În timp ce Joshua se gîndea la ironia lucrurilor, se deschise un chepeng prin care pătrunsese puţină lumină şi o pală de aer curat. Văzu o figură cunoscută coborînd cu abilitate scările şi ştiu înainte ca vizitatorul să-şi aprindă lanterna că dăduse de un bucluc mult mai mare decît cel la care se gîndise.

Dădu din cap cu cordialitate spre omul care şedea în picioare profilîndu-se ameninţător deasupra lui.

– Austin, zise el.

– Cum îţi place frînghia, indianule? rîse Austin. Am învăţat mica şmecherie de la oamenii tăi, ştii asta.

Joshua nu zise nimic. Studia pur şi simplu faţa lui Austin, luminată de strălucirea lanternei şi de razele ce se strecurau prin chepeng.

– Încă o oră sau două şi ai să simţi ca şi cum mîinile ţi-ar fi tăiate cu fierăstrăul, observă Austin.

Joshua continua să tacă.

Cu un oftat, Austin puse lanterna deoparte şi se aşeză pe o ladă.

– Şi acum să trecem la afaceri, zise el cu o voce plăcută. Şi anume, la Brynne McFarren. Ştii, Joshua, nu cred că am să o ucid. Este prea drăguţă ca să fac asta. Întrucît tu eşti, iartă-mă că o spun, terminat, am să le telegrafiez din primul port oamenilor mei şi am să le ordon să pună mîna pe ea. Da, aşa am să fac. Iar cînd am să mă întorc la Seattle, am să mă culc cu ea şi...

– Tacă-ţi fleanca!

– Joshua, mă dezamăgeşti. Ştii foarte bine că nu sînt nevoit să-nchid fleanca, aşa cum brutal o spui tu. Oftă, dădu din cap şi păru să chibzuiască asupra problemei. Este o dulceaţă, nu-i aşa? Toate rotunjimile alea, şi impertinenţa şi temperamentul. Dacă ai aşa ceva în pat s-ar putea ca Rosalie să nu-ţi mai lipsească chiar atît de tare!

Joshua închise ochii şi trase adînc aer în piept.

– Spune-mi, Joshua, cum este?

Joshua avu impresia că toată fierea i se descărcase în gît, iar vocea îi fu dură ca o lamă.

– Bărbaţi! Tu nu faci parte din categoria asta, Austin!

Furia lui Austin putea fi simţită în cala urît mirositoare a acelei corăbii, dar cînd vorbi, vocea îi era calmă.

– Brynne crede probabil că ai murit. După ce am să mă satur de ea, aproape cu siguranţă se va întoarce la Drew.

Cu un efort extraordinar, Joshua vorbi cu o voce calmă, rece.

– Cum l-ai determinat pe Sam Prigg să-ţi spună că sîntem sus în munte?

– Zău că a fost uşor, Joshua, se amuză Austin. Bombănea că i-ai întrerupt luna de miere ca să afli unde a plecat fotograful, iar unul dintre oamenii mei l-a auzit. Miranda era într-o stare îngrozitoare, sărmana, cînd am trecut să-i prezint omagiile mele, iar fetele în casă tot bolboroseau ceva despre un bilet. Fireşte, restul l-am ghicit.

– De ce ai adus-o pe sora mea?

– Ca asigurare, Joshua. Mă temeam de asemenea ca nu cumva să ghicească ce se întîmplă şi să se gîndească la vreo modalitate de a te avertiza. Este înfiorător de deşteaptă, tu ştii.

– N-ai stat prea mult la închisoare.

Austin ridică din umeri la această observaţie.

– O oră. Două cel mult. În definitiv, Joshua, a fost cuvîntul meu contra cuvîntului tău.

– Şi acum?

– Ancorăm la Portland în după-amiaza asta – pentru scurtă vreme. Am să las corabia asta acolo, cred, pentru că am decis să mă întorc şi să-i fac

curte cinstitei Brynne. Tu, prietene, vei supravieţui cîteva luni pe mare. Sau nu?

– Roagă-te mai bine să nu.

– Nu mă pune la încercare, Joshua. Ar fi uşor să te ucid.

– Atunci de ce nu o faci?

– Asta-i simplu. Vreau ca mai întîi să te tîrăşti. Vreau să ştii ce am de gînd să-i fac femeii tale. Din nou, faţa lui Austin se contorsionă. Îţi promit, Joshua, că nu o să-i facă plăcere. Asta te face să te simţi mai bine?

Un răget de furie îi sfîşia gîtul, dar Joshua nu-şi putea permite să-i dea drumul. Austin continuă vesel.

– Femeile americane sînt răsfăţate, ştii. Este atît de obositor să tot ţii seama de sensibilităţile lor delicate! Nu-ţi fă totuşi probleme. Dacă o s-o mai vezi vreodată pe Brynne, ceea ce probabil că n-o să se mai întîmple, va fi bine dresată.

Joshua scuipă. Fără să se grăbească, Austin Darnell se ridică în picioare şi luă din nou lanterna în mînă.

– Asta nu este tot ce am plănuit, fireşte. Ştiu că m-ai considera un mototol dacă aş lăsa nerăzbunat micul dezacord pe care l-am avut în legătură cu Rosalie acum cîţiva ani.

– Nu puteam să avem aşa ceva, explodă Joshua. Spune-mi totuşi, Austin, ce ai mai pus la cale?

Austin zîmbi numai. Apoi după ce stinse lanterna urcă scara fluierînd, se săltă pe punte şi puse cu grijă chepengul la loc.

Zece minute mai tîrziu, patru marinari, fiecare mirosind mai rău decît cala însăşi, coborîră şi-l scoaseră pe Joshua. Ploua şi, deşi avea încă

mîinile legate, picioarele îi fuseseră, firește dezlegate. Aerul proaspăt îi limpezi creierul înceţoşat. Cînd paznicii lui îl împinseră spre catargul principal, Joshua privi în jur. Erau deja în larg şi înaintau cu o viteză destul de mare de-a lungul coastei. Precis că se îndreptau spre Portland.

– Cămaşa, zise Austin, iar unul dintre oameni îi tăie frînghiile de la mîini, în timp ce alţi doi săriră şi-l prinseră de încheieturi. Întrucît nu avea cum să înfrunte inevitabilul, Joshua nu opuse nici un fel de rezistenţă.

Simţi cum îi rup cămaşa de pe el. Simţi cu plăcere spuma sărată pe spatele gol. Cei doi bărbaţi care-l ţineau îl împinseră lîngă catarg, îi trecură braţele pe după el şi-l legară din nou. Joshua îşi înălţă capul şi aşteptă.

Bobby O'Keefe privi mut de uimire cum Darnell ia un bici şi-l desfăşoară. Îl cunoştea pe omul legat de catarg – Sfîntă Fecioară, era Corcitul însuşi! –, dar nu îndrăzni să încerce să-l oprească pe domnul Darnell, pentru că dacă ar fi făcut-o, ar fi simţit sigur muşcătura aceluiaşi şarpe de piele!

Totuşi, lucrase pentru Corcitul. Acesta fusese un om bun, şi drept, şi cîndva, cînd Bobby dăduse peste o belea pe Skid Road, Joshua Tanner îl scăpase.

Darnell dădu biciul pe spate şi, în acel moment, Bobby O'Keefe prinse privirea Corcitului. Tanner îl recunoscu şi dădu din cap într-un avertisment mut.

Bobby închise ochii cînd biciul şuieră prin aerul sărat şi făcu contact cu pielea. Făcîndu-i-se rău pe dinăuntru, aştepta inevitabilul strigăt de durere.

Dar nu a fost nici un strigăt. Bobby deschise ochii şi asistă neputincios în timp ce pe spatele Corcitului urmele ţîşneau una după alta. Tanner era în agonie – sudoarea i se prelingea de pe faţă, iar maxilarul îi era atît de încordat, încît muşchii îi ieşiseră în afară, foarte vizibil. Dar omul nu scoase nici un sunet.

În cele din urmă, cînd genunchii Corcitului au cedat şi el s-a prăbuşit, continuînd să fie legat de catarg, cu spatele numai carne vie, căpitanul smulse biciul din mîna lui Darnell şi-l aruncă peste bord.

– Christoase, vrei să-l ucizi? izbucni el, făcînd un semn cu capul ca Joshua să fie dezlegat.

Darnell avea faţa schimonosită. Îl privea pe Bobby O'Keefe ca un nebun.

– Nu a ţipat! exclamă proprietarul corăbiei. La dracu, ticălosul n-a scos un sunet!

– Este aproape mort, zise unul dintre marinari în timp ce Joshua căzu inconştient cu faţa în jos pe puntea alunecoasă.

– Dumnezeule! murmură căpitanul.

Bobby mai privi o dată spre spatele lui Joshua, apoi porni împleticindu-se, se apucă cu mîinile de balustradă şi vomită peste bord.

La Portland, Tanner fu coborît cu o targă, în pofida protestelor aproape isterice ale lui Austin Darnell.

Iar Bobby O'Keefe sări de pe vas.

Miranda de-abia se abţinea să nu străbată în lung şi-n lat portul unde ancorau navele cu aburi şi-şi frîngea într-una mîinile. *„Marriott"* întîrzia. Lîngă ea, la fel de preocupat, Drew cercetă cerul

albastru strălucitor şi se încruntă. Cînd o privi pe Miranda, ochii lui erau de un verde-jad, exprimînd o îngrijorare aproape la fel de intensă ca a ei.

– Au trecut patru zile, Miranda, zise el absolut fără rost. Dumnezeule, ai zice că după patru zile ar fi timpul să sosească...

Miranda îşi îndreptă umerii cînd zări conturul familiar al corabiei apărînd după o limbă de pămînt şi intrînd în apele Golfului Elliott. Îşi aţinti privirea asupra vasului ca şi cum, printr-un simplu act de voinţă, i-ar fi putut accelera apropierea.

– Patru zile nu înseamnă foarte mult, Drew, zise fără să privească spre fratele ei.

Numai că însemnase. Pentru o fată plină de viaţă ca Brynne a însemnat foarte mult să se ascundă în ea însăşi. Dumnezeule, în toate minutele, orele, zilele alea, biata copilă de-abia dacă a dormit sau a mîncat şi nu a scos nici un cuvînt. Era ca şi cum ar fi fost antrenată într-o permanentă dramă ai cărei actori erau invizibili pentru toată lumea, cu excepţia ei.

Miranda oftă în sinea ei. Ar fi fost bine dacă şi-ar fi făcut probleme numai în legătură cu starea mintală a lui Brynne, oricît de îngrijorătoare era. Dar mai era şi Joshua.

Unde să fie? Miranda nu-şi văzuse fratele şi nici nu mai auzise de el de marţea trecută, cînd se certase cu Brynne în bucătărie. Trecuse aproape o săptămînă; avusese timp suficient să depăşească starea complexă de sentimente pe care ştia că le încercase în seara aceea, timp suficient să-şi controleze furia şi pasiunea.

„*Marriott*" intră în port, şuieratul sirenei răsunînd în căldura tremurătoare a acelei zile de iulie; cîţiva membri ai echipajului săriră iute şi începură să o amareze.

Fu lăsată rampa de coborîre şi începură să debarce tot felul de pasageri. Miranda îşi dădu seama că-şi dorea cu ardoare să-l vadă pe Joshua coborînd cu paşi mari, sigur şi nevătămat şi mereu practic. Dacă putea ajunge cineva la Brynne, apoi numai el o putea face.

Dar nu putea să apară; ea făcuse deja cîteva cercetări discrete şi aflase că fratele ei nu este nici în Port Propensity, nici la Tacoma.

Drew începu să se agite lîngă Miranda; n-ar fi vrut să o lase atîta vreme singură pe Brynne.

– Unde or fi? murmură el.

Ca un răspuns, apăru Letiţia, urmată de Minnie Prigg, tristă şi îngrijorată. Letiţia zîmbi timid, arătînd deosebit de drăguţă în costumul ei de călătorie albastru deschis şi se îndreptă spre Miranda şi Drew cu paşi mici, îngrijoraţi.

Cu poşeta atîrnîndu-i de încheietură, Letiţia îi luă cu impulsivitate mîinile înmănuşate ale Mirandei într-ale ei.

– Cum... începu bîlbîindu-se, cu ochii albaştri strălucitori, cum se simte Brynne?

Minnie îl privea cu suspiciune pe Drew, ca şi cum l-ar fi bănuit că face planuri să o vîndă ca sclavă pe fata lui McFarren!

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Pentru a menţine liniştea atît de fragilă, Miranda întîrzie răspunsul la ambele întrebări destul de mult ca să-i ceară lui Drew, care fierbea, să vadă de bagajele care erau încă la bordul navei. Cînd el se depărtă, Miranda îi strînse mîinile Letiţiei şi zîmbi

cînd văzu preocuparea plină de furie de pe faţa lui Minnie.

– Mă tem că Brynne nu este deloc bine, le spuse ea delicat. A avut un şoc groaznic.

Letiţia făcu ochii mari, sincer îngrijorată.

– I-a spus cineva ce s-a întîmplat cu soţia şi copilul domnului Tanner, ghici ea cu o voce mică, uluită.

Miranda dădu din cap.

– Eu sînt de vină. Ar fi trebuit să-i explic...

– Cine i-a spus? întrebă Minnie, privind fioroasă către navă, unde Drew se ocupa de cufere şi valize. El?

– Nu, Minnie, dădu iute Miranda din cap, nu a fost Drew. I-a fost atît de greu. Nu ar fi rănit-o aşa pe Brynne – era pe cale să adauge că o iubeşte pe fată, dar o privire fugară spre faţa Letiţiei o opri.

Drew se apropie purtînd în mîna sănătoasă o valiză uzată.

– Restul o să le trimită mai tîrziu, zise el cînd ajunse lîngă cele trei femei care-l aşteptau.

Privirea Letiţiei căzu pe mîna rănită şi păli. Înainte ca ea să-i pună inevitabila întrebare, Drew îi zîmbi, deşi cam sumbru, şi-i oferi braţul.

– Crema pe care ţi-a dat-o Madame Fortuna dă roade, zise el şi în momentul ăla faţa Letiţiei se aprinse ca focul.

Pentru a nu se gîndi la ce se va întîmpla cu Brynne McFarren şi unde dispăruse Joshua, Miranda s-a întrebat tot drumul spre casă ce a vrut să spună Drew prin remarca lui misterioasă.

Brynne şedea într-un scaun de nuiele în grădină, exact în locul unde o lăsase Drew cînd plecase în port. Ţinea mîinile împreunate în poală,

iar ochii priveau ţintă, fără să vadă, cădita de baie din piatră pentru păsărele.

– Brynne? întrebă Letiţia uitîndu-l pe Drew ca să se apropie de verişoara ei.

Nu primi nici un răspuns, firește, şi, cu excepţia unei bucle înfoiate de o briză trecătoare, nu făcu nici o mişcare.

Letiţia ocoli scaunul, veni în faţa ei şi îngenunche luîndu-i mîinile într-ale sale.

– Brynne, sînt aici, spuse cu voce tremurătoare, plină de durere. Brynne?

Brynne nu răspunse.

Letiţia înghiţi în sec, cercetînd cu ochi îndureraţi faţa verişoarei ei.

– Este prea îngrozitor ca să reziști, nu-i aşa? murmură ea. Oh, Brynne, ştiu ce simţi.

Brusc, Brynne fu zguduită de un tremur violent. Miranda, Drew şi Minnie o urmăriră într-o tăcere de piatră cum ridică braţele, cu pieptul sfîşiat de un plîns sacadat, şi se aruncă în îmbrăţişarea Letiţiei.

Miranda simţi lacrimi fierbinţi pe obraji. Toţi am spus ce nu trebuia, gîndi ea. Am spus că nu contează, am spus că nu este ea vinovată. Am spus tot ce ne-a trecut prin cap, numai adevărul gol-goluţ nu l-am spus: că a fost îngrozitor.

Şi aşa a fost. Pe Miranda Tanner o cuprinse un tremur în căldura aceea de miez de vară numai la amintirea gîndului. Îl privi pe Drew şi-i văzu maxilarul rigid, linia umerilor lui frumoşi, conturul gurii. Pornise spre Brynne atras de durerea ei sau împins de propria lui durere, Miranda nu-şi dădea seama, apoi ezită. Cu blîndeţe, Miranda îl luă de braţ şi se îndepărtă, urmaţi de Minnie, care era derutată.

În urma lor, vocea Letiţiei era ca o melodie plină de tandreţe a raţiunii, alinîndu-şi verişoara.

Drew se încruntă cînd se întoarse de la dulapul din salonul răcoros, oferindu-le băuturi Mirandei şi lui Minnie înainte de a-şi lua şi el.

– Noi de ce nu am putut să ajungem la ea? întrebă el, pe nimeni în special. Miranda oftă.

– Poate pentru că nu am vrut să înfruntăm ceea ce ni s-a întîmplat chiar nouă, Drew, spuse ea.

Minnie Prigg luă o sorbitură din pahar şi o savură sumbră înainte de a-şi spune părerea.

– Un secret ca ăsta nu poate fi ţinut multă vreme. Mă mir de ce bătrînul doctor McFarren nu i-a spus chiar el.

– Cum ar fi putut Minnie? întrebă Miranda simţind cum îi pulsează în tîmple o puternică durere de cap. Este greu de suportat numai şi gîndul, ce să mai vorbim de explicat. Dumnezeule, viaţa omului ăluia trebuie să fi fost un iad!

Drew şedea la fereastră privind în grădină, iar îngrijorarea lui pentru Brynne aproape că putea fi simţită în încăpere ca ceva concret.

– Joshua ar fi trebuit să-i spună, zise el furios. În mod sigur au avut timp suficient ca să vorbească.

Brusc, Minnie Prigg intră în alertă.

– Brynne şi Joshua? se miră ea mijind ochii la Miranda pe deasupra paharului cu burbon. Miranda dădu aprobator din cap, apoi cu o mişcare iute şi elocventă o reduse pe Minnie la tăcere.

– Şi pe unde dracu o fi? răcni Drew, cu spatele spre ele, cu privirea aţintită după cîte se părea asupra Letiţiei şi lui Brynne. Dumnezeule, ea este la pămînt, iar el probabil că se tăvăleşte în fîn cu vreuna dintre tîrfele lui.

Miranda ştia mai bine, deşi aproape că-şi dorea să poată crede că fratele ei vitreg este cu o femeie. Acest lucru ar fi fost mult mai uşor de rezolvat decît alte posibilităţi, cum ar fi de exemplu Austin Darnell.

– Drew, protestă ea cu voce slabă.

La reproşul delicat ce transpăru din modul în care-i pronunţă numele, Drew s-a întors. Cuvintele pe care le rosti l-au costat evident un preţ imens şi dureros.

– Brynne are nevoie de el. La dracu, Miranda, unde este?

– Nu este cu nici o tîrfă, zise direct Minnie. Nu dacă-i face curte lui Brynne. Nu este felul Corcitului.

Nu era felul Corcitului, Minnie avea dreptate, oricît de brutal pusese problema. Chiar şi amantele lui, oricît de scurtă a fost relaţia cu ele, s-au bucurat de fidelitatea lui absolută atîta vreme cît i-au ţinut treaz interesul. Iar Brynne era pentru el mai mult decît o amantă, Miranda ştia lucrul ăsta.

Drew ridică paharul şi-i dădu peste cap conţinutul. Cînd vorbi, vocea îi era răguşită şi foarte nehotărîtă.

– Am să-l găsesc eu pe legendarul nostru frate, Miranda. Oriunde ar fi şi orice ar face, am să-l găsesc. Iar cînd am să-l găsesc o să regrete momentul în care s-a atins de Brynne McFarren.

Minnie rîse, iar sunetul pe care îl scoase era ceva între un hohot şi un croncănit.

– I-auzi, cocoşul, zise ea cu dispreţ făţiş. La o adică, să ştii că eu îmi pun toţi banii pe Corcitul. Şi orice ai spune despre el ai face bine să o spui mai politicos!

Drew se înroşi şi ieşi ca o furtună din salon. Epitetul pe care-l scăpă printre dinţi în drum spre uşă ar fi uluit pe oricine, în afară de Minnie Prigg.

Miranda închise ochii şi se afundă mai adînc în scaun, dorindu-şi să-şi fi petrecut această vară specială în Tibet!

Chicoteli! Cineva chicotea. Joshua deschise ochii ca să vadă două fete care-i cercetau cu suspiciune faţa. S-au speriat şi au sărit înapoi ca peştii tropicali, strigînd-o pe mama lor.

Zăcea într-un pat, întins pe burtă. Dar unde? Nu recunoscuse copiii, nu recunoştea patul solid, simplu, şi nimic din ce era în jurul lui în cameră.

După ce trase adînc aer în piept, Joshua se mişcă pregătindu-se să se ridice din pat. Durerea îi ţîşni în tot spatele ca flăcările care cuprind un boschet, şi, cu un geamăt gutural, căzu înapoi pe cearşafuri.

– Stai liniştit, ordonă o voce masculină de la picioarele patului. Doar n-o să te mişti ca să-ţi plesnească din nou toate rănile alea!

Strînse puternic ochii din cauza durerii care-i invadase toţi muşchii de la ceafă pînă la baza şirei spinării şi-şi înăbuşi răcnetele pe care le simţea cum pornesc dinlăuntrul lui. Acum îşi aminti; şi-a amintit că a fost legat de catargul uneia dintre navele lui Austin, şi-a amintit muşcătura nemiloasă şi usturătoare a biciului.

– Cine eşti? întrebă el.

Omul veni lîngă pat, trase un scaun şi se aşeză. Era un bărbat solid, cu o construcţie asemănătoare celei a tatălui lui Joshua, cu o claie de păr roşu rebel şi nişte ochi blînzi albaştri.

– Sînt căpitanul Jack Dancer, spuse el. Dar tu?

Joshua hotărî să ţină pentru el această informaţie, cel puţin pentru moment.

– De ce? întrebă el în schimb.

– De ce te-a biciuit Darnell? Sau de ce te-am adus aici?

– Amîndouă, cred, răspunse Joshua conştient acum de o durere brutală ce-i pulsa în plămîni. Christoase, să fi făcut oare pneumonie, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns ce avea?

– Îmi închipui că probabil ştii mai bine decît mine de ce Darnell a vrut să-ţi transforme spatele în carne vie. Am fost de acord cu el numai pentru că a spus că i-ai violat fata.

– Nu are nici o fată.

– Ei bine, l-am crezut, zise Jack Dancer evitîndu-i privirea. Şi pentru că şi eu am două copile...

Fetele care chicoteau, fără îndoială. În pofida situaţiei în care se afla, Joshua zîmbi. O să aibă şi el vreodată vreo fată? Spera că da şi că va arăta aidoma lui Brynne.

– Nu-ţi port pică, reuşi el să spună. Este casa ta, presupun?

– Da, recunoscu Jack Dancer cu voce puternică. Trebuia să te duc undeva înainte să-ţi dai duhul şi să mori. Fireşte, acum am rămas fără navă pentru că Darnell a hotărît să plece fără mine. Spune-mi cum te cheamă, fiule, ca să-ţi anunţ familia.

– Tanner, zise Joshua după o pauză lungă, în care-şi adună forţele. Mă cheamă Joshua Tanner.

Dancer făcu ochii mari.

– Sfinte Dumnezeule! Doar nu eşti...

Înainte ca Joshua să poată răspunde, pământul se deschise şi-l înghiţi complet, sau cel puţin aşa i se păru lui. După o vreme îi dădu drumul din nou şi plutea într-un univers întunecat presărat cu stele depărtate, reci.

Furios la culme, Drew privi spre Brynne, care, datorită eforturilor Letiţiei Jennings, dormea liniştită în patul ei, apoi părăsi casa.

Ducea de căpăstru calul pe care îl înhămase cu cîteva minute înainte, la grajduri, şi care juca nerăbdător din picioare şi era cît pe-aci, cînd dădu colţul casei, să se ciocnească cu un mesager.

– Numele dumneavoastră este Tanner? întrebă băiatul încercînd să-şi şteargă sudoarea de pe frunte şi să ţină în acelaşi timp şi bicicleta.

Drew dădu din cap, iar mesagerul îi întinse o bucată de hîrtie mototolită.

Telegrama începea cu adresa unei străzi, iar mesajul era scurt şi la obiect. *„Mr. J. Tanner aici. Rănit. Pneumonie. Jack Dancer"*.

Rănit! Cuvîntul atinse ceva ce Drew se străduise să ţină bine ascuns aproape toată viaţa lui, răscolindu-l dureros. Ca în transă, luă o monedă din buzunarul pantalonilor şi i-o aruncă băiatului.

– Mulţumesc.

– Este vreun răspuns?

Spune-i să nu moară, se gîndi Drew. Spune-i că eu nu vreau să moară!

– Nu, răspunse după o pauză lungă. Nu, nu este nici un răspuns.

Douăzeci de minute mai tîrziu, luînd bugetul lui Cook pentru mîncare pe o lună întreagă şi depozitul pe care Miranda îl ţinea în sertarul biroului ei, Drew porni spre Portland, Oregon.

Brynne şedea în pat şi-şi tot trăgea nasul. Letiţia era cuibărită într-un scaun în apropiere citind la lumina unei lămpi elegante în formă de glob.

– Cît este ceasul?

Letiţia închise cartea, o lăsă deoparte, se ridică şi se aşeză pe marginea patului lui Brynne.

– Este tîrziu, Brynne, culcă-te te rog şi dormi.

– Tu de ce nu dormi, protestă Brynne care nu avea nici un chef să se întoarcă la groaznicele coşmaruri care o bîntuiau cînd se odihnea.

– Vreau să am grijă de tine, prostuţo. Te simţi mai bine acum?

Brynne dădu din cap, dar în acelaşi timp în ochi îi apărură lacrimi trădătoare. Letiţia îi luă mîna într-a ei.

– S-a terminat, scumpo. Gata. Şi nu are nici un rost să te laşi chinuită în felul ăsta.

Lui Brynne începu să-i tremure buza de jos.

– Nu este de mirare că Joshua îi spunea tatălui meu măcelar. Avea dreptate. Oh, Doamne Dumnezeule, Letiţia cîtă dreptate avea!

– Nu, o contrazise Letiţia, dînd din cap.

– Dar copilul...

– Nu era un copil viu, Brynne. Tatăl tău ştia asta.

Simţi cum plînsul încearcă să-i înfrîngă mîndria şi hotărîrea ei de a fi tare.

– De unde ştii Letiţia? De unde ştii că copilul nu a simţit scalpelul?

Letiţia îşi puse mîinile pe umerii lui Brynne cu o forţă surprinzătoare.

– Termină o dată cu asta! îi ordonă ea. Brynne McFarren, încetează să te mai torturezi singură! Ştiu că era un copil pietrificat pentru că mama era acolo, ca să-l ajute pe unchiul John.

– Un copil pietrificat? spuse ca un ecou privind-o parcă fără să o vadă pe verişoara ei.

Letiţia dădu din cap, îşi muşcă buza şi continuă.

– Mama mi-a spus că copilul murise în pîntecul doamnei Tanner cu multe săptămîni înainte de naştere. Dar ea a ţinut secret faptul ăsta pentru că a crezut că o să-i fie foarte greu... că o să-i fie foarte greu soţului ei cînd o să afle.

Brusc, Brynne începu să tremure dîndu-şi seama de un lucru teribil.

– Nu i-au spus niciodată lui. Letiţia, ei nu i-au spus lui Joshua că acest copil s-ar fi născut mort, nu-i aşa?

Letiţia păru încurcată şi chiar destul de alarmată.

– Nu ştiu Brynne, zise ea încet. Totul a fost atît de îngrozitor... doamna Tanner a murit, apoi tatăl tău a fugit, iar Joshua spunea lucruri atît de înfiorătoare, de groaznice despre tatăl tău. Cred că mamei i-a fost frică să se apropie de el.

Brynne aruncă păturile de pe ea şi sări din pat, tremurîndu-i genunchii, iar stomacul ameninţînd-o cu o revoltă.

– Înţelegi, Letiţia? Joshua crede că copilul era viu! Oh, Dumnezeule, el crede că era viu!

Letiţia se ridică în picioare, sumbră şi rigidă, avertizînd-o cu degetul arătător.

– Treci imediat în patul ăsta, Brynne McFarren! Imediat!

– Trebuie să-i spun!

– Nu poţi să-i spui nimic – nu este aici! Acum bagă-te înapoi în pat!

Învinsă pe moment, Brynne se tîrî înapoi între cearşafurile şi păturile aruncate de-a valma pe pat.

– Unde este?

– Nu ştiu, Brynne, ridică Letiţia din umeri. Drew a plecat să-l caute, aşa că încetează să mai fii îngrijorată.

Să nu mai fie îngrijorată! Brynne începu să plîngă. Letiţia se aşeză din nou lîngă ea şi o îmbrăţişă cu blîndeţe.

– Îl iubeşti, nu-i aşa? şopti ea cu durere. Oh, Brynne, nu pe el! Nu pe Corcitul!

– Să nu-i spui aşa! exclamă furioasă Brynne. Numele lui este Joshua!

– Numele lui este Necaz, replică Letiţia. Acum încearcă să dormi, Brynne, te rog.

– Să dorm! Oh, Letiţia, nu ştii cît suferă, cît a suferit de cînd Rosalie şi copilul...

Letiţia oftă şi o împinse cu blîndeţe înapoi pe perne. Apoi, calmă, turnă restul de laudanum într-o lingură şi i-l dădu să-l înghită.

Supărată, Brynne se supuse. Prima doză fu urmată de a doua şi în cîteva minute dormea, iar coşmarurile îi dădeau tîrcoale.

Deasupra Portlandului apăreau zorile cînd, în sfîrşit, clipperul *„Stealth"* aruncă ancora în larg, pentru că valurile erau prea mici ca să-i permită să amareze în docuri.

Nerăbdător să ajungă la Joshua, Drew mitui doi marinari ca să-l ducă la ţărm într-un schif.

Oraş care trăia tot de pe urma lemnului, în mare măsură la fel ca Seattle, Portlandul tocmai se

trezea la viaţă cînd Drew puse piciorul pe pămînt. Fără să arunce nici o privire înapoi, spre silueta clipperului „*Stealth*", se îndreptă cu paşi mari spre centrul oraşului, uitîndu-se pentru a suta oară la hîrtia mototolită pe care primise mesajul şi oprind o chinezoaică grăbită pentru a-i cere lămuriri.

Casa căpitanului Jack Dancer era uşor de găsit şi în cinci minute era acolo.

O clădire solidă din cărămidă roşie, casa lui Dancer avea ferestre strălucitoare, cu obloane, o verandă frumos ornamentată. Evident, proprietarii erau prosperi.

Drew nu ţinu seama de faptul că era aşa devreme, ci se îndreptă hotărît spre uşă şi bătu cu putere. O femeie palidă, îmbrăcată într-o rochie neagră şi cu o mică bonetă albă înfoiată pe creştetul capului, apăru la uşă privind cu o oarecare neîncredere cînd îi văzu barba ţepoasă, hainele mototolite de călătorie şi mîna ruptă.

– Da?

Repede, înainte ca ea să hotărască dacă este vreun derbedeu care vrea să fure ceva, îşi declină numele şi ocupaţia.

Cook dădea într-una din cap şi bombănea ceva aplecată peste o copie mototolită din „*Seattle Times*" în dimineaţa aceea cînd Miranda intră în bucătărie, la două zile după ce Drew plecase să-l caute pe Joshua. Miranda îşi turnă o ceaşcă de cafea.

– Ce scrie acolo?

Cook se înălbi toată.

– Spune că o navă a luat foc pe mare. Austin Darnell era la bord şi nu există nici un supravieţuitor.

Joshua! Să fi fost şi Joshua la bord, ca prizonier al lui Austin? Stomacul Mirandei începu să se strîngă spasmodic. Se uită spre Cook şi pe faţa ei văzu întipărit acelaşi gînd îngrozitor.

Capitolul 17

Era foarte tîrziu cînd Drew ajunse acasă şi, atras fără îndoială de lumina din salon, intră. Miranda era acolo. Drew arăta sleit, epuizat, şi mult mai bătrîn decît cei 19 ani pe care îi avea. Hainele erau în neorînduială, erau murdare şi mototolite, iar în priviri avea o lumină stinsă şi obosită, care o făcu pe Miranda să îngheţe.

– Este mort, murmură el. Joshua este mort.

De cînd aflase că nava lui Austin Darnell a luat foc – oare în dimineaţa asta să-i fi împărtăşit vestea? – Miranda se pregătea pentru acest moment. Într-un fel ştia că Joshua nu a plecat pur şi simplu undeva ca să-şi lingă rănile, că dăduse de un necaz foarte serios. Se prinse cu mîinile de braţele scaunului tremurînd şi-i scăpă un oftat cutremurător de durere. Oh, Dumnezeule, nu el. Nu Joshua!

– Nu, exclamă, iar în voce se simţea ceva ce venea dinlăuntrul ei şi care respingea ferm moartea lui Joshua.

Drew veni în faţa ei – remarcă faptul că bandajele de pe mîna lui rănită erau murdare şi se lăsă pe vine ca să o poată privi în ochi.

– Miranda, îmi pare rău. Ştiu că l-ai iubit.

Miranda se lupta cu ceva din interiorul ei, ceva puternic, care nu credea că Joshua nu mai este. Lua dorinţa drept realitate – asta trebuia să fie!

– Era la bordul navei lui Austin Darnell, nu-i aşa?

Drew ezită, apoi dădu iute din cap.

– Da.

Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă nestăvilite pe obraji, într-un fel necaracteristic Mirandei. Drew o sărută pe frunte, apoi ocoli scaunul şi se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Miranda auzi clinchetul cristalului cînd îşi turnă nişte brandy în pahar.

– Cum se simte Brynne? întrebă el încet, întinzîndu-i Mirandei un pahar.

Înainte să-i răspundă, Miranda luă o înghiţitură zdravănă. Vocea îi era încă tremurătoare, iar suspinele pe care încerca să le înăbuşe îi dădeau o anumită cadenţă.

– Datorită Letiţiei, se reface. Dar asta... asta o să o... Cuvintele se stinseră cînd ridică ochii înlăcrimaţi spre faţa fratelui ei. El oftă.

– Fii liniştită, Miranda. Nu sînt prost. Ştiu ce s-a întîmplat între Brynne şi Joshua. Ştiu că s-au iubit. Nu cred că ar trebui să-i spunem – cel puţin, nu încă.

– Dar trupul, funeraliile, Drew.

– Miranda, nu există nici un trup.

O speranţă sălbatică ţîşni în inima Mirandei şi-i umplu pieptul încît de-abia putu vorbi. Poate că – s-ar putea ca lucrul acela insistent dinlăuntrul ei să fi avut dreptate...

Drew se încruntă cînd văzu speranţa evidentă de pe faţa ei.

– Este mort, Miranda, zise el ferm. Se aşează apoi pe un scaun, pe care-l trase mai aproape de ea.

– În ce o priveşte pe Brynne...

Miranda înghiţi puternic, trase aer în piept şi închise o secundă ochii.

– Va fi distrusă, Drew.

– Nu. N-am să las să se întîmple asta!

– L-a iubit!

– A crezut că-l iubeşte, o contrazise Drew, ridicînd paharul într-un toast, cu privirea întunecată şi aţintită undeva, departe.

– Ca frate al lui Joshua, simt o anumită responsabilitate în a mă... în a mă implica, să zicem?

Brynne privea tăcută pe fereastra din faţă a căsuţei Mirandei, simplu mobilată. Era ultima zi a lunii octombrie şi începuse să ningă cu fulgi mari, albi, care se aşezau pe iarbă, pe acele pinilor. O să se întunece în curînd, iar majoritatea copiilor din Port Propensity or să înceapă farsele obişnuite de sărbătoarea Halloween.

Acum erau încă în casă, la căldură, luînd masa de seară. Parcul, care se vedea de la fereastră, era pustiu şi trist în lumina apusului, iar zăpada se depunea graţioasă pe balustradele podului de lemn.

Simţi o durere în inimă cînd privi spre locul unde, cu multă vreme în urmă, la picnicul ăla de Ziua Independenţei, fusese căruţa-vagon a ţigăncii care-i ghicice. Credea că a acceptat moartea lui Joshua, dar ideea avea un fel de a se strecura inconştient în sufletul ei şi de a o face să simtă durerea cu o nouă intensitate.

Ţiganca îi prezisese cu o surprinzătoare precizie dragostea ei pentru Joshua Tanner. Dar n-ai spus că o să moară, se tîngui în sinea ei Brynne. N-ai spus că Joshua o să moară!

În fundul casei, Cook şi Placie, aduse temporar de la Seattle, erau ocupate cu pregătirea cidrului acidulat şi a merelor coapte pentru eventualii vizitatori de Halloween. Brynne se gîndi să se ducă şi să li se alăture, dar pur şi simplu nu avea puterea să le împărtăşească veselia. Îşi puse cu tandreţe o mînă pe pîntec, gîndindu-se din nou la Joshua Tanner, şi tocmai vroia să plece de la fereastră cînd o văzu pe Letiţia deschizînd poarta din faţă şi grăbindu-se pe aleea acoperită de zăpadă, strîngînd ceva la piept şi păşind foarte hotărîtă.

În pofida tristeţii care de luni de zile nu o mai părăsise, Brynne zîmbi. Madam Fortuna avusese dreptate în mai multe privinţe – încă nu venise Crăciunul, şi Letiţia avea sîni! Se grăbi spre uşă ca să o întîmpine pe verişoara ei.

– E frig afară! spuse Letiţia tremurînd în timp ce Brynne închise uşa pe care pătrunsese un vînticel ca de gheaţă.

– Vino şi stai aici lîngă foc, o îndemnă Brynne în timp ce verişoara ei îi întinse un exemplar din „The Ladie´s Companion", scoţîndu-şi boneta plină de zăpadă şi mantia de pe ea.

– Ce este asta? se încruntă Brynne uitîndu-se la coperta revistei destul de uzate.

Letiţia o sărută pe Brynne pe obraz, apoi făcu o piruetă şi se opri.

– Înăuntru este soarta noastră, Brynne McFarren.

Brynne făcu ochii mari. Letiţia avea trupul unei femei voluptuoase, dar în atîtea privinţe nu era decît o copilă!

– Cum poate o revistă...

Letiţia se învioră, frecîndu-şi mîinile în faţa focului ca să se încălzească.

– Cînd o să bată miezul nopţii, vom şti cu cine o să ne măritäm!

Brynne se gîndi la Joshua care zăcea mort pe fundul mării şi simţi din nou durerea aceea profundă.

– N-am nici cea mai mică intenţie să mă mărit, zise ea aspru.

Letiţia aruncă o privire semnificativă spre pîntecul încă plat al verişoarei ei – în afară de Miranda şi de un doctor din Seattle, ea era singura persoană din lume care ştia despre părticica din el pe care Joshua o lăsase în urmă!

– Eşti atît de încăpăţînată!

Brynne oftă.

De ce par toţi – în special Drew Tanner – să nu înţeleagă? L-a iubit pe Joshua; îl iubeşte încă. Nu poate să dea pur şi simplu asta deoparte şi să se vîre de bună voie în patul altui bărbat, nici măcar dacă asta înseamnă să-i fie viaţa mai uşoară pentru ea şi copil. Să se căsătorească cu oricine altcineva, oricît de convenabil ar fi, ar însemna să se prostitueze!

Sigur, în ultimele cîteva săptămîni a constatat că ardoarea lui Drew s-a mai potolit evident, spre uşurarea Brynnei, şi-a dat seama că privirea lui este atrasă adesea, aproape fără voie, spre Letiţia.

Letiţia se întinse şi-i smulse scurt revista din mînă, iritată şi nerăbdătoare. Răsfoi în grabă paginile, pînă cînd ajunse la una al cărei titlu mare era „Cine va fi soţul meu?". Brynne scoase un sunet nepoliticos. Letiţia păru să nu remarce, şi obrajii i se îmbujorară.

– Sper să ai o cămaşă de noapte albă în plus şi nişte oglinzi de mînă, spuse ea, ţuguindu-şi gura de concentrare.

– Dumnezeule, exclamă Brynne.

Ochii albaştri ai verişoarei ei aruncară flăcări spre faţa Brynnei.

– Brynne McFarren, eşti îngrozitoare. Eşti de-a dreptul deprimantă! Joshua nu mai este şi ai face bine să te măriţi cu cineva, nu crezi? În afară de asta, ce poate să fie rău într-un simplu joc?

Aşa era, într-adevăr. Brynne ridică resemnată din umeri în principal pentru a-şi păstra liniştea şi, la miezul nopţii, cînd aveau burţile umflate de atîta cidru, mere coapte şi floricele, Letiţia şi Placie se îmbrăcară în cămăşi de noapte albe şi tăbărîră pe Brynne să facă la fel.

Cu părul desfăcut – pentru că revista spunea că aşa trebuie –, cele trei tinere femei se îndreptau spre capul scărilor ce duceau în pivniţă. Tremurînd de nerăbdare şi de frig pentru că podeaua era al naibii de rece sub picioarele lor goale, Placie scoase oglinzile.

– Uite ce trebuie să facem, şopti Letiţia cu ochi strălucitori. Tu cobori scările ţinînd oglinda cu faţa în sus. Cînd ajungi la capătul scărilor, ar trebui să vezi în oglindă faţa bărbatului cu care urmează să te căsătoreşti.

Brynne îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă cinic.

– Mai probabil este că o să ne rupem fundul. Fraierelor, doar nu credeţi într-adevăr că...

– Oh, taci o dată din gură, sări Letiţia, ridicînd bărbia. Cine coboară prima?

– A fost ideea ta, zise Brynne înverşunată. Aşa că tu trebuie să cobori şi, pentru Dumnezeu, ai grijă să nu cazi.

Letiţia trase adînc aer în piept şi închise o secundă ochii ei albaştri minunaţi, pregătindu-se sufleteşte. Brynne ştia că spera ca în oglindă să vadă faţa lui Drew Tanner.

– Gata? şopti Placie, arzînd de nerăbdare.

Letiţia dădu din cap şi începu să coboare prudentă cu spatele scara pivniţei. Placie se uita curioasă după ea.

– Ce crezi că o să vadă, Brynne?

– Stele, replică ea înverşunată. O să cadă pe spate.

Înainte ca Placie să răspundă la asemenea cuvinte, se auzi o bătaie puternică în uşa din faţă. Brynne se încruntă cînd se întoarse, îmbrăcată numai în cămaşa albă de noapte pe care Letiţia insistase să o îmbrace, şi se grăbi spre uşă să răspundă înainte ca întreaga casă să fie ridicată în picioare. Răsucind clanţa, se uită prin deschizătura uşii.

– Da?

Tînărul care şedea în faţa uşii era acoperit de zăpadă – fulgi enormi cădeau din cer – şi, deşi Brynne nu putea vedea faţa străinului în întuneric, fu alarmată de supărarea evidentă pe care o simţea în comportamentul lui.

– Aceasta este reşedinţa Tanner? întrebă el.

Brynne dădu din cap întrebîndu-se dacă n-ar trebui să închidă uşa şi să o încuie. Nu putu să facă aşa ceva pentru că avu un sentiment misterios, premonitoriu.

– Este reşedinţa domnişoarei Miranda Tanner, spuse ea politicoasă.

– Atunci de ce nu vine nimeni după el? răcni tînărul, mişcîndu-se în întuneric şi vîrîndu-şi mîinile în buzunarele hainei.

Brynne tremură cînd vîntul rece pătrunse prin uşa pe jumătate deschisă. Sentimentul ciudat, pe care-l simţise mai înainte, se intensifică.

– Să venim după cine? şopti ea.

– După domnul Tanner! Aproape că s-a vindecat şi...

Brynne închise ochii. Vorbea, firește, despre Drew. Dar Drew nu era nici bolnav, nici rănit, aşa că de ce trebuia să se ducă cineva după el, cînd el era aici, în Port Propensity?

– Nu înţeleg.

– Nici eu nu înţeleg! răcni străinul clocotind. Sosesc bani cu regularitate, vine un flăcău din cînd în cînd, dar...

Brynne simţi că o lasă genunchii. Îşi aminti la timp că este Halloween. Asta era, omul din faţa ei făcea o farsă crudă.

– Cum îndrăzneşti să vii în casa asta în toiul nopţii şi să încerci să ne faci să credem...

În momentul ăla apăru Miranda, într-un halat albastru de mătase, cu o lanternă într-o mînă şi cu un pistol în alta.

– Cum te cheamă, îl întrebă poruncitoare pe străin, şi ce doreşti?

– Numele meu este Bobby O'Keefe, doamnă, veni răspunsul furios. Şi mă întreb ce fel de familie are Joshua Tanner dacă l-au lăsat să se vindece departe de o casă ca asta.

– Fratele meu este mort, zise Miranda.

– Atunci cine credeţi că a scris asta? replică imediat Bobby O'Keefe punînd o bucată de hîrtie murdară şi mototolită în mîna Brynnei.

Tremurînd, vrînd să fugă de gluma macabră şi totuşi incapabilă să înceteze să spere, Brynne desfăcu hîrtia şi, la lumina lanternei pe care i-o ţinea Miranda, citi:

Pippin, felicitări cu prilejul căsătoriei tale. Drew este un om norocos. Nu mai este nevoie să mă eviţi de acum înainte pentru că n-am să-ţi mai creez necazuri. Cele mai bune urări, Joshua.

Brynne scoase un strigăt sfîşietor de protest amestecat cu speranţă. Urmări cu aviditate faţa Mirandei, care citea şi ea nota.

– Trăieşte! exclamă sora Corcitului. Oh, mulţumescu-ţi ţie Doamne că Joshua trăieşte!

– Este o farsă, Miranda, şopti tremurînd Brynne cu o voce slabă şi distrusă. Nu vezi că este o...

Miranda dădu hotărîtă din cap. Încet, coborî pistolul, făcu un pas înapoi ca o invitaţie tacită pentru Bobby O'Keefe de a intra în casă.

– Cunosc scrisul fratelui meu, Brynne, spuse ea. Şi scrisoarea asta a fost scrisă de Joshua însuşi!

Brynne McFarren leşină.

Era dimineaţă cînd Brynne se trezi. Zăpada nu încetase să cadă într-una. Joshua trăia! Gîndul o făcu să sară din pat şi să-şi caute hainele.

Trebuia să se ducă după el; erau atîtea lucruri de spus!

În depărtare, se auzi o sirenă. Era 1 noiembrie. Astăzi, potrivit fluturaşilor care circulau prin Port Propensity de săptămîni întregi, urmau să fie expulzaţi chinezii.

Brynne se îmbrăcă rapid. Oricît de tragică şi de revoltătoare era ideea, ea nu putea face nimic ca să oprească această nebunie. În plus, nimic nu conta acum cu adevărat decît faptul că Joshua era viu şi trăia undeva.

Pieptănîndu-şi părul cu mişcări puternice, Brynne privi spre Letiţia care continua să doarmă, cuibărită în patul mare. Se întrebă dacă prostuţa văzuse noaptea trecută, la capătul scărilor, jos în pivniţă, faţa vreunui bărbat în oglinda pe care o avea în mînă.

Cu o imaginaţie ca a Letiţiei, orice era posibil. Îşi dorea atît de puternic să se mărite cu Drew, încît probabil că mintea ei i-a conjurat imaginea să apară în oglindă!

Drew. Ideea îi trecu brusc prin cap cu o forţă dureroasă, chinuitoare. Drew a ştiut tot timpul că Joshua trăieşte. El trimitea bani şi chiar îl vizita, după cum a declarat Bobby O'Keefe. Şi, după cît se pare, le-a înşelat nu numai pe Brynne şi pe Miranda, ci chiar şi pe Joshua. Joshua crede că ea s-a căsătorit cu fratele lui!

Brynne închise ochii şi-şi înăbuşi un strigăt de furie. Cum să crezi că Drew a minţit în halul ăsta, că şi-a lăsat propria soră să sufere inutil atît! Dacă în momentul ăla ar fi fost în faţa ei, l-ar fi ucis fără măcar să clipească.

Încruntată, Brynne își adună forțele. Nu era momentul să pună acum la cale o răzbunare. Trebuia să meargă la Joshua, să-i spună că nu era nicidecum măritată, să-i spună că copilul pe care-l purta Rosalie nu suferise, așa cum își închipuise el.

Singurul lucru pe care nu o să i-l spună era că o să fie tatăl unui alt copil. Dacă o să-i spună lucrul ăsta, o să-i trezească, firește, simțul onoarei și o să-l determine să-i propună să se căsătorească. Și oricît de mult și-ar fi dorit Brynne McFarren să fie soția Corcitului, n-o să-l atragă în modul ăsta în cursă.

Dar putea să se gîndească mai tîrziu la toate lucrurile astea. Joshua trăia!

Miranda se trezise și era complet îmbrăcată cînd coborî Brynne, iar dincolo de ușurarea și oboseala din ochii ei negri, străluceau luminițe jucăușe. În casă era cald, și în aer plutea un miros de șuncă prăjită. Cele două femei se îmbrățișară, apoi se priviră zîmbind, cu ochii strălucind de lacrimi.

– N-am visat, nu-i așa, Miranda? șopti Brynne. Miranda dădu din cap în semn că nu. Trebuie să mergem la el, continuă iute Brynne. Acum, astăzi.

Miranda își regăsi vocea, iar luminițele alea jucăușe și poznașe îi dansau din nou în priviri.

– Un minut, însoțitoarea mea. Refuz să plec undeva pînă cînd nu-mi beau cafeaua de dimineață.

– Atunci ți-o aduc eu, strigă Brynne, dornică să termine mai repede cu toate lucrurile astea curente ca să plece la Joshua. Aproape că nu mai putea respira de grăbită ce era și zîmbea larg cînd deschise ușa bucătăriei.

Iar el era acolo.

Joshua Tanner ședea în lumina tremurătoare a căldurii în fața sobei negre, strălucitoare, a lui Cook.

Brynne simți cum i se pune un nod în gît blocîndu-i toate cuvintele pe care vroia să i le spună cînd urmau să se întîlnească – nu putu face altceva decît să privească, îmbătîndu-se de vederea lui.

El dădu cordial din cap, ca un frate care-și salută sora.

– Doamnă Tanner, zise, iar în cuvinte se simți o ironie mușcătoare.

Arăta atît de slab! Brynne simți cum i se umplu ochii de lacrimi, în timp ce Placie și Cook trecură pe lîngă ea, grăbindu-se să iasă afară. Ea continua să nu poată scoate nici un cuvînt.

Joshua se întoarse ca să umple din nou cana de cafea pe care o avea în mînă. Cît de obosit, de vulnerabil, de înfrînt părea! Brynne se cutremură gîndindu-se la toate lucrurile groaznice prin care trebuie că trecuse.

În sfîrșit, se întoarse din nou cu fața spre ea, ochii lui violeți zăbovind cu tristețe pe gura ei, pe sîni, pe talia ușor îngroșată. Camera părea că se învîrtește nebunește și atunci se îndreptă spre ea, punînd cana pe masă cu o bufnitură furioasă.

Ajuns lîngă ea, se opri foarte aproape. Brynne simțea lupta care se dădea în el, apoi văzu cum se exteriorizează pe trăsăturile lui palide. Cu un geamăt involuntar, ridică mîinile, îi desfăcu nasturii rochiei albastre de lînă și trase în jos cămășuța de batist dezgolindu-i complet sînii.

Simți cum o trec fiorii cînd îi simți degetele plimbîndu-se în cercuri în jurul unui sîrc închis la

culoare, trezindu-l la viaţă pentru a-i oferi acea hrană particulară pe care i-o dădea cu atîta plăcere. Ea-i şopti numele cu o durere sfîşietoare în voce cînd se aplecă să soarbă din ceea ce-i oferea.

Brusc, scoase un sunet furios, înăbuşit şi-şi retrase gura, dinţii lăsînd chiar urme dureroase. O strînse puternic de umeri, iar ochii aruncau flăcări violete feroce cînd Brynne îndrăzni să le înfrunte privirea.

– Deci aşa soţie are fratele meu, spuse tărăgănînd cuvintele.

Furioasă şi simţindu-se frustrată, Brynne îşi aruncă bărbia în sus. Simţi cum roşeaţa trece peste sînii ei dezgoliţi şi i se ridică în obraji.

– Nu sînt soţia nimănui, Joshua Tanner!

Joshua păli, iar ochii lui violeţi păreau să-i sfîşie faţa.

– Ce?

– Ştiu că Drew ţi-a spus că ne-am căsătorit. Este o minciună, zise mîndră şi furioasă. Şi, mai mult, Joshua Tanner, am să-ţi scot ochii pentru faptul că ai putut gîndi că, iubindu-te aşa cum am făcut-o, m-aş fi putut căsători apoi cu fratele tău!

O expresie ucigaşă se instală pe faţa lui frumoasă, răvăşită, iar privirea din ochi sfîşia dureros bucăţi din sufletul Brynnei.

– El mi-a spus... Doamne, Dumnezeule, l-am crezut...

– Noi am crezut că eşti mort, Joshua, îl întrerupse Brynne cu o voce surprinzător de fermă chiar şi pentru urechile ei. Aşa ne-a spus Drew.

Îl cuprinse un tremur violent şi o strînse mai tare de umeri. În gît i se mişca ceva, dar nu putea să scoată nici un cuvînt.

În momentul ăla, Brynne fu îngrozită. Vedea cum se adună pornirile ucigaşe în omul din faţa ei ca o furtună. Dacă nu găsea o modalitate de a-l calma, de a-l opri, o să se ducă după fratele lui, o să-l găsească şi o să-l omoare. Deşi şi Brynne simţea nevoia de a se răzbuna pe Drew, ştia că dacă Joshua ar face acest lucru ar fi spînzurat şi ar fi despărţiţi din nou, de data asta pentru totdeauna.

Îi luă o mînă de pe umăr şi i-o aşeză ca o cupă pe sînul gol. O mîngîie în mod reflex, dur la început, stîrnindu-i dorinţe primare.

– Te-ai lăudat cîndva că poţi să faci dragoste cu mine chiar şi într-o bucătărie, îi aminti ea urmărind cu uşurare şi plăcere incomensurabilă cum cedează furia înverşunată de pe faţa lui. Eşti la fel de bun precum eşti de iute la vorbă, Joshua?

El rîse, şi era un sunet jos, răguşit şi obosit.

– Nu putem să întîrziem micul dejun, zise el. Ce vor spune ceilalţi?

Brynne îl împinse într-un scaun – cît era el de mare, o făcu cu multă uşurinţă! – şi se aplecă deasupra lui astfel încît îi mîngîie gura cu sînul drept.

Joshua gemu, prinse flămînd ce i se oferea şi începu să se înfrupte. Brynne simţi cum i se aprinde o flacără în pîntec şi gemu atît de tare că nu-i păsa dacă o aude chiar şi întreg oraşul!

Joshua dădu drumul sînului şi începu să rîdă, apoi se ridică încet în picioare. Tandru, o prinse în braţe, o trase la piept şi o sărută cu o sete neostoită. Îi simţi bărbăţia semeţită presîndu-i trupul, trezindu-i dorinţa arzătoare de a-l primi în intimitatea ei fierbinte nerăbdătoare. Limba ei îi explora străfundurile gurii, invadator tandru care-i

stîrnea senzaţii clocotitoare. În cele din urmă îşi retrase mîinile de sub rochia ei, îşi ridică gura ca să o posede din priviri.

– Se arde şunca, zise el.

– Nu-mi pasă, replică Brynne. Apoi îl prinse de mîini şi-l trase în intimitatea întunecată, invadată de tot felul de mirosuri, a cămării lui Cook. După care închise şi încuie uşa.

Joshua rîse, iar rîsul lui era plin şi vesel.

– Dumnezeule, cît de dor mi-a fost de tine, Brynne McFarren. Cît de mult te-am dorit...

Brynne îngenunchie. Geamătul lui fu jumătate protest, jumătate plăcere. Încă tremura spasmodic, cînd, cîteva minute bune mai tîrziu o ridică în picioare, îi acoperi gura cu a lui, o sărută atît de profund că lumea păru să-i dispară de sub picioare.

Delicat, aproape cu disperare, cu deznădejde, o întinse pe podea. Numai simplul fapt că-l simţea deasupra ei, că-i simţea greutatea deasupra trupului ei, o făcu să scoată strigăte de bucurie că este aici, că este viu şi că o doreşte.

– Oh, Joshua, şopti convulsiv. Iubeşte-mă, iamă...

– Oh, nu, Pippin, rîse el răguşit. Mai întîi trebuie să mă răzbun.

Brynne era sfîşiată de dorinţa de a-l primi, dar ştia că nu avea nici un rost să-l grăbească. Corcitul făcea dragoste în ritmul lui, aşa cum făcea de altfel totul.

Momentele care urmară fură absolut divine, ca o explozie a minţii şi sufletului, fiecare părticică zburînd în altă direcţie. Degetele lui, buzele lui – o mîngîiase în atîtea locuri încît le pierduse şirul!

Cînd în sfîrşit o pătrunse, fu zguduită de prima din descărcările succesive care-i cutremurară trupul. Joshua nu făcu nici o încercare să-i înăbuşe strigătele. Ba chiar îi făceau plăcere şi a găsit căi să le amplifice cu o pricepere diavolească.

După ce au ajuns pe cea mai înaltă culme, au rămas fără suflare, epuizaţi, aşteptînd ameţiţi ca spiritele să le revină în trupurile extenuate.

How Ling era înspăimîntată. Unchii ei şi ceilalţi locuitori ai Micului Canton păreau că nu-şi dau seama că sosise 1 noiembrie, termenul limită.

Lum Su se ocupa de spălătoria în plină activitate ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită, împăturind cămăşi şi călcînd pantaloni ai oamenilor albi. Kwan So împacheta peşte proaspăt pe care îl vindea din casă în casă, iar mama ei se pregătea să meargă să facă curăţenie acasă la Drew Tanner.

– Mamă, protestă How Ling în dialectul repezit din Provincia Guandung. Astăzi nu putem să mergem la treabă. Este prea periculos. Albii vor ca noi să plecăm.

How May îi răspunse în aceeaşi limbă, pentru că era singura pe care o ştia, deşi înţelegea şi ceva engleză.

– Nu pot să ne alunge. Unde să ne ducem? Şi n-am făcut nimic rău.

– Nu le pasă unde plecăm, mamă. Şi n-are nici o importanţă că nu am făcut nimic rău. Nu vor să mai rămînem aici.

– Noi ne facem treaba, zise ferm How May, cu un ton care nu admitea nici o contrazicere.

Lui How Ling îi venea să plîngă din cauza neputinţei şi a fricii. De ce oare mama ei şi ceilalţi

nu vroiau să înţeleagă ce era pe cale să se întîmple? Ei credeau că aveau dreptate pentru că mulţi dintre ei erau cetăţeni. Credeau că n-or să fie nici un fel de probleme sau că, dacă s-ar întîmpla ceva, guvernul teritoriului i-ar ajuta.

Ce proşti erau! Singura lor speranţă fusese Joshua Tanner, Corcitul, iar el era mort.

– Ai auzit fluierul sirenei, protestă How Ling. Disperarea o împingea să facă ceea ce ar fi fost de neimaginat şi anume să înfrunte un om mai în vîrstă.

– A fost numai pentru muncitorii de pe şantierul naval şi pentru ceilalţi, veni replica scurtă.

– Nu, susţinu cu curaj How Ling. Nu, mamă. Este duminică. Bărbaţii albi nu lucrează astăzi. Numai noi lucrăm. Ultimele cuvinte fură spuse cu amărăciune şi înverşunare şi provocară o adevărată furie pe faţa de obicei placidă a lui How May.

– Ar trebui să taci!

Disperată, How Ling îşi înghiţi restul cuvintelor pe care ar mai fi vrut să le spună. Nu avea nici un rost – absolut nici un rost.

Brynne se ridică încet şi începu să-şi aranjeze hainele. Dincolo de uşa cămării, Placie şi Letiţia vorbeau vesele, deşi nu se putea înţelege ce spun.

Joshua rîse pregătindu-se şi el să dea ochii cu lumea.

– Ce crezi, Pippin? o întrebă.

– Că or să-şi dea seama.

– Şi?

– Şi nu-mi pasă!

Joshua rîse din nou, iar Brynne îi simţi mîinile tandre pe faţă.

– N-ai nici un fel de ruşine, femeie?

– Nu, răspunse aruncînd bărbia în faţă. Nu cînd este vorba de tine, Joshua Tanner.

Joshua se jucă cu lobul urechii ei, îi urmări linia gîtului cu buzele.

– Îţi dai seama că s-ar putea să rămînem aici luni de zile?

– Mîncarea s-ar termina într-o săptămînă, zise scoţianca practică din ea.

– Poate a ta, zise el tărăgănat, cuprinzîndu-i un sîn cu mîna, strîngînd-o elocvent şi posesiv.

Brynne se gîndi la copilul care creştea în ea şi zîmbi de secretul ei. Ce ar zice dacă ar şti că este pe cale să vină pe lume cineva mic şi vulnerabil, care se va hrăni la sînii de care se bucură el atît de mult acum?

În momentul ăla îşi aminti de un alt copil – copilul Rosaliei. Al lui Joshua. Trase adînc aer în piept. Instantaneu, Joshua o apucă de umeri.

– Ce s-a întîmplat Brynne?

– Mă gîndeam la ce a făcut tatăl meu.

Rămase tăcut, dar Brynne simţi cum reapare în el vechea durere, care se răsfrînge şi asupra ei.

– Joshua, copilul nu a suferit.

– Ce spui acolo? întrebă tremurînd tot, cu voce aspră.

– Era mort, Joshua. Murise cu mai multe săptămîni înainte ca Rosaliei să-i vină sorocul. Nu s-a putut hotărî să-ţi spună.

Tăcerea din cămară parcă pulsa ameninţător. Brynne ridică mîinile spre faţa lui Joshua care se afla în umbră, iar în contururile ei simţi furie, şi şoc, şi speranţă.

– Nu încerc să-l scuz pe tatăl meu, Joshua, şi nu spun asta ca lucrurile să-ţi fie ţie mai uşoare. Mătuşa mea Eloise a fost acolo şi poate confirma ce ţi-am spus.

Se eliberă cu violenţă şi se îndepărtă.

– De ce Dumnezeu m-au lăsat să cred că copilul meu a fost măcelărit de viu? întrebă răguşit.

– Papa se temea, Joshua. Acum ştiu că din cauza asta am plecat atît de în grabă, că de asta bea aşa de mult, de asta avea coşmaruri. De asta în cele din urmă...

– Mătuşa ta... şopti el. De ce nu mi-a spus mătuşa ta?

– Joshua, i-a fost frică. Proferai tot felul de ameninţări. Nu trebuia să te lase să suferi, dar pot înţelege teama ei.

Brynne îl auzi cum se prăbuşeşte greu peste perete şi simţi un nod în gît cînd îi auzi suspinele profunde, fără lacrimi, pe care le scotea. Se apropie încet, îl trase în braţele ei şi-l ţinu strîns.

– Te iubesc, îi spuse în pofida voinţei şi a raţiunii ei. Am să te iubesc întotdeauna.

Joshua începu să tremure în braţele ei, dar nu-i dădu nici un răspuns. După o vreme totuşi durerea începu să cedeze, iar Brynne simţi cum îşi revine, simţi o nouă forţă în el.

– Drew şi Miranda, zise după o vreme în care se mai calmă. Brynne, ei au ştiut?

– Nu, Joshua, îl asigură ea, masîndu-i cu dragoste şi tandreţe umerii. Trupul lui încordat se destinse întrucîtva, dar, o secundă mai tîrziu, ceva primitiv şi înfricoşător se mişcă înlăuntrul lui.

– Drew, zise cu o voce joasă, dar care părea să zguduie înseşi temeliile lumii.

Brynne porni iute după el să-l oprească.

– Nu... oh, Joshua, aşteaptă...

Joshua părea că nu o aude. Străbătu cu paşi mari bucătăria, se îndreptă spre uşa din spate uitînd de orice, mînat de un singur scop ce nu putea fi transpus în cuvinte.

– Joshua! strigă Brynne, ignorîndu-le pe Placie şi Letiţia care şedeau la masă şi rămăseseră cu gura căscată.

Geamul de la bucătărie scoase clinchete muzicale cînd Joshua trînti uşa.

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Letiţia cu ochii mari, ridicîndu-se încet în picioare. Brynne...

– Oh, lasă-mă în pace, şuieră Brynne smulgînd un şal din cuier şi alergînd afară. Cîteva momente mai tîrziu alerga prin pulberea de zăpadă albă după Corcitul. Îi strigă din nou cît putu de tare numele. Se opri, dar nu privi în urmă. Evident, vroia să-şi croiască drum printre copacii şi tufişurile dese care separau casa asta de cea de sus, de pe deal.

– Du-te înăuntru! răcni la ea.

Brynne fugi mai repede, călcînd în urmele lăsate de el în zăpadă cînd îl pierdu din vedere din cauza tufişurilor dese.

– Or să te spînzure, răcni ea în tăcerea din jur spre frunzişul des.

– Nu-mi pasă! răspunse el de undeva de sus, de pe panta dealului. La dracu, du-te acasă!

– Nu mă duc acasă, Joshua Tanner! răcni ea din străfundul plămînilor. Nu mă duc! Poate că ţie nu-ţi pasă dacă te spînzură pentru crimă, dar mie da!

Tăcere.

– Joshua!

Zăpada se depunea, rece şi curată, pe genele Brynnei, pe obrajii ei. Deşi nu-l putea vedea, ştia că-l făcuse să se oprească, că ezita şi asculta.

– Vrei să fie copilul tău la fel de singur cum ai fost tu? strigă ea, închizînd ochii, dorindu-şi ca inima să nu-i bată atît de puternic. Vrei să fie un bastard?

Se auzi zgomot de crengi rupte, iar zăpada se scutura. Cînd se apropie, avea faţa rigidă şi palidă.

– Ce copil? întrebă într-o şoaptă aspră, strîngînd-o cu putere de umeri. Brynne, ce copil?

Nu avusese de gînd să-i spună, cel puţin nu în felul ăsta. Pe faţa ei roşie de frig începură să curgă lacrimi calde.

– Copilul nostru, Joshua. Al tău şi al meu.

Privirea i se îndreptă furioasă, sălbatică, spre pîntecul ei, apoi din nou la faţa ei.

– Nu! Oh, Dumnezeule, nu!

Brynne ar fi vrut să moară. Era exact reacţia de care se temea, deşi, uneori, era convinsă că doreşte să se căsătorească cu ea..

– Îmi pare rău, spuse cu o voce sfîşiată, dezamăgită.

Joshua înjură cu sălbăticie.

– Cînd?

– În aprilie, mărturisi Brynne.

Capitolul 18

Furios, o împinse cît colo. Era cît pe ce să cadă în tufele spinoase de mure, acoperite de zăpadă, dar o prinse la timp şi o trase spre el. Avea faţa aspră, crudă, neiertătoare.

– Dracu să te ia, exclamă el. Dracu să te ia pentru că mi-ai făcut asta, Brynne.

Brusc, durerea Brynnei fu învinsă de furie. Ridică mîna şi-l pălmui peste faţă brutal, cu toată forţa durerii ei şi puterea pe care i-o dădea ruşinea.

– Te urăsc! şuieră ea.

Îi dădu drumul şi se întoarse, iar Brynne căzu în genunchi în zăpadă. Acoperindu-şi faţa cu amîndouă mîinile, plînse distrusă. Numai cînd nu mai avu lacrimi, constată că Joshua plecase.

Piatra care marca mormîntul Rosaliei era acoperită cu o pojghiţă strălucitoare de zăpadă, dar Joshua nu se obosi să o cureţe. Rosalie iubise zăpada.

Oftă, îi rosti numele, dar nu mai avea nimic magic în el. Femeia care-i umplea mintea şi sufletul era Brynne McFarren, iar ea, desfrînată afurisită, nu mai lăsase loc pentru nimeni altcineva.

Simţi cum îl cuprinde durerea cînd citi cuvintele săpate pe monumentul Rosaliei. Oare într-o zi o să zacă şi Brynne aici? Oare va fi îngropată şi ea, ca Rosalie, cu copilul în braţe?

În momentul acela auzi împuşcături ce veneau din parcul de la poalele dealului şi atunci îşi aminti data: era 1 noiembrie. Era termenul limită stabilit cu luni în urmă pentru expulzarea forţată a cetăţenilor chinezi din Port Propensity.

Aproape recunoscător că trebuia să ducă o bătălie, Joshua Tanner se rupse de temerile lui şi de mormîntul Rosaliei şi porni ca o furtună spre cărarea care ducea în jos, către parc.

Împinse de o parte imaginea lui Brynne McFarren aruncînd în el cu pepene verde într-o zi de 4 Iulie şi o luă uşor la fugă. Are toată viaţa înainte să se gîndească la ea, să o iubească şi să se lupte cu ea – cu condiţia să depăşească ziua asta!

Drew, în mînă cu o puşcă luată din dulapul de arme al lui Joshua, din casa mare de pe deal, nu fu surprins cînd îl zări pe Corcitul ieşind dintre copacii care mărgineau parcul şi îndreptîndu-se spre bărbaţii adunaţi acolo. Ştia că Joshua o să se întoarcă într-o zi şi, în pofida tremurului justificat pe care-l simţea în capul pieptului, era fericit.

Ceilalţi bărbaţi – Walter Jeninngs şi restul – priveau de parcă văzuseră o stafie. Deşi era lumină, purtau torţe, iar flăcările pîlpîiau şi trozneau deasupra capetelor lor în zăpada care continua să cadă. Chinezii pe care reuşiseră deja să-i adune erau mînaţi în mijlocul cercului format din bărbaţii

albi furioşi şi bieţii oameni tremurau de teamă şi de frig.

Tuturor ne este frică, gîndi pragmatic Drew. Pînă la ultimul dintre noi, indiferent că sîntem albi sau galbeni.

Corcitul îşi făcu cu uşurinţă drum cu coatele în interiorul cercului, aruncîndu-i lui Drew numai o scurtă privire. Sam Prigg şi alţi vreo cinci-şase oameni se raliară în spatele uriaşului, arătînd la fel de sumbri şi de hotărîţi ca şi liderul lor.

Pe Drew îl cuprinse un tremur. De ce nu înţelege o dată indianul ăsta nenorocit că nu poate lupta împotriva întregii lumi? Ce însemna un pumn de bărbaţi – iar Corcitul nici măcar nu era înarmat – împotriva unui întreg oraş?

– De data asta, nu ai ce să mai faci, Josh, îndrăzni unul dintre bărbaţii care şedeau în apropiere de Drew. Diavolii ăştia or să părăsească oraşul, indiferent că-ţi place sau nu. Am pregătit o goeletă la cheu care să-i îmbarce.

Corcitul parcă era mai înalt ca oricînd, i se păru lui Drew, aşa cum şedea acolo cu picioarele depărtate, iar din ochi îi ţîşneau flăcări purpurii uitîndu-se peste mulţimea adunată. Drew fu cuprins din nou de un tremur.

Or să-l ucidă, îşi zise cu o disperare calmă exact în momentul în care le zări, cîţiva paşi mai încolo, pe Brynne, Miranda şi Letiţia, înfăşurate în şaluri şi mantii, privind cu ochi înspăimîntaţi.

Drew oftă. Făcuse un iad totul – viaţa lui Joshua, a Brynnei, a lui. Fusese atît de al dracului de sigur că o iubea pe Brynne, că o iubea suficient ca să spună că Joshua era mort cînd el ştia că fratele

său se refăcea de pe urma unei bătăi aproape fatale şi a unei pneumonii ulterioare!

Dar în ultima vreme se gîndea aproape în permanenţă la Letiţia Jennings. Îi auzea în momente dintre cele mai nepotrivite sunetul nevinovat al rîsului ei, rotunjimea sînilor ei mici şi perfecţi şi lumina verde-albăstruie din priviri îi trezeau emoţii pe care niciodată nu le-ar fi crezut posibile.

Dumnezeule mare, o iubea! Acum, cînd era acolo cu Brynne şi Miranda, privindu-l, îşi dori dintr-o dată să vadă în el un altfel de Drew. Calm, îşi ocupă locul de lîngă fratele său şi-i puse puşca în mînă.

Joshua avu o privire uimită şi, pentru moment, o parte din furia pe care o simţea pînă în măduva oaselor fu spulberată de o emoţie ce nu-i scăpă lui Drew.

– Cînd terminăm cu asta... îl avertiză Corcitul cu voce joasă, periculoasă.

– Ştiu..., îl întrerupse Drew filozofic.

Cîteva dintre chinezoaice plîngeau, cu copiii în braţe. Cînd le auzi lui Drew Tanner i se făcu ruşine, ceea ce îl făcu să se apropie şi mai mult de fratele său.

– Dă-te la o parte, Joshua, răcni Walter Jennings sfidînd. Nu vrem să le facem rău oamenilor ăstora.

– Du-te acasă Jennings şi uită ce a fost aici, zise Joshua, iar maxilarul i se mişca convulsiv.

– Nu poţi să lupţi cu noi toţi, Tanner, zise altul. Avem mijloace dacă este nevoie.

Joshua armă puşca pe care i-o dăduse Drew ca un răspuns sfidător.

– Nu merită să mori pentru ei, Joshua, încercă Jennings cu o voce tremurătoare. Pentru Dumnezeu, pleacă din calea noastră.

– Sînt oameni, replică Joshua cu voce calmă. Femei, copii. N-am să stau cu braţele în sîn să privesc cum îi mînaţi în port ca pe vite.

Sam Prigg păşi în faţă şi se aşeză în stînga lui Joshua.

– Ne poţi doborî, Jennings. Ai arme pentru asta. Dar eu, şi Corcitul, şi ceilalţi oameni care sînt cu noi n-o să vă lăsăm aşa ticăloşilor, avem de gînd să luăm cu noi cît mai mulţi şi dintre voi. Tu eşti cel care ai spus că nu merită să mori pentru ei. Care-i alegerea ta?

Lui Drew îi era o frică de moarte, iar mîna dreaptă, care de mult fusese scoasă din bandaje şi atele, îl durea înfiorător. Totuşi, fără să ştie nici măcar el cum, reuşi să-şi recapete vocea şi era vocea unui bărbat.

– Îl cunoaşteţi toţi pe fratele meu. Puteţi să staţi aici şi să vă tîrguiţi pînă la judecata de apoi şi n-o să-l clintiţi. De ce vă riscaţi vieţile?

– Credeam că eşti cu noi, băiete, observă un bărbat care se zărea prin perdeaua tot mai deasă de zăpadă. Şi am impresia că şi tu ai ceva de cîştigat dacă dispare Corcitul.

Drew nu putu să privească spre Joshua – ştia prea bine ce ar fi văzut dacă s-ar fi uitat la el. Dispreţ. Neîncredere. Cînd vorbi, se gîndi la Letiţia.

– Este fratele meu, zise el. Dacă Joshua cade, cad şi eu.

– Ceea ce n-o să mă împiedice să te sfîşii după asta, ştii, îi aminti Corcitul cu voce joasă. Orice ai face, nu scapi.

Drew zîmbi, deşi îi era teamă şi ruşine şi era încercat de o mie de alte emoţii care nu aveau nume.

– Întotdeauna am fugit mai repede ca tine, Big Brother, replică el. Joshua chicoti uşor.

Mulţimea era acum nervoasă. Bărbaţii îşi treceau greutatea de pe un picior pe altul, bombănind, uitîndu-se în jur. Dintre chinezii strînşi unul într-altul, se auzi un plîns de copil. Eu am avut zile mai bune, copile, îşi zise Drew.

– Deci cum rămîne, Jennings? întrebă Joshua.

Tatăl Letiţiei păli. Chiar dacă Corcitul şi prietenii lui erau în inferioritate numerică, el nu prea avea sorţi să supravieţuiască primelor împuşcături, şi o ştia foarte bine.

– Iau slujbele bărbaţilor albi, Tanner, se tîngui jalnic Jennings.

– Poate în altă parte, răspunse Corcitul cu calm şi raţiune. Dar lucrul ăsta nu este valabil aici, iar tu o ştii. Bărbaţii care lucrează pentru mine primesc acelaşi salariu, indiferent ce culoare are pielea lor. Nu concediez bărbaţi albi ca să angajez indieni sau chinezi la jumătate de salariu.

– Noi nu avem nimic cu tine, zise un muncitor care părea că oscilează între cele două părţi. Eşti un patron bun, domnule Tanner.

– Cei mai mulţi dintre oamenii ăştia sînt cetăţeni americani, continuă Corcitul, care au aceleaşi drepturi de a trăi pe acest teritoriu ca tine sau ca mine. Mai degrabă mor decît să vă las să-i alungaţi.

– De ce? întrebă aspru Jennings, sincer nedumerit. Ce dracu reprezintă ei pentru tine?

– Oameni, răspunse simplu Corcitul. Şi aş face la fel dacă ar încerca să te alunge ei pe tine.

Mai mulţi purtători de torţe îşi schimbară poziţia, venind să se alăture lui Joshua. I se alăturară şi cîţiva dintre cei care priveau de pe margine – unul dintre ei fiind un bărbat arătos care cumpărase afacerea lui Austin Darnell după ce moartea acestuia fusese confirmată, iar altul era Bobby O´Keefe, care se împrietenise cu Joshua în timp ce acesta se refăcea în casa căpitanului Jack Dance din Portland.

O´Keefe se uită acru la Drew, apoi zîmbi cordial spre mulţime.

– Eu merg cu Corcitul, zise el cu voce limpede. De ce nu vă duceţi acasă şi să vă descărcaţi ura acolo unde nu riscaţi să fiţi ucişi?

Drew se întoarse uşor şi o privi pe Letiţia. Ea se uita la O´Keefe cu o strălucire de admiraţie în ochi. Dumnezeule, îşi zise Drew nefericit. Îl place! Simţi o durere în piept şi în mîna dreaptă.

Zăpada cădea tot mai deasă aşezîndu-se pe mîinile şi pe faţa lui Drew, iar torţele trozneau, pîlpîiau, scoteau fum. Fu într-adevăr de-a dreptul uluit cînd simţi o mînă micuţă strecurîndu-se pe sub braţul lui şi cînd se uită o văzu pe Letiţia stînd sfidătoare alături de el.

– Ai de gînd să mă împuşti şi pe mine, papa? îl sfidă ea cu o voce ca un clopoţel. Dacă îl împuşti pe Drew şi pe ceilalţi, va trebui să mă împuşti şi pe mine.

Drew simţi cum îi creşte inima, în pofida faptului că se temea ca Jennings să nu fie destul de nebun ca să-şi împuşte chiar propria fiică. Şi, pentru prima dată, înţelese loialitatea de nezdruncinat a Brynnei

față de Corcitul și nu fu surprins să o vadă că vine să-și ocupe locul alături de Joshua, cu ochi furtunoși ca cerul de iarnă.

– Ucide-ne, unchiule Walter, zise Brynne ridicînd bărbia și ignorînd furia de pe fața lui Joshua. De ce nu ne ucizi pur și simplu pe toți?

Walter Jennings trase o înjurătură, dar lăsă pușca în jos. Și, la semnalul lui, la fel procedară și ceilalți oameni. Se auzea fîsîitul torțelor care erau stinse în zăpadă, zgomot de pistoale vîrîte în tocurile de piele.

Ca la un semn magic, mulțimea care bombănea începu să se împrăștie. Drew era sigur că vor mai fi probleme, dar deocamdată, astăzi criza trecuse. Ușor, își trecu brațul în jurul umerilor Letiției.

Corcitul aruncă pușca la pămînt cu o bufnitură de rău augur; se întoarse spre fratele său.

– Acum, zise el cu ochii întunecați de furie și cu trăsăturile încordate, în legătură cu ce s-a întîmplat.

Letiția se smulse iute de sub brațul lui Drew și trecu în fața lui, o barieră mică, moale și aprigă.

– Să nu pui mîna pe el, Joshua Tanner!

Joshua făcu ochii mari.

– Ce dra...

– N-am să te las să-i faci vreun rău, continuă Letiția smulgîndu-se cînd Drew o prinse de umeri ca să o liniștească. Îl iubesc pe Drew și n-am să te las să-l atingi!

Corcitul rămase uluit o secundă, apoi, spre uimirea tuturor, lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot puternic de rîs. Brynne arunca priviri alarmate de la Joshua la Letiția și înapoi; apoi se prinse zdravăn de brațul lui Joshua cu ambele mîini.

– Ce este atît de vesel? îl întrebă ea cu o voce nesigură.

– S-a îndrăgostit de o femeie care seamănă cu tine, reuși să spună Joshua între hohote. Nu mi-aș fi putut dori o răzbunare mai mare!

Brynne se înroși pînă la rădăcina părului și-i arse una în fluierul piciorului, ca să-l mai liniștească.

Drew o întoarse cu tandrețe pe mica sa apărătoare cu fața spre el.

– Are dreptate, Letiția. Te iubesc.

Ochii ei albaștri străluciră de lacrimi.

– O vroiai pe Brynne, îi aminti ea, acuzatoare. Și în momentul ăla, în mod incredibil, se întoarse și porni cu pași mari și furioși spre casa Mirandei, trecînd prin mijlocul mulțimii de chinezi și de muncitori care se strînseseră acolo fie să-i ia partea Corcitului, fie să se lupte cu el.

– Letiția, așteaptă, strigă Drew rupînd-o la fugă, alunecînd și fiind cît pe ce să cadă. La dracu, nu vrei să aștepți?

Letiția iuți pasul, iar Drew alergă după ea, indiferent la rîsetele care se auzeau în urma lui.

În pofida zăpezii și a frigului acelei zile de noiembrie, Brynne simți că-i este cald. Fusese atît de prinsă de drama romantică a Letiției și a lui Drew încît nu remarcă plecarea celorlalți decît cînd fu prea tîrziu. Era singură cu Corcitul.

– Brynne, începu uriașul cu o voce timidă, de copil. Eu...

Brynne făcu un pas înapoi ca și cum atingerea lui ar fi ars-o, stînd cu brațele încrucișate la piept.

– Să nu mai spui nici un cuvînt, Joshua Tanner. Mi-ai spus destule!

– Nu, nu ţi-am spus, insistă el slab. Avea zăpadă în părul de abanos, pe sprîncene, pe umerii laţi. Pippin, te iubesc!

Brynne simţi cum o inundă un val de speranţă ca un fluviu, dar caracterul ei scoţian practic i-o reprimă destul de repede.

– Vorbe-n vînt!

– Al naibii să fiu dacă cu tine nu plătesc toate păcatele pe care le-am făcut în viaţa mea! rîse el. Mărită-te cu mine, altfel o să ardem amîndoi în flăcările iadului pentru patima noastră.

– Să mă mărit cu tine, da? îşi aruncă ea mîndră bărbia în faţă. Să ştii că nu sînt atît de disperată să-i dau un nume copilului meu, domnule!

– Copilul tău? L-ai făcut singură, aşa-i?

Brynne tăcea cu încăpăţînare.

– Brynne, am avut timp luni de zile să mă tot gîndesc. Luni întregi în care am crezut că eşti soţia fratelui meu. Pentru Dumnezeu, n-ai pic de milă faţă de mine? Nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine doar pentru că porţi copilul meu...

– Atunci de ce? izbucni Brynne, furioasă, plină de speranţă şi complet confuză. Ştiu că ai iubit-o pe Rosalie!

– Am iubit-o, spuse el cu o sinceritate rece. Era aerul pe care-l respiram, sîngele care-mi curgea în vene, motivul pentru care am putut suporta să fiu Corcitul, să fiu fiul bastard. Dar acum nu mai există. Dumnezeu să o odihnească în pace! Iar tu eşti aici!

– Îţi convine!

– Am nevoie de tine, Brynne. Şi nu numai în pat, dacă la asta te gîndeşti. Am nevoie de îndrăzneala

ta, de inteligenţa ta, de rîsul tău. Am nevoie de felul în care îţi strîmbi nasul cînd eşti încurcată şi de felul în care ochii tăi aruncă flăcări cînd cineva îţi jigneşte stupida ta mîndrie scoţiană. Pe buze îi apăru un zîmbet diavolesc de care însuşi Lucifer ar fi fost mîndru. Mărită-te cu mine din milă, dacă nu din dragoste.

Brynne ţîşni şi încercă să-i mai tragă una în fluierul piciorului, greşind intenţionat ţinta de data asta.

– Eşti imposibil, Joshua Tanner!

– Dar mă iubeşti aşa cum sînt!

– Ştii că te iubesc, ticălosule, rîse ea fără să vrea.

Fără să-i pese că se aflau într-un loc public, în mijlocul unei furtuni de zăpadă, Corcitul se lăsă teatral într-un genunchi.

– Dacă nu mă iei de soţ, jur, femeie, că mă omor pe loc!

– Ridică-te! îi ceru Brynne vizibil încurcată.

Joshua zîmbi, ridică din umeri şi rămase în genunchi.

– Foarte bine! strigă Brynne făcînd un gest larg cu braţele, ca şi cum s-ar fi predat. Foarte bine, am să mă mărit cu tine!

– Astăzi? insistă el, uitîndu-se la ea cu capul lăsat pe-o parte.

– Astăzi, acceptă Brynne şi-i fu imposibil să-şi mai păstreze expresia furioasă.

Dintr-o singură lovitură dată cu călcîiul cizmei de către Joshua, uşa dormitorului Brynnei fu larg deschisă, dar ea se gîndea cît de ciudată şi schimbătoare era viaţa – să ieşi din cameră fără

nici o speranţă de a-l avea pe omul pe care-l iubeşti şi să te întorci ca nevasta lui!

– Te iubesc, Brynne Tanner, spuse Joshua lăsînd-o uşor jos din braţe şi ridicîndu-i bărbia să o sărute.

Felul în care îi sorbi buzele o ameţi pur şi simplu şi se clătină uşor în îmbrăţişarea lui. Simţi cum i se aprind văpăi în sînge cînd îi descheie nasturii celei mai bune rochii a ei, o frumoasă rochie din satin brodat crem deschis. Cu degete tandre începu să-i înfioare sînii ascunşi de cămăşuţă.

Sînt soţia lui, îşi zise ea, iar acest gînd şi mîngîierile o făcură să geamă de plăcere.

Joshua îi trase cămăşuţa de mătase de pe un umăr spre încîntarea ei şi începu să se desfete cu sînul dezgolit care-l aştepta. Urmă un interludiu de delicii de nedescris, iar Brynne Tanner gemea fără ruşine de plăcere, fără să-i pese că jos, în salonul Mirandei, aşteptau nuntaşii.

– Nu mai pot să aştept, mărturisi Joshua cu gura fierbinte pe sînul ei. Dumnezeule, de data asta nu mai pot să aştept.

Brynne dădu din cap cînd el se prăbuşi pe un scaun, trăgînd-o şi pe ea. Alunecă din strînsoarea lui doar atît cît să-i desfacă pantalonii. Joshua lăsă capul pe spate şi gemu, înfigîndu-şi degetele în părul ei, tot atît de vulnerabil acum ca şi soţia lui.

Îl făcu fericit o vreme, ea însăşi desfătîndu-se cu frumuseţea palpitîndă a capitulării lui. Apoi cu mişcări menite să-i sporească plăcerea, se ridică şi încet începu să se dezbrace.

Cu un geamăt înăbuşit de nerăbdare şi dorinţă o trase spre el, întorcînd-o cu spatele. Brynne gemu de plăcerea străveche de cînd lumea cînd îl simţi

tare şi fierbinte, de senzaţiile trezite de mişcarea magică a mîinilor lui care-i cuprinseră sînii goi.

Joshua o ridică destul de mult ca să se retragă aproape complet, apoi o trase din nou spre el. Simţi cu atîta intensitate forţa dulce a pătrunderii lui, încît închise ochii şi se lăsă pradă spasmelor ameţitoare din nou şi din nou, spiritul părăsindu-i trupul şi plutind, ridicîndu-se spre cerul încărcat de zăpadă al căsuţei.

Niciodată pînă acum, de cînd făcuseră ei dragoste, senzaţiile pe care le stîrnise în ea nu fuseseră atît de copleşitoare. Brynne avu certitudinea, trezită de focul pasiunii lor, că trupul ei fusese făcut pentru el, că pentru vecie vor fi un trup şi un suflet!

Joshua începu să se mişte mai repede sub ea, iar cuvintele nu erau altceva decît nişte exclamaţii convulsive.

– Oh... Brynne... Înţepeni brusc sub ea, în timp ce forţa trădătoare a propriei ei împliniri o făcu să plutească în Paradis. Îi rosti cu violenţă, ca un ecou, numele.

Brynne coborî încet din ceruri. Era încă transportată de extaz cînd se prăbuşi în cele din urmă la pieptul puternic al soţului ei, într-o epuizare de satisfacţie.

Mai rămaseră cîteva minute aşa, uniţi, incapabili să se mişte. Apoi, pasiunea începu să se reaprindă.

Brynne se ridică, îşi trase soţul după ea spre patul conjugal. Acum nu mai erau atît de nerăbdători, iar pasiunea lor avu tot timpul să le ofere o nouă intensitate.

În timp ce soţul ei se delecta pe îndelete cu sînii, Brynne Tanner se gîndi că n-ar cere altceva de la

viaţa asta decît dragostea acestui bărbat, întins gol alături de ea.

Dar părăsindu-i sînul, Joshua îi cercetă faţa cu ochii violeţi în care jucau luminiţe maliţioase. Coborî mîinile spre pîntecul ei plat, fierbinte şi mătăsos, spre triunghiul de catifea de dedesubt.

Brynne se arcui şi gemu involuntar cînd degetele lui îi dezgoliră micuţa protuberanţă ascunsă, care aştepta palpitînd. Gura îi părăsi sînii şi coborî, ca o văpaie lentă spre pîntec, spre părticica aceea a trupului ei atît de dornică să se predea, apoi pe partea interioară a coapselor, pe încheietura sensibilă a genunchiului, spre curba pulpelor.

Gura lui fierbinte se întoarse apoi la destinaţia vizată, dar nici după asta nu-i oferi satisfacţia deplină după care tînjeau inima şi sufletul ei. Continuă să o mîngîie şi să o sărute, încîntat de cuvintele prin care cerea fără ruşine.

Într-o capitulare disperată, depărtă picioarele implorînd. Dar cînd o cuceri, cuvintele i se stinseră pe buze, ţîşnind în schimb un strigăt de împlinire şi fericire totală!

Epilog

22 aprilie, 1886
Seattle, Ţinutul Washington

Ţinînd fetiţa la sîn, Brynne Tanner îi zîmbi soţului ei.

– Hei, protestă Corcitul, acum mai puţin palid şi înspăimîntat decît fusese în timpul durerilor naşterii fetiţei lor. Este al meu!

Brynne rîse în timp ce copilul sugea netulburat, atingînd cu degeţelele mici, perfecte, ca nişte aripi de fluture, sînul mamei.

– După cum vezi, ai intimidat-o!

– Încearcă să te înţelegi cu o femeie, dădu el din umeri. Cum te simţi, Pippin?

– Mi-e cald, mi-e bine, şi parcă sînt sfîrşită.

Joshua rîse uşor cînd se aşeză pe marginea patului lor. Noaptea era umedă şi furtunoasă, iar Brynne ştia că Placie şi Cook aşteaptă nerăbdătoare în hol ca să vadă copilul.

– Dumnezeule, exclamă Joshua, am fost atît de speriat!

Brynne se întinse şi-i mîngîie mîna.

– Ştiu. De ce crezi tu că mi-am refuzat dreptul oricărei femei care naşte un copil?

– Care drept? se încruntă Joshua.

– Data viitoare, rîse Brynne, ai să fii atît de amabil, Joshua Tanner, să mă laşi singură cu doctorul ca să pot ţipa aşa cum se cuvine.

– Doare atît de tare? întrebă din nou înspăimîntat.

– Mult mai mult. Brynne îşi privi fiica, fiica lui Joshua, şi îşi zise că dragostea ei nu avea margini. Dar a meritat, Caroline Snowbird Tanner. A meritat!

Joshua întinse mîna şi atinse cu multă precauţie căpşorul negru, mătăsos, al Carolinei.

– Poate că n-ar trebui să mai facem alţi copii. Vreau să spun...

– Foarte bine, zîmbi cu viclenie spre el. O să ne abţinem.

– Să ne abţinem? scrîşni, înghiţind în sec.

Brynne ridică din umeri.

– Cum altfel am putea fi siguri că vom avea numai un copil, Joshua?

– Atunci să facem zece, rîse el.

– Cel puţin, replică Brynne.

Cuferele Mirandei erau încărcate pe vapor, iar ea se străduia din răsputeri să-şi ascundă lacrimile în timp ce-şi lua rămas bun de la Brynne, Joshua şi Caroline. Era abia prînzul, dar sărbătoarea de 4 iulie deja începuse în Port Propensity.

– Unde Dumnezeu or fi Drew şi Letiţia? întrebă cu o falsă îngrijorare, simţind nevoia să spună ceva.

Joshua zîmbi şi făcu un gest cu superbul lui cap spre trăsura de lîngă cheu.

– Acolo! Şi, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş duce să-mi iau rămas bun.

– Dumnezeule, ăştia doi sînt chiar mai răi decît alţi proaspăt căsătoriţi pe care-i cunosc eu. Vă vine să credeţi că ieri, cînd am ieşit să iau ouă şi smîntînă, făceau dragoste în chioşcul de vară?

– Ăştia eram noi, zise Joshua hotărît, îndoindu-se de durere cînd simţi ghiontul pe care i-l trase cu cotul în coaste Brynne.

Călătorii urcau la bord şi în aerul fierbinte albastru-auriu al acelei Zile a Independenţei răsună sirena goeletei. Îmboldiţi de sunet, Drew şi Letiţia catadicsiră să coboare din trăsură şi să-şi ia cum se cuvine rămas bun de la Miranda. Ea îi sărută zgomotos pe amîndoi şi plînse cînd o mai luă o ultimă dată în braţe pe micuţa Caroline. Copilul era foarte frumos, îşi zise ea. Avea părul negru ca smoala al lui Joshua şi ochii cenuşii ai lui Brynne.

Dar era vremea să plece, era vremea să înceteze să-şi mai facă griji pentru fraţii ei şi să înceapă să-şi făurească o viaţă nouă pentru ea însăşi.

– Rămas bun, şopti ea cu durere, sărutînd copilul pe frunte şi înapoindu-l în braţele puternice, primitoare, ale tatălui. Rămas bun!

Cu asta, Miranda se întoarse şi urcă pe punte. Nu mai privi nici măcar o singură dată în urmă.

Letiţia o luă pe Brynne de braţ şi cele două femei o porniră spre trăsură.

– Crezi că Madam Fortuna o să mai vină anul ăsta la picnic, Brynne? Am putea-o întreba dacă şi în viaţa Mirandei o să fie în curînd un bărbat.

Brynne rîse şi dădu din cap. Soţia lui Drew păru jignită.

– Madam Fortuna a avut dreptate în multe privinţe, ştii? Mi-au crescut sau nu sînii? Te-ai îndrăgostit sau nu de un bărbat cu părul negru?

– Letiţia, prostuţo! Ştia că o să-ţi crească! Era inevitabil! Şi nu a fost decît o întîmplare că l-a descris atît de bine pe Joshua.

Letiţia ridică o sprînceană fină.

– Zău? Atunci despre noaptea de Halloween ce mai ai de spus?

Pentru Brynne, noaptea de Halloween fusese noaptea în care aflase că Joshua trăieşte. Se uită înapoi, peste umăr, şi-i zîmbi, ca să se asigure că este într-adevăr acolo, cu Caroline în braţe şi vorbind afaceri cu Drew.

Ajunseră la trăsură şi, după ce Joshua le deschise uşa şi le ajută să urce, dîndu-i-o apoi în braţe pe Caroline, Brynne răspunse în sfîrşit:

– Ce este cu noaptea de Halloween, Letiţia?

Letiţia se întinse şi o ceru pe Caroline, legănînd-o în braţele ei cu dragoste, uitîndu-se în acelaşi timp la mama copilului.

– Am văzut în oglindă faţa lui Drew, asta este!

Brynne rîse, se aşeză mai bine şi închise ochii. Apoi, pentru că fetiţa o ceru, îşi dezgoli un sîn şi începu să o hrănească.

Joshua părăsi discret picnicul şi se îndreptă spre cimitirul de pe deal. Se opri, nu la mormîntul Rosaliei, ci la cel de lîngă mormîntul mamei lui Brynne. Îl adusese aici pe John McFarren pentru că el credea că, şi în moarte, bărbatul trebuie să fie alături de femeia pe care a iubit-o.

Se uită la plăcuţa de lemn pe care Brynne îi scrijelise numele, adusă şi ea de la ferma lui

McFarren şi simţi o dragoste aproape dureroasă pentru femeia care o gravase. Pentru că indiferent cît îi luase John, îi dăduse înapoi mult mai mult!

Joshua cercetă cerul de un albastru desăvîrşit. Era pe deplin conştient de prezenţa femeii care şedea în spatele lui, dar se prefăcu că nu ştie că este acolo.

– Îl mai urăşti, Joshua? şopti Brynne.

– Nu, dădu Joshua din cap fără să se întoarcă.

Veni lîngă el şi-i luă braţul.

– Te iubesc. Joshua zîmbi în jos spre ea şi o sărută scurt.

– Unde este fiica mea? întrebă simulînd ferocitate.

– Drew şi Letiţia o ţin ostatică. Nu o eliberează dacă nu promitem că nu ne întoarcem la Seattle în seara asta.

Joshua dădu încet din cap, minunîndu-se de schimbările pe care le văzuse la fratele său în aceste ultime luni. Drew era nu numai un soţ devotat Letiţiei, dar şi o achiziţie categorică pentru *Întreprinderile Tanner.* Conducea afacerile din Port Propensity cu o surprinzătoare abilitate şi pricepere.

– Cred că va trebui să o răscumpărăm promiţîndu-le că mai rămînem o noapte, răspunse el.

Brynne păru încîntată şi îl trase spre veselia şi buna dispoziţie generală ale sărbătorii Zilei Independenţei.

– Hai să mergem, Joshua. Evan vrea să ne facă o fotografie, iar cei de acolo sînt pe punctul de a da drumul porcului gras şi...

Josh îşi aruncă capul pe spate şi rîse, dar se lăsă dus înapoi la picnic. Avea şi el planurile lui.

Brynne suspină mulţumită cînd cerul se întunecă şi izbucniră primele rachete şi artificii de Ziua

Independenţei, lăsînd în urma lor poteci de aur şi argint care concurau razele lunii. Era sătulă pînă la refuz – de fericire, de pui fript şi de îngheţata mîncată cu multă prudenţă.

Se încruntă. De pe pătura pe care şedea cu genunchii în braţe îi văzu pe Drew şi pe Letiţia giugiulindu-se sub o salcie, lîngă lac. Brusc, se simţi straniu de singură , pentru că Placie o dusese pe Caroline acasă, iar Joshua dispăruse.

Cînd cineva trase o salvă deosebit de puternică de rachete şi artificii, caii începură să necheze şi să tropăie. Femeile ţipară simulînd teama. În momentul ăla Joshua apăru în faţa ei şi, la lumina pîlpîitoare a torţelor, văzu că avea ceva în ambele mîini. Ceva zemos, moale şi roşu. Sări iute în picioare într-o groază delicioasă, îndepărtîndu-se de Joshua şi de miezul de pepene pe care-l ţinea ameninţător în mîini.

– Ohooo... Pippin, te-am prins! Acum eşti a mea!

Brynne ţipă şi o luă la fugă spre masa de unde celelalte femei îşi luau muniţia de bucăţi mari de pepene verde. Exact în momentul în care ajunsese la acest arsenal comic, simţi pepenele aruncat de Joshua în ceafă, alunecînd apoi, rece şi zemos, pe spate în jos, pe sub rochie. Ţipă.

– Joshua Tanner! răcni la el întorcîndu-se şi fulgerîndu-l cu privirea. Uite ce mi-ai făcut. Sînt murdară toată!

Rîse şi dintr-o singură mişcare elegantă o ridică în braţe.

– Pot să rezolv eu asta! zise îndreptîndu-se cu paşi mari spre lacul de la marginea parcului. Brynne se cutremură de groază şi furie.

– Nu! răcni înţelegînd ce planuri avea.

Joshua se opri lîngă locul unde erau ancorate bărcile de închiriat, cu o expresie ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, faţa strălucindu-i de veselie în lumina pîlpîitoare a torţelor.

– N-ai s-o faci, se rugă Brynne în timp ce el chibzuia asupra opţiunilor. Oh, Joshua, spune-mi că n-ai s-o faci!

– De ce nu? rîse el şi se aplecă să-i soarbă buzele pline, delicioase.

Brynne rămase încurcată un moment, apoi răcni:

– Pentru că aş putea să fac pneumonie şi să mor!

Joshua ridică o sprînceană, mirîndu-se.

– În iulie? Apa din lac este ca în baie... se întrerupse, o lumină jucăuşă strălucindu-i în ochii violeţi. De asta ai tu nevoie. De o baie cum se cuvine!

Brynne se înroşi, închise ochii şi gemu cînd îi mîngîie îndrăzneţ un sîn.

– Şi ai de gînd să mă ajuţi, bănuiesc, spuse ea tărăgănat.

– Fireşte, răspunse plimbîndu-şi degetul în cercuri leneşe în jurul micuţei protuberanţe care se semeţea prin rochia de batist. Aşa cum ar face-o orice soţ bun.

Brynne rîse răguşit şi-l prinse de mînă depărtîndu-i-o, nu de alta, dar ca să nu fie tentată să i se ofere singură acum şi aici.

– Dracu să te ia! exclamă ea.

Nimeni nu băgă de seamă cînd Tannerii plecară spre casă!

SFÎRŞIT